Patricia Rice

Autoarea bestsellerurilor
VISE IMPOSIBILE şi APROAPE PERFECT

Refugiați în paradis

Traducere: LIVIU MATEESCU
EDITURA ORIZONTURI
EDITURA LUCEAFĂRUL
Redactare: EUGENIA VIŞINOIU
Corectura: EMILIA LEANCĂ
Tehnoredactare: FLORI AN BULMEZ
Coperta: CLAUDIA COSTACHE
CAROLINA GIRL
Copyright © 2004 by Rice Enterprises, Inc.
Toate drepturile asupra acestei ediţii
În limba ro aparţin
Editurii ORIZONTURI

Patricia Rice

REFUGIAȚI IN PARADIS

MULŢUMIRI

Mulţumiri Angelei Shrader, lui RN şi lui Joan Kayse pentru nepreţuitele informaţii din domeniul medical pe care mi le-au oferit. Eventualele erori şi inadvertenţe mi se pun în sarcină în exclusivitate. De asemenea, multe mulţumiri lui Roxann Fortemberry şi Asociaţiei Scriitorilor Romanelor de Dragoste din Carolina şi Kentucky care mi-au pus la dispoziţie vasta lor reţea de cunoştinţe şi informaţii. Sunteţi cei mai buni!

Şi, ca de obicei, vreau să reamintesc că le voi rămâne veşnic recunoscătoare lui Connie Rinehold şi lui Mary Jo Putney pentru imensa lor răbdare şi clarviziune.

1

Glumeşti, nu-i aşa? Aurora Jenkins aruncă o privire dosarului aproape gol pe care i-l înmânase şeful Comisiei pentru Turişti. Nu-mi spune că vrei să scot apă din piatră seacă!

Ca reacţie la criticile ei, Terry Talbert ridică din umerii înguşti şi se retrase în spatele biroului, pentru a nu mai fi dominat de înălţimea ei.

— Toţi suntem voluntari aici, Rora. Avem fonduri de un milion de dolari, dar niciunul dintre noi nu se pricepe la finanţe.

Adică nimeni nu mai avea gura ei mare şi nici nu o deschidea atât de des, îl corectă ea în gând, mustrându-se. Tocmai fusese concediată de la banca la care lucra din cauză că nu îşi putuse ţine gura la momentul potrivit. De data aceasta însă muncea pentru familia ei.

Putea foarte uşor să îşi continue cariera, dar preferase să rişte viitorul familiei sale pentru parcul de distracţii care deocamdată era reprezentat de dosarul subţire din

faţa ei. Considerase că dacă se va implica personal şi îşi va pune la bătaie experienţa profesională şi timpul, lucrurile vor merge bine, dar se părea că realizarea efectivă a acestui parc avea să fie responsabilitatea ei. Nu avea niciun rost să profite de această ocazie excelentă ca să-i reamintească lui Terry că era un leneş ordinar.

Îşi puse geanta pe umăr şi strecură în ea dosarul prăpădit.

— O să încep prin a-i contacta pe cumpărătorii terenului. Cine este Thomas Clayton Mecloud? N-am auzit până acum de el. Locuia într-un oraş mic, aici îşi petrecuse toată copilăria şi adolescenţa şi credea că-i cunoaşte pe toţi.

— E un tip priceput la calculatoare. Mama primarului zice că e un tip foarte drăguţ. Terry se strâmbă dezgustat. Ştii cum se aranjează lucrurile pe aici.

Da, sigur că ştia. Ea ocupase postul acesta pentru că fusese colegă cu Terry la orele de laborator din liceu. Relaţiile, asta e tot ce conta în oraşul acesta.

— Şi cum o să procedeze „drăguţul" acesta ca să dobândească proprietatea asupra pământului? întrebă ea.

Va zâmbi fermecător şi le va spune: „Puteţi să-mi daţi mie plaja, vă rog frumos?”

Terry pufni.

— Nu, în mod sigur, Mecloud nu va proceda aşa. E un ticălos neprietenos. Vorbeşte cu el. De obicei, la ora asta, îl găseşti pe acoperişul tribunalului.

Oh, ce bine, ticăloşii neprietenoşi erau favoriţii ei. O ceartă bună îi va pune sângele în mişcare şi poate că va reuşi să termine cu parcul ăsta odată! *Ţine-ţi gura aia mare, Rora!*

— E prea târziu să demisionez din comisia asta? Rory îşi dădu ochii peste cap, dar nu îi înapoie dosarul lui Terry, ci aruncă o privire spre uşă. Reuşise şi lucruri mai dificile decât să obţină finanţări de la specialişti în calculatoare neprietenoşi, care obişnuiau să stea pe acoperişurile tribunalelor. Totuşi, poate nu chiar atât de excentrici ca acesta. În comparaţie cu asta, viaţa sofisticată pe care o dusese ea la oraş părea.

— Să nu-l strângi de gât, nu înainte de a scoate de la el lista cu toţi proprietarii de terenuri! strigă Terry în urma ei.

După ce va face rost de lista cu proprietarii terenurilor

din zonă, statul va putea începe negocierile cu ei pentru cumpărarea întregii suprafeţe unde urma să fie amplasat parcul. Cu cât insula va avea mai repede un parc, cu atât mai rapid banii turiştilor vor umple buzunarele familiei sale şi ea îşi va putea vedea de viaţa ei. Poate că de data aceasta îşi va găsi ceva de lucru în Chicago. Cerul se vedea altfel acolo, iar viaţa culturală şi distracţiile erau la un cu totul alt nivel decât în Charlotte. O schimbare în carieră ar fi benefică pentru ea.

La ieşirea din clădirea Primăriei, aproape că se ciocni cu Jeff Spencer, bancherul oraşului, care discuta aprins cu primarul, un bărbat ceva mai în vârstă. Amândoi o cunoşteau, dar nu o băgară în seamă. Nefiind prima dată când se întâmpla asta, ea ridică din umeri şi se dădu la o parte din calea lor. În ultima vreme, evitase să mai facă valuri.

Trăgând în piept aerul înmiresmat de parfumul iasomiei, Rora aruncă o privire străzii flancate de stejari, singura privelişte cu care se putea lăuda orăşelul acela de ţară. Turnul poleit al ceasului de pe tribunal strălucea în razele soarelui de mai.

Clădirea tribunalului fusese construită la puţin timp

după Războiul Civil; mică şi întunecoasă, era bună doar ca arhivă, însă toate procesele penale se desfăşurau încă acolo. Oricum, orăşelul nu avea probleme de acest gen, în afara celor câtorva beţivi scandalagii care se manifestau ocazional.

Din cauza obiceiurilor nu tocmai „ortodoxe" ale tatălui său, Rory intrase în tribunal de mai multe ori decât voia să-şi amintească. De altfel, acesta era unul dintre motivele pentru care oamenii de vază ai oraşului o ignorau.

O luă pe sub stejari, studiind de la distanţă tumul acelei clădiri de patrimoniu a oraşului. Privirea îi fu atrasă de trupul pe jumătate gol al unui bărbat ce semăna cu un zeu din mitologia greacă, care stătea atârnat sub streaşină turnului, meşterind la mecanismul ceasului. După părerea ei, era mai uşor să repari ceasul acela din interior, dar cine era ea să contrazică un geniu în ale mecanicii? Sau un zeu grec? Numai umerii lui erau îndeajuns pentru a impune respect.

Ceasul acela nu funcţionase niciodată cum trebuie, cel puţin nu de când îl „reparase" tatăl primarului în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, conform unei

legende locale. Ei îi făcea într-un fel plăcere că acel ceas nu mergea cum trebuie, chiar dacă o grămadă de oameni încercaseră să-l regleze. Pentru ea ceasul reprezenta imaginea oraşului şi a atitudinii locuitorilor lui, întotdeauna cu un pas în urma timpurilor în care trăiau.

„Dacă Mecloud arată la fel de bine de aproape pe cât se vede de aici, sunt dispusă să urc şi eu acolo şi să-i dau o mână de ajutor”, îşi zicea ea.

Dându-şi seama că era o victimă a abstinenţei, Rory scutură din cap pentru a-şi alunga sentimentul că se poartă ca o voyeuristă. Viaţa ei era destul de complicată, chiar şi fără prezenţa unui bărbat. Prinţul ei avea să vină într-o bună zi, dar până atunci era fericită construindu-şi singură castele.

Ieşi din umbra pe care clădirea tribunalului o arunca pe gazonul din faţă şi îl strigă:

– Thomas Mecloud?

Se întrebă dacă vocea ei era îndeajuns de puternică pentru a străbate distanţa care îi separa. Nu prea îi surâdea să urce pe scara rezemată de zidul clădirii.

Rory nu ştia dacă el se oprise din lucru la auzul vocii

ei sau făcea doar o pauză pentru a bea o înghiţitură de apă. Oricum, el strecură şurubelniţa într-unul din compartimentele centurii sale de scule, scoase o sticlă cu apă şi privi în jos prin ochelarii de soare de bună calitate.

Rory îl mai strigă o dată şi făcu semn cu mâna pentru a-i atrage atenţia.

Aşa cum îl vedea ea de jos, Thomas Mecloud ar fi putut trece uşor drept o vedetă de film – cu părul decolorat de soare, cu coapsele puternice, cu abdomenul plat şi bronzat şi cu nişte pectorali admirabili. Putea să jure că atitudinea aceea de vedetă va dispărea în momentul în care Mecloud va deschide gura.

Mecloud îşi ridică ochelarii şi-i înfipse în părul des şi ondulat, ridică sticla de apă într-un gest de salut, sorbi o înghiţitură, o puse pe marginea cornişei şi îşi scoase din nou şurubelniţa din centură, ignorând-o complet. Aroganţă. Cunoştea foarte bine atitudinea aceasta. Tipii care arătau bine erau din născare aroganţi.

— Thomas Mecloud, vreau să stau de vorbă cu tine! strigă ea.

El scoase cu grijă şurubul dintr-un colţ al ramei

ceasului şi îl puse într-unul din buzunarele centurii sale, fără să arunce măcar o privire în jos.

Rory nu intenţiona să stea ca o pupăză şi să strige în mijlocul curţii, făcându-se de râs. Oamenii din oraş aveau şi aşa o părere destul de proastă despre familia ei, nu mai era nevoie să le confirme reputaţia de oameni care trăiau în rulote.

Ocoli clădirea tribunalului şi urcă scările de la intrare. Ea fusese cea care, cu ani în urmă, le arătase colegilor ei de clasă pe unde să urce în turnul acela. Îşi zise că o persoană cu mai mult bun-simţ şi-ar fi văzut de treabă şi ar fi aşteptat să-l prindă pe acest Thomas Clayton Mecloud altundeva, cu altă ocazie. Viaţa o învăţase însă că timizii erau întotdeauna călcaţi în picioare, iar cei încăpăţânaţi reuşeau să-şi rezolve treburile. Şi oricum, o enervase faptul că nu o băgase în seamă. Nu ar fi reuşit să facă atât de multe în viaţă dacă le-ar fi permis oamenilor să o ignore în felul acesta.

— Ce mai faci, Elena? Aplecându-se peste tejgheaua biroului de înmatriculări auto, Rory o salută pe funcţionara care lucra acolo de o grămadă de ani.

Aceasta îşi ridică ochelarii cu rame mov pe cap şi îi

zâmbi în semn de salut.

— Aurora, ce bine-mi pare că te văd!

Rory arătă spre uşa parţial mascată de un fişet plin cu dosare.

— Trebuie să urc în turn şi să vorbesc cu clovnul acela de pe acoperiş. Se mai poate folosi scara?

— E un tip arătos, nu-i aşa? Dacă aş fi fost cu treizeci de ani mai tânără… Elena căută în spatele unui dulap antic de lemn şi luă cheia dintr-un cui.

— Credeam că numai puştii de liceu se urcă pe acoperiş pentru a atrage atenţia asupra lor. Rory luă cheia şi intră după tejghea, îndreptându-se spre uşă.

— Nu vorbeşte niciodată cu nimeni, deci nu cred că vrea să atragă atenţia asupra lui. Elena îşi înfipse un creion în părul strâns într-un coc, ridică receptorul telefonului care începuse să ţârâie enervant şi îi făcu lui Rory semn să între singură...

Strângând în pumn cheia, Rory îşi croi drum printre birouri, dulapuri pline cu dosare şi aparatură şi se chinui să deschidă uşa care scârţâia din toate încheieturile. Strâmbă din nas când simţi mirosul greu al lemnului putred. Dacă primăria ar fi angajat vreodată un pompier

adevărat, care să facă o inspecţie serioasă a clădirilor, probabil că accesul pe aceste scări ar fi interzis. Până atunci însă, ea avea nevoie de o mătură cu care să-şi croiască drum printre pânzele de păianjen.

Căută în debaraua folosită pe post de magazie şi găsi o mătură uzată. Rory mulţumi Cerului pentru că existau oameni care nu îşi schimbau niciodată obiceiurile. Putea să jure că era aceeaşi mătură pe care o folosise prima dată când urcase scările acelea. Mânuind cu îndemânare mătura, reuşi să-şi croiască drum printre pânzele de păianjen.

Vechea scară de lemn părea îndeajuns de sigură. Rory urcă cele trei etaje ale clădirii, având grijă să calce îndeajuns de apăsat ca tocurile sale să-i facă auzită venirea şi identifică o gură de aerisire care dădea pe acoperiş chiar lângă turn.

— Mecloud! strigă ea mişcând capacul până când acesta se deschise îndeajuns de mult pentru a-i permite să vadă afară. Vreau să stau de vorbă cu tine. Vorbim aici sau preferi să o facem într-un loc mai confortabil?

Turnul cu ceas era chiar deasupra, încununând vârful acoperişului, aşa că ea trebui să se uite drept în sus

pentru a-l putea vedea pe cel care făcea pe ceasornicarul. Cel mai bine i se vedeau picioarele lungi, într-o pereche de jeanşi. Părând mai degrabă amuzat de strigătele ei, bărbatul aruncă o privire spre gura de aerisire, dar, după câte îşi dădea ea seama, nu avea cum să o vadă.

— E şi o scară aici, strigă ea. Dacă trebuie, pot să urc până acolo!

— Îmi plac femeile perseverente. Mai dă-mi două minute, să scot rama asta. Ne vedem jos, la Monkey.

Nu avea accentul moale al bărbaţilor de prin partea locului, ci o voce joasă, sexy, care incita. Pe Rory o trecu un fior.

Nici măcar nu o întrebase despre ce vrea să discute cu el. Bărbaţii! Probabil, credea că o interesează trupul lui.

Rory îl mai urmări o vreme, pentru a se convinge că într-adevăr scoate rama ceasului şi apoi coborî pe acelaşi drum pe care urcase.

Blue Monkey era unul dintre localurile preferate ale tatălui ei; acolo se serveau gustări la minut, aşa că puteai să întâlneşti marinari mânjiţi de ulei care veneau direct de la muncă, din port. La ora aceea, localul

trebuia să fie mai puţin aglomerat, aşa că îi convenea locul ales de el pentru întâlnire.

Rory nu-l cunoştea pe barmanul tânăr din spatele barului, astfel că putu să-şi comande un suc fără să fie obligată să poarte o lungă şi plictisitoare conversaţie în care să spună pe unde a mai umblat şi ce a mai făcut de când a terminat liceul. Privi eticheta sticlei pe care el i-o întinse peste bar şi ridică din umeri nepăsătoare la vederea anunţului unui nou concurs organizat de firma producătoare, dar pentru orice eventualitate se uită sub capac. De când se întorsese acasă, se molipsise de la tatăl ei de pasiunea pentru acest gen de concursuri. Îi stătea în fire să-şi pună toate speranţele în mâinile destinului atunci când nu avea alte alternative.

Aruncă pe bar capacul pe care scria Mai încearcă şi se întoarse spre tonomat. Lista de melodii nu se schimbase de pe vremea când Elvis era în mare vogă. Alese una din anii şaptezeci, cântată de Simon and Garfunkel, îşi luă paharul şi sticla şi se aşeză în primul separeu.

„Bridge over Troubled Water” se încheie în momentul în care Thomas Clayton Mecloud intră relaxat în bar. Probabil, avusese timp să se aranjeze în

faţa unei oglinzi, pentru că părul lui lung, decolorat de soare, era ud. Îl purta legat la spate cu o fâşie de piele a cărei culoare contrasta cu ceafa lui bronzată. Purta acum un tricou de bumbac care nu reuşea să-i ascundă bicepşii sculpturali.

Rory se văzu nevoită să-şi muşte limba pentru a nu saliva atunci când el se strecură în separeu şi se aşeză în faţa ei, debordând de masculinitate. Pentru ea inteligenţa conta mai mult decât aspectul fizic, dar asta nu o împiedică să-i arunce o privire admirativă atunci când el îşi încrucişa braţele musculoase. Tipul ăsta chiar era cel mai priceput calculatorist din oraş?

Mecloud îşi ridică ochelarii de soare pe cap şi îi înfipse în părul ale cărui vârfuri începeau să se cârlionţeze. Ochelarii mascaseră în mare măsură nasul mare, care în loc să fie perfect, aşa cum se aştepta ea, era destul de coroiat. Nu era o frumuseţe hollywoodiană, dar ochii lui gri, cu gene dese reuşiră să o farmece.

— Sper că ai un motiv întemeiat pentru a mă chema aici la ora asta. Îi făcu semn barmanului şi comandă o bere. Băiatul ştia ce marcă preferă, căci, fără să mai

întrebe, îi aduse o sticlă brumată.

Sorbind din berea rece, Clay aruncă o privire roşcatei aflată în faţa lui – prinţesa vikingă din visele sale, acum în carne şi oase. Rory avea părul de culoarea aramei, strâns la spate într-un coc prea mare pentru a fi stăpânit doar cu cele câteva agrafe. O şuviţă scăpase din strânsoare şi-i atârna pe lângă gât, atingându-i cu vârful bluza roşie de mătase. Nu-l deranja bluza aceea cu gulerul tare, însă costumul gri pe care ea îl purta îl avertiza că n-o să-i placă lucrurile pe care avea să i le spună. În perioada asta nu prea avea chef să asculte ce-i spuneau oamenii îmbrăcaţi în astfel de costume.

Se lăsă pe spate, rezemându-se de spătarul banchetei de lemn, luă o înghiţitură zdravănă de bere şi aşteptă ca ea să treacă peste grosolănia lui. Nu avea niciun sens să o încurajeze să spună ce avea de spus. În loc de asta preferă să admire modul în care buzele ei pline se subţiară într-un rictus dezaprobator.

— Mă numesc Aurora Jenkins. În voce se simţea un uşor accent specific locuitorilor insulei. Terry Talbert m-a însărcinat să mă ocup de administrarea bugetului pentru parc. Sunt licenţiată în economie şi am crescut

prin părţile astea, aşa că m-am oferit să-l ajut, cel puţin o vreme.

Ridicând o sprinceană, Clay continuă să soarbă din bere, aşteptând ca ea să înceapă să vorbească despre adevăratul scop al întâlnirii lor.

La lumina slabă a barului ochii ei păreau aproape violeţi. Lipsa lui de reacţie îi făcu să se îngusteze.

— În momentul de faţă, mă ocup de dezvoltarea unui buget pentru achiziţionarea de terenuri, continuă ea, cu o urmă de iritare în voce provocată de tăcerea lui. Din câte am înţeles, dumneata te ocupi de conceperea unui program de calculator care să identifice şi să localizeze pe moştenitorii domeniului Bingham. Dacă nu ai reuşit încă să-ţi faci o idee despre costurile totale ale proiectului, te pot ajuta eu.

Clay pufni, aproape înecându-se cu bere, îşi trecu mâna peste faţă, ştergându-şi parcă zâmbetul şi se aplecă peste masa îngustă, apropiindu-şi faţa de a ei.

— Eu mă ocup de programe de calculator. Nu de calcule matematice.

— Statul vă obligă să vă ocupaţi şi de astfel de calcule, domnule Mecloud.

— Statul poate să se ducă dracului! Lucrez pe un salariu de mizerie şi, dacă nu mă lasă în pace şi rezultatele or să fie pe măsură.

— Atitudinea dumitale mă poate face să cred că nu poţi să ne oferi nimic nici acum, nici mai târziu, domnule Mecloud. Poate că ar trebui să sugerez celor responsabili cu acest proiect să caute o altă persoană pe care să o însărcineze cu găsirea moştenitorilor.

— Din câte ştiu eu, le poţi sugera şi că luna e albastră, însă nu o să facă nimic altceva decât să numească o comisie care să studieze toate aspectele problemei şi să prezinte o concluzie pertinentă abia în secolul viitor. Dar nu conta pe mine să te opresc. Aruncând o bancnotă pe masă, Clay ieşi din separeu.

Era păcat că trupul acela minunat aparţinea unei persoane obsedate de cifre, cu mintea îngustă. Oricum, el se hotărâse să nu se mai ocupe decât de lucruri şi de persoane simple, asta chiar dacă trupul Aurorei Jenkins l-ar putea face chiar şi pe Satana să cadă pradă ispitei.

— Parcul acesta este foarte important pentru noi, domnule Mecloud. Avem nevoie de o estimare a cheltuielilor pentru a pune Ia punct un buget. Săptămâna

viitoare o să îţi trimit un proiect de buget, strigă ea în urma lui.

Lui îi veni să pufnească în râs. Ar fi trebuit să-şi dea seama că nicio femeie dispusă să înfrunte miile de păianjeni din turnul acela nu va renunţa aşa repede. Se întoarse şi îi făcu cu ochiul, afişând cea mai nesuferită mină de care era în stare în momentul acela.

— Mai bine te-ai apuca să cauţi comoara pierdută a răposatului primar, în loc să te bazezi pe ce spune statul.

Mecloud părăsi localul, lăsând uşa să se trântească în urma lui.

Comoară pierdută, pe naiba! Dacă ar găsi o comoară, ar pleca rapid din locul acesta.

Înjurând, Rory se scormoni în poşetă după nişte mărunţiş pentru a-şi plăti nota.

De unde atitudinea asta de faci-ca-mine-sau-te-duci-dracului? Era din născare sau îl învăţase cineva? Ar fi putut oare să i-o scoată din cap dacă l-ar fi pocnit cu o scândură? Avea un motiv serios pentru care în ultima vreme se învârtise printre persoane simandicoase: putea să îşi controleze mai bine temperamentul vulcanic atunci când era înconjurată de oameni inteligenţi, cu

scopuri nobile.

— A plătit Clay totul, spuse barmanul luând bancnota de pe masă, înainte ca ea să poată găsi bani mărunţi, în poşetă.

— Din banii aceia opreşte numai pentru ce a consumat el. Rory puse la rândul ei câteva bancnote de un dolar pe masă, refuzând să accepte ceva de la nemernicul acela.

Trebuia să încerce să afle mai multe despre acest Thomas Clayton Mecloud înainte de a se întâlni din nou cu el. Oare mai lucrase în domeniul acesta? Avea măcar studiile necesare? Care erau de fapt cunoştinţele lui în materie de programare? Chiar nu-i venea să creadă că unul ca el ar fi în stare să pornească măcar un computer.

În schimb, era gata să parieze că ştia la perfecţie cum să farmece orice femeie care îi ieşea în cale. Făcându-şi vânt cu un dosar, Rory ieşi din local, încercând să potolească exploziile hormonale pe care le simţea în părţile mai puţin nobile ale trupului ei.

Mecloud mustea de sex-appeal, aşa cum musteau mlădiţele de sevă primăvara. Dar ea nu avea nici timpul şi nici răbdarea să se prindă în jocurile lui infantile. Aşa

că era liber să vrăjească alte nefericite.

2

E-o să ne facem acum fără camioneta lui tati? Se smiorcăi Cissy pentru a nouăzeci şi noua milioana oară de când Rory se întorsese acasă, după accidentul care-i lipsise temporar pe Cissy şi pe tatăl ei de posibilitatea de a se deplasa pe picioarele lor. Acum nu mai pot merge la magazin şi nici s-o iau pe Mandy de la şcoală. Nimeni nu o să mă împrumute ca să-mi cumpăr altă maşină, mai ales că acum nu lucrez nicăieri. Tati nu poate să-şi scoată o adeverinţă de venit, aşa că nicio bancă nu o să-i aprobe un împrumut.

— Babacul a fost la bar vineri seară, deci a găsit pe cineva care să-i ajute să meargă de colo-colo. Ar trebui să fii fericită că nu poate conduce Harley-ul, cel puţin câtă vreme are piciorul în ghips. Rory îşi manevra micul BMW decapotabil prin traficul de pe autostradă. Se întorcea cu Cissy de la doctor, unde aceasta făcuse o vizită medicală. Până când familia nu se va pune din nou pe picioare, nu putea pleca nicăieri. În clipa aceea aveau nevoie de timpul şi de banii ei. Asta însemna că nu mai putea folosi vechea scuză că se duce să-şi caute

o slujbă pentru a scăpa de postul acela enervant, care putea să asigure un viitor familiei ei.

Trecuseră douăzeci şi patru de ore de la întâlnirea ei cu Thomas Clayton Mecloud şi încă nu găsise cea mai potrivită metodă de abordare. În general, se descurca destul de bine cu oamenii, dar Mecloud…

Avea însă lucruri mai importante de făcut decât să se gândească la pericolele unei eventuale supradoze de testosteron.

Sora ei se foii, negăsindu-şi locul şi ea îi aruncă o privire îngrijorată. Cissy moştenise părul cânepiu al tatălui ei şi constituţia firavă a mamei. Rory avea părul roşu al mamei şi statura impozantă a tatălui. În adolescenţă îşi pierduse multe seri invidiindu-şi sora pentru silueta delicată, care acum i se prea slabă.

— Pe tati probabil că l-a luat vreunul dintre tovarăşii lui de beţie. Cu o grimasă care-i trăda disconfortul, Cissy îşi împinse scaunul în spate, la maximum pentru a-şi putea întinde piciorul. Ţi-a povestit despre ciudatul acela din California cu care-şi pierde vremea acum? L-a convins pe tati că insula se scufundă încet, că peştii sunt otrăviţi şi că fântânile vor seca.

Rory ridică din umeri.

— Probabil că are dreptate, dar noi nu putem face nimic altceva decât să ne mutăm în oraş, acolo unde oamenii suferă de astm din cauza gazelor de eşapament, rezervele de apă sunt pe sfârşite şi pământul e otrăvit cu îngrăşăminte chimice.

Cissy chicoti, îi făcu cu ochiul şi îşi rezemă capul de scaunul înalt.

— Se pare că tu şi noul prieten al lui tati aveţi multe în comun. Poate că ar trebui toţi să învăţăm să mergem cu bicicleta.

— Oh, da, parcă te văd făcând lucrul ăsta. Rory aruncă o privire dezaprobatoare către piciorul bandajat al surorii sale. Şi cu rolele. Apoi, te putem interna definitiv în spital. Brusc, schimbă subiectul. Mă gândesc să vând BMW-ul, spuse ea.

Ştia deja ce va spune sora ei în privinţa aceasta, dar trebuia să facă sugestia asta. Lui Rory îi plăcea la nebunie decapotabila ei albastră, dar aici, pe drumurile pline de praf ale insulei, maşina se dovedise foarte nepractică. Dacă reuşea să obţină măcar jumătate din cât valora, putea să cumpere două camionete la mâna a

doua. Deja îşi cheltuise toate economiile cu facturile medicale şi cu medicamentele. Nu-i mai rămăsese decât maşina.

Cissy îşi întoarse capul şi îi aruncă o privire ostilă.

— Nu am nevoie de acte de caritate, spuse ea cu fermitate. Nu am cum să-ţi dau banii înapoi şi nu vreau să-ţi rămân datoare pentru totdeauna. Ne descurcăm noi cumva. Întotdeauna ne-am descurcat.

Cissy reuşise să se descurce pentru că tatăl lor îi dădea telefon lui Rory ori de câte ori apăreau cheltuieli neprevăzute. Studiile şi cariera ei o ajutaseră să-şi ţină familia pe linia de plutire de-a lungul anilor. Nu-i putea spune surorii ei că atunci când tatăl lor o informa că avusese „o săptămână bună", primise, de fapt, bani de la ea. Poate că vindea mai multe fântâni şi ornamente de beton pentru grădini în timpul verii, dar banii pe care reuşea să-i strângă abia îi permiteau să iasă din iarnă. Accidentul în care fusese distrusă maşina familiei nu făcuse decât să îngreuieze ritmul producţiei respectivelor ornamente.

Notificarea pe care o primise împreună cu cecul care cuprindea ultimul ei salariu îi punea familia într-o

situaţie foarte delicată. În respectivul document, se consemna că fusese concediată în urma unor restructurări masive în cadrul companiei, dar ea ştia bine care era adevărul. Trebuia să înveţe să-şi ţină gura, să nu mai facă valuri. Propunerea ei, ca banca să susţină şi proiectele literare cu o sumă de bani cel puţin egală celei cu care sponsorizase noua sală de baschet, nu fusese una dintre cele mai inspirate, mai ales în vremurile astea atât de dure din punct de vedere economic.

— Cissy, hai să fim sincere. Am nevoie de rabla asta de treizeci de mii de dolari, aşa cum am nevoie de o gaură în cap. Transportul în comun este mai ecologic. Mă gândesc să-mi găsesc ceva de lucru în Chicago. Îmi pot închiria un apartament aproape de o staţie de tren şi pot cumpăra o maşină cu motor electric.

— Treizeci de mii de dolari? La naiba, Rora, e o prostie să cheltuieşti atâţia bani pentru o maşină. Cu treizeci da mii de dolari ţi-ai fi putut cumpăra o casă!

— Ei bine, nu cred că o să pot obţine atâţia bani dacă o vând sau dacă o dau la schimb. Şi nici nu vom găsi la banii ăştia o casă la fel de frumoasă ca aceea a mamei.

Ar trebui să mergem în fiecare zi cu flori la mormântul ei şi să-i mulţumim că şi-a făcut şi asigurare de viaţă pe durata creditului ipotecar.

Rulota avea doar două camere, dar ţinea loc de cămin surorii şi nepoatei ei. Aşezată în mijlocul a treizeci de acri de teren mlăştinos şi nisipos în posesia familiei mamei ei de generaţii, rulota fusese salvarea lor după ce mama lor murise. Rory avea pe atunci doar doisprezece ani.

Tatăl lor nu avusese niciodată nimic, cel puţin până la moartea mamei lor, când construise o mică fabrică de ornamente de grădină din beton în spatele casei. Rory trebuia să recunoască, Jack terminase cu hoinăritul în momentul în care îşi dăduse seama că fetele lui aveau nevoie de el.

— Cred că ai moştenit isteţimea de la mama, spuse Cissy. Se pricepea ca nimeni alta să întindă de bani de la un salariu la altul.

Tatăl ei era însă un risipitor. Rory îşi iubea tatăl rebel, dar câteodată se întreba cum reuşiseră cei doi să stea împreună suficient de mult timp pentru a face doi copii. Păreau să nu se înţeleagă pe niciun plan, în afara celui

sexual.

Învăţase această lecţie încă de la o vârstă destul de fragedă. Caracterele opuse se atrag, dar nu îşi fac decât rău unul celuilalt. Tatăl său îşi petrecuse toată viaţa aşteptând să se îmbogăţească peste noapte, să câştige un milion de dolari la loterie. Rory alesese calea mamei ei, preferind certitudinea studiilor şi a muncit asidue.

Munca nu-i adusese rezultatele pe care le sperase. Reuşise să-şi ţină gura şi să-şi găsească un loc de muncă; învăţase pe pielea ei că era mai bine să lucreze în sistem decât să lupte contra lui. Apoi, într-un moment de rătăcire, uitase toate astea, din prea multă încredere în sine.

— Şi tu eşti isteaţă, o asigură Rory pe sora ei. Tu n-ai avut ocaziile care mi s-au oferit mie. În plus, copiii sunt destul de costisitori. Probabil că eu nu o să am copii niciodată, aşa că vreau să te ajut cu Mandy. Deja îşi doreşte o maşină, pentru a-şi putea găsi un loc de muncă.

— Peste cadavrul meu! Cu braţele încrucişate, Cissy privea ţintă şoseaua.

— Păi, aşa mă gândeam şi eu, fu de acord Rory. Dar o

să vină şi vremea aceea. Mai bine am face front comun, să nu ne trezim azi-mâine că îl păcăleşte pe tata. După ce avea să se pună din nou pe picioare din punct de vedere profesional, va avea grijă ca fiica de cincisprezece ani a lui Cissy să primească educaţia pe care o merita. Cissy se îngrijise ca lui Rory să nu-i lipsească nimic cât timp fusese o copilă, aşa că, la rândul ei, era datoare să facă acelaşi lucru pentru Mandy.

— Da şi parcă văd că o va învăţa să meargă cu Harley-ul, o aprobă Cissy îngândurată, dându-şi capul pe spate şi închizând ochii. Nici nu vreau să mă gândesc la aşa ceva. Trebuie să te apuci să-ţi cauţi ceva de lucru. Vremea s-a mai încălzit, vor începe să vină din ce în ce mai mulţi turişti şi tati poate avea grijă de noi.

Dacă n-ar fi ştiut cât de adânc era îngropată familia ei în datorii, Rory ar fi acceptat bucuroasă sugestia surorii sale şi ar fi şters-o de acolo. Era însă sigură că, în secunda următoare plecării ei, Cissy ar fi încercat să se întoarcă la muncă şi-ar fi distrus sănătatea, iar tatăl ei… Rory nici măcar nu voia să se gândească ce ar fi făcut tatăl ei, căruia îi plăcea să-şi călărească Harley-ul, acum

că avea un picior rupt şi rămăsese fără camionetă.

Chiar dacă din când în când simţea apăsarea lumii înguste unde crescuse, îşi adora familia şi ar fi făcut tot ce i-ar fi stat în putinţă pentru a-i susţine în decizia pe care o luaseră: să trăiască în acest orăşel izolat, unde oportunităţile erau puţine, dar viaţa avea un ritm şi-un farmec aparte.

— Ce-ai zice dacă aş decide că-mi place aici şi n-aş mai vrea să plec? o întrebă ea pe Cissy.

Aceasta nici măcar nu se obosi să-şi deschidă ochii pentru a-i răspunde la întrebare.

— Tu n-ai ce să cauţi aici, puştoaico. Pun pariu că pleci înainte de a se termina vara.

Rory zâmbi fericită. Bineînţeles că aşa va face. Îşi dorea să se mute într-un apartament mare, cu o privelişte superbă, dar asta după ce va reuşi să pună pe picioare proiectul parcului.

Dacă va reuşi să transforme pământul mlăştinos într-o atracţie profitabilă pentru turişti, va putea rezolva pentru totdeauna problemele financiare ale familiei ei.

Avea de gând să facă acest lucru fără ajutorul zeilor.

— Cred că trebuie să facem cumva ca Prinţesa ta

Vikingă şi Ţestoasa Ninja din noul tău joc video să se trezească la viaţă şi să-i alunge din mlaştină pe barbarii ăştia care vor să construiască parcul. Jared Mecloud bătea la tastatura laptopului său, testând cel mai recent program conceput de Clay.

Aşezat pe veranda cabanei de pe plajă a fratelui său, Clay strivi în pumn cutia goală de bere şi o aruncă spre un pescăruş care încerca să-i fure cartofii prăjiţi. Apoi, privi pe deasupra ochelarilor săi de soare marca Oakley ca să vadă dacă nu cumva pe fratele său îl bătuse cam mult soarele în cap. Roşcata licenţiată de ieri îi întărise convingerea că prinţesele materialiste nu erau modele prea bune pentru eroinele din jocurile video.

— Te-ai afundat cam mult în fanteziile tale. Să fie vorba de efectele secundare ale vieţii de familie?

De fapt şi de drept, era invidios pe faptul că rebelul lui frate îşi găsise liniştea în sânul proaspetei lui familii, însă dacă i-ar fi spus asta, ar fi fost al naibii de jenant pentru amândoi.

Soarele apunea în spatele cabanei, poleind crestele de spumă ale valurilor care se spărgeau de ţărmul din faţa verandei. Jared arătă cu mâna spre terenul mlăştinos,

acoperit de pilcuri de copaci, aflat dincolo de plajă şi de promontoriul stâncos care se vedea la orizont.

— Dacă statul intenţionează să construiască un parc acolo, nu cred că va mai dura mult până când se va gândi cineva să cumpere toată mlaştina asta; o să apară aici o grămadă de case, ca ciupercile după ploaie. Cleo zicea c-ar vrea să mineze fâşia de pământ care separă terenul nostru de mlaştină, cel puţin aşa vom reuşi să ţinem turiştii la distanţă.

— Cleo nu are o idee tocmai rea. Tolănit în scaunul tapisat, Clay încerca să se detaşeze de toate problemele acelea. Viaţa e cu mult mai simplă dacă nu îţi risipeşti energia încercând să ţii piept progresului – cel puţin aşa îşi spusese când fusese contactat de reprezentanţii statului care-i oferiseră o sumă frumuşică pentru punerea la punct a unui program de calculator pentru identificarea celor care deţineau acum acele terenuri.

Se gândise că proiectul acesta, nu foarte dificil, avea să-l ţină ocupat până când va hotărî ce să facă cu viaţa lui. Spera ca statul să renunţe la achiziţionarea mlaştinii după ce el va prezenta lista nenumăraţilor moştenitori, descendenţi ai sclavilor care locuiseră aici pe vremuri.

Să încerci să convingi atâţia oameni să-ţi vândă terenul pe care îl deţin părea un lucru, dacă nu imposibil, cel puţin dificil. Cel puţin aşa crezuse până în momentul în care în toată povestea asta apăruse Aurora Jenkins.

Se descotorosi cu nonşalanţă de senzaţia de nemulţumire care-l copleşise.

— Cred că-mi place să lenevesc toată ziua la plajă.

— Da, sigur. Jared pufni neîncrezător şi continuă să bată în tastatura laptopului. Ai schimbat comenzile din modulul de editare, exclamă el. Acum pot să mut schiţa în orice loc de pe ecran. Al dracului de mişto! Pot să termin mult mai repede desenele, deci că o să am mai mult timp liber! Eşti un adevărat vrăjitor, frăţioare!

Clay se foi până îşi găsi o poziţie mai confortabilă pe scaun şi îşi deschise o altă cutie de bere.

— Sigur! Acum trebuie doar ca zâna bună să-şi fluture bagheta şi să-mi umple buzunarele cu aur şi ne-am aranjat!

Cum prin preajmă nu se vedea nici picior de zână bună, Clay se întinse şi o gâdilă cu degetul pe micuţa lui nepoată, care îl privi cruciş.

— Hei, Midge, ce mai faci, micuţo?

Jared chicoti, bătu ceva pe tastatură şi, cu câteva mişcări ale mouse-ului făcu schiţa unui bebeluş care se chinuia să se menţină în aer cu ajutorul unor aripi minuscule.

— Uite-ţi zâna cea bună! Pune-ţi-o deasupra patului, să-ţi vegheze somnul.

Clay se uită la monitor, mormăi şi continuă să înfulece din cartofii prăjiţi, cina lui din seara aceea.

— Drăguţ, foarte drăguţ. Ai nimerit-o! Midge e singura zână bună pe care aş lăsa-o să se apropie de mine.

— O cheamă Megan, îl corectă Jared. Dacă vrei s-o alinţi, spune-i Meg. De ce nu încerci să faci o variantă nouă la Mysterious? De data asta foloseşte zâne bune în locul prinţeselor vikinge. Din jocurile pe calculator încă se câştigă foarte bine. Nu va mai trebui să creezi şi să vinzi programe de calculator pentru firme.

Jared păstră o tăcere politicoasă asupra continuării logice a frazei: că tot n-ai reuşit să faci nimic cu site-ul acela pe internet. Clay pufni auzind că fratele său adusese a doua oară vorba de scenariul acela superficial după care se făcuse un joc pe calculator cu zece ani în

urmă.

— Zilele astea prefer să scriu despre beciuri mizerabile şi despre castele părăginite. Cred că nu mi-ar fi greu să bag pe undeva prin poveste şi câteva prinţese vikinge.

— Dacă o femeie ţi-a dat inelul înapoi nu înseamnă că trebuie să le tratezi ca atare pe toate celelalte. Pe lângă asta, te pricepi destul de bine la jocuri pe calculator. Dacă vrei, te ajut să scrii un scenariu nou. Putem să folosim menajeria lui Cleo ca punct de plecare.

Menajeria umană a lui Cleo era mult mai amuzantă decât cea cu animale, reflectă Clay, dar ştia că fratele lui nu i-ar fi apreciat cinismul. Nevasta lui Jared se purta frumos cu toată lumea, de la vagabonzi – adevărate epave umane – şi până la creatori de benzi desenate, bogaţi, asemenea lui Jared. La fel îi trata şi pe cei care-şi pierdeau toată ziua pe plajă, aşa cum era şi cazul lui – un pierde-vară a cărui fostă logodnică nu îi înapoiase inelul. Dianei îi plăcuse prea mult piatra aceea mare şi scumpă.

— Tu doar scrie-l, de programare mă ocup eu, se oferi Clay şi noi doi vom fi singurele persoane din lume care

îl vom juca. Nu avea de gând să se întoarcă la visele adolescenţei. O să înfrunte lumea după regulile lui sau deloc. Anonimatul pe care i-l oferea această insulă izolată se potrivea de minune cu noul stil de viaţă pe care şi-l alesese – acela de fost milionar retras în sihăstrie. Oricum, comunicarea cu oamenii nu fusese niciodată punctul lui forte.

— Nu trebuie să-ţi păstrezi drepturile de autor asupra fiecărui blestemat de lucru care-ţi iese din mâini, protestă Jared. Acum, există companii de distribuţie în care poţi avea încredere.

— Sigur, ca aceea care îmi piratează şi acum „Mysterious”. Sau ca licenţiaţii care mi-au lăsat compania să se ducă pe apa sâmbetei. Sau ca roşcata aia care e hotărâtă să transforme paradisul ăsta într-o parcare imensă.

Bănuia că avea să-i fie destul de greu să o împiedice să-i găsească pe moştenitorii pământurilor, chiar dacă lista va cuprinde milioane de persoane. Cunoştea bine genul acela de femeie. Aurora Jenkins venise de pe Mamon cu o misiune precisă.

— Nu, mulţumesc, am hotărât să-mi păstrez fanteziile

numai pentru mine. Alungându-şi din minte sugestia fratelui său, Clay se aplecă şi îşi mai desfăcu o bere.

Poate că era sceptic în privinţa beneficiilor pe care le oferea lucrul într-o companie, dar din când în când îi plăcea să viseze că într-o bună zi va avea şi el o viaţă adevărată, la fel ca fraţii lui care se căsătoriseră. Se săturase până peste cap să trăiască numai în imaginaţia lui. Mai mult, îşi găsise o femeie şi se implicase serios în acea relaţie până când logodna se rupsese şi se despărţise de partenera lui.

Ar fi trebuit să aibă mai multă minte, nu să-şi închipuie că va putea să ducă o viaţă normală. Nu gândea ca un om normal, cel puţin aşa i se spunea destul de des. El oferea diamante şi companie, iar femeile îşi doreau companii. Cine ar fi crezut?

Clay aruncă o privire bebeluşului din cărucior, doar pentru a se asigura că Midge nu dispăruse. Cleo îşi îmbrăcase fiica într-o cămaşă de noapte cu imprimeuri de sub tivul căreia ieşeau picioruşele încălţate cu botoşei roz. Se gândi că Midge era de-a dreptul incredibilă, probabil, cel mai real lucru pe care-l ştia, dar nu se apucă să le împărtăşească şi celorlalţi opinia sa.

— Nu pot înţelege de ce eşti atât de pornit împotriva femeilor. Jared mai adăugă câteva tuşe desenului de pe ecran, puse în mâna copilului zână o baghetă magică şi salvă pe disc imagina finală. Ele sunt una dintre minunile şi bucuriile vieţii. Abstinenţa te face arţăgos şi cinic.

— Da, ăsta sunt eu, nu cred în misterele mărunte ale vieţii. Femeile au un singur scop în viaţă, acela de a se juca cu mintea bărbaţilor. Clay îşi retrase degetul din strânsoarea mânuţei lui Midge.

Jared scoase un sunet de dezaprobare.

— Poate că asta e problema ta, crezi că ai mintea în pantaloni. Îi întinse laptopul lui Clay, apoi se aplecă să aranjeze pătura care îi proteja fiica de razele soarelui. Când ai de gând să scoţi pe piaţă programul acela 3-D?

— N-am găsit încă susţinerea necesară.

De fapt, nici n-am căutat-o, se gândi el. Decât să ajungă pe mâinile unor hoţi, mai bine îl las să putrezească. Aşa cum putrezea el. Nu demult, mai avea proprietăţi în Jags şi Malibu. Femei purtând bijuterii scumpe, cu trupuri de manechine îi înfrumuseţaseră viaţa şi patul. Ce şi-ar mai fi putut dori un bărbat după

toate astea?

Jared îşi termină sticla cu apă, se ridică şi se întinse.

— Ştiu că programul merge. Unde e problema?

— Vreau să ţin pentru mine riscurile. Clay sorbi din bere şi aruncă o privire la ecranul laptopului pe care i-l înapoiase Jared.

— Cleo a făcut un drăcuşor din tablă, care are o faţă urâcioasă ca a ta. Dacă nu eşti atent, o să-l pună la poartă, ca un semn de avertizare.

— Spune-i lui Cleo că, dacă îşi închipuie că aşa ceva o să ţină vizitatorii nepoftiţi la distanţă, o să-i servesc drept model pentru mai mulţi drăcuşori.

— Dacă se va construi parcul acela alături, intimitatea o să devină ceva de domeniul trecutului, spuse Jared întunecat. Poate că va trebui să vindem casa.

Clay strânse din dinţi şi nu-i răspunse imediat. În ciuda faptului că avea dubiile sale în ceea ce priveşte stoparea progresului zonei, făcea tot posibilul pentru a împiedica statul să cumpere plaja de lângă terenul lui Cleo. Un timp, aproape reuşise să-i convingă că arborele genealogic al proprietarilor acelor terenuri era atât de complex, încât nu i se putea da de capăt – asta până

când în scenă intraseră avocaţii, iar aceştia insistaseră ca el să continue cercetările. Nu avea încredere în avocaţi, la fel cum nu avea încredere nici în cei cu licenţe.

Acum era băiat mare. N-ar fi trebuit să-i pese dacă din cauza parcului Cleo şi Jared ar fi fost obligaţi să se mute. Lumea era mare. Doar că, fără familie, fără o cariera sau fără o casă nu ar ai fi avut nicio ţintă, niciun punct de referinţă. Cum bărbaţilor nu le era îngăduit să îşi arate slăbiciunile, îşi păstră atitudinea nepăsătoare.

— Sunteţi destul de departe de drum. Nu cred că veţi avea probleme din pricina maşinilor care vor circula spre şi dinspre parc. Deschise fișierul în care era lista cu proprietarii terenurilor, cei pe care reuşise să-i identifice până acum. Trebuia să găsească o fisură, să împiedice cumva statul să-şi pună planurile în aplicare. Oricum, vei avea la dispoziţie ani întregi pentru a te gândi dacă e bine să te muţi.

Jared ridică din umeri.

— Sper. Cleo ar înnebuni dacă ar afla că trebuie să se mute din casa asta pentru care a muncit atât de mult.

Fluierând şi legănând-o pe Midge, Jared o apucă pe cărarea plină de nisip care ducea spre casa unde îl

aşteptau soţia şi ceilalţi copii ai săi. Clay preferă să privească valurile decât să se uite după el. Fratele său mai mare se simţea foarte bine înconjurat de râsetele şi hărmălaia specifice caselor pline de copii. Fratele său mai mare era creator de benzi desenate, aşa că nu fusese nevoit să se maturizeze.

În ciuda diferenţei de vârstă dintre ei, Clay fusese mai matur decât Jared încă de la naştere.

Pentru o scurtă perioadă, se lăsase şi el prins de visele adolescenţei, cele privitoare la bani, faimă şi dragoste veşnică. Până la urmă, se alesese cu două din trei şi asta înainte de a împlini treizeci de ani. Învăţase însă pe pielea lui ce însemna iluzia că le poate avea pe toate trei.

Sorbind din bere, cu picioarele rezemate de marginea verandei, Clay se gândi că acela fusese apogeul lui. Nu trebuise să îşi folosească nici măcar jumătate din inteligenţă pentru a se asigura că berea şi cartofii prăjiţi nu-i vor mai lipsi pentru tot restul vieţii. Avea un acoperiş deasupra capului şi un Harley în garaj. Poate că de acum încolo se va ocupa numai de repararea ceasurilor vechi, aşa cum era cel din turnul tribunalului.

Îi plăcea să meşterească.

Mai târziu, se va duce poate până la Monkey, ca să vadă ce încurcături putea să facă şi pe acolo.

Deocamdată, deschise „Mysterious” şi începu să se lupte cu forţele răului pentru salvarea Prinţesei Vikinge.

Sub imperiul unui impuls de moment, îi schimbă culoarea părului din blond în roşcat.

3

A, ştiu că are cinci ani, dar nu a depăşit o sută de mii de kilometri, BMW-urile se comportă foarte bine cel puţin până la cinci sute de mii. Rory îşi dădu ochii peste cap, exasperată de cât de pisălog se dovedea cel care voia să-i cumpere maşina şi care se afla la celălalt capăt al firului.

Mandy, care stătea la masă, chicoti, dădu din picioarele ei lungi şi desfăcu dopul ultimei sticle de suc din cele pe care i le cumpărase bunicul ei doar pentru că producătorul organiza un concurs. Cu un gest automat se uită sub capac, apoi îl aruncă la gunoi, ridicând din umeri. Ca şi mătuşa Rory, avea părul de un roşu-aprins, asemeni cerului la asfinţit. Dar, spre deosebire de ea, îl purta tuns scurt, ciufulit şi chiar îl decolorase. Într-una

din urechi avea trei cercei, iar tricoul ei cu vedere la buric dezvăluia un abdomen bronzat.

— Ascultă, nu-l vând pentru că am nevoie de bani, minţi Rory cu aroganţă la telefon. Dacă vrei să furi o maşină, du-te şi fur-o pe-a altuia!

Chiar dacă nu reuşise să-l impresioneze pe tipul cu care stătea de vorbă la telefon, cu totul altfel stăteau lucrurile cu Mandy, care o privea fascinată, cu ochii mari.

— Sună-mă dacă te răzgândeşti. Închise telefonul, umplu ceainicul cu apă şi-l puse pe foc.

— Am impresia că o să mai păstrezi maşina cel puţin o vreme. Mandy se întinse după borcanul cu unt de arahide de pe bufet.

— Deşteapto! Rory îi dădu borcanul înainte ca nepoata ei să cadă de pe masă.

Uşa de plasă se deschise cu putere şi Jake intră şchiopătând în bucătărie, folosindu-şi cârja mai mult pentru a îndepărta obiectele care îi stăteau în cale decât pentru a se ajuta la mers. Tatăl ei era un bărbat masiv, cu un păr des şi blond, care îşi pierduse culoarea odată cu trecerea anilor. El îşi croi cu greu drum prin

încăperea plină, apucă un scaun şi se aşează cu grijă, fără să îşi îndoaie piciorul rănit.

— Mi-e foame!

— Îţi pun din lasagna aia pe care am făcut-o aseară? Fără să mai aştepte răspunsul, Rory deschise frigiderul. Te-ai mai gândit la programul acela de economisire de care ţi-am vorbit? Dacă ţi-ai deschide un cont ai putea să-ţi controlezi mai bine banii. Probabil, nu atât de bine, încât să acopere costurile asigurării medicale de care avea nevoie, se gândi ea. Încă un accident ca ăsta şi rămâneau faliţi.

— Rory, nu începe iar cu subiectul ăsta. Nu câştig atâta încât să intru în vizorul fiscului, iar prin părţile astea oamenii preferă banii gheaţă. Conturile astea simandicoase nu o să ne îmbogăţească.

Ea ar fi putut să-l contrazică. Dacă ar plăti cu cecuri, tatăl ei ar fi obligat să vadă pe ce dă banii. Şi dacă şi-ar da seama cât de mult cheltuie pe seama amicilor lui de pahar, probabil că ar fi mai grijuliu cu ei. Nu mai avea douăzeci de ani. Trebuia să înceapă să se gândească mai mult la sănătatea lui şi la un plan de pensii.

Bineînţeles că era ca şi cum ar fi încercat să-i spună

lui Peter Pan să se maturizeze.

Renunţând la subiect, îl întrebă:

— Ce-ţi mai face piciorul, tată?

— În curând o să fiu în stare să merg la pescuit, asta dacă o să mai am unde să pescuiesc. Tu cum te descurci cu cei din Consiliul local? Ai găsit vreo modalitate să împiedici statul să se bage?

— Încă mai caut, răspunse ea cu jumătate de gură, tăie o bucată de lasagna şi o puse la încălzit. Parcul pe care statul urma să-l construiască însemna ani la rând o grămadă de turişti şi bani în afacerea tatălui ei. Ar fi fost şi mai bine dacă ea ar fi găsit finanţarea necesară pentru un service auto sau un mic magazin. Nu avea de gând să pună piedici statului doar pentru că tatăl ei era de părere că pescuitul ar trebui să fie gratuit. El credea că ea se oferise să ajute Consiliul local pentru a le sabota munca din interior. Era mai bine dacă tatăl ei nu ştia ce făcea ea, de fapt.

— Ar fi bine să găseşti repede o cale, mormăi el. Mecloud mi-a spus că statul urmează să cumpere toate docurile, cabanele şi parcările din zona aceea. Va trebui să plătim pentru a avea privilegiul să ne plimbăm cu

barca pe propriile noastre ape.

Mecloud îi spusese toate astea? De ce parte era acest Mecloud? Statul îl plătea să lucreze pentru el, nu-i aşa?

— Mecloud ar trebui să se ocupe de găsirea moştenitorilor familiei Bingham, murmură ea.

— Tocmai asta el Ţipă Jack, gesticulând cu furculiţa. Vorbeşte cu prietenii tăi din comisia aia ticăloasă pentru turism. Am auzit ce pun la cale împreună cu bancherii.

Imediat ce vor convinge câţiva membri ai familiei Bingham să vândă, vampirii aceia nenorociţi îşi vor aranja ploile astfel încât să pună mâna pe toată mlaştina, nu numai pe plajă.

— Toată? Mandy se uită îngrozită la bunicul ei. Chiar şi terenul bunicii Iris?

— Toată, îi confirmă Jack pe un ton sinistru. Chiar şi docul lui Luke şi căbănuţa familiei Watkins.

Un fior de incertitudine zdruncină încrederea lui Rory. Ştia destul de multe despre dedesubturile acţiunilor de dezvoltare pentru a nu intui un sâmbure de adevăr în acuzaţiile tatălui ei. Partea din spate a proprietăţii lor se învecina cu mlaştina Bingham. Nu ştia dacă Iris sau celelalte persoane care locuiseră acolo

aveau vreun drept de proprietate asupra terenurilor, dar nimeni nu-i deranjase niciodată. Fuseseră vecini şi prieteni. Acum nu ar mai fi avut unde să se ducă dacă statul va demara un proiect major de dezvoltare în zonă.

— Statul nu are ce să facă cu tot terenul acela din mlaştină, spuse Rory, în vocea căreia se simţea mai multă siguranţă decât era în sufletul ei. Vor să cumpere doar porţiunile dinspre ţărm pentru a proteja ţestoasele de mare şi a reamenaja plaja. N-au nicio treabă cu bunica Iris şi nici cu ceilalţi.

Thomas Clayton Mecloud şi propaganda lui anarhică erau un pericol foarte mare pentru viitorul familiei ei. Teoriile lui scandaloase aveau să ridice toată insula în picioare şi, astfel, să reducă drastic şansele construirii parcului. Cei din conducerea statului nu investeau în lucruri care nu le aduceau şi voturi.

Nu va lăsa un venetic să distrugă singura şansă pe care o avea familia ei să scape de sărăcie.

Mai întâi, se gândi ea, o să-l sun pe Terry şi el o să mă lămurească, o să-mi spună cât adevăr e în toată povestea asta. Planurile parcului, cel puţin acelea pe care le văzuse ea, nu prevedeau decât nişte îmbunătăţiri aduse

plajei, de care era foarte mare nevoie.

Dezvoltarea zonei de plajă nu o deranja, dar construirea unui adevărat Disney World în spatele casei ei ar fi fost dezastruoasă pentru întreaga insulă.

Frecându-se la ochi, Clay se ridică de la biroul aflat în camera din faţă a căbănuţei. Căutarea urmaşilor familiei Bingham era ceva asemănător căutării de parole pe internet. Ambele erau peste tot, însă descoperirea lor dura o veşnicie.

Deschise fișierul în care păstra datele referitoare la familia Bingham, adăugă ceea ce mai găsise, aruncă o privire asupra notiţelor, fișierelor şi indicilor de program pe care le modificase şi decise că venise momentul să investească nişte bani într-un dulap şi câteva bibliorafturi.

Dar asta ar fi însemnat să admită că urma să rămână aici pentru mai mult timp, ori el nu era încă pregătit pentru un astfel de angajament. Angajamentul implica şi un ţel, însă el nu avea niciunul. Mai bine spus, nu voia să aibă un ţel.

Cine ar fi crezut că e atât de greu să fii sihastru?

Îndepărtă cu piciorul o sticlă goală de bere, pescui un

tricou şi făcu loc unui nou vraf de hârtii. Dacă ar fi vrut cu adevărat să rămână aici şi-ar fi cumpărat un coş de rufe şi unul de gunoi.

Printre rămăşiţele de mobilă, salvate de la un abandon prea timpuriu în podul casei şi gunoiul din cameră, monitorul cu ecran plat şi laptopul puternic erau singurele semne ale faptului că el avusese la un moment dat de-a face cu informatica. Desene naive făcute de Matty, fiul de opt ani al lui Cleo, erau atârnate pe unul dintre pereţi. Obiectele scumpe de artă pe care le colecţionase cândva fuseseră înlocuite acum de scoici şi cochilii de melci marini rămase de la foştii locatari. Nu putea spune că ducea o viaţă mai goală decât cea de dinainte, doar că acum totul era mai ieftin.

Se aşeză din nou pe scaun şi deschise versiunea test a lui „Mysterious II", distruse câteva nave spaţiale cu un baraj de ciuperci albastre, găsi prinţesa şi nişte arme cu laser pe care le pierduse şi îşi luă câteva notiţe despre cel puţin o duzină de moduri în care ar fi putut îmbunătăţi scenariul.

Stomacul începu să-i ghiorăie şi îşi frecă burta dezgolită. Cleo îl invitase la masă, dar copiii mâncau

devreme şi el lucrase în timpul acesta. Aruncă o privire prin cameră în căutarea unui tricou curat.

La Monkey putea găsi atât mâncare bună cât şi o companie plăcută. Ar trebui să meargă în oraş, să se deconecteze puţin.

Bineînţeles, gândul la localul acela i-o readuse în minte pe Aurora Jenkins şi alte părţi ale corpului lui se încălziră când se gândi la părul arămiu şi la figura aceea fascinantă, pe care i-ar fi luat o viaţă să o exploreze în amănunţime.

Ei bine, probabil că avea nevoie de o repriză bună de alergat pe plajă. Clay renunţă la tricou şi îşi croi drum spre uşă printre maldărele de hârtii. Avea să mai prindă cel puţin o oră de lumină. Şi, oricum, la Monkey lucrurile nu se trezeau la viaţă decât după nouă.

Ieşi pe verandă şi aruncă o privire luminilor ce veneau dinspre casa lui Jared. Apoi, observă o siluetă înaltă care mergea pe poteca dintre dune acoperită cu scânduri. Oare îşi pierduse minţile în asemenea hal încât ajunsese să-şi vadă fanteziile peste tot?

Soarele apunea în spatele copacilor, aşa că trăsăturile feţei nu se distingeau prea bine, dar Clay recunoscu

silueta.

Aurora.

Părinţii îi aleseseră foarte bine numele. Părul ei reflecta razele sângerii ale apusului, la fel cum aurora boreală reflecta lumina soarelui pe cerul iernii polare.

O dezbrăcă în minte de jachetă şi de fusta lungă până la genunchi şi o reîmbrăcă într-un sarong înflorat şi un sutien, lăsându-i părul să-i curgă liber pe umeri.

— Domnule Mecloud; ajunsese în faţa casei lui, iar tonul îi era repezit şi agitat în acelaşi timp.

— Clay, o corectă el. Cu ce te pot ajuta, domnişoară Jenkins?

— Spune-mi Rory, răspunse ea cu un gest nervos înainte de a se apuca să caute prin geantă.

Nu purta niciun fel de inel, observă el în treacăt. În ultimul timp, făcuse o adevărată fixaţie pentru inele.

— Ţi-am adus câteva cifre, propuneri pentru bugetul care urmează să fie folosit pentru programare, ca să te uiţi peste ele. Scoase un dosar din geantă. Ar trebui să acopere toate cheltuielile cu echipamentul şi toate celelalte costuri. Trebuie să vorbesc cu dumneata.

El se rezemă cu umărul de stâlpul verandei şi-şi

încrucişa braţele peste pieptul gol, oprindu-i astfel înaintarea. Nu prea îi plăcea să discute despre afaceri. Şi cu siguranţă nu-i plăceau intelectualii.

— Păi, vorbeşte.

Rory era deja enervată de ceea ce aflase de la Terry şi nu avea niciun chef să suporte fiţele de liceean ale lui Mecloud, chiar dacă pieptul acela musculos şi bronzat era demn de un poster publicitar. Nu arăta ca acei bărbaţi care trag de fiare, ci avea supleţea şi liniile feline ale unui animal de rasă.

Învăţase cu ani în urmă să-şi reprime dorinţele.

Aroganţa lui masculină îi estompase parţial reacţiile pe care le-ar fi putut avea la vederea acelui trup. Învăţase cum să facă faţă aroganţei pentru a se putea impune în această lume a bărbaţilor.

Îl măsură sfidătoare pe Mecloud, privindu-l ca pe o bucată de carne. În loc să se dea înapoi, el îşi încorda muşchii în chip de răspuns şi o privi amuzat.

Ea se îmbujora şi începu să vorbească repede, pentru a-şi ascunde roşeaţa care îi cuprinsese obrajii.

— Aici nu e suficientă lumină pentru a ne uita la cifrele alea, domnule Mecloud. Şi chiar nu cred că

vecinii trebuie să audă ceea ce vreau să vă spun. Poate că ar fi trebuit să îşi revizuiască scopul venirii ei aici. Era obişnuită să înfrunte bărbaţi în costume, nu simboluri ale virilităţii pe jumătate dezbrăcate.

El ridică provocator o sprinceană, dovedind că nu era dăltuit în piatră.

— Vai, dar se poate, domnişoară Aurora? Te rog, haide să stăm de vorbă într-un loc mai confortabil, în biroul meu.

Făcu un gest către uşa de plasă, invitând-o să între. Nefiind persoana care să dea înapoi atât de uşor din faţa unei provocări, ea trecu pe lângă el şi urcă pe verandă. Pielea ei reacţiona ca şi când ar fi fost biciuită când atinse cu umărul pieptul lui gol şi fu bucuroasă să constate că era mai înalt decât ea cu aproape un cap. Nu întâlnise des bărbaţi mai înalţi decât ea, mai ales atunci când purta tocuri.

Încăperea mizerabilă căreia el îi spunea birou îi abătu atenţia de la fizicul lui. Canapeaua de rattan şi un fotoliu erau pline de cărţi. Podeaua din lemn era acoperită de hârtii. Doar balansoarul era liber şi asta numai din cauză că tot ce fusese pus acolo căzuse pe podea.

— Îţi aduc o bere?

În maniera lui de puştan, se apropiase prea mult de ea, invadându-i spaţiul vital. Putea să-i simtă respiraţia mângâindu-i obrazul, adulmecă berea pe care o băuse şi îşi dori să se întoarcă şi să-l împingă la o parte, doar aşa, din principiu. Dar, dacă îl atingea, ar fi însemnat că acceptă o confruntare fizică şi nu era sigură că poate face faţă. Nu acum, când în ea urlau hormonii.

— Nu, mulţumesc. Acela este un Mac cu noul procesor? Traversă camera, apăsă pe tasta de spaţiu şi un războinic ţâşni pe ecranul sângeriu, urlând din rărunchi tot felul de înjurături către jucător. Cred că eşti foarte bine plătit pentru a te juca pe calculator, Mecloud. Aruncând o privire în jos, spre birou, descoperi teancul de hârtii de lângă monitor şi luă câteva pentru a le privi mai atent. Ăsta e limbaj de programare. Vrei să faci tu singur programul de dezvoltare a parcului?

Clay îi smulse hârtiile din mână şi îşi încrucişa braţele peste pieptul gol, prinzând foile sub braţ.

— Cu ce-ţi pot fi de folos? Privirea sexy devenise una iritată, de mascul deranjat.

Rory ignoră toate astea. Avea probleme mult mai importante pe cap decât comportamentul de mascul feroce al bărbatului din faţa ei şi se agăţă cu disperare de speranţa că acele hârtii pe care le văzuse reprezentau dovada că în spatele atitudinii lui zăcea o inteligenţă sclipitoare.

Chiar dacă nu îi plăcea să recunoască, avea nevoie de cunoştinţele şi de experienţa lui.

— Nu vrei să încetezi să mai fii mitocan pentru câteva secunde şi să mă asculţi? Ce progrese ai mai făcut în identificarea moştenitorilor familiei Bingham?

Clay o studie o clipă, înainte de a-i răspunde.

— Mai întâi, trebuie să generez numele. Apoi, le găsesc şi le verific adresele. De ce?

Fără să ceară permisiunea, oaspetele lui neinvitat dădu la o parte câteva cărţi de pe canapea şi se aşeză.

— Vrei, te rog, să pui un tricou pe tine? Trebuie să stăm de vorbă.

— Îmi tot spui chestia asta. Clay rezistă impulsului de a rămâne dezbrăcat doar pentru a-i face în ciudă şi apucă un tricou negru pe care erau imprimaţi nişte berbeci. Unul dintre ei avea o pată de ketchup între

coarne, dar măcar nu mirosea urât. Bineînţeles, tricoul intrase la apă atunci când el încercase să-şi spele singur rufele şi acum stătea să plesnească peste pieptul lui bombat.

Expresia chinuită de pe faţa ei îi dădu de înţeles că şi ea observase acest lucru. Asta îl făcu să se simtă mai bine. Clay îşi găsi berea, goli sticla dintr-o înghiţitură, se aşeză pe balansoar şi începu să se joace cu recipientul gol.

— Dacă nu umbli după trupul meu, atunci ce vrei de la mine?

— Poate îţi voi vrea capul, dacă nu încetezi să răspândeşti zvonuri la cârciuma din oraş. Nu părea foarte pornită, ci doar afectată atunci când îi întinse dosarul pe care îl avea asupra ei. El presupuse că insultele erau prima ei alegere pentru a se apăra împotriva mitocanilor de genul lui.

Clay îşi aşeză sandalele pe măsuţa de cafea acoperită cu câteva reviste despre calculatoare şi ignoră dosarul pe care ea i-l flutura în faţa ochilor.

— Zvonuri? Ce zvonuri?

— Cele referitoare la intenţia statului de a cumpăra

terenul care aparţine familiei Bingham. Avem nevoie de parcul acela, Mecloud, spuse ea cu pasiune şi ochii îi deveniră violeţi din cauza intensităţii. Aici rata şomajului este printre cele mai ridicate din ţară. Parcul va rezolva şi problema fragilului nostru sistem ecologic şi va crea o grămadă de locuri de muncă. Dezvoltarea micilor afaceri de-a lungul şoselei este esenţială. Gratuitatea pescuitului nu e un factor demn de luat în seamă pe parcursul acestui proces.

— Aşa ceva nu contează niciodată, nu-i aşa? o întrebă el, rezervat.

— Nu vreau ca localnicii să fie incitaţi împotriva acestui proiect, să lupte împotriva progresului, spuse ea cu hotărâre.

Clay avea impresia că era atât de pornită, încât ar fi riscat să-l pocnească dacă ar fi întrebat-o de ce credea ea că asta era problema lui. Purta o pereche de saboţi solizi şi probabil că picioarele acelea drăguţe erau şi foarte puternice. Îşi dădu seama că avea de gând să vorbească numai ea şi rămase în aşteptare. Îi făcea plăcere s-o urmărească pe Prinţesa Vikingă gesticulând din ce în ce mai mult, pe măsură ce se înfierbânta. Oare cum putea

să adauge toate astea la scenariul jocului pe care-l scria.

— Ceea ce mă îngrijorează este modul în care statul se va folosi de numele persoanelor pe care le găseşti tu, admise ea într-un final, de parcă s-ar fi temut să împărtăşească nişte informaţii periculoase despre lucruri pe care nu le cunoştea prea bine.

Clay aşteptă ca ea să continue ce avea de spus. După o ezitare, care dădu senzaţia că înăuntrul ei se ducea o luptă aprigă, Rory continuă:

— Tocmai am primit confirmarea faptului că, în momentul în care statul va reuşi să-i convingă pe câţiva moştenitori ai familiei Bingham să-şi vândă proprietăţile, avocaţii pot forţa organizarea unei licitaţii la care să fie scoasă la vânzare întreaga mlaştină şi să nu se mulţumească cu a cumpăra doar terenul care se întinde de-a lungul plajei.

La dracu'! Clay reuşi să rămână nepăsător şi continuă să se joace cu sticla goală. Calcula însă în minte implicaţiile pe care le presupuneau informaţiile de-a dreptul incendiare pe care tocmai le primise, mai ales din punctul lui de vedere. Sperase că vânzarea va avea ca obiect numai terenul care mergea de-a lungul plajei şi

nu luase în considerare prea serios grijile pe care şi le făcea fratele lui, temerea că întreaga mlaştină va fi scoasă la vânzare. Cleo şi Jared poate că ar fi putut face faţă construcţiei parcului, dar dacă tot terenul urma să fie scos la vânzare…

Mintea îi fu invadată de imaginile unor hoteluri zvelte, înconjurate de şezlonguri de plastic, cu prosoape de plajă atârnând de la balcoane. Vor dispărea pelicanii care animau dimineţile şi bufniţele care colorau întunericul nopţii cu sunetele lor lugubre. Vor apărea, în schimb, muzica rap şi petrecerile zgomotoase din jurul piscinelor. Pentru prima dată, după o lungă perioadă de timp, îşi simţi măruntaiele cuprinse de ghearele mâniei – semn că încercarea lui de a se detaşa complet de lumea reală nu reuşise pe deplin.

Văzându-l că nu reacţionează, Aurora simţi nevoia să între în detalii.

— Proprietatea familiei Bingham e imensă. Statul nu are nevoie decât de o mică parte din acest teren.

— Nu cred că statul va putea afla exact cui aparţine fiecare bucată din terenul respectiv, răspunse el într-un târziu, sperând ca ea să plece cât mai repede, pentru a

apuca să dea şi el câteva telefoane. Dacă te frământă atât de tare problema asta poate că ar fi mai bine să-i spui statului să-şi caute de lucru în altă parte. Oricum, asta ar fi preferat şi el. Insula ar trebui lăsată aşa cum este, aşa cum era dintotdeauna.

Nepăsarea ce răzbătea din cuvintele lui o făcu să-şi iasă din pepeni. Clay îşi zise că, dacă ar fi fost un calup de dinamită, i-ar fi explodat în faţă. În mod surprinzător.

Îi făcea plăcere să vadă cum furia răzbătea prin masca încordată pe care o afişa. Nu se mai distrase atât de bine de pe vremea când scrisese scenariul la „Mysterious."

— Nu ne putem permite să pierdem parcul acela, insistă ea, după părerea lui contrazicând tot ce susţinuse până acum. Ce vreau eu e ca statul să se limiteze la a cumpăra tot terenul care a aparţinut familiei Bingham, în starea în care se găseşte acum şi a nu permite în zonă decât dezvoltarea întreprinderilor mici.

— Da, sigur, poţi să pariezi că exact asta se va întâmpla. El pufni la auzul acelei idei trăsnite; guvernul nu ar cheltui niciodată atâţia bani doar pentru a conserva o mlaştină.

— Dacă statul nu se va limita la cumpărarea

proprietăţii care a aparţinut familiei Bingham va putea apoi să vândă porţiunile de teren pe care nu le va folosi la construcţia parcului unor investitori care vor construi acolo blocuri de apartamente şi centre comerciale. Cum crezi că te va afecta acest lucru pe tine? Dar pe fratele tău şi pe familia lui?

Aici o nimerise. El văzuse cu ochii lui efectele dezvoltării excesive în California de Sud şi ştia exact care vor fi urmările derulării unui asemenea program aici, în acest mic paradis, însă nu avea de gând să recunoască acest lucru în faţa unei oarecare Aurora Jenkins. În perioada asta, se hotărâse să lucreze de unul singur.

— Nu văd cum te-aş putea ajuta. Aruncă sticla goală de bere într-o parte, când îşi dădu seama că ea nu punea mare preţ pe atitudinea lui de motociclist rebel. Ar fi trebuit să-şi dea seama că toată chestia era o mare tâmpenie. Statul mă plăteşte pentru o treabă. După ce eu mă voi achita de această sarcină, ei au dreptul să folosească rezultatele muncii mele aşa cum cred de cuviinţă.

Gura ei, cu buze pline, voluptuoase, putea pune pe jar

un bărbat chiar şi atunci când se retrăgea pe o linie care trăda iritarea. Clay preferă să privească buzele acelea atrăgătoare decât să se concentreze asupra întregii palete de emoţii care se zugrăveau pe faţa ei expresivă.

— Poţi să mă ajuţi să conving statul să se limiteze la a cumpăra numai terenul de care are nevoie pentru construcţia parcului, insistă ea.

— Şi mie ce-mi iese la afacerea asta? întrebă el doar pentru a-i vedea reacţia.

— Trebuia să mă aştept la aşa ceva din partea ta. Se ridică şi, grăbită să scape de atitudinea lui nepoliticoasă, calcă peste un vraf de hârtii aruncate prin cameră. Oamenii care nu urmăresc decât să le fie lor bine sunt vrednici de milă, sunt mai rău decât viermii.

— Fiecare trebuie să-şi stabilească anumite priorităţi, strigă Clay în urma ei, dar nu reuşi să o mai întoarcă din drum. Zgomotul pe care-l făcu uşa de plasă atunci când se închise cu putere în urma ei îl făcu să clipească.

Ei bine, chestia asta ar fi trebuit să fie îndeajuns pentru a o scoate pe acea femeie atrăgătoare din raza lui vizuală. Poate că odată scăpat de tentaţii va putea să se apuce serios de muncă.

Oare va reuşi să facă lucrul ăsta, dacă va concepe un joc în care războinica amazoană va colinda castelele în căutarea dreptăţii, în apărarea binelui?

În afara unui nou joc pseudo erotic, în care să pună decoruri de dormitoare şi femei cu trupuri incredibile, asta era singura lui variantă.

4

Ata, Jake, am înlocuit filtrul de ulei. Clay îşi şterse mâinile cu o cârpă murdară în timp ce stătea pe pavajul fierbinte lângă Harley-ul care strălucea în soare. Viaţa era mult mai uşoară atunci nu avea nevoie decât de o cheie şi de două mâini puternice pentru a face lucrurile să meargă aşa cum voia el.

Binevoitoarele cu părul roşu necesitau unelte şi talente pe care el nu le poseda.

— Mulţumesc, prietene. Piciorul ăsta amorţit nu face decât să îngreuneze lucrurile. Rezemat de motocicletă, Jack se aplecă şi se scarpină sub ghipsul roşu. Părul blond prins în coadă încerca să ascundă faptul că începuse să îmbătrânească, însă barba căruntă îl dădea de gol.

Strecurându-se de sub motocicleta masivă, Clay se ridică în picioare şi se întinse după sticla de apă.

— Dacă îţi mai prinzi o dată piciorul acela sub motocicletă numai printr-un miracol vei putea umbla din nou.

— Orice bărbat care se respectă trebuie să aibă un motor pe care să-l folosească. Masivul motociclist îşi trecu piciorul sănătos peste şa, încalecă motocicleta şi se aşeză pe ea cu toată greutatea. Nu c-aş avea unde să plec prea departe. Ai mai aflat ceva despre intenţia statului de a cumpăra partea aceea a insulei?

Clay clătină din cap, ştergându-şi fruntea de sudoare:

— Nu ştiu cum pot să împiedic statul să facă ce vrea. Jake îi aruncă o privire plină de dezgust:

— Haide! Urcă-te pe motocicletă. O să-ţi arăt despre ce vorbesc. Vreau să-ţi fac cunoştinţă cu nişte oameni.

Clay stătu câteva minute pe gânduri. Spre deosebire de Jared, fratele său, el nu prea se pricepea să vorbească cu oamenii. După câteva minute de conversaţie plictisitoare, avea tendinţa să devină neatent şi mintea îi zbura la propriile sale probleme.

Exista posibilitatea ca Jake să-i arate mlaştina şi să-i

prezinte nişte oameni care gândeau ca el. Şi pentru că tot nu avea ceva mai interesant de făcut, Clay se ridică în picioare, îşi trase tricoul pe el şi îşi puse casca pe cap.

— Lasă-mă pe mine să conduc. Nu vreau să-ţi rupi şi celălalt picior.

Conduse Harley-ul peste pod şi apoi de-a lungul şoselei care lega lanţul de insuliţe, căruia Clay îi spunea casă de ceva vreme. Partea de sud a statului Carolina de Sud, situată la nivelul mării, era plină cu deluşoare acoperite de copaci, între care se găseau suprafeţe mari acoperite de trestie. Drumul spre insula centrală fusese construit pe un terasament solid, dar terenul din jur era format mai mult din aluviuni şi aducea mai degrabă a mlaştină.

Trecură de aleea nisipoasă care ducea la casa lui Cleo şi intrară într-o zonă acoperită de copaci ce părea neatinsă de mâna omului – mlaştina familiei Bingham. Parcul pe care statul voia să-l construiască aici ar fi trebuit să ocupe doar o mică suprafaţă de pământ, departe de plajă. Fără îndoială că stejarii şi sălciile din mijlocul mlaştinii vor cădea pradă buldozerelor, dacă întreaga suprafaţă de teren avea să fie vândută în bloc,

la licitaţie. În felul acesta, avea să fie distrusă pentru totdeauna acea vegetaţie primordială.

Cam la un kilometru şi jumătate depărtare de casa lui Cleo, Jake îi făcu un semn şi Clay conduse motocicleta pe o pantă abruptă şi nisipoasă, aproape ascunsă de ruinele unei gherete care servise cândva drept punct de vânzare a fructelor şi legumelor. Lângă rămăşiţele unor coşuri se mai vedea încă o pancartă de lemn pe care scria Piersici.

Când ajunseră la destinaţie – o căbănuţă la fel de veche şi de dărăpănată, ca şi ghereta pe lângă care trecuseră – Clay plin de ulei şi transpirat nu era o companie prea plăcută pentru nimeni.

O negresă bătrână, cu părul argintiu, acoperit cu un batic, care îi ajungea până la umerii slabi, ieşi pe verandă.

Lângă ea, stătea o tânără cu părul de aceeaşi culoare cu cel al lui Jake, care se deplasa cu ajutorul unui baston. Pe faţa ei era întipărită o expresie de dezaprobare. Clay îşi trecu dosul palmei peste faţă, sperând să poată şterge stratul de transpiraţie amestecată cu ulei.

— Hei, Iris, ţi-am adus musafiri! Jake rămase aşezat în şaua motocicletei, aşteptându-l pe Clay să-l ajute să se dea jos. O să ne ajute să pescuim pe gratis în continuare.

Pe faţa bătrânei apăru un zâmbet înţelegător. Cunoştea modul zgomotos în care se manifesta Jack şi îl acceptase aşa cum era. Femeia mai tânără îl privea pe Clay cu suspiciune.

— Clay, ea e mamaia Iris, cel mai bun tăietor de trestie din Sud. Şi-a petrecut aici toată viaţa. Şi ea e fiica mea, Sandra Ann. Toată lumea îi spune Cissy. Ciss, nu vrei să-i arăţi lui Clay cuiburile de broaşte ţestoase?

A-ha. Nu şi-l imaginase pe Jack ca pe un tip pus pe lipeli. Clay înlemni şi-şi evalua şansele de scăpare.

— Tati, ştii că n-ai voie să conduci motocicleta, iar eu nu pot merge până la plajă aşa. Dacă nu avem grijă de noi vom ajunge din nou în pat.

— Da' soră-ta unde e? Nu te-a adus cu maşina?

Soră? Adică Jake avea mai multe fete? Nu-l interesase niciodată care e numele de familie al lui Jake şi nici unde locuia. Probabil că Sandra Ann stătea în altă parte, dacă fusese adusă cu maşina. Dar unde oare? În

mlaştină? Până acum nu fusese curios în privinţa motivelor pentru care Jake se împotrivea construirii parcului, dar poate că ar fi mai bine dacă ar începe să fie mai atent.

Cissy ridică din umeri.

— O ştii pe Rory. Astăzi, are o grămadă de lucruri de rezolvat. Se întoarce puţin mai târziu.

— Atunci rămâne aşa. Jake se întoarse spre Clay cu un aer de satisfacţie. Îţi va arăta Aurora cuiburile acelea.

Rory… Aurora! Clay avu impresia că primeşte o lovitură în stomac şi simţi că faţa îi trădează interesul. Era oare posibil să existe două femei cu acelaşi nume în oraş?

Şi dacă nu, ştia oare Jake că Aurora lucrează împotriva lui?

Fără să îşi dea seama cum se lăsase prins în toată tărăşenia aceea, Clay se trezi ceva mai târziu acceptând bucuros un minunat coş de trestie de la mamaia Iris.

Primul său impuls fusese să o rupă la fugă spre motocicletă şi să o şteargă dracului de-acolo, dar Iris îl bătu pe umăr şi îl invitase să se aşeze pe un scaun de nuiele pe verandă, de parcă ştia că el ar fi făcut tot ce i-

ar fi cerut, fără să se împotrivească. Chiar dacă îşi crease reputaţia unui pustnic neprietenos nu voia s-o dezamăgească pe bătrânică.

— Trestia nu e prea departe. Sunt în stare să merg până acolo. Cissy porni şchiopătând spre poteca nisipoasă care traversa grădina, sprijinindu-se în bastonul de aluminiu.

— Nu trebuie să faci asta. Clay se oferi să o sprijine, dar ea îl îndepărtă cu un gest. După câte se părea, încăpăţânarea era o trăsătură de familie.

Fără să mai scoată o vorbă, porni pe cărarea bătătorită care dispărea într-un hăţiş des de tufe.

— Dacă statul va permite investitorilor să asaneze mlaştina, toată trestia va dispărea. Împletitul coşurilor este o artă africană tradiţională, veche de secole, dar terenurile pe care creşte trestia sunt din ce în ce mai puţine.

În vocea ei se simţea o urmă din respectul pe care-l purta artei şi întinderii aceleia de pământ. Înaintară pe potecă şi Clay fu nevoit să îndepărteze cu mâna crengile care blocau calea, pentru a-i face loc lui Cissy să treacă.

Aprecia oamenii care puneau suflet şi pasiune în ceea

ce făceau.

Gândurile lui se îndreptară din nou către Aurora. Era la fel de pasionată în problema acelui pământ, dar, spre deosebire de sora ei, ea voia să scoată bani din el.

— Nu au mai rămas prea multe locuri unde ţestoasele să-şi poată depune ouăle, murmură Cissy, în timp ce se chinuia să înainteze pe poteca degajată de Clay. Ele se întorc an de an pe aceleaşi plaje şi, dacă locurile astea vor fi luminate puternic şi pe timpul nopţii, nu îşi vor mai putea depune ouăle. Ţinutul ăsta rămăsese unul dintre puţinele locuri de pe Coasta de Est unde pot veni să cuibărească.

Clay se gândi că fata lui Jake trebuia să aibă cam aceeaşi vârstă cu el, dar se părea că viaţa o sleise de puteri. Trăsăturile ei obosite lăsau să se vadă o urmă de frumuseţe, însă nu erau pline de viaţă ca ale Aurorei. Nu prea semănau, aşa cum ar fi trebuit să semene două surori. Poate că totuşi se înşelase.

Dând la o parte ramurile dese ale tufişurilor, o ajută să treacă peste rădăcinile unui copac, dar imediat ce ajunseră la marginea mlaştinii însorite ea îl dădu la o parte.

— Trestia începe să crească de aici şi se întinde până spre plajă. Cissy arătă cu bastonul spre întinderea acoperită de plante.

Clay o privi scoţând un cuţit curbat, aplecându-se şi începând să taie trestia înaltă, care se legăna în bătaia vântului. Auzea valurile oceanului izbindu-se de ţărm, dar un dâmb îl împiedica să le vadă.

— Cuiburile ţestoaselor sunt în dunele acelea de lângă plajă. Mergi pe cărarea asta şi ai grijă pe unde calci. Încă nu a venit vremea ca puii să iasă din ouă, dar uneori poţi vedea urmele pe care mama le face pe nisip. Nu ies decât noaptea şi, imediat după ce şi-au depus ouăle, se întorc în mare.

Lăsând-o pe Cissy să se ocupe de tăierea trestiei, Clay o luă agale pe poteca indicată de ea. Nu ştia mare lucru despre aceste fascinante animale, dar urmărise pe Discovery un documentar despre ţestoasele gigant şi chiar se gândise la un moment dat să facă o excursie în Galapagos. Să arunce şi el o privire pe-acolo, să vadă de ce se făcea atâta tam-tam în legătură cu insula aceea.

Bineînţeles, dacă în locul lui Cissy ar fi fost Aurora, răpitoare, vibrantă şi autoritară, ar fi trebuit să o ignore

doar pentru a-i arăta cine-i şeful. Începuse să-şi dea seama de momentul în care temperamentul vulcanic ţâşnea la suprafaţă după modul în care îi fulgerau ochii şi îşi strângea buzele atunci când o irita. Cel mai bine pentru el ar fi fost să ţină la distanţă o astfel de femeie temperamentală.

Fu gata să calce pe o dâră lăsată de o ţestoasă, pe care o văzu în ultimul moment. Presupuse că era vorba de o urmă lăsată de o broască, judecând după modul ciudat în care era turtită iarba şi după amprentele de pe nisip. O urmări până la o adâncitură dintre dune, dar acolo urmele fuseseră şterse metodic de pe nisip. Intrigat, înconjură adâncitură. Poate ar fi bine să caute mai multe amănunte despre broaştele ţestoase pe internet. Ce fel de creaturi erau acelea care ieşeau din mare pentru a-şi abandona ouăle într-un asemenea loc izolat? Câte erau? Cum arătau? Şi cum vor reuşi să supravieţuiască dacă exact aici, pe terenul acesta se va construi un complex comercial?

Scrâşnind din dinţi, Clay se întoarse în locul unde o lăsase pe Cissy. Ea îl privi cu ochi inexpresivi, aşteptându-l să vină şi să ia coşul cu trestie proaspăt

tăiată. Nu înţelegea cum o astfel de femeie ştearsă putea fi sora vulcanicei, temperamentalei Aurora.

— Cum e, Mecloud? Ai găsit ceva acolo? îi întâmpină Jake când ajunseră lângă coşmelia ce-i servea drept casă bătrânei Iris.

— Interesant, admise el, ajutând-o pe Cissy să urce scările verandei, după care aşeză cu grijă coşul de nuiele. Totuşi nu am reuşit să găsesc o modalitate de a împiedica statul să cumpere tot terenul.

— Păi pentru chestia asta va trebui să vorbeşti cu Aurora. Ea se învârte printre mahării ăia, însă nu cred că şi-a dat seama că şi pe tine te interesează problema asta.

Ei bine, nici nu-l interesa cu adevărat. Ea voia ca statul să cumpere terenul respectiv, să construiască parcul şi să sprijine astfel apariţia micilor afaceri. El era de părere că statul ar trebui să lase natura să-şi urmeze cursul firesc. Nu vedea o cale de mijloc. Poate că ar trebui să-l întrebe pe Jake ce loc ocupa pescuitul gratuit în planurile Aurorei, însă risca să dea naştere unui scandal în familie şi nu voia acest lucru.

Clay se plesni peste braţ, strivind un ţânţar care tocmai îşi lua masa şi îşi şterse fruntea cu bandana pe

care o purta întotdeauna în buzunarul de la spate al pantalonilor când mergea cu Harley-ul.

— Nu s-au organizat manifestaţii de protest împotriva chestiilor ăstora? Nu există nişte legi pentru protecţia mediului? Oricum, cu astfel de lucruri eu nu vă pot ajuta.

Jake luă o înghiţitură din paharul de ceai rece pe care i-l dăduse Iris cu puţin timp înainte, se şterse la gură cu dosul palmei şi clătină din cap.

— Te pricepi să umbli cu calculatoarele. Asta înseamnă că poţi să faci mai multe decât majoritatea oamenilor de prin părţile astea. Aurora îţi poate spune cum să acţionezi.

De parcă aşa ceva s-ar fi putut întâmpla în secolul ăsta! Clay se decise că ar fi bine să plece înainte de a i se cere să meargă pe apă, aşa că îşi încalecă motocicleta şi îndepărtă cu piciorul furca de sprijin.

— Mă gândesc că aş putea scrie celor de la EPA. Dar nu poţi opri progresul. Mai devreme sau mai târziu tot se va ajunge şi aici. Nu voia să le spună că va încerca să facă ceva. Eşecurile lui avuseseră parte de suficientă publicitate.

Aşezată în fotoliul ei de pe verandă, împletind cu pricepere trestia în ceea ce avea să devină încă un coş, mamaia Iris interveni în discuţia celor doi:

— Mama mea a purtat numele de Bingham înainte de a se mărita. Billy, fratele meu, locuieşte în cealaltă parte a oraşului. Îmi pare rău să spun asta, dar pentru o sticlă de tărie cred că şi-ar vinde şi sufletul. Aurora zice că ar fi suficient ca statul să cumpere partea lui Billy, pentru ca apoi, cu ajutorul tribunalului, să ne oblige pe toţi să vindem pământul. Dacă le spui celor de-acolo, de sus, numele lui Billy, la anul pe vremea asta, aici o să mişune buldozerele.

Oh, da, aşa, daţi vina pe mine! Mulţumesc nespus, Aurora Jenkins! Clay era sigur acum, în oraşul ăsta blestemat nu exista decât o singură Aurora şi ar trebui să stea de vorbă cu ea şi asta cât mai repede, înainte ca jumătate din populaţie să-l alerge cu bâtele.

Dacă bătrâna asta tăcută era unul dintre moştenitorii familiei Bingham, adică una dintre acele persoane de urma cărora încerca el să dea, însemna că proiectul parcului nu mai avea mult pentru a fi pus în practică.

Ura clipele când numele din computerul său începeau

să devină oameni în carne şi oase.

Clay intră în prima cameră a căsuţei lui de pe plajă, strâmbă din nas la vederea mizeriei care domnea în încăperea aglomerată şi începu să-şi scoată tricoul. Poate că ar trebui să înceapă să-şi pună ordine în viaţă dacă avea de gând să încerce să înfrunte lumea de-afară. Oamenii care alcătuiau lumea aceea, de exemplu, Aurora Jenkins. Trebuia să fie cel puţin masochist dacă se gândea măcar să stea de vorbă cu un licenţiat, însă părul arămiu şi buzele acelea extraordinare îl atrăgeau mai mult decât lucrul la un joc video nou.

După părerea lui nu aveau interese comune. El nu vedea de ce insula ar trebui să se schimbe. Ea vorbea despre concepte de genul dezvoltare echilibrată, de parcă ar exista aşa ceva. Mai bine ar căuta specii dispărute de păsări sau dinozauri decât astfel de concepte.

Telefonul începu să sune şi Clay fu tentat să-l ignore pentru că tocmai voia să între sub duş. Cum avea mai puţini clienţi interesaţi de programe de calculator, nu voia să dea cu piciorul tuturor ocaziilor.

Apucă receptorul fără fir şi începu să urce scările.

— Mecloud la telefon.

— Ben Little sunt, de la Departamentul de Stat pentru Parcuri. Juriştii noştri sunt pregătiţi să acţioneze în vederea cumpărării proprietăţii familiei Bingham. Cum merge programul acela?

Clay se opri şi se sprijini de balustrada scării.

— Merge, răspunse el precaut, încrucişându-şi degetele şi imaginându-şi-o pe bătrânica aceea cu părul alb, legănându-se în balansoarul ei vechi şi împletind coşuri din trestie.

— Ai vreun nume pentru noi? Îmi poţi trimite pe fax ce-ai găsit până acum?

Amintirea unei urme de ţestoasă pe nisip, a algelor încâlcite şi a bătrânicii singuratice întredeschiseseră o uşă pe care nu voia să o închidă la loc, cel puţin deocamdată.

— Programul nu funcţionează aşa, răspunse Clay scurt. Primul pas constă în identificarea numelor: apoi, încercăm să găsim certificate de naştere pentru acele nume. Verificările finale şi adresele curente nu apar decât în ultima fază, după ce e reconstituit tot arborele genealogic.

— Nu poţi să grăbeşti procesul cumva, să afli adresele numelor pe care le-ai găsit până acum? În glasul lui Little se ghicea nerăbdarea. Este suficient ca o singură persoană să fie dispusă să-şi vândă pământul către stat. Apoi, în câteva săptămâni, putem cumpăra la licitaţie întreaga bucată de teren.

Zbang! Avocaţii erau puşi pe înhăţat totul.

Înciudat că teoria nebunească a Aurorei se adeverise, Clay se posomori. Dacă refuza să le dea numele pe care le voiau de la el, pur şi simplu îşi vor căuta o altă sursă. Nu le va lua mult timp până să-i găsească pe Billy şi pe Iris. Trebuia să mai tragă puţin de timp.

— Nu pot garanta acurateţea rezultatelor în momentul de faţă. Va trebui să mai cumpăr un computer şi să instalez încă o linie telefonică pentru a verifica numele găsite până acum, în timp ce pe celălalt calculator se reface arborele genealogic. Erau nişte aberaţii inventate pe loc, dar Little nu ştia lucrul acesta.

— Verifică-ţi bugetul alocat şi vezi dacă mai poţi cumpăra încă un calculator. Avem mâinile legate până când nu găsim numele. Mai vorbim săptămâna viitoare. Little închise telefonul.

La naiba!

Resemnat, Clay îşi dădu seama că obscura lui odisee se apropia cu repeziciune de sfârşit.

Monştrii din mlaştină îşi făceau simţită prezenţa; nu putea să-şi atârne sabia în cui şi să-i lase să cucerească lumea. Petrecuse prea multă vreme prins în jocurile pe calculator şi nu putea admite ca dreptatea să nu triumfe până la urmă.

Poate, dacă ar înfruntat-o mai întâi pe licenţiata aia, va reuşi să scape de complexele lui de erou şi astfel să ronţăie din nou liniştit cartofi prăjiţi pe verandă şi să pretindă că nu-l interesează restul planetei.

5

După ce făcu un duş rapid şi îşi trase pe el o pereche de jeanşi şi un tricou negru, Clay se urcă pe Harley-ul lui şi plecă în căutarea fiicei lui Jake. O luă pe autostrada care traversa insula, trecu de ghereta unde pe vremuri se vindeau piersici şi din dreptul căreia începea aleea care ducea la casa lui Iris. Cam la un kilometru distanţă de drumul care ducea spre mlaştină văzu crucea de lemn acoperită cu vopsea roşie scorojită, cu inscripţia „Iisus ne salvează”, cea pe care i-o indicase Jack ca

punct de reper. Fruntea îi era plină de sudoare sub casca grea. O luă la stânga pe un drum mărginit de case cu acoperişuri negre.

Vopseaua albă care începuse să se cojească pe la streşini şi rulotele coşcovite trădau sărăcia lucie în care trăiau acei oameni. În schimb, curţile erau viu colorate. Anvelope de maşină, vopsite în alb, fuseseră transformate în ghivece şi erau pline de petunii roşii şi de begonii. Zorelele, iasomia şi trandafirii agăţători se căţărau pe grilajele verandelor până la acoperişuri. Pe marginea drumului, erau aliniate, în vârful unor pari vechi, cutiile poştale împodobite cu motive florale.

Clay încetini când văzu trei căprioare care traversau o curte. Apoi, îşi dădu seama că nu erau decât un ornament şi îşi reluă drumul. Pe măsură ce înainta, descoperea din ce în ce mai multe astfel de ciudăţenii. Bile colorate din sticlă cocoţate în vârful unor monstruoase structuri de ciment reflectau soarele orbitor al Carolinei. Băi pentru păsări, confecţionate din ciment albastru şi împodobite cu cocoşi roşii, tot din ciment se ridicau în mijlocul grădinilor pline de flori. Între plante, stăteau cuibăriţi câţiva pitici coloraţi. Sau erau

spiriduşi? Dar care era diferenţa între spiriduşi şi pitici?

Dintr-o cadă tăiată pe jumătate şi transformată într-un fel de altar o Madonă din ciment îşi întindea braţele într-o rugăciune împietrită. Lângă legumele din grădini se zăreau iepuri şi veveriţe din acelaşi omniprezent ciment. Cu ochii aţintiţi asupra unui copac, în care erau atârnate câteva sticle colorate, alături de ouă vopsite în diverse culori, se dezechilibra şi fu gata să cadă de pe motocicletă.

Trăise în L.A., colindase în lung şi-n lat plajele din sudul Californiei şi văzuse tot felul de lucruri excentrice, însă niciodată nu întâlnise un întreg cartier dedicat parcă kitsch-ului.

Până la urmă, găsi şi cutia poştală pe care o căuta. Era decorată cu desene roşii ce întruchipau şiruri de panseluţe, deasupra cărora fusese scris cu grijă şi tot cu roşu JENKINS. Stâlpul pe care era fixată cutia poştală se ridica din mijlocul unui imens tufiş de flori galbene. Continuă să meargă de-a lungul unei alei mărginită de azalee înalte care-i ajungeau până la umăr. În spatele azaleelor, se ridica un zid format din coroanele pline de licheni ale câtorva stejari, zid care ferea casa de privirile

indiscrete. Clay avu impresia că intră pe neaşteptate într-o lume fantastică.

După ce depăşi stejarii, avu impresia că, fără să îşi dea seama, căzuse într-o gaură neagră şi ajunsese într-un alt univers. O curte mare – câteva sute bune de metri pătraţi – plină de figurine de ciment se întindea cât vedea cu ochii. Statuete şi băi de păsări încă nevopsite erau aliniate ordonat, pe mai multe rânduri, până lângă o clădire lungă, cu pereţii de aluminiu. De-a lungul aleii, dintre tufişuri, pitici vopsiţi în culori vesele îi aruncau ocheade ştrengăreşti sau se strâmbau la el.

O rulotă curată, imensă, cu pereţi albi şi obloane negre, plină de azalee, trona în mijlocul curţii pline de figurine de ciment vopsite în culori vesele. Statuia unei zeiţe păgâne, înveşmântată într-o tunică largă, străjuia grădina de legume situată lateral faţă de rulotă. Pitici, spiriduşi şi zâne îşi făceau de cap printre camelii şi gardienii. Boluri vrăjitoreşti de cristal se odihneau în mâini de ciment sau pe socluri, înconjurate de vrejuri din ciment. Păsărelele se bălăceau în havuzuri de ciment mai înalte decât Clay.

Uimit, fermecat şi fascinat, în acelaşi timp, Clay îşi

parcă motocicleta pe un loc acoperit de pietriş şi porni pe poteca pietruită ce ducea la uşa rulotei. După ce huruitul motorului încetă, auzi sunetele melodioase ale unei adevărate orchestre de clopoţei de vânt. Printre acele sunete, delicat îşi făcea loc şi un mormăit uşor.

Urmând poteca pietruită, Clay descoperi la umbra unei camelii gigantice o femeie, care, aşezată pe o băncuţă, picta în culori vii un pitic din ciment. Părea că nu îi sesizase sosirea, deşi sunetul motorului Harley-ului putea fi auzit cu uşurinţă de la cel puţin un kilometru depărtare.

Artista purta o bluză diafană de culoarea lavandei, care se unduia sub atingerea brizei, scoţând la iveală un sutien roşu, strâmt, legat cu şnuruleţe, care oferea privirii un decolteu generos. O fustă din acelaşi material vaporos îi fâlfâia în jurul gleznelor. Era desculţă, dar pe alee zăceau aruncate sandalele pe care le purtase. Unghiile îi erau date cu o ojă sidefie.

Faţa femeii era ascunsă de o pălărie de pai cu panglică roşie, dar toţi hormonii lui Clay se treziseră deja la viaţă şi strigau la unison: Pe asta! O vrem pe asta! Te ruhuhuhugăăăm!

Aproape paralizat de acest atac neaşteptat asupra simţurilor lui, Clay se opri o clipă, pentru a se linişti. Nu era genul de bărbat care să se lase cu uşurinţă condus de poftele fizice, însă nu îşi putea dezlipi ochii de la pieptul plin de pistrui, oferit privirii lui de artista care se aplecase să picteze câte un cerc roşu pe obrajii piticului. Se părea că intrase în încurcătură. Se simţea de parcă ar fi primit o lovitură în stomac, lovitură care-i tăiase respiraţia. O urmări în linişte cum, cu o mână expertă, face ultimele retuşuri.

O artistă! Oare de ce nu se gândise niciodată să-şi caute o amantă artistă? Cine avea nevoie de femeile cicălitoare şi isteţe din lumea afacerilor, când o astfel de femeie blândă şi plină de creativitate putea să-l pună pe jar? Probabil că până acum îşi căutase partenerele în locuri nepotrivite.

Spre uşurarea şi, totodată dezamăgirea lui, satisfăcută de ceea ce făcuse, arătarea în roşu se uită în sfârşit în sus. Chiar dacă borurile pălăriei îi ascundeau încă în mare parte faţa, Clay observă o uşoară urmă de vopsea roşie în zona nasului. Femeia clipi şi ochii mari fură acoperiţi de pleoapele cu gene atât de lungi că îi

atingeau obrajii. Şi gura…

La naiba! Salivase cu gândul la gura aceea doar cu o seară înainte. Înainte ca ea să-şi dea jos pălăria cu un gest plin de graţie, el ştiu că a încurcat-o.

Aurora!

Ea îşi lăsă pălăria pe bancă şi se ridică. Îl privea mirată, cu gura căscată, asemenea unei adolescente aiurite. Bluza diafană flutură în vânt şi se lipi de curbele trupului ei, scoţându-i în evidenţă coapsele magnifice. Îi aducea aminte de o băutură aromată, din căpşuni şi afine, răcoritoare şi înţepătoare în acelaşi timp.

Rămăsese nemişcat, scăldat în transpiraţie în tricoul lui negru.

Bine măcar că nu venise cu gândul să facă impresie bună!

Rory privea acum amuzată expresia încurcată şi neîncrezătoare în acelaşi timp care apăruse pe faţa lui Mecloud. El îşi mută privirea, făcându-se că se uită la monstruozităţile de ciment care îi chinuiseră copilăria. În adolescenţă, se simţise umilită de creaţiile hidoase ale tatălui ei şi evitase să îşi cheme prietenii în vizită.

Cu timpul învăţase să aprecieze arta populară.

Căpătase o perspectivă mai largă asupra lumii şi realizase că majoritatea creaţiilor tatălui ei era cu mult mai frumoase decât ornamentele de grădină similare, făcute în fabrici, pe bandă rulantă. Nu se aşteptase însă ca Mecloud, care crescuse la oraş, să aprecieze acele diferenţe subtile.

În tricoul negru, îmbibat de transpiraţie, care-i scotea în evidenţă umerii largi, cu casca sub braţ şi cu părul scăldat de razele soarelui, Thomas Clayton Mecloud era o imagine aproape divină. Pentru prima dată de când îl cunoscuse, nu adoptase o poziţie studiată, deşi semăna cu James Dean, aşa cum stătea bine înfipt în picioarele încălţate cu cizme solide, cercetând împrejurimile prin ochelarii lui de aviator.

Având în vedere că împrejurimile o includeau şi pe ea, pentru o clipă se simţi stânjenită. Nu avea nici timpul şi nici răbdarea necesare pentru a pune la punct mizantropi sexy cărora nu le păsa ce avea să se întâmple cu oamenii de pe insulă. Asta chiar dacă hormonii ei strigau cu totul altceva.

— Credeam că a venit tata cu motocicleta. Te pot ajuta cu ceva?

Mecloud se trezi la realitate într-o fracţiune de secundă, îşi înfipse ochelarii în păr pentru ca ea să-i poată vedea mai bine pomeţii proeminenţi, pufni şi privi peste umărul ei, ca un copil care nu vrea să-şi recunoască vina.

— S-ar putea să ai dreptate în legătură cu intenţiile statului. Nu mi-am închipuit că se vor mişca atât de repede.

Aşezându-se pe băncuţă, ea începu să amestece vopseaua din cutie cu pensula, cu puţin mai multă forţă decât ar fi fost necesar.

— Credeai că te-am minţit? De ce aş fi făcut-o?

— Nici dracu' nu ştie care pot fi motivele unei femei. Uimită îşi ridică privirea spre el. Era un bărbat foarte înalt. Silueta lui zveltă aproape că acoperea cu totul magnolia din spatele lui. Rory refuză să admire felul în care şuviţele de păr decolorat de soare îi cădeau neglijent pe gât.

— Femeile îşi protejează întotdeauna mai întâi familia. Aproape toate acţiunile lor sunt motivate de asta.

Poate că ar trebui să îl invite să bea ceva. După modul

în care arăta cu siguranţă că i-ar fi prins bine ceva de băut, dar viaţa ei era şi aşa destul de complicată, iar ea nu era foarte sigură de intenţiile lui.

— Din câte ştiu eu, femeile vor să-şi protejeze mai întâi propria piele. Clay ridică din umeri, continuând să studieze piticul la care lucra ea. Tu i-ai pictat pe toţi?

Rory îşi şterse mâinile cu o cârpă pătată de vopsea.

— Numai pe câţiva. M-am întors doar de câteva săptămâni. Sora mea şi fiica ei au pictat majoritatea figurinelor. Din când în când, tata mai angajează pe câte cineva. Vrei un pahar cu apă? Sau un ceai?

— Apă, mulţumesc.

Părea oarecum încurcat. Fără să ştie prea bine de ce, Rory îl conduse spre casă.

— Cum l-ai cunoscut pe tatăl meu?

O urmă în încăperea verde ce ţinea loc de sufragerie şi se abţinu de la orice comentariu în privinţa modului în care arăta camera.

— Vine destul de des la Monkey. Vorbim mult. Mai bine zis, el vorbeşte.

Rory îşi zise că rulota era măcar curată, chiar îngrijită, ceea ce nu se putea spune despre cabana lui.

— Aşa e taică-meu. Dar, având în vedere că tu eşti şmecherul de la care a aflat că nu va mai putea pescui pe gratis, dacă se va construi parcul, înseamnă că ai vorbit şi tu destul.

El replică, fără nicio legătură aparentă:

— M-a dus să văd ţestoasele.

Clay Mecloud ocupa jumătate din mica încăpere de lângă chicineta rulotei. Rory, care conştientiza puternic prezenţa lui, simţea furnicături pe piele. În momentul în care deschise uşa frigiderului în căutarea unor sticle de apă, se simţi prinsă într-o capcană.

— Ţestoasele apar numai noaptea şi încă nu e sezonul lor. E prea devreme. Habar n-avea de ce discutau despre ţestoase. Îşi propuse totuşi să fie răbdătoare.

Îi întinse o sticlă cu apă şi îşi luă şi ea una. Aparent, el nu era la fel de înfierbântat ca şi ea. Se retrase până la bufetul care străjuia celălalt perete al micii încăperi şi îşi strânse bluza peste sutienul prins cu şireturi.

Clay îşi dădu capul pe spate şi trase o gură zdravănă din sticla cu apă. După ce termină de băut, el puse sticla pe masă şi îi aruncă o privire nesigură, lucru care o făcu să se întrebe dacă nu cumva era la fel de conştient ca ea

de tensiunea sexuală creată în mica încăpere şi îşi masca interesul printr-o atitudine sfidătoare.

— Au început să sosească. Cred că am văzut un cuib, admise el şi în voce se putea ghici o urmă de interes.

— Dacă statul va vinde mlaştina investitorilor, vei avea foarte puţine şanse să mai vezi pe aici broaşte ţestoase. Luminile caselor derutează puii, care, în loc să meargă spre mare, o iau în sens opus, iar prădătorii de pe uscat au mai mult timp să îi găsească şi să îi omoare. Încă o specie care se duce pe apa sâmbetei.

— Îţi convine sau nu, lucrul ăsta tot o să se întâmple până la urmă, zise el provocator, luând încă o înghiţitură de apă. Banii vorbesc mai tare decât natura. Dacă se va construi parcul acela, fii sigură că şi mlaştina va fi asanată.

Poate că era doar o impresie, dar ei i se păruse că ceva din tonul lui lăsa să se înţeleagă că aştepta să fie convins de contrariu.

— Avem nevoie de parc, îi răspunse ea cu precauţie, mergând oarecum pe bâjbâite. Dacă statul nu ia plaja în concesiune, până la urmă, se va găsi cineva care să vrea să construiască apartamente sau case acolo. Pe mine mă

îngrijorează faptul că statul nu prea pare interesat de mlaştină.

— Chiar dacă se construieşte doar parcul, tot ecosistemul va fi distrus, inclusiv cuiburile de ţestoasă. Mecloud puse sticla jos şi îşi încrucişa braţele pe piept, provocând-o parcă să-l contrazică. Parcul va atrage mulţi turişti, lucru care va distruge habitatul natural al ţestoaselor.

— În alte parcuri, au fost instalate semne şi garduri care să ţină la distanţă oamenii de anumite zone. Aşa s-ar putea face şi aici. Luminile de la casele construite de investitori rămân cele mai dăunătoare. Habar n-avea de ce se mai chinuia să-i explice. N-avea chef să o asculte, nu-i păsa şi n-ar fi ridicat nici măcar un deget pentru a face ceva în sensul asta. Trebuia să meargă să o ia pe Cissy, iar el îi stătea în drum.

— Dar tu nu te-ai gândit că în jurul parcului se vor construi hoteluri şi vile? Ce credeai că o să se construiască? Chioşcuri de fructe? o întrebă el sarcastic. Sunt sigur că acest lucru ar fi salvat mlaştina.

Asta îi puse capac. N-avea de ce să stea şi să asculte inepţiile unui venetic care nu trăise aici şi nici nu

intenţiona să trăiască şi care, oricum, nu pricepea nimic. Ar fi vrut să iasă din bucătărie, dar el blocase intrarea cu trupul lui.

Împungându-l cu degetul în piept – încercând să ignore musculatura puternică pe care o simţea sub tricoul acela negru – Rory îl împinse la o parte din cadrul uşii.

— Chioşcuri de fructe şi legume, tarabe unde să se vândă figurine de ciment şi coşuri, staţii de benzină şi mici magazine universale şi orice altceva vor vrea localnicii să îşi deschidă pe marginea drumului. De ce nu i-am lăsa pe localnici să profite de dezvoltarea zonei? De ce naiba doar veneticii să fie cei care trag foloasele?

— Venetici? Clay ridică întrebător o sprinceană, dar nu se retrase decât până în dreptul scaunului înalt care străjuia bufetul.

Ea împinse mai tare cu degetul în pieptul lui, iritată de veselia cu care Clay privea spre ea, iritată că nu reuşea să-l intimideze. Învăţase cum să lase timiditatea la o parte şi cum să domine bărbaţii cu care avusese de-a face; ştia şi cum să se folosească eficient de statura ei,

dacă era necesar, dar el nu părea deloc impresionat de toate acestea.

— Oamenii nu sunt proşti. Poate că le lipsesc studiile, dar ştiu ce e mai bine pentru ei, spre deosebire de tine. Dacă n-ai venit aici să dai o mână de ajutor, atunci faci şi tu parte din problema cu care se confruntă.

Pe neaşteptate, el o prinse de mijloc şi o aşeză ca pe un sac de cartofi pe scaunul înalt de lângă bufet.

Niciun bărbat nu mai încercase să o ridice în felul acesta, de fapt, niciunul nu încercase să o mişte în vreun fel. Rory era atât de uimită de ce se întâmpla, încât aproape că nu realiză sensul cuvintelor pe care el începuse să le rostească.

— Ascultă, Xena, Prinţesa Războinică! Nu te poţi purta cu mine la fel de agresiv cum te porţi cu toată lumea! Dacă într-adevăr cauţi ajutor, ar fi bine să nu-l refuzi atunci când ţi se oferă.

Clay remarcă satisfăcut că reuşise s-o uimească destul de tare. Nu îi stătea în fire să ia femeile pe sus, dar îşi zise că ea începuse. Dacă tot aveau să lucreze împreună, era bine să stabilească încă de la început nişte reguli. În primul rând, ar trebui să lase la o parte tensiunile

sexuale.

Nu-i venea să creadă că se gândise la o eventuală colaborare. Impulsivitatea îi provocase cele mai mari neplăceri de-a lungul existenţei. Încă nu se puseseră de acord asupra a ce era mai bine pentru insula asta, dar amândoi ştiau că nu construcţia de vile şi apartamente, asta în niciun caz.

— Prinţesa Războinică? îl îngână ea, nevenindu-i să creadă ce auzise.

Ce, n-avea şi el voie să îşi lase imaginaţia să-i zburde? Clay ridică din umeri.

— Ai fi preferat Femeia Minune?

— Ce zici de Regina Amazoană?

Nu-şi dădea seama dacă era sarcastică sau râdea de-a binelea de el. Apucă sticla cu apă şi se dădu puţin înapoi.

— Fratele meu e creator de benzi desenate. Probabil că m-am molipsit de la el.

La naiba, chiar arăta ca o regină, aşa cum stătea aşezată pe scaunul acela înalt, uitându-se parcă de sus la supuşii ei. O şuviţă rebelă scăpase din coada strânsă la spate şi îi atârna de-a lungul obrazului, îndulcindu-i

puţin linia aspră a maxilarului. Nu se pricepea deloc la hainele muiereşti, dar putea să spună cu mâna pe inimă că sutienul acela roşu, înnodat o prindea foarte bine. Şi lui îi prindea bine. Avea nevoie de toată concentrarea de care dispunea pentru a-şi lua privirea de la decolteul ei.

O simţise suplă şi caldă atunci când o luase în braţe şi ar fi dorit să o îmbrăţişeze din nou, dar habar n-avea cum să facă lucrul ăsta fără să fie pălmuit cu sete.

— Cum se transformă cineva dintr-un adolescent care citeşte benzi desenate într-un creator al acestora? sări de pe scaun şi se îndreptă spre uşa din faţă.

La dracu', femeia asta îl atrăgea şi îl enerva în acelaşi timp! Cum reuşea chestia asta?

Îşi dorea foarte tare să o sărute. Îl înnebunea gândul că se uită la buzele acelea voluptuoase şi nu ştia ce gust au.

— Câştigând în jur de un milion de dolari din desenarea lor? Doar gândul că îşi dorea să sărute o licenţiată ar fi trebuit să-l facă să încalece imediat pe motocicletă şi să plece de acolo, dar în loc de asta el zăbovea în camera aceea vopsită într-un verde viu, asemenea unui ou de Paşte şi se delecta cu detaliile care

îi scăpaseră la prima privire.

Crescuse într-o vilă somptuoasă din Long Island, cu camerele decorate de profesionişti, cu covoare orientale, cu mobilă scumpă şi cu antichităţi pe care nu avea voie nici măcar să le atingă. Se mutase în California şi locuise într-o casă modernă de pe malul mării, decorată cu sticlă, lemn şi piele. Era conştient că încăperea în care se afla acum era decorată de o persoană cu gusturi cel puţin îndoielnice, în contradicţie cu standardele sale, dar aici, între canapeaua de catifea verde şi raftul pentru cărţi de culoarea alunei, se simţea acasă. Ceea ce pentru el era ceva neobişnuit. Nu se simţea acasă decât în faţa calculatorului său.

Când văzu că el nu o urmează, ea se întoarse brusc şi părul prins în coadă biciui aerul din jur.

— Un milion de dolari? Fratele tău a câştigat un milion de dolari din benzi desenate?

Ar fi trebuit să-şi dea seama că banii aveau să-i trezească interesul. Înfundându-şi mâinile în buzunarele jeanşilor, se concentra din nou asupra Xenei. Rory nu i se părea un nume potrivit pentru ea.

— Nu obişnuiesc să-i ţin contabilitatea. Oricum, nu

moare de foame. Deci, lucrăm împreună sau nu?

Întrebarea lui o luă pe neaşteptate. Îl privea dezorientată, dându-i astfel timp să evalueze impactul pe care ochii aceia violeţi, cu gene lungi şi gura mare, cu buze senzuale, întredeschise acum din cauza mirării, le aveau asupra lui. Oare ce trebuia să facă ca să o vadă mereu aşa?

— Cum am putea noi doi să lucrăm împreună? Tu eşti cel care ne va duce la pierzanie când vei întocmi pentru stat lista cu moştenitorii familiei Bingham.

— Dacă eu nu le dau lista, parcul nu se va mai construi şi veţi fi pierduţi, oricum.

— Tu nici măcar nu eşti convins că acolo ar trebui construit un parc, îl contră ea.

— Nu eu sunt problema. Tu eşti cea care are o problemă dacă doreşti să forţezi statul să facă ceea ce vrei. Eu pot să distrug programul de calculator, să rup listele cu moştenitorii familiei Bingham, să plec şi astfel să salvez cuiburile ţestoaselor. Asta până când statul va angaja pe altcineva în locul meu, îşi zise el.

Ştia foarte bine că nu are nici cea mai mică şansă să oprească construcţia parcului, dar exista o posibilitate de

a limita extinderea construcţiilor pe teritoriul mlaştinii, dar asta numai dacă el şi prinţesa licenţiată lucrau împreună, de aceeaşi parte a baricadei.

Când adusese vorba despre oprirea lucrărilor la parc în ochii ei apăruse o undă de teamă şi el se întrebă despre ce era vorba, de fapt. Ce naiba câştiga ea din construirea parcului? Asta nu pentru că i-ar fi păsat prea mult de planurile ei secrete.

— Comisia statală de urbanism, murmură ea, revenindu-şi din starea de uimire şi recăpătându-şi cumpătul, trebuie să primească o recomandare a modului de folosire a terenurilor.

— Nu prea mă pricep la chestiile astea avocăţeşti, dar Comisia de urbanism mi se pare un loc bun pentru început. Dacă ar fi avut mai multă minte ar fi trebuit să devină mai precaut din momentul în care văzuse că îşi recapătă încrederea în sine. Ce zici de EPA? Ţestoasele sunt o specie protejată, nu?

Ea îşi luă poşeta şi scose cheile fără să-l mai privească.

— Sunt pe cale de dispariţie, dar nu sunt protejate prin lege. Dar putem să mobilizăm câteva organizaţii

pentru protecţia animalelor şi să facem nişte valuri până când se va decide zona în care urmează să fie amplasat parcul. Dezvoltarea insulei nu poate fi oprită. Avem nevoie de investiţii masive aici.

— Dar numai de-a lungul autostrăzii, insistă el, vrând să stabilească liniile generale ale planului lor. Construirea de apartamente în locul pădurii de lângă casa lui Jared şi a lui Cleo le-ar fi distrus acestora micul lor paradis.

Continua să îşi spună că pentru Cleo şi Jared făcea toate astea. Nu se putea gândi la alt motiv pentru care să se implice în toată chestia asta.

De parcă i-ar fi ghicit gândurile, ea îşi puse geanta pe umăr şi îl ţintui cu privirea.

— Şi ţie ce-ţi iese la afacerea asta?

Îmi petrec timpul cu tine nu părea cel mai potrivit răspuns în momentul acela. Probabil că nu avea niciun răspuns potrivit. Îşi puse casca pe cap. Ea rămăsese foarte aproape de el, aşteptând un răspuns.

— Îmi ispăşesc greşelile dintr-o viaţă anterioară, e bine? Spune-mi doar dacă vrei sau nu ajutorul meu şi o să-mi văd de drum.

Se miră constatând că, în aşteptarea răspunsului ei, inima îi bătea nebuneşte. Chiar nu vreau să mă implic în chestia asta, îşi spuse el. Aştepta să îl refuze, pentru ca apoi să se poată întoarce la casa şi la munca sa. Nu-şi putea explica ce fusese în capul lui în momentul în care îşi oferise ajutorul.

— Foarte bine. Rory se răsuci şi o luă spre micul şi cochetul BMW parcat lângă rulotă. Am numărul tău de telefon. Când o să am lista cu restricţiile de construcţie care sunt în zonă şi datele la care se întâlneşte comisia. Tu ocupă-te de bugetul pe care ţi l-am dat şi anunţă-mă dacă rezolvi ceva.

Clay se străduí din răsputeri să nu se strâmbe când ea trânti portiera maşinii şi demară într-un nor de praf. Atitudinea asta a ei probabil că mergea de minune atunci când era îmbrăcată în armura costumului de afaceri, dar nu şi când purta o bluză lila şi avea vopsea pe nas.

Clay îşi dădu seama, cu oarecare vinovăţie, că o judeca pe Aurora Jenkins după costumele ei de afaceri, aşa cum şi pe el îl judecau oamenii după haine sau după profesia pe care o avea sau după cât de mare îi era

contul din bancă. Învăţase cum să ţină lumea la distanţă folosindu-se de ţinuta şi de modul în care arăta.

Oare ce ascundea ea sub armura aceea?

Şi de ce naiba îl interesa atât de tare chestia asta?

Înconjurat de sfere care reflectau lumina şi de pitici zâmbitori, Clay îşi îndesă casca pe cap, întrebându-se dacă îşi pierduse şi ultima fărâmă de minte pe care o mai avea. Jared o să râdă şi cu fundul de el când îi va povesti toate astea.

6

Ory renunţase la telefonul mobil când se mutase înapoi acasă, pentru că reţeaua era destul de slabă pe insulă şi o cheltuială în plus nu se justifica. Acum, regreta decizia luată. Se retrăsese cu telefonul în dormitor, departe de urechile celor cu care locuia în rulotă şi se certa în şoaptă cu un vânzător de maşini din Charleston. Nu reuşeau să se înţeleagă asupra preţului BMW-ului.

Închise telefonul şi când îşi ridică privirea o văzu pe Cissy ieşind din baie înfăşurată în halat şi cu părul în dezordine. Ea locuia în celălalt capăt al rulotei şi cum baia ei nu avea decât duş, folosise cada Aurorei.

— Ţi-a plăcut chestia aia de făcut bule? Rory cumpărase aparatul cu cârdul de credit, sperând că îl va putea plăti luna următoare.

Compensaţiile primite de la fostul loc de muncă mai ajungeau pentru alimente şi facturi, cel puţin o vreme, dar cineva din familia asta trebuia să se apuce de muncă şi asta cât mai repede.

— Da, senzaţia a fost foarte plăcută, admise Cissy. Cu cine vorbeai?

— Încă mai încerc să-mi vând BMW-ul. Trebuie să facem un drum până la Charleston, să ne alegem de acolo o camionetă şi să facem schimb.

— Şi diferenţa ţi-o vor da în bani, nu?

Habar n-avea. BMW-ul era prima ei maşină. Cum Cissy continua să o privească întrebător, Rory nu voia să o dezamăgească.

— Sunt sigură că vom găsi pe cineva dispus să facă schimb. Poate vom putea să luăm două camionete şi nişte bani în schimbul maşinii mele. Va trebui să ne gândim cum e mai bine să facem.

Dacă va rămâne fără maşină, precis că va eşua în rulota asta. Prinsă în capcană. Simţi cum i se taie

respiraţia la gândul acesta, dar alungă panica. Familia era pe primul loc. Cât despre ea, avea să se descurce cumva, aşa făcea mereu.

— Nu se poate să nu ştie tata pe cineva care are de vânzare o camionetă veche, spuse Cissy, ridicând din umeri. N-ar trebui să-ţi vinzi maşina. Ce părere ai despre tipul acela pe care l-a adus ieri?

Din cauza rănii de la şold, Cissy nu se putea întinde pe patul înalt, aşa că se mulţumi să se rezeme de el. Era mai mare decât Rory doar cu trei ani, dar se pricepea de minune să joace rolul de mamă.

Clipa de panică fiind rezolvată pentru moment, Rory acceptă rolul de soră mai mică. Aveau amândouă nevoie de discuţia aceasta. Îşi petrecuseră multe seri stând în pat, după ce Mandy adormea, vorbind despre viaţă, dragoste şi alte nimicuri.

— Înspăimântător, răspunse Rory fără să stea pe gânduri. Regretă cuvântul când o văzu pe Cissy arcuindu-şi sprâncenele, întrebător. Mecloud are o concepţie foarte ciudată, e de părere că ar trebui să protejăm întreaga insulă.

Ar fi putu să-i admire entuziasmul dacă nu ar fi ghicit

egoismul care se ascundea în spatele ofertei de ajutor pe care i-o făcuse.

— Nu cred că asta te-am întrebat. Nu mi s-a părut prea vorbăreţ. Cum ai reuşit să afli toate astea de la el?

— Vorbeşte când are ceva de spus. Ieri a văzut un cuib de broască ţestoasă şi a fost foarte impresionat. Te-ai descurcat de minune.

Rory nu avea stare şi se plimba prin cameră adunând cosmetice, agrafe de păr şi piepteni.

— E din California. Are o motocicletă. Pierde vremea pe la Monkey. Seamănă destul de bine cu tata, nu crezi?

— Probabil. Rory scoase dosarul cu bugetul pentru parc şi îl deschise. Avea altele pe cap acum şi nu voia să discute despre bărbaţi, mai ales despre acei care ascundeau sub o atitudine de macho o inteligenţă sclipitoare. Se pricepe însă la calculatoare şi are un frate milionar, aşa că s-ar putea dovedi folositor până la urmă.

— Are un frate milionar? Cissy aştepta mai multe amănunte despre acest subiect.

— Ce mai ştiu despre fratele lui e că face benzi desenate. Nu l-am întrebat prea multe. Voiam să vin să

te iau înainte ca tata să te convingă să vii cu el, cu motocicleta.

— Nu-mi vine să cred că te-ai putut gândi că aş face aşa ceva. Cissy îşi încrucişa braţele şi continuă să îşi privească sora, care se plimba nervoasă prin cameră. Am auzit de un tip care locuieşte de cealaltă parte a mlaştinii şi se ocupă de benzi desenate. E căsătorit cu proprietara magazinului de unelte şi scule. Nu ştiam că e milionar. Nu cred că au o casă prea sofisticată.

Bârfele specifice orăşelului rămăseseră aceleaşi. „Radioşanţul" era folositor de cele mai multe ori, dar Rory nu ştia cât de mult voia să se implice. Îşi dorea doar să vorbească cu cei de la Comisia de urbanism şi să termine odată cu toată tărăşenia asta.

— Mecloud trăieşte într-o colibă de pe plajă, lângă fosta locuinţă a familiei Newsome. Dacă fratele său a cumpărat casa Newsome trebuie că a pus-o la punct, cât de cât.

— Tipii de genul lui nu stau prea mult prin zonă, o avertiză Cissy. Se va preface că te ajută pentru o vreme şi la prima bătălie pierdută va da bir cu fugiţii, călare pe motocicleta lui.

Rory ştia că sora ei vorbea din proprie experienţă. Tatăl lui Mandy fusese un student care venise aici să lucreze la iahturi pe perioada verii. Nu era din partea locului şi nici nu mai revenise vreodată acolo. Venetici veneau şi stăteau aici o vreme, dar rareori rămâneau pentru mai mult timp. Nu găseau aici prea multe lucruri pe gustul lor.

— Nu mă bazez eu pe Mecloud. El nu trebuie decât să ţină ascunsă lista cu numele moştenitorilor familiei Bingham până când reuşesc să fac câteva modificări în ceea ce priveşte poziţionarea proiectului.

— Chestia asta n-o să se întâmple niciodată. Cissy se ridică în picioare şi se îndreptă şchiopătând spre uşă. Banii îi interesează şi tu le stai în cale.

Sora ei vorbea ca şi Clay. Când devenise Cissy atât de cinică?

Rory se întoarse la dosarul care cuprindea bugetul parcului, încercând să găsească o modalitate de sensibilizare a membrilor comisiei de urbanism – persoane care erau cu gândul numai la bani.

Dacă ea se gândea la staţii de benzină şi la magazine universale, era sigură că alţii îşi făcuseră deja planuri

mult mai măreţe. Era mai bine să curme acele planuri încă din faşă, ca nu cumva să se apuce cineva să le pună în practică.

Luni dimineaţa, Clay ieşea din magazinul de unelte şi scule al lui Cleo, de unde cumpărase o cheie pentru a o înlocui pe cea pe care i-o rupsese Jake. El se opri la umbra unei magnolii când văzu, la mică depărtare, o claie de păr roşu care i se părea cunoscută. Prin părţile astea un om oprit în mijlocul drumului nu era ceva neobişnuit, dar poziţia rigidă a Aurorei i se părea cel puţin ciudată. Era din nou îmbrăcată într-unul dintre costumele ei de afaceri, proaspăt coafată, însă imaginea bluzei transparente şi a părului prins în coadă nu i se putea şterge din memorie. Îşi petrecuse sfârşitul de săptămână luptându-se să reziste tentaţiei de a o căuta şi de a vedea ce face şi de ce nu îl sună.

Mergând spre ceea ce promitea a fi o înfruntare, Clay studie partea adversă. Înalt, blond şi bogat, concluziona el, judecând după croiala deosebită a costumului scump şi după modul în care bărbatul îşi ţinea mâna în buzunar. E surescitat şi iritat, îşi zise el, observând modul în care ferchezuitul făcea gesturi largi cu mâna

liberă, îndepărtându-se de Rory în timp ce aceasta vorbea.

Lui Clay îi plăcea la nebunie să o vadă pe Aurora în acţiune – o variantă sudistă a dinamitei, dar ticălosul acela nu părea la fel de încântat.

— Trezeşte-te la realitate, Rory, spunea marţafoiul când Clay ajunse îndeajuns de aproape pentru a auzi ce vorbeau. Trebuie să punem un impozit pe proprietate dacă vrem să facem ceva constructiv.

Nu-i plăcea să tragă cu urechea, dar domnul ferchezuit vorbea destul de tare. Clay se opri pe trotuar, într-un con de umbră şi aşteptă să vadă ce îi va răspunde Aurora. Ţinând seama de discuţia pe care o purtaseră săptămână trecută, se gândi că ea începuse deja să facă presiuni asupra comisiei. Spre deosebire de el, Aurorei îi venea foarte uşor să se implice în astfel de proiecte şi să creadă că poate să se opună autorităţilor locale.

— Veniturile aduse prin dezvoltarea zonei vor fi cu mult mai mari decât cel pe care îl vei putea strânge prin impunerea unei aşa-zise taxe pe proprietate, răspunse ea cu înflăcărare. Mai uită-te peste planurile de buget, Jeff. Dacă vom construi o bază de impozitare solidă, cu

posibilităţi mari de extindere, beneficiile pe termen lung vor fi mult mai mari.

Lui Clay nu prea îi plăcea cum sună „bază de impunere”. Cum rămânea cu ţestoasele? Şi cu trestia?

— Locul acela nu e decât o mlaştină plină cu rataţi şi cu vagabonzi, replică Ferchezuitul dispreţuitor. Cu cât scăpăm mai repede de ei şi ne apucăm să construim ceva competitiv, cu atât vom putea să asigurăm mai repede fonduri pentru comunitatea locală. Credeam că tu vei înţelege chestia asta cel mai bine.

— Bineînţeles, Jeff, răspunse ea pe un ton ironic. Nici io nu îs decât o ratată, o vagaboandă; cum aş putea io să bunghesc ce vă trece vouă, marilor mahări, prin minţile voastre sclipitoare. Bani! Cine ar fi putut să se gândească la asta? Îs sigură că îmi voi aduce aminte de toate astea când vor veni alegerile.

Clay putea desluşi cu uşurinţă furia care se ascundea în spatele tonului dulceag şi se întrebă care era cauza acelei furii – insulta în sine sau pericolul pe care o astfel de măsură îl reprezenta pentru planul ei secret? Chiar dacă îi pusese hormonii pe jar, asta nu însemna că îi prăjise creierul într-o asemenea măsură încât să nu-şi

dea seama că ea nu se gândea numai la ţestoase.

— Tu nici n-o să mai fii aici în ziua alegerilor, ţipă Jeff, în glasul căruia se simţea o undă de frustrare şi şobolanii din mlaştină nu prea votează. Las-o baltă, Rory şi fă lumii întregi un serviciu. Construirea parcului va însemna un reviriment al afacerilor în zonă şi n-ai niciun motiv să stai în calea progresului.

Pentru Clay faptul că Aurora îşi încleştase pumnii nu era un semn bun. Deşi îi plăcea faptul că ea se înfierbântase, hotărî să ia şi el parte la discuţie. Nu se prea dădea în vânt după politică, dar furia Aurorei nu părea un semn prea bun pentru ţestoase, mai ales dacă se certa cu oamenii cărora trebuia să le ceară ajutorul.

— Va trebui să-i dau de ştire fratelui meu că oamenii de pe-aici îl consideră un şobolan de mlaştină, începu el. Cei doi combatanţi deveniră brusc conştienţi de prezenţa lui. Sunt sigur că va considera chestia asta un subiect perfect pentru benzile lui desenate. Are o peniţă foarte ascuţită.

— Fratele dumitale este proprietar şi nu intră în categoria şobolanilor de mlaştină, preciza Aurora cu o voce încordată. Jeff se referă la fratele meu, la mamaia

Iris şi la ceilalţi năpăstuiţi de prin părţile acelea. Prin oraş li se spune vagabonzi, oameni fără case. Ei au casele lor, însă nu plătesc impozit pentru ele.

Chiar nu voia să se bage în chestia asta. Mai degrabă ar fi preferat să-i ardă domnului Ferchezuit una în barbă. Nu-şi amintea vreo ocazie în care să fi fost implicat în bătăi de stradă, dar ar fi făcut bucuros risipa de energie necesară pentru a-l pune la punct pe fantele ăsta. Nu mai ştia ce să spună, aşa că se mulţumi să urmărească ciondăneala celor doi.

Aurora îşi dădu imediat seama de starea lui de spirit. Clay se dădu un pic înapoi, surprins de privirea rea pe care ea i-o aruncase, dar Rory se mulţumi să facă prezentările cuvenite, abţinându-se de la alte comentarii.

— Jeff, el este Clay Mecloud. Clay este expertul în calculatoare pe care statul l-a angajat să se ocupe de proiectul parcului. Clay, Jeff Spencer. Este în conducerea Băncii Community şi membru în Comisia de urbanism.

— Comisia asta a fost constituită în urma unor alegeri? întrebă Clay, mimând perfect naivitatea.

— Nu, sigur că nu, răspunseră amândoi la unison,

privindu-l ca pe un ignorant.

Aurora se prinse însă repede care era schema. Clay fu sigur că privirea pe care i-o aruncase nu însemna că îi admira vesta de blugi descheiată sau pieptul gol ce se vedea pe sub aceasta, dar se strâmbă de parcă asta ar fi fost impresia lui. Ea îşi dădu ochii peste cap şi se întoarse la discuţie… îl încânta faptul că înfrunta o femeie care îl citea dintr-o privire şi căreia nu-i era greu să arunce acea privire.

— Jeff candidează pentru funcţia de consilier local. L-am rugat să susţină petiţia noastră privitoare Ia reîmpărţirea insulei în zone de interes până când va fi făcut un studiu amănunţit asupra impactului pe care industrializarea l-ar avea asupra mediului.

El habar n-avea de nicio petiţie, dar era sigur că va exista una imediat ce vor pleca de pe stradă.

— Mi se pare corect. O să vorbesc şi cu Cleo despre chestia asta. Hai să mergem să îi spunem despre ce e vorba. Ea ştie totul despre şobolanii de mlaştină şi despre toate celelalte specii de rozătoare care mişună pe coastele astea. Îmi pare bine de cunoştinţă, Jeff.

Fără să-i mai dea îmbufnatului bancher şansa de a

adăuga ceva, Clay o prinse pe Aurora de braţ şi o trase din mijlocul drumului spre trotuarul umbrit. Profitând de moment, continuă să o conducă spre magazinul de unelte şi scule. Se gândea că era prea înfierbântată pentru a protesta şi spera să o ţină în starea asta cât mai mult timp posibil.

De fapt, îi făcea plăcere să o ţină de braţ şi să se plimbe unul lângă celălalt. Din când în când, se întâmpla să depăşească pe trotuar femei suple care mergeau încet din cauza tocurilor înalte.

În ceea ce o privea pe Aurora era prea conştient de prezenţa ei pentru a o neglija. Parfumul ei cu accente florale plutea în jurul lui. Aruncă o privire piciorului care îi ieşea de sub fusta scurtă şi strâmtă. Era bucuros că nu purta jeanşi, ca toate celelalte femei de pe planetă. Păcat că în locul costumului de afaceri nu era unul de piele. Dacă reuşea să se gândească numai la sex, nu avea să se mai frământe întrebându-se ce naiba îl apucase.

— Sper să fie ceva important, Mecloud, murmură ea, în timp ce el o împingea pe uşa din lemn, de modă veche, a magazinului lui Cleo.

Clay îi ignoră ameninţările şi o strigă pe cumnata lui, în timp ce o conducea prin labirintul format de munţii de cutii de vopsea şi de maşinile de tuns iarba spre tejgheaua din fundul magazinului.

Cleo îi privi apropiindu-se, cu o expresie sceptică întipărită pe faţă, aceeaşi expresie pe care o avea şi Clay de obicei. Era o femeie mai scundă cu aproape un cap decât ei, cu părul arămiu tuns scurt şi ciufulit din cauză că avea obiceiul să-şi treacă des mâna prin el. Observându-i mina, Aurora izbucni în râs şi îşi desprinse braţul din strânsoarea lui.

— Bună, eu sunt Rory Jenkins, iar tu trebuie să fii prea încercata cumnată a lui Clay. Îl scot imediat de aici, dacă vrei.

De obicei serioasă, Cleo fu cât pe ce să scape un zâmbet la auzul acestor cuvinte. Îi întinse mâna Aurorei şi îl privi semnificativ pe Clay.

— S-a făcut. Ţine-l departe de Monkey, aruncă-l din când în când în port şi îţi voi îndeplini orice dorinţă.

— Vreau să mă ajuţi cu o petiţie. Am putea să punem o foaie aici, pe tejghea. Vreau să obligăm Comisia de urbanism să nu dea nicio aprobare de construcţie până la

efectuarea unui studiu complet în ceea ce priveşte impactul industrializării asupra mediului, asupra microclimatului din insulă.

— Se rezolvă.

Clay privi expresia de superioritate întipărită pe faţa lui Cleo în timp ce aceasta dădea la o parte un teanc de broşuri de pe tejgheaua încărcată. Oricum, nu avea de ce să-i pese ce gândea lumea. El voia doar…

Ce dracu' voia, de fapt? În niciun caz nu încă o licenţiată cu planuri ascunse, deşi începuse să creadă că Aurora nu ascundea prea multe. El voia doar să salveze mlaştina.

Nici nu era de mirare că Aurora îşi dăduse ochii peste cap în semn de neîncredere, ceva mai devreme. Nici lui nu-i venea să creadă. Îşi înfundă mâinile în buzunare şi rămase tăcut.

— Îţi mulţumesc. Rory luă un dosar din geanta atârnată pe umăr, scoase câteva foi din el şi le puse pe locul liber de pe tejghea. Îmi poţi sugera un loc unde să mai las un exemplar?

— La Monkey, la restaurantul lui Kate sau la librărie. Dă-mi şi mie câteva. Jared le poate duce la şcoli şi la

clubul de iahting ca să atragă astfel şi câţiva pescari şi vânători de partea noastră.

— Eşti o sfântă!

Clay o privi uimit cum scotea încă un teanc de hârtii din geanta ce părea fără fund. Poate că era totuşi o idee bună. Cleo şi Aurora alcătuiau o combinaţie explozivă dacă lucrau împreună.

Şi, dacă se gândea mai bine, lui întotdeauna îi plăcuseră artificiile.

— Adu-mi şi mie un hamburger când te întorci. O să dau câteva telefoane. Cleo îndoi un exemplar al petiţiei, îl băgă într-unul dintre buzunarele largi ale centurii ei şi îi aruncă o privire şugubeaţă lui Clay. Te las pe mâini bune.

Clay nu era foarte sigur cine în ale cui mâini era, dar simţi nevoia să se îmbăţoşeze mai mult decât de obicei în timp ce Aurora se îndrepta deja spre uşă.

O ajunse din urmă, o prinse de braţ din nou, deschise uşa şi o împinse afară.

— A mers bine, nu-i aşa? o întrebă el.

— Cred că o să-mi facă plăcere să lucrez cu tine, Mecloud, replică ea şi o porni pe stradă, fără să ia în

seamă faptul că o ţinea încă de braţ. Eşti atât de previzibil!

Previzibil? La naiba, era un geniu! Geniile nu erau oameni previzibili, nu-i aşa? Fosta lui iubită îi spusese după una dintre cele mai bune tirade ale sale că era un sfinx necomunicativ. Alte femei fuseseră mai blânde şi îl catalogaseră drept misterios şi enigmatic, cel puţin cele cărora vocabularul le permitea astfel de exprimări.

Nu făcuse decât să o ducă la Cleo.

Poate era cazul să stabilească nişte reguli de bază înainte de a începe să lucreze împreună. De exemplu, ea ar trebui să-i spună şi lui ce fel de petiţie încercau să răspândească şi, mai ales, de ce făceau asta. Dacă se încredea orbeşte într-un licenţiat, ulterior, ar putea afla că a renunţat la dreptul de a respira, de a trăi.

7

Cafea.

Fără să-i ceară părerea, Mecloud o condusese pe Rory pe o străduţă paralelă, până la un chioşc din port. Neobişnuită să fie purtată astfel pe stradă, ea îşi pregătise un protest usturător, însă înainte de a-şi da seama dacă vrea sau nu să bea o cafea stătea deja la o

măsuţă în faţa lui Mecloud, cu o ceaşcă în mână.

Admise, privindu-i pieptul bronzat şi aproape gol, că nu-i displăcea faptul că era aşezată la masa aceea, admirând priveliştea. Corpul bărbatului din faţa ei nu avea pic de grăsime, cel puţin nu la vedere. Cu siguranţă că, dacă ar fi lucrat într-o bancă, n-ar fi avut ocazia să facă astfel de aprecieri. Bărbaţii în costume reprezentau nişte obstacole mai greu sau mai uşor de trecut, dar abdomenul musculos al lui Clay îi trezea gânduri pe care nu le mai avusese de multă, multă vreme.

Din păcate, ghinioanele în privinţa relaţiilor cu sexul opus se ţineau lanţ la membrii familiei ei şi lucrul acesta îi afectase oarecum psihicul. Nu era de acord cu relaţiile de conjunctură. Ori era o chestie serioasă, ori nimic, iar ea şi Mecloud nu aveau destule în comun nici măcar pentru a fi prieteni. Nu numai că tipul nu era genul ei, dar mai făcea şi eforturi să-i dovedească lucrul acesta.

— Voiai să-mi spui ceva? începu ea, văzând că tace. Era obişnuită cu bărbaţii care acaparau conversaţia şi o conduceau de o manieră agresivă. Tăcerile lui Clay erau o binevenită şi interesantă schimbare. Răzui distrată cuponul de tombolă pe care îl primise odată cu cafeaua

şi pe care scria că ar putea câştiga pe loc o grămadă de premii, dar descoperi inevitabilul „Mai încearcă”.

— Mă gândeam că poate vrei să mă pui şi pe mine în temă cu petiţiile astea. Clay sorbi din cafea şi o privi cu ochii îngustaţi. Credeam că vrei ca zona aceea să se dezvolte.

De pe terenul acoperit cu nisip din spatele lor se auzi ţipătul unui pescăruş. Motorul unei bărci începu să tuşească, în timp ce aceasta se apropia de doc. Faleza era plină de oameni care se plimbau sau stăteau la mesele teraselor din zonă. Ţinând seama de tot peisajul acesta idilic, nu avea niciun motiv să se teamă de bărbatul din faţa ei. Poate că ar fi trebuit, având în vedere că o târâse pe stradă până aici ca pe un câine în lesă.

Rory învăţase însă de la tatăl ei să nu judece oamenii după aparenţe. Ar fi fost mult mai simplu să-l catalogheze pe Clay Mecloud drept un motociclist sau un pierde-vară, să strâmbe din nas şi să nu-i răspundă nici măcar la salut. Tot se străduia el să afişeze imaginea unui astfel de om: părul lung, decolorat de soare, o barbă de trei zile care îi umbrea obrajii supţi,

vestă de blugi, jeanşi tăiaţi şi sandale. Dar ea ştia că se pricepe foarte bine la computere şi la limbaje de programare şi văzuse că era fascinat de ţestoase. În consecinţă, bănuia că omul ăsta era ceva mai mult decât lăsa să se vadă.

Sau poate pur şi simplu se înşela. N-ar fi fost pentru prima oară.

— Am vorbit cu o parte dintre membrii comisiei, spuse ea într-un târziu. Nu au fost interesaţi de o eventuală reîmpărţire a zonei, de o limitare a construcţiilor sau de ceva asemănător dacă din chestia asta nu ies bani. M-am gândit că dacă vor fi mai multe voci care se vor interesa de problema asta, o să fie obligaţi să-i acorde atenţie.

Clay dădu din cap şi sorbi din cafeaua fierbinte.

— Din câte spunea prietena ta, ai mari şanse să obţii semnăturile, dar majoritatea nu vor fi ale unor persoane cu drept de vot.

— Nu e un document cu putere de lege. Petiţia asta nu poate forţa reîmpărţirea suprafeţei. Din chestia asta nu câştigăm decât popularitate pentru cauza noastră.

— Petiţia asta poate constitui şi un avertisment pentru

bancă şi pentru ceilalţi potenţiali investitori, un avertisment în privinţa necazurilor pe care le-ar putea avea dacă demarează un astfel de proiect. Mai luă o gură de cafea şi aşteptă.

Rory se strâmbă. La asta nu se gândise. Studie problema pe toate părţile şi dădu din cap.

— Nu cred că o să conteze chestia asta. Poate doar dacă va apărea cineva care să ne miruiască pentru a sta deoparte. Dar oamenii de pe insula asta ar lua banii şi tot ar semna petiţia.

Colţurile gurii lui Clay se ridicară.

— Bine, să zicem că sunt de acord cu chestia asta. O petiţie nu va fi însă suficientă pentru a-i convinge pe membrii comisiei, mai ales dacă ei se gândesc la o strategie de a aduna fonduri din taxe pe proprietăţi, deci la construcţia de apartamente şi vile în zonă. N-ai nicio şansă să schimbi ceva, dacă nu găseşti arsenalul oraşului ascuns de pe vremea celui de-al Doilea Război Mondial.

Rory nu credea în poveştile acelea vechi, cum nu credea nici în zâne. Chiar dacă în oraş erau ascunse arme capturate de la nemţi, până acum nimeni nu fusese în stare să le găsească.

Rory îşi masă fruntea. I-ar fi plăcut ca pe insulă să se construiască un magazin alimentar. Cei care locuiau acolo erau obligaţi să facă un drum de cincisprezece kilometri pentru a-şi cumpăra mâncare sau medicamente. Pe vreme rea, era un lucru destul de dificil. De asemenea, în zonă se impunea construirea unor case decente. Statul avea nevoie de banii proveniţi din impozitele pe proprietate pentru a îmbunătăţi sistemul şcolar.

Din păcate, companiile mari de construcţii vor rade de pe faţa pământului mlaştina şi pădurile de acolo, fără să ţină seama de nevoile locuitorilor insulei.

Dădu din cap.

— Dacă vor asfalta toată suprafaţa aceea, insula s-ar putea scufunda la primul uragan mai puternic. Nu pot înţelege gândirea asta pe termen scurt. Să facem acum cât mai mulţi bani, pentru că mâine, oricum, vom muri?

O clipă crezu că surprinde în privirea lui Clay o aprobare tacită a sarcasmului ei. Avea nişte ochi gri, care contrastau cu faţa bronzată. Genele lungi şi negre îndulceau într-un fel forma nasului său mare, dându-i un aspect mai prietenos.

Clay risipi toată această impresie de blândeţe cu un singur rânjet.

— Pentru că toţi trăim într-un submarin galben?

Şi ea care credea că, în sfârşit, purtau o conversaţie serioasă. Îi împărtăşise cele mai intime gânduri şi el râdea de ea! De ce se mai obosea să încerce?

— Du-te dracului, Mecloud! Rory se ridică de la masă, aruncă paharul de cafea, aproape plin, într-un coş de gunoi din apropiere şi o porni spre faleză. Avea prea multe pe cap acum pentru a mai pierde vremea şi cu un astfel de individ.

Clay o ajunse din urmă fără efort.

— Se vede treaba că nu prea ai simţul umorului. Ţi l-au extirpat la facultate?

— Cu riscul de a mă repeta, du-te dracului! Nu găsesc nimic de râs legat de situaţia în care se află casa mea. Îşi dorea să-l poată lăsa în urmă. Îşi dorea ca el să o lase în pace, să o lase să-şi vadă singură de treabă şi să dispară. Până la urmă, ce avea el de câştigat din toate astea? Oricum, nu va sta pe-aici îndeajuns de mult ca să-i pese de problemele de genul ăsta.

Cât despre ea, chiar şi după ce plecase de aici,

continuase să-i pese, nu-i aşa? Aici era casa ei. Ea era legată de locul ăsta. El nu.

— I-ai sunat pe cei de la EPA sau ţi-ai pierdut vremea în weekend concepând hârtii sofisticate? o întrebă el.

Rory reacţiona imediat la insulta lui, uitând de sentimentul de vinovăţie provocat de faptul că părăsise insula pentru a-şi face o carieră.

— Mama m-a învăţat să nu lovesc oamenii, spuse ea îndeajuns de calmă, însă fără să îşi încetinească paşii. Cissy mi-a spus să nu dau în nimeni mai mic decât mine, ceea ce mi se pare mai rezonabil. Dar tu nu eşti mai mic decât mine. Există vreun ring de box la sala de gimnastică sau va trebui să te pocnesc chiar aici, în stradă?

— Ştiu că am să regret asta. Clay o luă cu un pas înaintea ei şi o opri.

Rory aproape că reuşi să-l evite, dar el se dovedi mai rapid. Înainte ca ea să se poată feri, o apucă de încheieturile mâinilor şi i le duse la spate. Rămaseră faţă în faţă, cu piepturile aproape lipite, sub statuia ecvestră a generalului Confederaţiei.

Nu avea nicio şansă. Nu era vorba numai de

strânsoarea puternică a lui Clay – nici dacă ar fi vrut cu tot dinadinsul nu ar fi reuşit să scape. Problema era că nu voia să încerce să scape.

— Ai o gură extraordinară, murmură el, nu pe un ton senzual, ci pe unul plin de uimire. Nu înţeleg cum de nu a apărut până acum cineva care să-ţi arate cum să o mai ţii şi închisă.

Pentru că spusele lui nu erau tocmai seducătoare, ea nu îi ghici intenţiile decât în momentul în care buzele lui Clay alunecară peste ale sale. I se înmuiară picioarele şi fu cât pe ce să se prăbuşească acolo, în mijlocul străzii.

Oh, Doamne! Era fantastic! Braţele lui puternice o susţinură pentru că genunchii ei moi nu mai făceau faţă. Pieptul lui tare se lipise de sânii ei, cu sfârcurile întărite, făcând-o să-şi dorească mai mult. Şi gura lui! Sărutul său nu era amăgitor, ci direct, plin, molatic şi explorator, în acelaşi timp, perfect. Avea senzaţia că făceau chestia asta de o eternitate. O făcea să se simtă cea mai dorită femeie din lume. Ca şi cum ea chiar merita efortul ca el să înveţe toate etapele seducţiei. Rămăseseră amândoi fără suflare când cineva tuşi intenţionat, pentru a le atrage atenţia, obligându-i să se

întoarcă la cruda realitate: trecătorii se uitau la ei ca la urs, iar adolescenţii trăgeau curioşi cu ochiul.

Încă ţinând-o în braţe, Clay deschise ochii şi privi în jur, sperând să-l alunge pe cel care îşi permisese să-l întrerupă din cel mai grozav sărut de care avusese vreodată parte. Nu voia să-i dea drumul din braţe, nu încă.

— Nu e nici prânzul, frăţioare. Cei care vor să se sărute în public aşteaptă de obicei căderea serii.

Clay se întrebă dacă ar trebui să-l pocnească pe Jared sau să-l arunce în cea mai apropiată pubelă pentru că îndrăznise să râdă de Aurora. Înainte de a se hotărî, Aurora i se smulse din braţe şi se aplecă spre căruciorul pe care îl împingea Jared.

— Oh, e adorabilă! Cum o cheamă? Vai, ce ochişori căprui are! Salut, scumpete, ochişorii aceia i-ai moştenit de la tăticu'?

Clay se uita necrezându-şi ochilor cum licenţiata aceea înţepată, îmbrăcată la patru ace, se transformase într-o zână care râdea, spunea vorbe dulci şi gângurea pe limba copiilor. Până şi Jared o privi derutat, când îşi desfăcu mai mult haina pentru ca Midge să poată apuca

şiragul de scoici şi cristale pe care îl purta la gât. Acesta reflecta razele soarelui, făcându-le să-i danseze pe gât în ghirlande strălucitoare pe pieptul generos, acoperit de o foarte subţire bluză de mătase.

— Ţi-o prezint pe Aurora Jenkins, spuse Clay sec, când observă că ea îi ignora complet, concentrându-se asupra copilului. Clay avea mintea răvăşită şi un huruit în urechi de la sărutul acela, iar ea se purta de parcă se sărutaseră convenţional pe obraz.

Sau poate aşa îşi ascundea ea stingherealа. Simţindu-se oarecum uşurat de acest gând, Clay se ghemui de cealaltă parte a căruciorului, o lăsă pe Midge să-l prindă de deget şi făcu un semn din cap spre fratele lui.

— El e Jared şi ea e Midge. Sunt ai lui Cleo.

— Nu mă băga în seamă, eu nu sunt decât un trecător, comentă Jared de deasupra lor, privindu-i pe amândoi plin de curiozitate. Şi să n-audă Cleo că îi spui Midge. O cheamă Megan.

Clay era obişnuit să-şi ignore fratele, dar Aurora se înroşi şi îşi plimbă privirea de la unul la altul.

— Nu-ţi face griji, o asigură Jared. E nebun, dar nu muşcă. La auzul acestei remarci, Rory izbucni în râs. Se

simțea parcă tocmai ar fi terminat o ascensiune pe Everest şi ar fi găsit acolo un bulgăre de aur. Clay o apucă de braţ şi o ridică în picioare.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, Jared, spuse ea cu cea mai politicoasă şi cea mai formală voce de care era capabilă în momentul acela. Ai un copil minunat.

— La fel avea şi doamna Brown, murmură Clay. Nu mai era sigur ce simţea, odată întors cu picioarele pe pământ, dar nu-l deranja deloc să o ţină de braţ şi să îi admire decolteul, măcar până când avea să se hotărască ce să facă în continuare.

— Nebunia e o trăsătură de familie? întrebă ea, fără să-şi schimbe tonul.

Jared roşi. Clay îşi drese vocea şi se hotărî să o lase mai moale.

— Din câte ne-am dat noi seama, nu, spuse Jared. Doar că Thomas nu crede că muzica din ziua de azi se ridică la nivelul celei din anii şaizeci. Fiica cea frumoasă a doamnei Brown este, de fapt, o melodie englezească din perioada aceea.

— Bineînţeles, marii clasici, cum de nu mi-am dat seama? Ar fi trebuit să ştiu că un bărbat inteligent şi

erudit nu ar asculta decât aşa ceva.

Clay îşi ridică privirea spre cer şi înjură în gând. Desigur, acum i-o plătea pentru că o făcuse de râs. Dar el era băiat mare. Ducea la tăvăleală. Ba chiar îi făcea plăcere, într-o anumită măsură.

— Nuuu, e doar un geniu cu gusturi muzicale îndoielnice, atâta tot.

— Şi de aici fascinaţia pentru Blue Monkey. Înţeleg. Barul acela e plin de genii. Mi-a părut bine de cunoştinţă, Jared. Dacă treci vreodată prin cealaltă parte a mlaştinii, opreşte-te pe la noi. Tatăl meu face nişte statuete de iepuraşi foarte drăguţe, copiii se dau în vânt după ele.

Clay îşi înfundă mâinile în buzunare şi o privi pe Aurora cum îşi îmbracă din nou haina şi se îndepărtează unduindu-şi şoldurile sub fusta aceea roşie şi strâmtă. Fără să vrea, scăpă un fluierat.

— O să mă distrez de minune cu chestia asta, nu-i aşa? întrebă Jared, care nu se întorsese să se uite după Aurora, dar îl privea pe Clay.

— Tu nu, dar eu s-ar putea. Fără nicio altă explicaţie şi fără să-şi ia rămas-bun, plecă după ea. Chiar credea că

după un asemenea sărut putea să dispară aşa, în ceaţă?

Probabil că asta ar fi trebuit să facă el, cel puţin aşa îi spunea raţiunea. O păţise deja cu genul ăsta de femei şi nu era tipul de pămpălău care să nu înveţe din greşeli.

Dar ăsta era secolul douăzeci şi unu. Stătuse el cu capul îngropat într-un computer un sfert din secolul trecut, însă avea idee de ce se întâmpla în lumea reală.

Nu trebuia să ceară o femeie de nevastă pentru a putea face sex cu ea.

Aurora îl auzi pe Clay venind în spatele ei, dar nu se întoarse să se uite. Sărutul o răscolise din cap până în picioare şi probabil că îi arsese şi o grămadă de neuroni.

Încă nu-i venea să creadă că o făcuseră în faţa întregului oraş, inclusiv în faţa fratelui şi a nepoatei lui. Doamne! Nu învăţase din greşelile făcute de mama şi de sora ei?

O mână bronzată apăru de nicăieri şi împinse uşa de sticlă de la intrarea în restaurantul lui Kate, înainte ca ea să apuce s-o facă.

— N-am nevoie de ajutorul tău, Mecloud, murmură ea în timp ce intrau în local. Putea să-i deosebească pe localnici de turişti doar remarcând persoanele care îşi

ridicaseră capul să vadă cine a intrat. Salută mai multe cunoştinţe în timp ce îşi croia drum printre mese.

— Nu mă poţi încinge în halul ăla şi apoi să pleci ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, murmură el, prinzând-o de cot.

— Doar nu te aştepţi să-ţi mulţumesc după ce m-ai făcut de râs în faţa întregului oraş! îşi smulse cotul din mâna lui.

— Eşti la fel de fermecătoare ca mine, ştiai chestia asta? spuse el cu tonul lui obişnuit, aproape batjocoritor.

Aurora se uită neîncrezătoare la el şi îşi reprimă un hohot de râs la vederea expresiei nefericite pe care Clay o afişa. Cel puţin considera că amândoi aveau o parte de vină.

— Potoleşte-te, Mecloud, faci o mare greşeală.

— N-ar fi prima oară. Îi luă geanta grea de pe umăr. Chestia asta cântăreşte cât stânca Gibraltar. Ce naiba cari aici? Toate cărţile din biblioteca publică? Răscolindu-i conţinutul, Clay găsi dosarul şi scoase din el un exemplar al petiţiei.

Rory era obişnuită să-şi care geanta, dar nu îl împiedică să facă pe gentelmanul. De fapt, se distra de

minune văzându-l cum încearcă să-i între în graţii. Trecuse prea multă vreme de când un bărbat nu-i mai acordase atâta atenţie.

— Dă-i doamnei petiţia şi abţine-te de la alte comentarii. Azi am multă treabă.

Chelneriţa înaltă din spatele tejghelei îşi ştersese mâinile cu şortul şi aştepta să audă ce au de spus. Clay se aplecă peste rândul de scaune din faţa barului şi-i întinse petiţia.

— Cleo ne-a zis că poate o să fii de acord să pui chestia asta undeva la vedere şi să ne ajuţi să mai strângem câteva semnături.

Chelneriţa zâmbi larg, dar nu luă hârtia. Clay se mută de pe un picior pe altul, stânjenit şi îi aruncă Aurorei o privire în care se citea frustrarea. Rory pricepu că Mecloud dorise să o impresioneze pe Stella cu atitudinea lui de băiat rău şi că aceasta aştepta să o roage frumos, aşa că se gândi să o lase să-şi facă numărul. Totuşi, nu avea timp de pierdut şi nu era sigură dacă Clay ştia cum să roage frumos pe cineva.

— E-n regulă, Stella. De el m-am ocupat eu. Trebuie să mai împart câteva chestii de-astea astăzi, aşa că dacă

ai de gând să-l plesneşti, fă-o şi hai să ne mişcăm.

Stella luă hârtia, cu două degete.

— Cum spui, Mecloud?

Clay se strâmbă, îşi băgă mâinile în buzunare şi încercă să ia o faţă de motociclist dur, dar cu geanta Aurorei pe umăr, efectul pe care-l căuta era imposibil de atins. Zâmbetul Stellei se lărgi şi mai mult.

— Te rog, murmură el. Dacă vrei să salvezi ţestoasele de mare.

— Şi de ce aş vrea eu să salvez ţestoasele? îl tachina Stella fluturând hârtia.

Aurora ştia că jumătate din oamenii din local priveau scena cu interes, dar lui Clay nu părea să-i pese de asta. Pur şi simplu era incapabil să cedeze, măcar un pic. Îl dădu la o parte cu cotul.

— Dar pe mine, pe Cleo, pe mamaia Iris, precum şi coşurile ei de trestie, pe noi vrei să ne salvezi, nu-i aşa? Scoase încă o foaie de hârtie din geantă. Uite una şi pentru Katy. S-o pună în bar. Pregăteşte un hamburger pentru Cleo, îl luăm noi când ne întoarcem.

Îl apucă pe Clay de cot, îl răsuci şi îl trase după ea. Cei doi plecară, lăsând-o pe Stella să facă ce voia cu

hârtia aceea.

— Ştiam eu că trebuie să existe un motiv întemeiat pentru care oamenii preferă computerul realităţii. Clay îşi trase braţul din strânsoarea ei şi continuară să meargă unul lângă celălalt.

— Să fie oare din cauză că se comportă ca nişte sclavi fără minte şi nu îţi răspund niciodată obraznic? Încercă să-şi recupereze geanta, dar el ţinu cu încăpăţânare de ea. Era destul de mare, din piele maronie şi părea mai degrabă un rucsac, nu o poşetă, dar tot arăta ciudat peste vesta lui de blugi. Ascultă, o să meargă mai repede dacă ne despărţim. Ia un teanc de petiţii şi împarte-le în localurile tale preferate. Eu o să procedez la fel.

— Cum şi să am parte de aceeaşi primire ca peste tot pe unde mă duc? Nu, mulţumesc. Dobitocul o să-ţi care geanta. Tu te ocupi cu vorbele.

Părea cu adevărat deranjat de faptul că nu reuşise să o intimideze pe Stella şi Aurora se văzu nevoită să-şi mai înăbuşe un hohot de râs. Orgoliul masculin era ceva atât de fragil! îl bătu înţelegătoare pe bicepsul sculptural.

— Te mulţumeşti cu o bucăţică de zahăr? Ţintuită de ochii aceia gri, umbriţi de gene dese şi negre, Rory

aproape că leşină din pricina fluturaşilor care se zbăteau în stomacul ei.

Îşi aduse aminte însă că aveau treabă şi scutură din cap.

— Nu şi nici limonada nu-mi place.

Îşi zise că poate se minţea singură, dar porni, oricum, la drum, urmată de Clay Mecloud. Era o experienţă nouă şi tentantă să aibă pe cineva alături în una din cruciadele ei. Curând va afla dacă putea să aibă încredere în el.

8

Ţinând în mână scrisoarea pe care o primise de la şcoala lui Mandy, Cissy se îndreptă către telefonul care începuse să sune. Ar fi vrut să mototolească hârtia aceea şi să plângă, dar renunţase la lacrimi după ce împlinise şaptesprezece ani şi fusese nevoită să se maturizeze rapid. Şi Mandy urma să împlinească şaptesprezece ani în curând, poate prea curând. Îşi dorea ca fiica ei să aibă tot ce nu avusese ea, să aibă lumea la picioare, aşa cum o avusese şi Aurora. Dacă Mandy se va putea ridica deasupra statutului ei actual şi va reuşi să-şi găsească locul în lume ea va fi răsplătită pentru toate sacrificiile

pe care le făcuse de-a lungul anilor.

Scrisoarea pe care o primise o va putea ajuta pe Mandy să înfăptuiască toate astea. Avea nevoie doar de cinci sute de dolari, pentru ca Mandy să-şi petreacă vara la Universitate, să înveţe toate lucrurile pe care mama ei nu putea să i le spună despre cum să reuşească să se înscrie la facultate. Cissy nu se îndoia că fiica ei putea obţine orice bursă ar fi vrut, dar hainele şi celelalte cheltuieli legate de cazare vor fi o problemă destul de serioasă. Dacă nu reuşea acum să facă rost de cinci sute amărâte de dolari, nu se putea descurca cu celelalte lucruri de care avea Mandy nevoie.

Putea să viseze mult şi bine la milioane de dolari, dar în poşetă nu avea mai mult de cinci cenţi amărâţi şi nicio slujbă.

Se împiedică de un scaun şi aproape căzu, dar reuşi să apuce receptorul telefonului după ce acesta sunase de vreo patru ori.

— Da?

— Sandra Jenkins? întrebă o voce de bărbat.

Nu prea era sunată de bărbaţi, în afară, bineînţeles, de tatăl ei şi nu era el la celălalt capăt al firului.

— Nu mă interesează. Iritată că îşi riscase viaţa şi integritatea corporală repezindu-se la telefon doar pentru un apel publicitar, se pregăti să închidă.

— Doamnă Jenkins, în mod sigur vă va interesa ce am să vă spun.

Mâna îi şovăi. Curioasă, se ajută de baston şi reuşi să se caţere pe scaunul înalt.

— Nu ştiu ce m-ar putea interesa în momentul acesta, poate doar o ofertă de angajare.

Nu putea încă să îşi reia slujba de vânzătoare la magazinul universal – de fapt, nu ştia sigur dacă va reuşi să se întoarcă acolo. Şoldul continua s-o mai doară şi mai avea nevoie de câteva săptămâni bune până când va fi în stare să se mişte îndeajuns de repede pentru a munci undeva. Doctorii se abţinuseră de la orice fel de pronosticuri. Ştia să bată la maşină, dar nimeni nu mai avea nevoie de dactilografe acum, în era computerelor. Alte aptitudini nu prea mai avea, se putea lăuda că vopseşte repede statuete din ipsos şi ciment, dar acest gen de muncă se plătea prost. Nu-i mai rămăsese decât să joace la loterie şi să se roage să apară cât mai curând vreo ofertă de serviciu.

— E mai mult decât o slujbă, doamnă Jenkins. Numele meu este Ralph Turner, sunt angajat al companiei Comercial Realty şi firma mea doreşte să vă ofere o sumă considerabilă pentru proprietatea dumneavoastră.

Cissy era să se înece.

— Sigur. Şi tot ce trebuie să fac este să vizitez complexul dumneavoastră de vile din Hilton Head, nu? Cred că aţi greşit numărul.

— Nu, doamnă, nu l-am greşit. Compania noastră doreşte să cumpere câteva parcele poziţionate de-a lungul drumului pentru a începe un proiect de dezvoltare a zonei. Din documentele pe care le avem la dispoziţie reiese că dumneavoastră sunteţi proprietara unei parcele în zona vizată de noi. Suntem pregătiţi să vă oferim zece mii de dolari pe acru şi, dacă doriţi, puteţi să vă luaţi casa.

Cissy coborî cu repeziciune de pe scaun şi începu să caute o foaie de hârtie. Zece mii pe un acru? făcu un calcul sumar. Terenul avea peste treizeci de acri. Nu putea fi folosit ca teren agricol. Era bun pentru o vânătoare de raţe prin întinderile de trestie, dar nimic

mai mult. Zece mii înmulţit cu treizeci de acri însemnau trei sute de mii de dolari. Sigur, va trebui să-i împartă cu Aurora, dar i-ar fi rămas o sută cincizeci de mii de dolari… Erau mai mulţi bani decât ar fi putut ea câştiga într-un deceniu de muncă. Ar fi putut plăti pentru şcoala lui Mandy şi tot iar mai fi rămas o grămadă de bani.

Zece mii de dolari pentru un acru era un preţ foarte mare. O fi renunţat ea la liceu, dar idioată nu era. Ştia cu cât se vindeau terenurile din mlaştină. Nu erau nici lângă plajă şi nici lângă autostrada principală. Terenul era mărginit în toate direcţiile de alte proprietăţi. De ce voiau oamenii ăştia tocmai terenul ei?

— Le faceţi tuturor această ofertă? întrebă ea suspicioasă.

— Dorim să cumpărăm un singur lot, care să fie poziţionat oarecum central. Al dumneavoastră ar fi ideal, dar dacă nu sunteţi interesată o să contactăm următoarea persoană de pe listă.

— Şi cât timp am la dispoziţie pentru a mă decide? Trebuia să vorbească şi cu Aurora. Terenul era deţinut în coproprietate cu Aurora, dar ea nu avea de gând să stea aici, deci nu va avea nimic împotriva vânzării. Se

întreba ce părere va avea tatăl lor. Terenul nu era al lui, dar locuia în căsuţa din spate, unde făcea figurinele acelea. Şi el trebuia despăgubit într-un fel.

— Avem nevoie de un răspuns destul de repede, doamnă Jenkins.

Ar putea să-şi păstreze rulota şi să cumpere un teren mai ieftin, undeva, în zonă…

— Îmi pare rău, spuse ea brusc, mirându-se ce-o apucase. Nu cred că pot să accept. Nu îmi pot permite să îmi cumpăr alt teren şi să mut rulota acolo, cu banii pe care mi-i oferiţi. Vă mulţumesc, dar…

— Negociaţi destul de dur, doamnă Jenkins. Noi avem în proprietate câteva loturi mai aproape de oraş. Vă putem da unul dintre ele, ca parte a înţelegerii şi vă vom asigura şi mijloacele necesare pentru a vă muta casa. Veţi fi mai aproape de şcoală şi de magazine. Lotul va fi mai mic, însă terenul de acolo e solid.

Nu agrea ideea de a se muta din cartier, însă Mandy ar fi mai aproape de şcoală.

— Vreau să văd şi eu terenul acela înainte de a mă hotărî, răspunse ea precaut.

— Sigur, se rezolvă. Atitudinea dumneavoastră este

de înţeles. La ce oră v-ar conveni să vin să vă iau?

Trei sute de mii de dolari. Şcoala lui Mandy. Poate va reuşi să facă şi ea nişte cursuri. Un viitor. Un fior de speranţă o făcu să-şi piardă pentru o clipă răsuflarea şi în ochi îi apărură lacrimi. Trecuse multă, foarte multă vreme de când nu mai sperase la ceva.

Când era vorba de Mandy şi de viitorul ei, orice urmă de sentimentalism privitoare la terenul acela pe care familia mamei ei îl deţinea de generaţii dispărea. Îi plăcea cartierul, zona în care trăia şi iubea sentimentul de siguranţă pe care i-l oferea casa ei. Nu îşi dorise niciodată să plece, aşa cum făcuse Aurora, dar pentru Mandy era gata să sacrifice totul.

Disperată, Cissy se rugă în gând ca Aurora să fie de acord cu vânzarea terenului.

— Cred că pe la două ar fi foarte bine, sugeră ea.

— Am primit aseară de la un vecin nişte creveţi fierţi. Trebuie doar scoşi din carapace. Pot să fierb repede nişte paste şi să fac o salată. Aurora deschise uşa principală a rulotei. În timp ce îl conducea pe Clay înăuntru, o pală de aer rece îi izbi pe amândoi. Probabil că Cissy dăduse drumul la aerul condiţionat. De obicei,

Cissy era destul de econoamă când era vorba de curentul electric. Oare nu se simţea bine?

Îngrijorată, Aurora aprinse lumina în camera principală, dar nu o găsi pe sora ei aţipită pe canapea, aşa cum se întâmpla de obicei atunci când o durea şoldul.

— Ciss? strigă ea. Mandy? E cineva acasă?

Era trecut de patru. Mandy ar fi trebuit să sosească deja de la şcoală. Cissy nu avea maşină şi nici n-o anunţase că ar ieşi pe undeva cu prietenii ei.

— Poate s-au dus până la magazin, sugeră Clay, lăsând geanta grea pe măsuţa de cafea. Ascultă, oricum, eu trebuie să plec. Nu e cazul să mă aşezi la masă.

Nervoasă, ignoră sugestia lui nesinceră. Se ţinuse toată ziua după ea îndurând canicula, privirile curioase şi toate întrebările ei enervante cu un stoicism formidabil. Nu cunoştea niciun bărbat care să fi rezistat vorbăriei ei ucigătoare mai mult de cinci minute şi cu atât mai puţin o zi întreagă. Reuşise să o impresioneze cu tenacitatea lui.

Mai mult chiar, până la sfârșitul zilei, reuşise să prindă şi el câte ceva din modul ei de lucru şi-l

convinsese pe patronul de la Monkey să afişeze acolo un exemplar al petiţiei. Pentru cineva atât de taciturn precum Clay, acest lucru era cu atât mai surprinzător. Rory nu ştia dacă dorinţa sau orgoliul îl impulsionaseră, ori chiar îi păsa de soarta ţestoaselor. Oricum, trebuia să-i ofere ceva de mâncare, deoarece în loc de prânz se mulţumiseră cu mirosul hamburgerului lui Cleo.

Traversă covorul verde spre chicinetă şi citi bileţelele lipite pe uşa frigiderului. Cissy mâzgălise Mă întorc repede, iar Mandy adăugase: Sunt un pic plecată. Cineva lipise un bilet de loterie necâştigător pe frigider şi adăugase o glumă despre un aşa-numit impozit pe prostie.

— Cred că a luat-o vreun prieten cu maşina. Aurora deschise uşa frigiderului, scoase un castron uriaş cu creveţi şi-l puse pe masă. Ocupă-te tu de ăştia. Eu o să pun apa la fiert pentru paste şi o să fac salata.

Cum el nu spuse nimic, se întoarse şi îl privi. Clay se holba la un crevete de parcă era vreo componentă nouă de calculator şi nu îi găsea rostul.

— Ştii cum se gătesc creveţii, nu-i aşa?

— De obicei, îi scot din frigider şi îi mănânc. Apucă

unul de coadă, îl ridică şi îl privi îndeaproape. Dacă îi ţii aşa li se văd picioarele.

Rory îl dădu la o parte, râzând.

— Ocupă-te tu de apă şi lasă creveţii în seama mea.

— Dacă ar fi avut motor, le-aş fi dat eu de cap, spuse el. Ocoli masa şi intră în chicinetă în căutarea unei cratiţe.

Rory se uită la bărbatul care stătea în bucătăria minusculă. Era atât de înalt încât dădea cu capul de tigăile pe care ea le rânduise deasupra dulapului, iar umerii lui ascundeau complet bufetul din spatele lui. Chiar şi tatăl ei evita această încăpere, pe care o considera muierească.

Uimită, îl privea cum studiază atent cratiţele, cum alege una potrivită şi cum o umple atent cu apă. Făcea toate lucrurile astea cu aerul că este implicat într-un interesant experiment ştiinţific. De emoţie fu nevoită să ia o înghiţitură de apă pentru a fi în stare să îşi întoarcă măcar privirea către creveţii de pe masă.

Roţile unei maşini făcură pietrişul de pe alee să scrâşnească. Nu ştia ce reacţie va avea Cissy la vederea unui bărbat străin în casă. De când locuiau împreună,

stabiliseră un set de reguli tacite, iar una dintre ele le interzicea să aducă bărbaţi străini în casă. Ar fi vrut să apuce să vorbească cu ea, înainte să dea cu ochii de Clay şi să fie surprinsă de prezenţa lui. Traversă camera şi trase draperia peste fereastra care dădea spre alee.

Un bărbat distins, cu părul alb, o ajuta pe Cissy să coboare dintr-un Cadillac. Păreau angajaţi într-o discuţie aprinsă. Rory nu voia să-i întrerupă, dar îi privi îngrijorată. Cissy renunţase la flirturi şi la întâlniri cu mulţi ani în urmă. Un potenţial angajator nu şi-ar fi condus cu maşina un eventual angajat. Oare cine era bărbatul acela?

Îl simţi pe Clay privind peste umărul ei.

— E vreun agent de vânzări, spuse el cu o urmă de cinism în voce. Aveţi nevoie de un aspirator?

Ea chicoti şi-l aprobă.

— Poate că Cissy vrea să-şi cumpere un Cadillac şi l-a testat. N-o mai văzuse atât de agitată pe sora ei de ani de zile. Luptându-se cu îngrijorarea care o cuprinsese, Rory încercă să se bucure pentru ea. Cissy nu prea avea de ce să fie entuziasmată. Poate câştigase la loterie. Aşa s-ar fi explicat şi de ce lăsase aerul condiţionat în

funcţiune când plecase de acasă.

— O să o fac să se răzgândească. Cadillac-urile astea nu sunt bune de nimic. Numai caroseria e de ele. Clay deschise uşa de la intrare şi o ajută pe Cissy să urce scările.

— Au vorbit şi cu tine? întrebă ea agitată în timp ce Clay o sprijinea, ajutând-o să traverseze holul. Ce părere ai? E legală toată chestia asta? Chiar vorbesc serios?

În spatele ei, Clay dădu din cap şi ridică din umeri. Purta un tricou, dar tot arăta mai degrabă ca un motociclist, decât ca un expert în calculatoare. Aurora sesiză nesiguranţa din privirea lui, înainte de a apuca să se întoarcă şi să o aşeze pe Cissy pe canapea.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, Ciss. Explică-mi. Fac nişte creveţi. Vrei şi tu? Mai întâi mâncarea pentru a-şi calma senzaţia de anxietate pe care o resimţea şi în stomac. Nu-şi putea da seama ce o deranja mai tare foamea sau îngrijorarea, dar se hotărî să-şi lase stomacul să hotărască.

Mandy se năpusti înăuntru trântind uşa din spate şi înainte ca mama ei să poată spune ceva, întrebă:

— Cine era ăla cu Cadillacul?

Clay părea stingherit. Simţea că nu e locul lui acolo, în rulota aceea cu tavan scund, ande umerii lui largi umpleau spaţiul dintre cele două femei. În schimb, ele erau obişnuite cu tatăl lor şi se mişcau cu uşurinţă în jurul lui. Aurora îi puse cratiţa în braţe şi-i arătă chiuveta. Ascultător, el mai puse nişte apă în ea.

— Era domnul Turner, de la firma Commercial Realty. Tonul lui Cissy deborda de entuziasm şi ochii îi străluceau de bucurie. Tocmai mi-a arătat un lot pe Obadiah Lane. E un cartier foarte frumos. Oamenii de-acolo conduc maşini scumpe, iar unii au chiar şi bărci!

Rory împinse jumătate din grămada de creveţi către nepoata ei. Nu avea niciun rost să încerce să înţeleagă ce voia să spună Cissy până când aceasta nu-şi termina povestea şi ajungea la o concluzie.

— Ai de gând să te muţi?

— Tocmai asta el O să ne mute ei. Nu ştiu ce-o să facem cu afacerea tatei. O umbră de îngrijorare apăru pe faţa palidă a lui Cissy, dar fu repede alungată de bucuria care părea că izvorăşte din interior. Ne oferă zece mii de dolari pentru un acru. Zece mii! Nu cred că altcineva ne-ar mai oferi atâţia bani.

Aurora puse foarte încet jos castronul pe care îl avea în mână. Privirea îi zbură spre Clay, care oprise apa pentru a auzi mai bine. În ochii lui citi aceeaşi îngrijorare. Clay era sceptic din fire. Ea prefera să fie optimistă, dar erau şanse foarte mici ca o astfel de avere să le cadă în cap aşa, din senin, fără să-i strivească.

— Şi cine anume vrea să ne dea atâţia bani? întrebă ea. Şi mai ales de ce?

— Bănuiesc că oamenii de la Commercial Realty, spuse Cissy ridicând din umeri. Vor să construiască ceva în zona asta. Au spus că, dacă refuzăm oferta, o să-i contacteze pe vecinii noştri. Nu văd de ce i-am lăsa pe alţii să profite de banii ăştia?

— Aveţi vreun calculator prin casă? întrebă Clay.

Aurora îi făcu un semn cu capul spre uşa dormitorului principal. De când se născuse Mandy, Cissy se mutase în celălalt capăt al rulotei. Aurora îşi depozitase aici toate lucrurile şi când se întorsese acasă nu trebuise decât să se reinstaleze în vechea ei cameră.

Pentru o clipă îi trecu prin cap că nu se cuvenea să-l invite pe bărbatul acela, care până la urmă era un străin, în camera ei, dar instinctul o făcu să treacă peste orice

problemă de intimitate. Locuia într-o rulotă. De când se mutase înapoi ştiuse că va trebui să facă o grămadă de concesii în ceea ce priveşte intimitatea.

— Nu cred că vei găsi ceva despre Commercial Realty, îi spuse ea. Presupun că e doar o firmă de faţadă.

El n-o băgă în seamă.

— Parola?

— Sugarbaby. Aurora se strâmbă când îl văzu că ridică sprâncenele, dar niciunul dintre ei nu pierdu vremea cu vreun comentariu. Dacă li se adevereau bănuielile, aveau o problemă destul de urâtă.

Clay o luă spre dormitor, fără să ţină cont de situaţia prin care trecea familia ei. Reuşea foarte uşor să se strecoare înapoi în cochilia lui şi să nu mai bage pe nimeni în seamă; Aurora chiar îl invidia pentru asta. Şi mai ales acum.

Mandy o asaltase pe maică-sa cu întrebări la care Cissy răspundea mândră, descriind terenul, vecinii şi subliniind cât de aproape vor fi de port şi de oraş. Aurora zdrobea cu mâna cochiliile creveţilor.

Poate că afacerea era corectă. Poate cineva voia să construiască o staţie de benzină aici. Asta ar fi ceva bun,

se gândi ea. Poate era vorba de vreun localnic cu planuri măreţe, care l-ar fi lăsat şi pe Babacul să-şi păstreze coşmelia în care-şi avea atelierul.

Văzând că Rory nu participă entuziasmată la discuţie, Cissy îi aruncă o privire în care se citea îngrijorarea. Ce-ar putea spune? Deocamdată, parcul nu exista nici măcar pe hârtie. Nu putea crede că vreun investitor auzise deja de construcţia parcului şi văzuse terenul respectiv ca pe o investiţie bună pentru viitor.

Clay o avertizase că petiţia lor ar putea să agite apele, dar nu crezuse că cineva voia să-i cumpere casa de sub tălpi.

Nu putea să o refuze pe Cissy. Nu voia să o refuze pe sora sa. Îşi dorea ca toată chestia asta să se dovedească legală până la urmă.

Zdrobi încă o cochilie de crevete şi se rugă în gând.

— Nu eşti prea entuziasmată, îi strigă într-un final Cissy. Crezi că e o afacere proastă?

— Cred că sună prea frumos ca să fie adevărat, răspunse Rory precaut. Mie-mi place să examinez ambele feţe ale afacerilor de genul ăsta.

Ura expresia de dezamăgire pe care o citi în ochii

surorii sale. Cissy era pentru Rory ca o mamă, dar în deciziile ce implicau aspecte financiare întotdeauna îi cerea Aurorei sfatul.

— Ştiam eu, spuse Cissy descurajată. Ar fi trebuit să-i închid pur şi simplu telefonul. Ce şmecherie crezi că vor să încerce cu noi?

Înainte ca Rory să apuce să-i răspundă, uşa din spate se deschise brusc şi Jake îşi făcu apariţia.

— Mi s-a părut mie că te-am auzit venind. Ai destui creveţi şi pentru mine?

Cele două surori schimbară o privire. Chiar dacă oferta respectivă se dovedea corectă, mai rămânea problema lui şi era una destul de spinoasă. Unde să se ducă Jake dacă Cissy vinde pământul şi se mută într-un apartament? Acum locuia în cocioaba în care îşi avea şi atelierul şi de cele mai multe ori mânca aici. Statuetele care umpleau curtea erau singurul lui venit. Nu avea vârsta necesară pentru a putea solicita pensie de la stat şi nu economisise un ban în viaţa lui.

— Sigur, tati. Vrei să fac şi nişte sos dintr-ăla iute, cum îţi place ţie? Ştiu că nu te prea omori după salată. Rory deschise frigiderul pentru a lua ingredientele

necesare, rugându-se, în acelaşi timp, ca Clay să se întoarcă mai repede cu răspunsul la problema lor.

Nu aveau linii de internet de mare viteză, iar Cissy nu-şi permitea nici internetul prin cablu, aşa că o eventuală căutare pe Web era destul de înceată. Clay ar trebui să aibă nişte degete fermecate pentru a găsi informaţiile necesare îndeajuns de repede.

— Cartofi prăjiţi n-aveţi? Mi-ar fi de-ajuns. Jake luă sticlele de ketchup şi de sos Worcestershire şi începu să le amestece conţinutul într-un castronaş.

Tăcerea din încăpere era de-a dreptul apăsătoare. Mişcându-se aproape mecanic, Rory scoase ingredientele care-i trebuia pentru paste şi salată. Învăţase să gătească de nevoie, deoarece Jake habar n-avea, iar Cissy era toată ziua la muncă. Atunci i se păruse corect aranjamentul, mai ales că ea mânca de trei ori mai mult decât sora sa. Acum era o uşurare să poată găti.

— De ce sunteţi aşa tăcute? întrebă Jake, sesizând într-un târziu liniştea care-l înconjura. Nu cumva ascundeţi un bărbat în dormitor?

Mandy chicoti. Cissy îşi frecă nasul, un semn clar că

ascundea ceva.

Uşurată că găsise ceva la care să se gândească, Rory deschise o bere şi i-o întinse tatălui său.

— Da. L-am legat pe prietenul tău Mecloud şi l-am aruncat în dormitor, poate îl folosim la noapte.

— Sunt sigur de asta. Jake luă o gură de bere şi puse cutia jos înainte de a continua, cu o luminiţă stranie în priviri. Am auzit că v-aţi distrat de minune azi în port.

Oh, Doamne! Veştile circulau prea repede în orăşelul ăsta. Rory roşi, luă o cutie de paste şi vărsă conţinutul în apa care clocotea.

— El s-a distrat de minune. Eu doar i-am ţinut companie.

— Şi încă ce companie! spuse o voce bărbătească din uşa dormitorului. După ce se asigură că reuşise să capteze atenţia celor din încăpere, Clay ridică o foaie de hârtie. Se pare că Commercial Realty este o agenţie imobiliară subordonată băncii din oraş. Din câte văd eu banca s-a hotărât să achiziţioneze terenuri pe insulă şi se foloseşte de agenţia imobiliară pentru treaba asta.

Pentru numele lui Dumnezeu! Bineînţeles că banca era în spatele întregii tărăşenii. Ştiau totul despre

proiectul parcului şi fuseseră deja contactaţi de companiile care voiau să investească în zonă. Rory ştia cum merg chestiile astea.

Îşi smulse şorţul şi se năpusti afară pe uşa din spate, trântind-o cu putere în urma ei.

— Am spus ceva greşit? întrebă Clay retoric şi aruncând hârtia pe care o ţinea în mână pe măsuţa pentru cafea porni după ea.

Nimeni nu încercă să-l oprească.

9

Aurora, termină! După ce o urmărise traversând furioasă grădina de vreo zece ori, Clay îi aţinu calea şi o prinse de mâini. Mersese destul de bine când procedase astfel ultima oară.

De data aceasta însă ea îl fulgeră cu privirea. Clay îşi ridică mâinile, în semn că se predă.

— Nu rezolvi nimic dacă faci o criză de nervi, spuse el.

— Ai fi preferat să explodez în rulotă? Păi cred că i-ar fi zburat acoperişul. Trecu pe lângă el, păşind mai încet, îşi dădu capul pe spate şi el putu să observe că avea urme de lacrimi pe obraji.

Oh, Doamne! Nu ştia să se descurce cu lacrimile. Îi plăcea mai mult când se plimba prin oraş animată de un spirit justiţiar, vorbind în numele dreptăţii despre cei năpăstuiţi. Sau când râdea de micile neplăceri ale vieţii de zi cu zi. Sau când râdea de el. Nu-l deranja. Îi plăcea că nu îl lua întotdeauna în serios.

Se străduí să găsească o modalitate de a o face să se simtă mai bine, dar eşua lamentabil.

— Cissy a renunţat la tot pentru mine şi pentru Mandy, ţipă ea, gata să izbucnească în plâns. La şcoală avea cele mai mari note din clasă. Era foarte drăguţă şi băieţii o invitau non-stop în oraş. Trebuia să muncească şi să meargă la şcoală pentru a mă creşte pe mine. Când eu am fost îndeajuns de mare pentru a sta singură acasă seara ca să iasă şi să se distreze a rămas însărcinată cu Mandy şi a trebuit să renunţe la şcoală. Nu e corect, Clay!

— Când ne naştem nu semnăm niciun contract în care să scrie că viaţa va fi corectă cu noi. Era cel mai patetic lucru pe care-l spusese vreodată şi o făcu să-şi şteargă furioasă ochii. Lacrimile îl făceau să se simtă total dezarmat, dar cu furia se putea descurca.

— Merită şi ea să i se întâmple un lucru bun, insistă ea. N-am mai văzut-o atât de bucuroasă de ani buni. Merită o viaţă mai bună. Încerc să fac eu chestia asta, dar nu prea reuşesc. Cum pot eu să o privez de chestia asta? Rory era mai degrabă nefericită decât furioasă.

Clay o privea cum îşi freca braţele cu palmele şi îşi dorea cu disperare să poată face ceva pentru ea. Îşi lăsase haina înăuntru şi în bluza aceea de mătase arăta cu mult mai feminină decât în costumul acela de afaceri, care-i dădea un aer impersonal. Voia să o sărute ca să dea uitării toate problemele, dar se gândi că şi-ar forţa norocul dacă ar încerca asta acum. Probabil că l-ar pocni. Şi ar avea dreptate, date fiind circumstanţele. Nu ştia cum să procedeze.

Familia lui îl obişnuise să-şi ascundă trăirile, sentimentele şi emoţiile, în vreme ce ea le lăsa să explodeze. Era un handicapat din punct de vedere emoţional.

— Eşti sigură că trebuie să o privezi de asta? întrebă el, negăsind o cale mai bună de a pune problema. Dacă e amestecată şi banca, toată chestia e destul de legală, nu? Nu era nici el un naiv. Ştia că băncile erau cele mai

ahtiate după bani. Ar fi vrut să ştie exact cum stau lucrurile, ca să poată înţelege mai bine, căci ieşirile nervoase îl derutau teribil.

— Băncile nu cumpără terenuri pentru a le specula, spuse ea cu glas sfârşit. Cumpără pentru anumite persoane care nu vor ca numele lor să fie date publicităţii. Şi dacă ei vor să păstreze discreţia înseamnă că au un motiv serios s-o facă.

Da, dacă o companie care s-ar fi chemat, de exemplu, Sumbelt Development ar fi început să bată la uşile oamenilor şi să le facă oferte pentru terenurile lor, preţurile ar creşte.

— Ai putea să-i explici lui Cissy ce se va întâmpla dacă aici se vor construi hoteluri şi vile.

Rory îl privi şi în ochii ei el citi disperarea.

— Şi să o fac să se simtă vinovată că vrea să vândă terenul? Ea nu se gândeşte decât la Mandy. Cum pot eu să-i cer să aleagă între Mandy şi viitorul insulei.

Cum Clay era împotriva vânzării pentru că l-ar fi afectat pe fratele lui împreună cu familia acestuia, nu putu să-i răspundă la întrebare.

— Nu crezi măcar că ar trebui să ia o decizie în

cunoştinţă de cauză?

— Nemernicii aceia au ales-o anume pe Cissy, din cauză că am răspândit petiţiile alea peste tot prin oraş. Pun pariu că Jeff Spencer a pus totul la cale. S-au gândit că Cissy e veriga mai slabă, că o vor convinge să vândă şi, după ce pământul va fi vândut, eu nu voi mai avea niciun interes în zonă şi o să las mlaştina în pace.

— Dar amândouă sunteţi proprietare, nu-i aşa? O contrazise el. Nu poate să-l vândă fără acordul tău.

Ea clătină din cap.

— Tocmai asta e esenţa problemei şi în cazul moştenirii familiei Bingham. Legea spune că nu este necesară decât semnătura unui singur proprietar pe contractul de vânzare-cumpărare. Apoi, pot cere ieşirea din indiviziune la tribunal. Semnătura mea e irelevantă. Mie nu sunt obligaţi să îmi facă nicio ofertă.

— Şi tribunalul va decide vânzarea la licitaţie a terenului pentru a-l împărţi? întrebă el neîncrezător.

Ea îl privi cu tristeţe şi dădu afirmativ din cap:

— Cissy nu înţelege că oferta respectivă e doar pentru partea ei. După ce ea semnează, ei nu sunt obligaţi să-mi ofere ceva. Pur şi simplu vor cere în instanţă ieşirea din

indiviziune. Actul de proprietate nu stabileşte exact care anume parte din teren e deţinută de fiecare dintre noi, aşa că instanţa de judecată va fi obligată să împartă terenul în bucăţi şi să le vândă la licitaţie, pentru a ne da în mod egal banii astfel rezultaţi. Dar dintr-o astfel de licitaţie nu vor ieşi prea mulţi bani, pentru că niciun om sănătos la cap nu ar cumpăra un asemenea teren şi cu atât mai mult nu ar licita în contra băncii, aşa că nu va exista decât o ofertă de cumpărare – a lor. Conform contractului pe care îl vor semna poate că îi vor da lui Cissy zece mii de dolari pentru un acru de teren din jumătatea ei, dar mie o să-mi ofere o nimica toată pentru jumătatea mea şi voi rămâne cu o bucată de mlaştină inaccesibilă şi fără valoare.

— Explică-i şi lui Cissy toate astea. Dacă tot avusese noroc mai devreme şi reuşise să o abată de la drumul ei, acum o apucă de cot şi o răsuci până ajunse cu faţa la uşa din spate a rulotei. Ea porni într-acolo târâindu-şi picioarele. Faptul că îl ascultase îl umplea de bucurie. Nu era ea femeia care să asculte de oricine.

Clay îşi dorea să facă rost de undeva de un milion de dolari şi să i-l dea ca să-şi rezolve astfel toate

problemele. Părea că merge la tăiere când deschise uşa rulotei şi intră înăuntru.

Cei din cameră fugiră repede de la fereastră, pretinzând că stăteau la masă în momentul în care Aurora intră. Clay îşi zise că venise momentul să plece şi el. Nu era genul care să agreeze întâlnirile de familie. Aurora îi întinse însă un teanc de farfurii şi el nu putu s-o dezamăgească.

Nu pusese în viaţa lui masa, dar încercă să se descurce şi aşeză câte o farfurie în faţa fiecărui scaun, în timp ce Aurora amesteca pastele şi explica rar cum încerca banca să o forţeze să renunţe la petiţie cumpărând terenul.

Explică şi cum statul avea de gând să se folosească de aceeaşi stratagemă pentru a cumpăra tot terenul familiei Bingham, inclusiv pe cel de sub casa lui mamaia Iris, plătindu-le moştenitorilor mai nimic. După ce le spuse şi că eventualul cumpărător avea să asaneze mlaştina şi să construiască acolo hoteluri şi vile tăcerea din cameră deveni aproape palpabilă, iar tensiunea mocnită ameninţa să izbucnească în orice moment.

— Nemernicii! murmură Jake după ce ea termină ce

avea de spus. Mototoli cutia goală de bere pe care o ţinuse în mână şi o aruncă spre coşul de gunoi. Aurora se aplecă şi o ridică de pe podea.

Cissy nu scoase o vorbă în timp ce Clay o ajuta să se aşeze pe un scaun. Nu erau decât patru scaune în jurul mesei, dar Jake prefera să stea la bar.

— Dacă eşti de acord să nu vinzi, îţi dau cuvântul meu că mă voi revanşa faţă de tine, spuse Aurora, punând în mijlocul mesei castroanele cu paste şi cu creveţi. O să-ţi dau banii înapoi.

Mandy îşi plimba nerăbdătoare privirea de la mama la mătuşa ei. Până la urmă făcu alegerea inteligentă şi în loc să vorbească se întinse spre castronul cu paste. Clay se gândi că ar fi mai bine să stea împreună cu Jake la bar, dar Aurora îi dădu o bere şi-i indică un scaun. Se aşeză şi îşi propuse să nu se bage în discuţie.

— Nu pot să-mi permit să plătesc ratele pentru o casă dacă nu am un loc de muncă şi nici nu-ţi pot cere să îţi cheltui toţi banii cu noi. Cissy amesteca absentă în salata ei. Oricum, o să facă ce vor. Tu nu vei reuşi să schimbi nimic.

Asta era şi părerea lui Clay, însă Aurora nu era

persoana care să renunţe fără luptă. Are sânge de viking, decise el privind încrâncenarea de pe trăsăturile ei frumoase şi strălucirea bătăioasă a ochilor. Era gata să-l facă să creadă că orice este posibil şi chiar să-l determine să-i pese de lumea din jurul lui.

Cinismul îi închisese uşile spre lume cu mult timp în urmă. Aurora găurea acele uşi, lăsându-l să vadă lumea de afară dintr-o perspectivă nouă. Înspăimântătoare, dar interesantă.

— Nu înţelegi? întrebă Aurora, gesticulând graţios. Cineva s-a speriat, altfel nu apelau la asemenea tactici. N-au nevoie de terenul nostru dacă-l pot cumpăra pe cel al familiei Bingham. Fac toate astea în speranţa că-mi vor putea închide gura cu banii lor.

— Dacă vor transforma terenul familiei Bingham într-un cartier de vile, noi nu vom mai putea locui aici. Şi atunci de ce n-am lua banii acum? Aproape că imploră Cissy, fără a îndrăzni să-şi ridice privirea din farfurie.

— Mamă, eu o să obţin o bursă. Nu-mi trebuie bani pentru facultate. Nu-i putem lăsa să pună mâna pe casa lui mamaia Iris. Şi cu bunicul ce se va întâmpla? Unde o să-şi pună toate statuile? Încet-încet, Mandy trecea de

partea Aurorei.

Clay o privea pe cea mai plăpândă dintre surori luptându-se cu conştiinţa, cu speranţele şi cu nevoile ei, dar văzu şi durerea din ochii Aurorei, care îşi privea sora. Chiar şi Jake tăcea, dar era pământiu la faţă şi, pentru prima dată de când îl cunoştea, i se păru bătrân.

Înainte de a-şi muşca limba, Clay puse degetul pe rană.

— După ce statul va construi parcul acela, valoarea terenurilor din zonă va creşte foarte mult. În câţiva ani, terenul vostru ar putea valora câteva milioane de dolari. Cu un plan de urbanizare bine făcut, puteţi dezvolta aici o afacere profitabilă, un magazin sau ceva de genul ăsta. Nu-i venea să creadă că spusese aşa ceva. După părerea lui, construcţia parcului era o idee foarte proastă, iar afacerile în zonă, una şi mai proastă, însă nu mai văzuse în viaţa lui pe cineva mai dezamăgit.

La naiba, blestemata asta de Aurora reuşise să-l facă să vadă lucrurile din punctul ei de vedere. Observă cum faţa ei se lumină de plăcere la auzul punctului lui de vedere. Aproape că meritase să se bage în tot buclucul ăsta numai pentru a o vedea cum se uită la el cu

admiraţie. De obicei, nu se bucura de tratamentul acesta din partea femeilor decât atunci când le cadorisea cu bijuterii.

Pentru un moment în ochii lui Cissy înflori speranţa, apoi ea clătină uşor din cap.

— Asta peste câţiva ani. Vom muri de foame înainte de a se întâmpla toate astea. Pentru dezvoltarea unei afaceri e nevoie de bani, iar noi nu-i avem.

Aurora începu să vorbească, dar Clay o întrerupse înainte de a apuca să-i promită din nou surorii ei că îi va da bani. Dintr-un motiv oarecare, era dispus să treacă peste faptul că licenţiata punea la cale ceva ce el nu ştia şi să accepte că ea lupta pentru o cauză dreaptă. Clay simţea nevoia să facă asta. Nu avea motive prea multe, dar se gândea că dacă făcea un bine doar din dorinţa de a-l face va mai dispărea din gustul amar pe care i-l lăsaseră manevrele şi tacticile lacome ale experţilor din companiile cu care lucrase. Aceasta era o problemă simplă, una cu care se putea descurca.

— Te pot învăţa să foloseşti computerul, îi spuse el lui Cissy. Cu puţină pregătire în domeniul ăsta ţi-ai găsi uşor o slujbă. Dacă vei avea suficiente cunoştinţe pe

care să le pui la dispoziţia persoanelor şi companiilor interesate nu vei mai depinde de nimeni şi nici nu va mai trebui să aştepţi să-ţi pice ceva din cer.

După felul în care îl priveau s-ar fi zis că acoperişul rulotei se dăduse la o parte şi Dumnezeu coborâse în încăpere pe o rază de soare. Stânjenit, se întinse după cutia de bere. Făcuse doar o sugestie, nu descoperise soluţia pentru pacea mondială. Cissy se uita la el de parcă îi oferise un sac cu aur, iar Aurora…

Ah, la naiba! Dacă nu era atent, genul ăsta de privire aprobatoare din partea Aurorei l-ar putea face să meargă şi pe cărbuni încinşi. Nu învăţase nimic din greşelile lui, continua să se arunce cu capul înainte. Întotdeauna implicarea era o greşeală capitală. Ea avea să aştepte cine ştie ce lucruri de la el, iar el nu vedea cum i-ar putea satisface aşteptările.

— Chiar ai putea? şopti Cissy, de parcă se temea că nu auzise bine.

Clay se foi stânjenit pe scaun.

— Nu e chiar atât de greu să lucrezi cu calculatoarele. Un pic de procesare de text şi Windows-ul te vor putea ajuta să primeşti oriunde o slujbă. Mai adaugă la asta şi

ceva cunoştinţe de operare cu programele de grafică şi vei fi destul de căutată atunci când oamenii vor afla ce poţi să faci şi cum îţi poţi pune în valoare cunoştinţele. Eu mă ocup de mai multe companii şi vei putea cu uşurinţă să îmi preiei sarcinile în câteva dintre ele. Prin părţile astea nu prea există oameni care se pricep la calculatoare.

Tăcerea devenise destul de apăsătoare şi Clay se gândi că venise vremea să plece acasă. Îşi dorea să fi putut vorbi la nesfârşit despre nimicuri, ca Jared, sau să fi avut nepăsarea cu care fratele său, Tim, trata pe toată lumea. Simţea încărcătura emoţională din încăpere şi îşi dorea cu tot dinadinsul să scape de acolo. Nu era în stare să facă tot ce aşteptau ei de la el. Până la urmă, oricine putea învăţa să lucreze la un blestemat de calculator.

— Crezi că ai putea-o învăţa şi o chestie d-aia de ţinut contabilitatea? întrebă pe neaşteptate Jake, rupând tăcerea.

Clay sesiză uimirea de pe chipul Aurorei. I-ar fi plăcut să o vadă luminându-se aşa la faţă toată viaţa; niciodată nu s-ar fi săturat să o admire.

Sentimentul de mândrie îl luă pe neaşteptate. I se

părea că toate emoţiile care circulau în cameră se strânseră în plexul lui. La început, nu recunoscu senzaţia, dar se gândi că ar putea fi vorba de fericire. Oare ajunsese să fie fericit pentru că un bătrânel acceptase, în sfârşit, să facă ceea ce îl rugase fiica lui de multă vreme?

Râsetele şi vorbăria care invadaseră dintr-o dată încăperea l-ar fi redus, în mod normal, la tăcere şi tot în mod normal s-ar fi retras în carapacea lui, ar fi terminat de mâncat şi ar fi şters-o la casa lui goală.

Dar familia Aurorei nu l-ar fi lăsat să se retragă. Aurora sări de pe scaun, se repezi să-l sărute pe tatăl ei şi apoi pe Clay. El şi-ar fi dorit mai mult decât un amărât de pupic pe obraz, dar Mandy ţopăia deja pentru a i se agăţa de gât, iar Cissy îl privea cu o expresie de adoraţie zugrăvită pe chip. Toate întrebările care umpluseră camera trebuia să primească un răspuns.

— Eşti sigură că vrei să faci asta, Cissy? întrebă Aurora după ce entuziasmul iniţial se mai potoli. Nu e acelaşi lucru ca atunci când primeşti un teanc de bani în mână. Ce vrei să faci tu seamănă într-un fel cu a juca la loterie.

— Nu, nu e deloc aşa. În ochii lui Cissy încă mai strălucea entuziasmul. Banii îmi pot fi furaţi, dar mintea şi cunoştinţele nu mi le poate lua nimeni. Clay are dreptate. Odată ce voi avea nişte cunoştinţe pe care le pot vinde, lumea va fi la picioarele mele, voi putea face orice. Voi putea să-mi cumpăr casa mea, terenul meu. Mă laşi să folosesc calculatorul tău până voi putea să-mi cumpăr unul?

— Ţi-l fac cadou, dacă reuşeşti să-l determini pe tata să fie mai organizat. O să-mi cumpăr altul atunci când voi începe să lucrez din nou. Aurora se întoarse pe călcâie şi-l pironi pe tatăl ei cu privirea. Sper că ai vorbit serios. O s-o laşi pe Cissy să îţi pună afacerile în ordine? O să-ţi deschizi un cont la bancă?

Clay urmări cu interes cum bătrânul încearcă să se fofileze, dar ele îl prinseseră la mijloc. Până la urmă, Jake mormăi şi dădu din cap.

— Cred că a venit şi vremea. Dacă tu renunţi pentru mine la purcoiu' ăla de bani, ar fi timpul să îmi pun şi eu hârţoagele în ordine. Dar vă spun că nu o să-mi placă niciun pic chestia asta, adăugă el pentru a pune lucrurile la punct.

— Dar nu pentru tine renunţăm la banii ăia, tată. Renunţăm la ei pentru că astfel facem un bine întregii insule. Şi va dura ceva timp până când se vor vedea beneficiile. Aurora sări din nou de pe scaun, strânse farfuriile de pe masă şi întrebă: Vrea cineva tartă cu căpşuni? Eu cred că avem ce sărbători.

Clay îşi zise că ar mânca orice i-ar pune în faţă, dacă astfel ar fi mai aproape de a petrece câteva clipe singur cu Aurora, care acum radia de fericire. Putea trece de la lacrimi şi disperare la râs şi bucurie foarte uşor, de parcă ar fi rotit un comutator.

Mişcându-se graţioasă prin bucătăria mică, ea scoase un castron de căpşuni, un blat enorm şi, dintr-o chestie ce se afla în congelator, un praf asemănător celui pe care şi-l punea el în cafea. Cu ajutorul unui mixer reuşi ca prin minune să facă o frişca spumoasă. O privea de parcă urmărea filmul de prezentare al unui joc video nou. Abia aştepta să îi apese butoanele, ca să vadă ce alte opţiuni avea personajul acela. În loc de asta, se părea că ea îi apăsa lui butoanele.

Bucata de tartă pe care Aurora i-o pusese în faţă i se topea în gură şi avea un gust dumnezeiesc. Mâncase în

cele mai luxoase restaurante din Los Angeles şi la negocierile privitoare la investiţiile financiare sau la prezentările noilor programe de calculator, dar niciodată nu gustase ceva care să se poată compara măcar cu gustul desertului preparat în rulota asta duplex, în mijlocul unei mlaştini uitate de lume. Cei din jurul mesei nu păreau să aibă senzaţia că participă la vreun eveniment deosebit. Continuară să sporovăiască în timp ce se îndopau cu căpşuni.

Clay îşi dorea să nu se mai întoarcă niciodată la regimul lui alimentar format din cartofi prăjiţi şi bere.

Ştia că o încurcase, dar acum, înconjurat de acele energii feminine, pur şi simplu nu îi păsa. Era ca şi cum ar fi trăit într-un brad de Crăciun. Aurora strălucea, Cissy sclipea, Mandy scotea triluri de zurgălăi. Miresmele florale ale parfumurilor se amestecau cu aromele îmbietoare ale mâncării. Clay se aştepta ca, dintr-un moment într-altul, Jake să înceapă să hohotească cu voce groasă, să se pricopsească cu un nas roşu şi să se caţere înapoi pe horn. Nu se simţise atât de integrat într-o familie nici când îşi petrecuse Crăciunul cu Jared şi cu ai lui.

Femeile îl asaltară cu zeci de întrebări, îi dădură un prosop cu care să şteargă vasele, îl atinseră fără să-şi dea seama în forfota din bucătăria îngustă, îl aţâţară cu parafumurile şi cu râsetele lor. Aurora îi puse un prosop în jurul taliei în chip de şorţ pentru a nu-şi uda pantalonii. Jake îi mai întinse o bere. Mandy îi arătă graficele pe care le făcuse cu ajutorul computerului de la şcoală.

Când totul fu pus la locul său şi intui că venise vremea să plece acasă, Clay nu era sigur că voia să o facă. Căbănuţa lui de pe plajă era întunecoasă, tăcută şi plină de singurătate. Până acum nu băgase de seamă toate astea. Calculatorul îi oferise întotdeauna muzică, distracţie, companie şi provocări. Până acum, asta fusese tot de ce avusese nevoie.

Când Aurora îl luă de braţ şi-l conduse prin întuneric, Clay realiză că de acum înainte computerul nu-i va mai putea oferi tot ce avea nevoie. Voia să simtă trupul fierbinte al Aurorei lipit de al lui, să-i simtă atingerea sinilor pe braţ, să-i asculte râsul cristalin. Să o ia cu el acasă.

— În seara asta, s-a întâmplat un miracol, murmură

ea, dând glas şi gândurilor lui nerostite. Nu ştiu cum aş putea să-ţi mulţumesc. Ai vorbit serios, nu-i aşa, când ai promis că o s-o înveţi pe Cissy să lucreze la calculator?

— Probabil că nu sunt un profesor prea bun, o avertiză el. Mă aştept ca oamenii să ştie ce ştiu şi eu şi mă enervez repede când văd că acest lucru nu se întâmplă. Sper că nu ţi-ai făcut speranţe prea mari. După ce spuse toate astea, se simţi un pic mai bine. Nu era Dumnezeu. Nu degeaba fusese blagoslovit cu numele de Clay. Era prea legat de cele lumeşti.

Dacă el va încerca să deschidă uşa pentru a intra în lumea ei şi ea i-o va închide în nas? Ar fi meritat durerea şi zbuciumul? Clay nu avea destulă experienţă în relaţii adevărate pentru a calcula un coeficient de risc cât de cât aproape de adevăr.

— Oricum, va fi mai bine decât dacă aş încerca eu să o învăţ, spuse Aurora. Ne certăm des şi din cauza asta cred că nu m-ar asculta. În plus, nu mă pricep prea bine la chestia asta.

— Oricum, pentru a-şi găsi o slujbă va avea nevoie şi de o maşină, îi reaminti el, păşind cu grijă alături de ea. Avea dreptate când spunea că cei de la bancă vor face

tot ce vor dori ei. Locul ăsta nu va mai fi la fel dacă vor transforma întreaga insulă într-o mare de cutii de chibrituri.

— E-n regulă. După ce nu vor mai avea nevoie de mine şi mă voi întoarce la Chicago o să le trimit banii înapoi. Eşti un sfânt.

Chicago. Avea să se întoarcă la Chicago. Bineînţeles, va pleca înapoi la Chicago. Ea nu locuia aici. În mod ciudat se simţi eliberat de o parte din tensiunile pe care le acumulase. Orice-ar fi fost chestia asta care se înfiripa între ei nu era ceva de durată, nu era ceva pe termen lung. Până la urmă, se vor întoarce amândoi la viaţa pe care o duseseră până atunci. Va fi ca o vacanţă de vară, vacanţa de care el nu avusese parte în copilărie.

Relaxat, Clay prinse în pumn un mănunchi de şuviţe arămii care scăpaseră din agrafe, dar pe Aurora nu reuşi să o ţină nemişcată. Era ca şi cum ai fi vrut să prinzi un curcubeu. Ochii îi scânteiară, colţurile gurii i se ridicară, trupul apetisant se apropie de al lui Clay şi, înainte de a-şi da seama ce face, buzele lui îi acoperiră gura.

Avea gust de căpşuni şi de frişca.

Cu un oftat de uşurare şi, în acelaşi timp de

mulţumire, Clay o ridică în braţe şi o sărută de parcă nu ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată.

10

Chiar e de-adevăratelea? şopti Cissy imediat după ce Mandy luă telefonul şi dispăru în dormitor.

Încă ameţită de sărutul care-i dezvăluise secretele vieţii, Aurora sorbi din sticla cu apă şi nu răspunse imediat. Se gândea că sărutul acela îi topise aisbergul din jurul inimii şi acum era total debusolată.

Doar dezamăgirea crescândă din ochii surorii sale reuşi să o readucă cu picioarele pe pământ.

— Da, cred că Mecloud este om serios, o asigură ea repede pe Cissy. Nu ştiu însă ce se aşteaptă să-i iasă lui din afacerea asta. Adăugase asta mai mult pentru ea decât pentru Cissy.

— Te descurci tu cu el, spuse aceasta încrezătoare. Aşa cum te descurci şi cu tata.

Aurora îi aruncă o privire nimicitoare.

— Vrei să spui cum mama se descurca cu tata. Ştii cât de bine a ieşti toată chestia aia până la urmă.

Recăpătându-şi încrederea, Cissy ridică din umeri.

— Dacă te-ai descurcat cu mahării ăia de la oraş, cu

siguranţă că o să te descurci şi cu un motociclist.

Rory nu era sigură că sora ei avea dreptate. Lucrurile păreau să nu stătea chiar aşa. „Mahării" de la oraş erau bărbaţi care purtau costume şi vorbeau despre bani, într-un cuvânt, jucau pe un teren familiar ei, un teren pe care se simţea în siguranţă. Nu-i făceau hormonii să o ia razna, nu purtau vestă de blugi peste pieptul gol şi nici n-o sărutau ca şi când ei ar fi fost cei care deţineau cheia universului ei. Şi era destul de greu să reziste tentaţiei de a se înfrupta din puterea pe care el i-o oferea.

Trebuia să reziste. Avea anumite ţeluri aici, avea ceva important de făcut şi în orice caz nu avea timp de pierdut cu niciun pierde-vară, nici măcar cu unul care se pricepea la fel de bine la motociclete şi la computere.

— Cred că mai important este cum o să te descurci tu cu el. Nu-i un profesor prea bun, aşa că s-ar putea să fii obligată să îl pocneşti cu tastatura în cap din când în când.

Cissy strălucea de fericire.

— Pot să fac chestia asta. Ai idee cât costă cursurile pe care trebuie să le faci pentru a învăţa ce e dispus el să îmi arate?

— În niciun caz o sută cincizeci de mii de dolari, îngândurată, Rory se aşeză lângă sora ei, luă telecomanda televizorului şi schimbă pe ştiri. Dacă mă înşel? Dacă nu pot să determin Comisia de urbanism să schimbe împărţirea terenului?

— Oricum, va fi mai bine decât înainte. Deşi era o persoană destul de rezervată, în mod ciudat, Cissy îşi îmbrăţişa sora. Nu contează banii în sine, ci ce poţi face cu ei. Dacă reuşesc să-i plătesc şcoala lui Mandy cu banii pe care îi câştig, voi fi mult mai mulţumită, iar din punct de vedere moral mă voi simţi mai bine.

Ochii lui Rory se umplură de lacrimi. Îşi îmbrăţişa sora, rugându-se să fi ales calea cea mai bună.

Din cauza sărutului pasional al lui Clay şi a dorinţelor prea puternice ale inimii sale, nu era sigură că mai gândea normal.

Se simţea foarte norocoasă, poate că ar fi trebuit să cumpere un bilet la loterie.

Clay îşi zise că nu era o idee prea bună să meargă acasă, mai ales că Jared abia aştepta să-i frece ridichea pentru sărutul acela din parc, aşa că o luă cu motocicleta pe drumul ce ducea spre plajă. Dacă era atât de nebun

încât să se pună contra statului, să enerveze autorităţile locale şi să se lase prins în haosul emoţional al familiei Jenkins, ar trebui măcar să înţeleagă de ce făcea chestiile astea.

Îşi sprijini motocicleta de un stejar contorsionat de rafalele furtunilor care trecuseră peste el şi o luă pe cărarea care traversa plaja. Mareea trecuse, dar o briză subţire îi învolbura încă părul. Încercă să îşi aducă aminte în ce direcţie erau cuiburile de broască ţestoasă.

Aurora îi spusese că numai printr-un noroc chior va reuşi să vadă o ţestoasă. Căutase pe internet mai multe informaţii despre ţestoase şi mai învăţase câte ceva, dar dorea să ştie mai multe. Acum, vreau să văd exact despre ce e vorba, îşi zise el, că de cuvinte şi descrieri m-am săturat.

Partea aceea a insulei era plină de resturi de copaci smulşi din rădăcini, aruncate la întâmplare de uraganele care loviseră coasta. Crengi rupte, ace fragile de brad şi straturi vechi şi noi de frunze uscate şi iarbă erau adunate în jurul rădăcinilor copacilor smulşi de furtuni. Se vedeau peste tot semnele lăsate de seceta din anii trecuţi, copaci uscaţi şi vreascuri răspândite în pădure.

Printre toate resturile acelea îşi croiau drum vlăstarele noii generaţii de copaci. Construcţia parcului ar fi putut să revigoreze ecosistemul întrucâtva. Sau poate că nu.

Se plimbă în linişte printre copaci, în timp ce umbrele serii deveneau din ce în ce mai insistente, în căutarea unui loc de unde să poată privi fără a deranja ciclul normal al naturii. Oare câte broaşte ţestoase foloseau plaja asta? Cât de des veneau aici să-şi depună ouăle? Era vorba de un grup mic sau de o adevărată populaţie de broaşte ţestoase? Se justifică toată lupta aceea dacă era vorba doar de câteva vietăţi?

Avea oare rost să lupte împotriva atracţiei pe care o simţea pentru focul acela vibrant ce ardea sub un costum de afaceri?

Clay îşi găsi un loc confortabil de unde să poată privi plaja şi oceanul fără să fie văzut. Se aşeză pe trunchiul unui copac căzut, între două ramuri. Lumina lunii avea să-i fie îndeajuns. Oare ţestoasele ieşeau la iveală doar la lumina lunii?

Poate că greşea. Avea prea mult timp în care putea să gândească. Ecranul plat al calculatorului îi acaparase până atunci toată atenţia şi nu avusese când să-şi dea

seama cât de goală era viaţa lui.

Ajunse la concluzia că nu strica să examineze cu atenţie situaţia, mai ales că scăpa astfel de ironiile fratelui său. Disfuncţionalităţile din familia lor îi transformaseră în nişte oameni puţin comunicativi. TJ lăsa totul să treacă pe lângă el. Jared se apăra luând totul în râs şi ironizând pe toată lumea. Clay se obişnuise să se retragă în carapacea lui, asemenea unei ţestoase şi să lase lumea să treacă pe lângă el.

Nu era sigur că vrea să facă acelaşi lucru în continuare.

Apusul se transforma încet în noapte şi el se gândea la ţestoase, la Aurora, la săruturile ei fantastice. Nu neapărat în această ordine. Când în sfârşit ajunse la concluzia pe care o luase în calcul şi mai devreme şi anume că sexul era o soluţie destul de bună, dar o relaţie puţin probabilă, fundul îi amorţise de la trunchiul tare şi zgrunţuros al copacului pe care sta, iar capul îi plesnea de la atâta scrutat în beznă. Nu văzuse nici urmă de ţestoasă.

Chinuindu-se să găsească o modalitate de a se da jos de pe trunchiul acela de copac fără să fie plesnit de

crengile încă elastice ale acestuia, Clay zări un petic liber de nisip pe dâmbul din faţa lui. În secunda următoare, observă şi o creatură care se târa de-a curmezişul acelei suprafeţe.

Uimit, rămase locului, uitând instantaneu de poziţia incomodă în care stătea şi privi imensa creatură târându-se afară din valuri şi împingându-se hotărâtă cu înotătoarele pe nisipul aspru.

Clay încercă să respire cât mai încet în timp ce ţestoasa se târa spre destinaţia ei, porţiunea de nisip mai uscată din susul ţărmului, situată chiar sub locul unde stătea el. Lăsându-se pe spate printre crengile copacului, Clay se pregăti să vadă întâlnirea dintre Era Jurasică şi secolul douăzeci şi unu. Studiul practic al dinozaurilor era incomparabil mai bun decât orice film pe tema asta. Se întâmpla chiar în faţa lui – ieşirea din oceanul primordial pentru a-şi perpetua specia. Istorie în direct.

Rory formă încă o dată numărul de acasă al lui Mecloud. Niciun răspuns. Oare era deja pe acoperişul tribunalului sau dormea mai mult dimineaţa şi nu se deranja să răspundă la telefon?

Încercând să pară că nu-i pasă, închise telefonul şi se

întoarse în bucătărie.

— Nu-i acasă. Eu trebuie să merg la Comisia de turism, să trecem în revistă nişte cifre. Dacă mă întâlnesc cu el, o să văd ce-mi spune. Poate lucrează pe calculator doar seara.

Cissy schiţă un zâmbet.

— Poate că n-a vorbit serios. Dacă aseară şi-a făcut bagajele şi a fugit, mai am timp să mă răzgândesc. Încă nu le-am dat un răspuns clar celor de la Commercial.

Rory prefera lupta decât acceptarea tacită a înfrângerii. Probabil că s-ar fi dus după Mecloud cu un cuţit de bucătărie dacă acesta o minţise într-adevăr pe sora ei, dar Cissy nu trebuia să ştie chestia asta.

— Nu le spune nimic deocamdată. N-are niciun sens să te apuci să le spui că planurile lor au dat greş. Lasă-mă să le-o iau înainte.

— Să nu uiţi să treci pe la Cleo, să mai cumperi o cutie de vopsea roşie, strigă Cissy în urma Aurorei care se îndrepta deja spre uşă. Dacă reuşesc să termin piticii, tata o să poată onora comanda aceea mare săptămână viitoare.

— O să cumpăr. Rory mai făcu o adăugire mentală pe

lista şi aşa destul de lungă pe care şi-o făcuse şi coborî aproape în fugă treptele de la intrare, bucurându-se de razele soarelui. Se opri o clipă să inspire aerul plin de miresmele magnoliilor şi să admire legănarea frunzelor lungi peste florile mari. Oare cum ar arăta viaţa aici dacă vreun investitor ar reuşi să transforme terenul din spatele lor într-un cartier de vile? Nu ar mai fi putut să meargă într-o plimbare până la mamaia Iris şi să cumpere coşuleţe de trestie pentru cadourile de Crăciun şi nici să stea pe plajă în nopţile calde de vară şi să privească ţestoasele. Vor dispărea pelicanii şi celelalte păsări care se hrăneau cu peşte şi cu crabi. Şi dacă toate astea aveau să dispară nu mai avea niciun rost să bată drumul din oraş până aici.

Probabil că viaţa şi-ar fi urmat cursul, dar Cissy şi tatăl ei ar fi urât acest mod de viaţă. Până la urmă ar fi vândut terenul şi s-ar fi mutat într-un cartier sărăcăcios, unde s-ar fi ciondănit până la adânci bătrâneţi. Măcar aici aveau destul spaţiu să se desfăşoare. Şi ea voia să lase lucrurile aşa cum erau.

Întoarse BMW-ul pe aleea acoperită cu pietriş şi o porni spre şosea şi se trezi faţă în faţă cu un jeep. Tatăl

ei avea o intrare separată, unde îşi pusese o reclamă la statuetele lui, dar uneori turiştii greşeau poarta. Îşi trase decapotabila pe marginea aleii şi opri motorul. Cel din jeep făcu la fel. De aproape îl recunoscu pe şofer. Era Jared Mecloud. Aceasta coborî din maşină şi începu să o admire pe-a ei.

— Frumoasă! îşi trecu mâna peste caroseria vopsită în albastru, în mod evident mai interesat de maşină decât de ea.

— Fascinaţia pentru maşini e o trăsătură de familie? întrebă ea sec, gândindu-se ce dorea el de la ea. Ţi-o vând dacă îţi place aşa tare.

Spre surpriza ei, el păru interesat un moment, dar apoi dădu din cap.

— Îmi plac foarte tare, dar acum nu prea le pot folosi. Copiii nu se înţeleg bine cu ele. Cleo zice că aveţi şi scăldători de păsări. E prea devreme să-mi arătaţi şi mie câteva?

— Nu, tata s-a trezit de mult, deja s-a apucat de treabă. Sunt câteva modele în grădină, dar majoritatea pieselor se află în partea cealaltă, unde poţi ajunge pe următoarea alee. Dar, dacă vrei, poţi lăsa maşina aici.

— Mulţumesc. Jared, mai înalt şi mai slab decât fratele lui, avea un ciuf de păr negru care îi cădea pe frunte. Îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor kaki şi aruncă o privire nehotărâtă spre alee. Cred că n-ai idee pe unde umblă Clay, nu-i aşa? I-a promis uneia dintre copilele vecinilor că o va învăţa să folosească un program de grafică, dar aseară n-a dat pe acasă.

Rory se luptă cu un adevărat caleidoscop de emoţii la auzul acestor veşti. Vroia să spună: Şi ce? Pisicile vagaboande asta fac, se plimbă! Dar din expresia întipărită pe faţa fratelui lui îşi dădu seama că pisica asta nu prea vagabondase în ultima vreme. Ar fi trebuit să fie scandalizată că Jared îşi închipuise că Clay îşi petrecuse noaptea acolo, dar după ce văzuse reacţia lui de ieri, chiar nu putea să-l învinovăţească pentru asta.

Nu ştia ce ar fi trebuit să simtă vizavi de faptul că el, prin comportamentul lui, îşi îngrijora rudele când lipsea de acasă, dar constată că o cuprinde un fior de teamă la auzul veştii că el dispăruse. Oare vreunul dintre investitori devenise îndeajuns de disperat pentru a…?

— A plecat de aici aseară, după cină, spuse ea. Asta se întâmpla înainte de apusul soarelui. Habar n-am

încotro a luat-o.

Sau poate că ştia. Era destul de sigură că familia ei îl agitase cu vârtejul lor de emoţii. Clay nu părea tipul de om care să se obişnuiască foarte repede să trăiască într-un acvariu. Apoi, fusese atât de fascinat de ţestoase încât acceptase – nu fără să comenteze – să o ajute în cruciada ei. Rory era din ce în ce mai sigură că ştia pe unde umbla sau pe unde umblase Clay.

— Zona în care cuibăresc ţestoasele pe plajă nu e departe de aici. Părea destul de interesat de ele aseară. Crezi că ar fi putut… Se întrerupse când văzu expresia sceptică de pe faţa lui Jared. Bine, poate că ea se înşelase în privinţa lui Clay. Nu l-ai întrebat pe barmanul de la Monkey dacă a trecut pe acolo?

În cazul în care Clay se comporta la fel ca tatăl ei, probabil că agăţase pe cineva la bar. Nu ştia de ce îşi imaginase că Mecloud putea fi mai breaz decât bărbaţii de prin locurile astea.

— N-aş vrea să-l fac de râs întrebând pe toată lumea unde e, spuse Jared încurcat. Merg să vorbesc şi cu tatăl tău. Sunt sigur că Clay e în regulă şi pur şi simplu a uitat de Kiz. Îmi cer scuze pentru deranj.

Privindu-l pe Jared care se întorcea la jeepul lui, lui Rory îi venea să-l cheme înapoi, dar nu ştia ce i-ar mai fi putut spune. În definitiv, ce ştia ea despre Clay Mecloud? Că săruta cu poftă şi cu înflăcărare? Sau, mai bine spus, cu o îndemânare studiată care le făcea pe femei să se topească. Nu voia să ştie cum îşi petrecea el nopţile sau dacă rănise pe cineva nerespectându-şi promisiunile. Dacă Jared vorbea despre Kismet Watkins, biata fată nu mai avea nevoie de încă o persoană care să o dezamăgească.

Nu-i venea să creadă că avusese suficientă încredere într-un astfel de om pentru a-i încredinţa speranţele şi visele surorii sale. Rory îl văzu în oglinda retrovizoare pe Jared cum se apleacă şi ridică un pitic de ciment pentru a-l putea privi mai îndeaproape. Îl văzu zâmbind, parcă nepăsător la problemele fratelui său. Rory porni motorul maşinii şi demară.

În loc să o ia spre şoseaua principală, se îndreptă către locul unde drumul se înfunda în plajă. Într-una dintre zilele astea va renunţa să mai creadă în cauze pierdute şi în bunătatea înnăscută a oamenilor, însă acum avea nevoie de Clay Mecloud; nu voia să renunţe complet la

încrederea pe care i-o acordase.

Parcă pe locul bătătorit de generaţiile întregi de localnici care veneau la plajă şi nu observă imediat motocicleta lui Clay. Se admonesta în gând pentru greşeala de a fi o idealistă şi o porni spre plajă, felicitându-se că se încălţase cu sandalele şi nu cu pantofi cu toc. Chiar dacă avea să-şi rupă ciorapii, măcar şansele de a cădea şi de a-şi rupe gâtul erau mai mici.

Cromul motocicletei scânteia dintr-un tufiş aflat la baza unui stejar uscat. Oscilând între bucurie şi teamă îşi croi drum printre tufişuri, îndreptându-se spre plajă. Nu degeaba avusese încredere în bărbatul acesta.

Duna de nisip merge până într-un ochi de plajă plin de copaci aruncaţi acolo de uragane, de crengi şi alte resturi aruncate acolo de uragane. Păşea atentă să nu calce pe vreun cuib de ţestoasă. Valurile mareei erau destul de departe şi nu ajunseseră să şteargă toate urmele.

Găsi urma lăsată de broască înainte de a-l vedea pe Clay. Se opri, aruncă o privire împrejur pentru a fi sigură că nu deranjase niciunul dintre fragilele cuiburi

ascunse sub nisip şi observă o pată albăstrie pe unul dintre trunchiurile de copaci aruncate acolo de furtună.

Spunându-şi că e nebună şi că el era la fel de nebun, iar lumea asta nu era îndeajuns de largă pentru a-i cuprinde pe amândoi, îşi croi cu greutate drum prin tufişul ce acoperea marginea râpei. Se opri atunci când îl recunoscu pe bărbatul întins pe trunchiul stejarului căzut. Clay era cufundat într-un somn adânc.

Era mult mai uşor să-l privească dormind, decât atunci când era treaz. Genele lungi şi negre se odihneau pe obrajii bronzaţi. Părul decolorat de soare îi flutura în bătaia brizei şi ea putea ghici chipul copilului care fusese acest bărbat curios, inteligent, întotdeauna în căutare de ceva, rareori găsind ce căuta.

Câtă naivitate din partea ei! Acum era bărbat în toată firea, un singuratic care alesese să-şi petreacă restul vieţii ascuns într-o căsuţă pe plajă, creându-și lumea lui cu ajutorul computerului. Nimic care o putea atrage, de care să simtă că se poate ataşa. Faptul că urmărea ţestoasele noaptea reprezenta o faţetă interesantă a personalităţii lui, pe care nu i-o bănuise, dar n-avea de gând să cadă victimă propriilor hormoni şi să caute

scuze pentru gândul că un vagabond singuratic ca acesta ar putea să se transforme peste noapte în bărbatul iubitor şi stabil la care visa ea.

— Dacă nu te ridici mai repede de acolo o să-ţi înţepenească gâtul, spuse ea îndeajuns de tare pentru a-l trezi după ce observă că ritmul respiraţiei i se modificase aproape imperceptibil, devenind un sforăit uşurel.

Sforăitul se opri, dar el nu se trezi imediat sau cel puţin nu lăsa impresia că s-ar fi trezit.

— Te caută fratele tău, spunea ceva despre un copil căruia i-ai promis că o să-l înveţi să folosească nu ştiu ce program. Nu pricepuse ea prea bine despre ce program era vorba, dar nu asta i se părea important acum. Pentru ea încălcarea unei promisiuni făcută unui copil echivala cu lovirea fără motiv a unui animal.

O pleoapă se ridică şi de sub ea se văzu pentru o secundă o pupilă argintie. Apoi, pleoapa se închise din nou şi între sprâncenele dese apăru o cută.

— Nu văd pe aici cutii goale de bere. Ar trebui să cred că obişnuieşti să dormi în copaci?

Un oftat adânc îi ridică pieptul larg şi Clay o întrebă:

— N-ai de gând să dispari, nu-i aşa?

— Nici gând. Chestia asta e aproape la fel de distractivă ca şi urmăritul ţestoaselor când îşi depun ouăle.

— Da, sigur, aşa mă gândeam şi eu. Nu făcu nicio mişcare, dar după expresia de pe faţa lui se părea că numără în gând junghiurile şi cârceii care îi cuprinseseră trupul. Să înţeleg că ţestoasa s-a întors deja în mare?

— Bineînţeles. De obicei, dispar în apă înainte de ivirea zorilor.

Petrecuse şi ea multe nopţi de vară aici, pândind ţestoasele, mirându-se de fiecare dată de masivitatea şi de încăpăţânarea lor. Nu putea să învinovăţească un străin că a vrut să experimenteze şi el senzaţia aceea. Vino la mine, să faci un duş. O să-ţi pregătesc ceva de mâncare înainte de a te trimite acasă. Cel mai probabil acolo o să găseşti un copil aşteptându-te pe verandă. Sper că n-ai uitat ce i-ai promis.

— A, Kismet. Căscă, se întinse şi se aşeză într-o poziţie mai confortabilă. Apoi, o privi, încruntându-se. N-ai de gând să mă laşi în pace cu chestia asta, nu-i aşa?

— Încă nu m-am hotărât. Dar dacă ai prostul obicei de

a nu-ţi respecta promisiunile făcute, s-ar putea să te sun până în ultima clipă a vieţii tale. Rory o porni înapoi spre maşină, fără să-l mai aştepte.

Un tip care se oferea să înveţe pe copii şi pe sora ei să lucreze pe calculator era cu siguranţă greu de acceptat în lumea ei. Trebuia fie ca ea să înceapă să îşi reorienteze modul de gândire, fie să fugă cât putea de repede în direcţia opusă. Nu avea timp de pierdut cu infatuarea şi orgoliul.

11

Sân timp ce Mandy robotea prin bucătărie, pregătind micul dejun, Cissy şedea la masă, având lângă ea un coşuleţ plin cu facturi neplătite. Cu capul sprijinit într-o mână şi cu un pix în cealaltă se străduia să adune sumele pe care le mâzgălise pe o bucată de hârtie ruptă dintr-o agendă, dar cifrele deveniseră prea mari pentru a le mai putea înţelege. Depăşeau cu mult suma de care avea nevoie pentru a o trimite pe Mandy la şcoala de vară. Rory îşi golise contul de economii pentru a acoperi sumele pe care compania de asigurări refuza să le plătească pentru spitalizarea ei şi a tatălui lor. Lui Cissy nu-i plăcea deloc chestia asta, dar uitându-se la

cheltuielile înşirate pe cele două hârtii ochii i se împăienjeniră. Un calcul simplu era de ajuns pentru a vedea că suma care rămânea de acoperit era mai mare decât Marele Canion. Şi nu pusese la socoteală şi rata la ipoteca pe casă – de care nu-i spusese lui Rory, cea pe care întârziase să o plătească, astfel că banca sunase cu câteva minute în urmă. După cele aflate cu o zi înainte, înţelese că telefonul primit dis-de-dimineaţă de la bancă însemna că vroiau să o forţeze să vândă terenul. Constatarea aceasta nu-i uşura cu nimic situaţia. Vor fi obligaţi să se declare în faliment. Oare vor pierde rulota şi atelierul tatălui lor? îşi chinuia creierul examinând problema pe toate părţile, în încercarea de a găsi o soluţie.

Tot ce avea de făcut era să ridice receptorul telefonului şi să formeze numărul agenţiei imobiliare. Telefonul era pe masă în faţa ei, acolo unde îl lăsase după ce vorbise cu banca, ca şi cartea de vizită a lui Ralph Turner…

Uşa de la intrare se deschise şi Rory intră trăgându-l după ea pe Mecloud care arăta cam şifonat şi era îmbrăcat tot cu hainele din ziua precedentă. Mirosul de

mascul transpirat inundă toată camera.

Cissy încercă să-şi ascundă dezamăgirea. Cu o seară în urmă crezuse că Mecloud era răspunsul la toate rugăciunile sale. Păruse destul de respectabil şi de bine intenţionat.

În dimineaţa asta însă arăta ca tatăl ei după o noapte petrecută în oraş. Oare putea să încredinţeze viitorul lui Mandy în mâinile unui bărbat cu vreascuri în păr?

— Dă-mi câteva minute să mă spăl, spunea Clay în timp ce intrau în rulotă, ţinând în mână un ghemotoc de haine. O să mănânc ceva la Cleo. Nu vreau să-l sperii pe bietul copil cu înfăţişarea asta. Cleo spune că şi aşa Kiz are destule probleme.

— Dacă e vorba despre Kismet Watkins, da, are probleme, îi e frică şi de umbra ei. Mandy îşi termină cerealele sări de pe scaun şi-l privi curioasă. Ai dormit pe plajă?

Dându-şi seama că îl auzeau şi alte persoane, Clay încercă să nu pară prea încurcat în timp ce adolescenta aceea cu picioare lungi îşi plimba privirea de la el la Aurora şi înapoi. Cum reuşeau femeile astea să trăiască aşa, una în sufletul celeilalte?

— Da, m-am uitat la ţestoase, îi răspunse el pe un ton mai răutăcios decât ar fi vrut.

— Duşul e acolo. Fără să o ia în seamă pe nepoata ei, Aurora arătă spre uşa dormitorului. Pune-ţi hainele murdare în maşina de spălat, altfel rişti ca data viitoare când vei trece printr-o asemenea aventură să nu mai găseşti decât haine murdare în geanta motocicletei.

Clay intenţiona să protesteze, dar pentru că femeile care îl priveau curioase, hotărî că nu merită efortul. Ar fi trebuit să se ducă direct acasă, dar se simţea îndeajuns de vinovat pentru că îi înşelase aşteptările lui Kismet, după ce reuşise să o convingă să înveţe programul acela şi nu voia să o mai sperie cu aspectul lui de vagabond.

Pe de altă parte, Aurora nu se speriase. După ce îşi dăduse seama că nu uitase de Kiz, încetase să se mai ia de el. Nu cunoştea prea multe femei capabile să intuiască nevoia lui de a înţelege şi de a vedea lucrurile în felul lui.

Odată intrat în dormitorul Aurorei, Clay începu să se uite în jur cu mai mult interes decât cu o zi înainte. Patul ieftin, vopsit în alb, era, probabil, acelaşi pe care-l avusese în copilărie. Biroul şi calculatorul erau de

calitate şi fuseseră achiziţionate probabil în perioada în care lucrase la bancă. Îi povestise ceva despre fostul ei loc de muncă ieri, în timp ce colindau magazinele. Nu-i spusese nimic, dar el bănuia că renunţase la carieră pentru a avea grijă de familia ei. Niciun licenţiat dintre cei pe care îi cunoştea nu ar fi renunţat la carieră pentru a avea grijă de familie, însă Aurora era plină de surprize, iar lui îi făcea plăcere să o descopere puţin câte puţin.

Poate că era doar dorinţa de a o descoperi. Nu-şi amintea când mai fusese nevoit să se străduiască atât de mult pentru a băga o femeie în patul lui. Oare o făcuse vreodată?

Baia ei nu era foarte mare, dar cada avea un dispozitiv pentru bule şi duş. Mirosul de iasomie pe care-l recunoscu ca fiind al Aurorei se amesteca cu aroma de trandafir a săpunului şi cu cea de lămâie a şamponului. Nu stătuse niciodată prea mult în baia unei femei, dar cum era foarte sigur de el nu se simţea intimidat. Voia să cerceteze totul, să vadă dacă poate găsi cheia de la armura Aurorei, dar Kiz îl aştepta.

Începu să se spele folosindu-se de şamponul cu aromă

de lămâie şi de săpunul Aurorei. Apoi, dădu drumul la apă rece pentru a-şi potoli sexul nărăvaş şi gândurile şi mai nărăvaşe.

Îşi aruncase hainele murdare prin uşa întredeschisă, aşa cum fusese instruit, pentru ca Aurora să le poată lua de acolo. Avea dreptate. El probabil că le-ar fi înghesuit în geanta motocicletei şi ar fi uitat de ele.

Încă nu-şi dădea seama dacă îi convenea faptul că ea îl cunoştea atât de bine, în timp ce el nu ştia aproape nimic despre ea. Femeile fuseseră întotdeauna un mister pentru el. Din când în când, se ataşau, îi ofereau ocazia de a face sex, încercau să-i controleze viaţa şi, când îşi dădeau seama că nu îl pot controla, dispăreau: Diane se măritase cu şeful Consiliului de administraţie de la compania lui după ce deturnaseră împreună aproape toate fondurile pe care investitorii le vărsaseră în vistieria companiei. El fusese obligat să vândă aproape tot ce avea pentru a acoperi pagubele. După această experienţă încetase să mai caute dragostea adevărată şi o modalitate de a face avere, dar orice om simte nevoia să facă sex, măcar din când în când. Poate că ar trebui să găsească o cale de a ajunge mai repede în patul Aurorei

şi, în acelaşi timp, să se gândească la o modalitate de a o împiedica să se amestece în viaţa lui.

Îmbrăcă un tricou şi o pereche veche de blugi, îşi prinse părul cu un şnur, îşi privi faţa neîngrijită în oglindă şi ridică din umeri. De când plecase din Los Angeles renunţase la saloanele de frizerie şi nu obişnuia să care după el spuma de bărbierit şi aparatul de ras. Poate că ar fi trebuit să aibă la el o borsetă cu un set de obiecte de igienă personală. Până acum nu se gândise că într-o zi va fi necesar să apară prezentabil în faţa cuiva.

Revenind în dormitorul Aurorei, auzi murmurul vocilor femeilor din camera vecină şi zgomotul vaselor. Stomacul îi chiorăia apreciativ la mireasma cafelei proaspete care se amesteca cu aroma şunculiţei prăjite. Dacă vor continua să-l hrănească aşa, se va vedea obligat să le facă cumpărăturile.

Şifonierul şi celelalte dulapuri ale Aurorei erau închise, ascunzând de privirile lui invadatoare secretele ei de femeie. Ar fi putut să-şi bage nasul în computerul ei, dar ar fi fost destul de stânjenitor dacă l-ar fi surprins. Ea îi spusese parola cu o seară înainte. Ar fi putut să-i facă o surpriză şi să-i pună pe ecran o

felicitare. Ştia să programeze apariţia unei felicitări cu căţeluşi care râdeau sub curcubeie scânteietoare. Oare i-ar fi plăcut aşa ceva?

Sau era genul de femeie care preferă bijuteriile scumpe?

Se opri în faţa dulapului alb, care se asorta cu patul. Singurul ornament era un ceas de porţelan. Nu vedea pe nicăieri nicio cutie de bijuterii.

Curăţenia şi ordinea din cameră îl făcură să clatine din cap, aducându-i aminte de mizeria care era în casa lui. Oare avea ceva prin sertare? Putea să parieze că, dacă într-adevăr existau bijuterii, erau aşezate într-o ordine desăvârşită, în teancuri, pe culori chiar.

Pentru a-şi verifica supoziţiile, deschise unul dintre sertare. Îl învălui parfumul de iasomie şi din sertar aproape că se revărsă peste margine un ghemotoc de şnururi şi mătase – lenjerie intimă!

Zâmbind, Clay admiră varietatea de culori şi forme. Puteai oare să-ţi imaginezi că licenţiata asta scorţoasă avea şi o astfel de latură? Nu putu să se abţină şi începu să-şi imagineze cum ar fi arătat formele voluptuoase ale Aurorei în…

— Mecloud!

Vinovat, el închise sertarul, îşi băgă mâinile în buzunare şi se întoarse în direcţia din care venea vocea ei.

— Vin acum. Cel puţin aşa şi-ar fi dorit.

Rânji singur de gluma pe care o făcuse fără să vrea. Jared era clovnul familiei, nu el.

Aurora apăru în cadrul uşii şi-i cercetă suspicioasă mutra nevinovată.

— Îţi admirai mutriţa în oglindă?

— Speram să găsesc pe-aici un elastic de păr. Şiretul ăsta nu mi-l ţine bine. Cum reuşeşti să păstrezi ordinea în dulapuri? Fiind cel mai tânăr dintre fraţii lui, învăţase perfect să facă pe inocentul.

Clay îi admiră cocul în care îşi prinsese părul, dar ajunse la concluzia că îi plăcea mai mult când îl purta desfăcut. Înainte ca ea să-l cadorisească cu una dintre replicile sale acide, el găsi clama care îi ţinea părul strâns, o deschise şi descătuşa, astfel, cascada de păr roşu-arămiu.

În loc să-l pocnească sau să se dea înapoi, ea rămase nemişcată.

— Credeai că ai să găseşti un elastic la mine în păr? El înfăşură o şuviţă arămie pe deget şi o privi admirativ.

— E mai frumos aşa. Mai moale.

Clay simţea că tensiunea dintre ei atinsese proporţii uriaşe. Rory îl privea mirată; atracţia magnetică îi făcuse pe amândoi prizonieri. Nu o văzuse niciodată pe Aurora nervoasă, nici măcar atunci când îl înfruntase la el acasă, când încă nu se cunoşteau foarte bine. Acum, după ce împărţiseră săruturile acelea extraordinare, el devenise foarte conştient de feminitatea ei, de curbele acelea voluptuoase pe care îşi dorea să le poată atinge şi de ochii ei magnifici care îl priveau ca pe lupul cel mare şi rău.

Poate faptul că stăteau în dormitorul acesta cu pat fragil şi cu sertare pline cu lenjerie sexy îl făcea mai conştient de feminitatea ei, iar pe ea mai nervoasă decât de obicei.

Clay dădu drumul încet şuviţei de păr, dorindu-şi să pară cât mai nonşalant şi trecu încet pe lângă ea, îndreptându-se spre femeile care îl aşteptau în cealaltă cameră.

Aurora îl urmă grăbită. Nu prea obişnuia să se

păcălească singură, aşa că se văzu obligată să admită că bărbatul acesta enervant avea un farmec aparte, o asprime care o tulbura, care îi răscolea simţurile. Dar nu era obligată să se lase purtată pe aripile atracţiei care exista între ei. Avea şi aşa destule necazuri pe cap.

Cissy avea întipărită pe faţă expresia pe care o adopta pentru a ţine lumea la distanţă şi care se potrivea ca nuca în perete cu lecţiile de utilizare a calculatorului. Oare sora ei avea îndoieli cu privire la hotărârea pe care o luase? Doamne, Dumnezeule, dă-i putere!

În dimineaţa asta nimic nu mergea aşa cum ar fi vrut ea să meargă.

— Așează-te la masă şi mănâncă omleta, îi ordonă Aurora, înainte ca el să o tulbure din nou. La ce oră trebuia să te întâlneşti cu Kismet? Ea luă tigaia de pe aragaz şi răsturnă omleta pe farfuria din faţa lui.

Clay aruncă o privire spre ceas şi se strâmbă.

— Peste un sfert de oră. Jared e aici?

— Nu. I-am spus că te-am găsit şi a plecat acasă. Mandy îşi umplu un pahar cu suc de portocale şi se aşează pe scaunul de lângă Clay. A zis că o să-i spună el lui Kiz că întârzii puţin. Chiar o înveţi să lucreze pe

calculator?

— Da, nişte programe de grafică. Îi place foarte mult să deseneze. De ce întrebi, te interesează şi pe tine?

Aurora îl privi pe Clay cum sorbea din cafea şi înghiţea aproape pe nemestecate micul dejun, răspunzând în acelaşi timp întrebărilor lui Mandy. Îşi simţea încă obrazul fierbinte acolo unde o atinsese el când… Oh, Doamne! îi eliberase şuviţa de păr! Nici nu era de mirare că Cissy se uita la ei ca şi când ar fi fost căzuţi din lună.

— De ce nu vii şi tu să îi ţii companie lui Kiz? Cred că s-ar simţi mult mai bine dacă ar mai fi o fată acolo. Poate mai prinzi şi tu câte ceva. Clay îşi termină cafeaua şi se uită din nou la ceas.

Privirea lui se încrucişa apoi cu cea a Aurorei şi el îi făcu cu ochiul. Ea abia reuşi să nu roşească. La naiba! Nu mai simţise astfel de fluturaşi în stomac de pe vremea când era în liceu. Cum reuşea să o facă să se simtă în halul ăsta?

Mandy fugi să-şi schimbe hainele şi să îşi aranjeze părul, timp în care Clay îşi concentra atenţia asupra lui Cissy.

— Când vrei să începem lecţiile? Nu cred că e o idee bună să te chinui venind până la mine acasă. Pot să îmi aduc laptopul aici, dar dacă avem nevoie să printăm ceva va trebui să folosim imprimanta Aurorei.

Îi aruncă acesteia o privire, pentru a-i obţine aprobarea şi ea se înfiora până în vârful degetelor de la picioare. Incapabilă să spună ceva coerent, se mulţumi să dea afirmativ din cap.

— N-aş vrea să încep ceva ce nu pot termina, spuse Cissy pe un ton nepoliticos. N-am nevoie de mila nimănui.

Cât era de mare, de nebărbierit şi de bărbat, Clay păru dezarmat de acea declaraţie agresivă.

— Nu o fac din milă, spuse el cu blândeţe. O fac pentru că aşa pot să-i ţin pe investitorii aceia departe de casa fratelui meu, măcar până vom pune la punct un plan mai bun. Mie nu-mi place să mă dau bătut. Dar ţie?

Rory îşi ţinu răsuflarea. Nu ştia ce se întâmplase cu Cissy de aseară şi până în dimineaţa asta, dar se ruga să nu cumva să dea înapoi. În alte condiţii s-ar fi mirat foarte tare să-l vadă pe Clay că nu se simţea ofensat, ca majoritatea bărbaţilor. Acum atenţia îi era concentrată

asupra lui Cissy, care părea măcinată de griji.

Clay privi coşuleţul în care erau îngrămădite facturile, se uită apoi spre celălalt capăt al rulotei, unde locuiau Cissy şi Mandy şi, dând ochii cu Rory, ridică din umeri şi apucă ceaşca de cafea.

— Eu îmi ţin promisiunile dacă şi ceilalţi şi le ţin pe-ale lor, spuse Cissy. Trebuie să-mi spui doar când ai timp şi eu voi fi aici.

— La patru, spuse el şi se ridică de la masă. Stăpânindu-şi un oftat de uşurare, Rory îl conduse pe Clay până la uşă.

— Mulţumesc, murmură ea. Pentru un moment am crezut că s-a răzgândit.

— Are tot dreptul s-o facă. Ei îi flutură pe la nas o grămadă de bani.

Ieşiră amândoi afară. Era devreme şi aerul nu devenise încă fierbinte. Rory respiră adânc şi încercă să nu lase ca prezenţa lui Clay să-i perturbe şirul gândurilor. Mirosul de bărbat răzbătea şi prin parfumul săpunului ei. Îşi propuse să nu se uite la felul în care tricoul de bumbac se mula pe pieptul puternic.

— Facturile pot să i le plătesc eu, într-un fel sau altul,

îşi ţinea degetele încrucişate la spate, pentru noroc şi spunea în gând o rugăciune. Va cere de la următorul loc de muncă o primă de angajare.

— Bine. Mă gândeam să mă întorc aici în după-amiaza asta şi când termin cu sora ta să ieşim şi noi la restaurant, să vorbim despre toată tărăşenia asta cu împărţirea judicioasă a terenului. Îi îndepărtă de pe faţă o şuviţă de păr.

Ea recunoscu expresia de aşteptare din în ochii lui. Voia ceva mai mult decât să vorbească. Probabil că şi ea avea nevoie de aşa ceva, dar nu vroia să cedeze în faţa hormonilor. De mică se obişnuise să ţină regim. Mâncarea şi sexul nu sunt chiar atât de diferite – trebuie doar să te axezi pe felurile care îţi fac bine şi să le eviţi pe cele fără o valoare reală.

— Dacă vii încoace în jur de patru, se auzi spunându-i şi speră să nu sune atât de lipsit de vlagă, pe cât se simţea ea, pot să pregătesc cina în timp ce lucrezi tu cu Cissy. Lui tata îi place să mănânce devreme. Vă dăm la amândoi să mâncaţi. Poate în felul ăsta Cissy nu se va mai simţi vrednică de milă.

Clay păru că vrea s-o refuze, dar Rory se ţinu tare.

Se părea că găselniţa ei dădea roade. Un colţ al gurii lui se ridică într-un simulacru de zâmbet şi, cu toate că nu o sărută, ea se simţi de parcă ar fi făcut-o.

Inima i-o luă la trap – îşi dorea ca el să o sărute, chiar dacă simţea că erau priviţi de la fereastră.

— O să aduc eu fripturile. Nu mă pricep la cumpărături de genul ăsta, aşa că, dacă mai vrei să cumpăr ceva, spune-mi acum ce.

— N-avem nevoie de fripturi. Grădina e plină de legume şi zarzavaturi şi frigiderul geme de peşte.

— Fripturi, insistă Clay. Şi poate aduc şi nişte cartofi barosani.

— Dar e vremea cartofilor noi, protestă ea.

— Vreau cartofi din aceia mari, replică el de parcă nici n-o auzise. Cu smântână şi unt. Şi toate celelalte lucruri care se pun pe ei. Nu mai sunt în Los Angeles, aşa că nu trebuie să mănânc toate prostiile.

Nu era foarte sigură că înţelesese despre ce vorbea, dar expresia de mulţumire de pe faţa lui semăna cu cea a unui copil aflat într-un magazin de dulciuri, aşa că nu-l mai contrazise, deşi îşi aminti că-i spusese că nu simţea gustul mâncării.

Poate că îşi recăpătase pofta de mâncare.

Privindu-l cum se depărta cu paşii lui lungi şi agili, Rory încercă să-şi ignore poftele, dar în momentul în care Clay Mecloud urcă pe motocicletă ea plănuise deja cum se va desfăşura cina şi spera din toată inima ca ea să nu facă parte din meniu.

12

Când Clay termină lecţia cu Kismet, constată că mai era mult până să o revadă pe Aurora, aşa că se aşeză la calculator şi încercă să termine ce avea de făcut, respectiv să îi găsească pe moştenitorii familiei Bingham. Nu ştia exact ce va face cu informaţiile în clipa în care le va obţine. Statul îl plătise destul de bine pentru treaba asta. Nu putea să-şi neglijeze complet slujba, deşi tentaţia era chiar lângă el. În timp ce imprimanta scotea lista lungă de nume şi adrese, Clay îşi deschise adresa de e-mail şi tastă adresa Aurorei. Pentru a contrabalansa oarecum lista răului care ieşea din imprimantă, scrise: îmi aduci aminte de nopţile pline de stele. Te aştept oricând pe planeta mea. Ezită o clipă înainte de a-i trimite idioţenia aceea, dar după îşi zise că ea, oricum, nu îi cunoştea pseudonimul de pe internet şi

nu îşi putea da seama că mesajul vine de la el.

Tentaţia de implicare într-o relaţie era asemănătoare cu deschiderea cutiei Pandorei. Putea să se descurce într-o relaţie pur sexuală, dar nu era într-atât de orbit încât să nu-şi dea seama că o femeie ca Aurora nu s-ar fi mulţumit cu o simplă partidă de sex.

În consecinţă, trimiterea de mesaje anonime prin intermediul internetului era cel mai apropiat lucru de smulsul petalelor margaretelor pe care-l putea face. Dacă înţelegea mesajul şi îşi dădea seama că vine de la el se chema că este câştigător şi că meritase eforturile făcute şi complicaţiile aferente. Dacă ignora mesajul şi-l ştergea, însemna că nu era genul lui. Smulgerea petalelor de margarete era o activitate ca oricare alta, mai ales în zilele acestea.

Altădată, pariase şi pe mai puţin. De data aceasta însă ştia care este varianta câştigătoare.

Scoase şi ultima pagină din imprimantă, aruncă o privire listei de nume şi adrese şi ridică din umeri. Dacă o singură persoană dintre acei oameni ştia că se numără printre moştenitorii familiei Bingham, putea să-i vândă pe toţi ceilalţi. Lista aceea era o adevărată bombă. Dacă

va fi aruncată asupra insulei o putea transforma într-un paradis pentru investitori.

Ar fi putut vinde informaţiile şi să-şi tragă nişte bani de la stat şi de la un eventual investitor şi apoi să se întoarcă la New York sau la Los Angeles. Sau să plece spre Tahiti. Cleo şi Jared puteau locui oriunde, iar Aurora nu avea nicio şansă să salveze insula. Ea sau sora ei ar fi trebuit să ia banii care li se ofereau şi să fugă cât mai departe.

Dar ei nu voiau să facă asta, aşa că nici el nu intenţiona să-şi pună planul în aplicare. Poate că se comporta prosteşte, dar asta era situaţia. Nu avea nevoie de bani. Nu avea nevoie de New York, nici de Los Angeles şi nici de Tahiti, cel puţin nu acum.

Telefonul sună, trezindu-l din visul în care se făcea că îşi deschisese un mic magazin în Mările Sudului. Se împiedică de un teanc de hârtii şi se uită lung la haosul organizat care domnea în cameră. Dacă o să rămână aici, va trebui să rezolve cumva şi problema asta.

Dacă voia să o aducă pe Aurora aici, departe de privirile indiscrete ale familiei ei, trebuia să facă o grămadă de lucruri.

Evitând în ultima clipă o cutie de carton plină cu hârtii, reuşi să apuce la timp receptorul.

— Clay la telefon. Se uită împrejur, căutând un loc unde să pună teancul de documente explozive pe care-l ţinea în mână.

— Slavă Domnului! Vocea lui Cleo, de obicei calmă, trăda îngrijorare. Poţi să vii să stai o vreme cu Meg? Matty a căzut dintr-un fel de leagăn pe când se afla acasă la un prieten; cred că nu e nimic serios, dar…

Clay o întrerupse înainte ca Cleo să leşine din cauza lipsei de oxigen.

— Ajung imediat. Poţi deja să te urci în maşină şi să pleci.

— Mulţumesc! Închise telefonul înainte de a-şi da seama ce greşeală făcuse. El nu era ca Jared. Habar n-avea cum să se poarte cu copiii.

Oare cât timp îi va trebui lui Cleo să meargă până în oraş, să îl ia pe Matt şi să se întoarcă acasă? N-o fi chiar atât de greu să ai grijă de un copil.

Aruncând o privire documentelor importante pe care le ţinea încă în mână, Clay ridică din umeri şi le îndesă în primul sertar pe care-l găsi deschis. Odată această

problemă rezolvată, traversa în fugă aleea nisipoasă ce ducea la casa fratelui său. Nu ştia când plecase Jared. Ar fi putut să apară din clipă în clipă, chiar înainte ca Cleo să ajungă în oraş.

Cleo se plimba agitată pe verandă, împărţită între fiica ei care dormea şi fiul ei care era în oraş, rănit. Când îl văzu pe Clay coborî treptele verandei cu cheile camionetei în mână.

— Cred că mai doarme încă o oră, cel puţin aşa ar trebui. În frigider găseşti un biberon cu lapte. A mâncat cu numai două ore în urmă. Jared este în Charleston, la o videoconferinţă cu nişte producători de film. Nu ştiu când se întoarce.

Clay îi deschise uşa de la camionetă şi o ajută să urce la volan.

— Totul o să fie în regulă. Ai grijă cum conduci şi nu uita să-mi dai telefon, ca să-mi spui cum se simte Matt. Nu avea niciun rost s-o îngrijoreze spunându-i că în materie de copii el era de o incompetenţă crasă. Cleo nu intra în panică, decât atunci când era vorba de copiii ei.

— Îmi pare rău că-ţi fac una ca asta…

El închise portiera în timp ce ea îşi prindea centura de

siguranţă.

— Stai liniştită, dacă nu mă descurc cu ceva ştiu pe cine să sun. Midge e pe mâini bune.

— Meg. Megan. Băgă camioneta în viteză şi demară îndreptându-se spre şosea.

— Midge, insistă Clay privind norul de praf pe care Cleo îl lăsase în urma ei.

Dacă Jared putea să se descurce cu un copil, în mod sigur, va reuşi şi el, Midge era o scumpică.

Când intră în casă o găsi pe scumpică urlând cu toată forţa plămânilor ei micuţi.

Stai aşa, nu te panica. Cât de greu poate fi să ai grijă de un copil?

Camera lui Midge avea pereţii vopsiţi în albastru deschis şi nişte norişori pictaţi pe tavanul din care atârnau fluturaşi şi dragorii de jucărie. Clay intră cu speranţa că se va opri din plâns înainte ca el să ajungă la părutul ei.

În loc de asta, plânsul i se înteţise şi feţişoara schimonosită într-o grimasă de furie deveni roşie ca racul.

Avea nevoie de un fel de listă cu eventualele

probleme. Când încerca să repare o maşinărie, trecea în revistă toate eventualele probleme şi încerca să le rezolve pe rând, până când reuşea să o pună în funcţiune. Deci, tot ce avea de făcut era să-şi dea seama cum funcţiona Midge. Îi oferi degetul. Fetiţa îl îndepărtă fără măcar să se uite la el şi plânsul îi crescu în intensitate. Deci asta nu. Găsi cheia caruselului care atârna deasupra părutului şi o întoarse până când notele melodiei „Pop Goes the Weasel" îi umplură urechile. Nici asta nu o făcu să tacă. Nu era vina ei. Data viitoare îi va pune o melodie cu Billy Joel.

Bebeluşilor le plăcea mişcarea, legănatul. Strângând din dinţi, Clay examina situaţia pe toate părţile. Midge se afla în pătuţul ei şi dădea din membre ca o ţestoasă răsturnată pe spate. Era destul de micuţă. Tot ce avea de făcut era să se aplece, să-şi strecoare mâinile pe sub ea şi să o ridice. Spera că n-avea să se zbată, căci nu voia să o scape din braţe.

Băgă o mână pe sub funduleţul fetiţei şi constată că situaţia nu era deloc rozã.

— Midge, nu-mi face una ca asta!

La auzul vocii lui, copilul se opri din plâns şi se uită

în sus, spre el.

Excelent! Deci mergea, dacă vorbeai cu ea. Din păcate, nu putea să o convingă cu vorba bună să-şi schimbe singură scutecele. Şi nici nu putea să le cheme pe Kismet sau pe Mandy să-l ajute, deoarece plecaseră în urmă cu câteva ore la plajă.

Ei bine, dacă era în stare să desfacă şi să cureţe motorul unei maşini, avea să reuşească şi cu Midge.

În primele momente, Midge era atât de mirată de stângăcia lui, încât uită să mai plângă. Cum lui îi lua prea mult timp să-şi dea seama care era cea mai bună cale de a îndepărta mizeria din jurul funduleţului ei, plânsetele reîncepură cu o intensitate sporită.

— Ia-mă încet, Midge, murmură el desfăcând scutecul şi încercând să o ţină în timp ce ea dădea furioasă din picioruşe. Niciodată n-am avut nevoie de un manual de utilizare, dar acum mi-ar trebui măcar un caiet cu instrucţiuni.

Plânsul se înteţi.

— Zgomotele puternice nu-mi plac, decât atunci când vin de la motociclete, o avertiză el în timp ce fetiţa continua să urle, deşi reuşise să îi pună un scutec curat.

Cleo spusese că fetiţa abia mâncase. Asta însemna că nu mai trebuia hrănită? Până când? La naiba! Nu se gândise să întrebe.

Scâncetele lui Midge deveniseră de nesuportat. De obicei, mâncarea îi făcea pe copii să tacă. Nu se va întâmpla nimic dacă îi va da să mănânce un pic mai devreme.

— Bine, cred că de data asta mi-a ieşit, puştoaico. Stai aşa. Cu o pată de lapte regurgitat pe tricou şi urmărit de o foarte mirată Midge, care aştepta să vadă ce avea să mai facă uriaşul acela ciudat, Clay îşi strecură chingile portbebeului peste cap, punându-şi-l pe spate, ca pe un rucsac. Hai să facem o plimbărică. Dacă nici cu asta nu merge, o să te plimb cu motocicleta, să înveţi şi tu să mergi.

Era cât pe ce să o scape atunci când sună telefonul. Cleo îi comunică cum că trebuia să-l ducă pe Matty până la Charleston pentru a-i face o radiografie la degetul umflat. Apoi îi dictă rapid o listă cu ce avea de făcut, dar el nu putu să-şi noteze nimic, pentru că în momentul acela Midge îl trăgea de păr şi nu reuşi să-şi elibereze mâinile şi nici să găsească ceva de scris. Cele

mai multe dintre instrucţiuni sunaseră destul de rezonabile, acum însă îşi dorea să-şi amintească ce-i spusese Cleo.

Spunându-şi că Jared îi datora chiria pe cel puţin o lună – asta dacă ar fi plătit chirie – Clay deschise uşa de la intrare, în speranţa că aerul proaspăt avea să îndepărteze duhoarea din încăpere.

Se rugă ca Jared să se întoarcă înainte de ora patru. N-ar fi vrut să o sune pe Cissy şi să îi spună că nu poate să ajungă la ea la ora fixată, mai ales că dimineaţa nu păruse prea încântată de prezenţa lui.

Şi-ar fi dorit să aibă mai multă experienţă cu femeile, dar poate că încercarea de a o aduce pe Aurora Jenkins în patul său era tocmai ce-i trebuia pentru a îndepărta plictiseala din viaţa lui.

Imaginaţia îi fu captată de ideea că ar putea să se trezească în fiecare zi lângă o femeie explozivă ca Aurora. Oare se trezea în fiecare dimineaţă agitând sabia dreptăţii deasupra capului? Oare purta cămăşi de noapte vaporoase, sexy, ca şi lenjeria pe care i-o văzuse în sertar, sau pijamale practice, asemenea costumelor ei de afaceri? Aurora reprezenta o provocare foarte mare

pentru el; îşi dorea s-o exploreze fizic şi nu numai.

Această descoperire îi zgudui micul lui univers. De obicei, după ce îl ajutau să scape de energiile sexuale pe care le acumulase, femeile începeau să-l plictisească, aşa că nu-şi bătea capul prea mult cu ele şi nu încerca să le cunoască. Poate că aici greşise el mereu – se mulţumise cu femei uşoare.

O simţea pe Midge săltând în spatele lui în timp ce alerga pe marginea umbrită a plajei, acolo unde încă mai creşteau câţiva stejari şi pini. Îşi aduse aminte că trebuia să aibă grijă de copil şi nu să se piardă în fanteziile sale sexuale.

În faţa lui era piatra care marca hotarul proprietăţii lui Cleo. Din hărţile pe care le studiase ştia că statul intenţiona să construiască parcul dincolo de piatra aceea de hotar. Trecu de marginea proprietăţii şi realiză că acum alerga peste terenul ce aparţinea moştenitorilor familiei Bingham. Cum partea aceea nu avea niciun drum de acces, se opri surprins de prezenţa unei bare indicatoare folosită de obicei la studiul terenurilor.

Alerga pe aici în fiecare dimineaţă şi era convins că bara aceea nu fusese acolo cu o zi în urmă.

Auzi nişte voci care veneau dinspre un pâlc de copaci şi o porni într-acolo. Pe undeva prin zona aceea locuia familia lui Kismet.

Umiditatea şi roiurile de ţânţari erau îndeajuns de descurajante pentru a-i îndepărta pe vizitatorii nedoriţi. Locul era plin de rugi de mure. Se opri din alergat, făcându-şi griji pentru copilul pe care-l purta în spate. Scrută pâlcul de copaci din faţa sa, în căutarea unor eventuale semne de activitate umană.

Zări căştile galbene ale câtorva muncitori care se îndreptau spre el. Probabil îşi terminaseră treaba în zonă şi tocmai plecau.

— Lucraţi pentru stat? strigă el de unde se afla. Nu voia să între cu Midge mai adânc în zona aceea.

Unul dintr muncitori îşi băgă creionul în buzunarul cămăşii şi se uită împrejur până dădu cu ochii de Clay. Ridică din umeri, apucă unul dintre dispozitivele pe care le aduseseră cu ei şi începu să-l desfacă.

— Nu. Pentru cineva care vrea să construiască ceva aici. Se uită apoi atent la portbebeul pe care Clay îl purta în spate. Ştii că ţi-ai pus chestia aia invers?

Lui Clay nu-i prea păsa cum îşi pusese hamul acela,

atâta vreme cât ţinea şi Midge gângurea fericită.

— Nu ştiam că terenul a fost vândut.

— Din câte ştiu eu, terenul nu trebuie neapărat să se fi vândut. E suficient să existe un contract valabil pe baza căruia să se poată construi. Muncitorul îşi pierdu brusc interesul pentru conversaţie şi se apucă să îşi strângă instrumentele.

Un contract valabil! Clay simţi un gol în stomac şi alergă înapoi spre aleea care traversa plaja. Aurorei n-o să-i placă deloc chestia asta. Şi nici lui Cleo. Ce se va întâmpla cu familia lui Kismet? Dacă vreun investitor găsise pe unul dintre moştenitorii familiei Bingham şi semnase un contract cu acesta? Ce se va întâmpla cu familia Watkins? Din câte ştia el duceau o existenţă destul de precară. Nu vor fi în stare să supravieţuiască dacă vor pierde şi casa în care stăteau.

Adoptă vechiul lui motto: ei aveau problemele lor, el le avea pe ale sale. Şi n-avea cum să le rezolve. Tot ce putea face era să o anunţe pe Aurora despre ce aflase. Ea ştia cum şi unde să caute pentru a afla totul despre un eventual contract.

Nu ştia ce va face dacă ea abandona lupta pentru

transformarea mlaştinii într-o rezervaţie pentru ţestoase. Cum va mai putea să se apropie de ea?

Chiar îşi dorea atât de tare să se încurce cu o prinţesă războinică, cu o femeie care adora să se arunce în viitoarea lucrurilor, la fel de mult cum lui îi plăcea să rămână pe margine?

Oh, da, chiar dorea asta. Nici prin gând nu-i trecea să o lase pe Aurora să dispară din viaţa lui fără să afle mai multe despre ea. Voia să afle cum gândeşte, cum funcţionează creierul ei. Destul cu loteria petalelor de margarete.

Oare dacă i-ar telefona şi i-ar spune despre muncitorii sosiţi pentru măsurători, ar veni până aici, să vadă cu ochii ei toată tărăşenia?

Se întrebă şi dacă ea ştia ceva despre îngrijirea copiilor. Poate ştia cum să o scoată pe micuţă din harnaşamentul acela şi să o pună înapoi în pătuţ, fără ca aceasta să facă din nou scandal. Şi, apoi, dacă tot le mai rămânea ceva timp liber…

Încetişor, Mecloud. Pas cu pas, încetişor.

Aurora deschise uşa frigiderului şi descoperi că rafturile erau pline cu sticle de suc, un sortiment din

care ea nu gustase niciodată. Înjurând în gând, se apucă să le scoată şi în scurtă vreme umplu masa cu ele. Pe fiecare sticlă era o etichetă mare, roşie pe care scria Marele premiu – un milion de dolarii Câştigătorul poţi fi chiar tu!

Dacă ea ar fi fost o norocoasă probabil că acum s-ar fi aflat în Chicago, ar fi avut un salariu baban şi un apartament de lux. Ar fi fost stăpâna vieţii ei şi nu s-ar fi aflat în pragul falimentului, în pericol să-şi piardă casa.

Dacă ar fi fost câştigătoare, se afundă Aurora într-unul din visele ei spectaculoase, i-ar fi cumpărat lui Cissy o casă nouă. Una mare, cu un corp separat pentru tatăl lor. Dacă ar fi fost câştigătoare, îşi zise în timp ce turna conţinutul unei sticle într-un pahar plin cu gheaţă, adăugând o felie de lămâie, pentru a mai atenua gustul dulceag al băuturii, ar fi investit în construcţia unei staţii de benzină şi a unui magazin universal în faţa casei, pentru ca Cissy să nu mai fie obligată să meargă la muncă tocmai în oraş.

Oh, la naiba! În loc să arunce capacul sticlei în coşul de gunoi, Aurora aruncă o privire sub el.

În faţa ochilor ei neîncrezători apăru: Ai câştigat

Marele Premiu!

În clipa aceea sună telefonul, salvând-o de la leşin. Strângând capacul sticlei într-o mână, apucă receptorul telefonului cu cealaltă, aşteptându-se să audă un râs drăcesc şi cineva să-i strige „Păcăleală de întâi Aprilie!” Prietenii tatălui ei aveau un simţ al umorului destul de ciudat.

Aproape că leşină din nou, de data asta din cauza uşurării, în momentul în care auzi vocea lui Clay, care o aduse repede cu picioarele pe pământ. El o făcu să redevină repede conştientă de lumea în care trăia când îi povesti despre muncitorii aceea şi aparatele lor de măsură. Reuşise cineva să cumpere terenul familiei Bingham? Cum?

Îi spuse lui Clay că va veni imediat acolo, închise telefonul şi mai privi o dată, la fel de neîncrezătoare, capacul pe care-l strânsese în pumn. Se simţea ca o idioată pentru că, fie şi o secundă, crezuse că putea să rezolve toate problemele familiei sale cu un amărât de capac al unei sticle de plastic. Probabil că era câştigătoarea unei jucării sau a unui suc.

Pentru a fi sigură, aprinse o veioză cu tub de neon şi

se uită cu atenţie la capac. Probabil că îşi scurtcircuitase creierul cu visele şi fanteziile sale. Cu siguranţă nimeni nu câştiga niciodată milioane de dolari la astfel de concursuri.

Mesajul de pe capac nu se schimbase.

Şi ce dacă – până la urmă asta nu însemna nimic. Poate că într-adevăr câştigase ceva – o păpuşă Bărbie sau un joc Nintendo.

Luă foarfecele de bucătărie şi dezlipi cu grijă eticheta sticlei. Citi rândurile scrise cu caractere mărunte şi îşi notă numărul de telefon la care trebuia să sune cei care câştigau diverse premii la promoţia aceea. Chiar avea de gând să se facă de râs şi să sune la numărul acela?

Ridică eticheta în lumină şi începu să citească instrucţiunile. Mâinile începuseră să-i tremure, aşa că trebui să treacă de mai multe ori peste textul acela. Acolo scria că la promoţie se mai puteau câştiga şi doze gratuite de suc, cu capacele pe care scria Aţi câştigat şase doze de suc!

Regulamentul mai preciza că persoana care găsea capacul pe care scria Ai câştigat Marele Premiu! Trebuia pur şi simplu să sune la numărul de pe etichetă.

Nu avea nimic de pierdut dacă încerca să sune, cel mult mândria. În definitiv, putea să sacrifice atâta lucru pentru şansa de a câştiga un milion de dolari. Stăpânindu-şi neîncrederea şi încercând să adopte o atitudine nepăsătoare, ridică receptorul şi formă numărul cu aceeaşi nonşalanţă pe care o avea atunci când îşi comanda pizza prin telefon.

La celălalt capăt al firului telefonul sună o dată.

În timp ce aştepta să-i răspundă cineva, Rory începu să îşi facă lista cu lucrurile pe care le-ar fi putut face cu un milion de dolari.

Facturile de la spital – costurile se ridicau la vreo sută şi ceva de mii. Nicio problemă.

Telefonul sună a doua oară.

La naiba, ar fi putut să le cumpere atât tatălui ei, cât şi lui Cissy câte o camionetă cu mai puţin de patruzeci de mii.

Al treilea ţârâit.

Taxele probabil că se ridicau la vreo patru sute de mii, lua-l-ar dracu' de Fisc! Al patrulea ţârâit.

Oare restul ar trebui să-l pună deoparte pentru educaţia lui Mandy sau ar fi mai bine dacă i-ar fi

investit în construcţia unei staţii de benzină şi cu profiturile de acolo să-i plătească nepoatei ei taxele şcolare?

Rory se porni să râdă în sinea ei – începuse deja să aibă dilemele oamenilor bogaţi – şi se pregăti să închidă telefonul, căci se părea că nimeni nu intenţiona să-i răspundă. În clipa aceea, auzi un mesaj înregistrat. În timp ce-l asculta, se văzu nevoită să se sprijine de perete, apoi alunecă uşor până pe podea, strângând capacul sticlei la piept. Inima îi bătea repede, mai să-i sară din piept.

Câştigase un milion de dolari!

Avea în pumn un capac de sticlă care valora un milion de dolari.

Simţea fiori pe şira spinării de câte ori încerca să-l strângă în pumn. Mai ascultă mesajul o dată. Era milionară.

Tremura din toate încheieturile.

Lacrimile îi inundară ochii şi râsul îi umplu pieptul. Simţea că o ia razna.

Închise telefonul şi încercă să-şi adune gândurile. Ea era expertul financiar al familiei. Dacă premiul era real,

dacă era adevărat, ea urma să ia deciziile şi nu-şi putea permite să facă nicio greşeală.

Trebuia, în primul rând, să se gândească la educaţia lui Mandy, la pensia tatălui său, la facturile pentru spitalizare, la ipotecă şi la celelalte cheltuieli pe care Cissy nu reuşea întotdeauna să le acopere din salariul ei minim pe economie, la camioneta pe care nu o mai aveau… Şi lista putea continua la nesfârşit. Avea şi ea nevoie de bani, pentru a reuşi să îşi cumpere un apartament în oraş şi să-l mobileze complet, dar asta numai după ce va fi donat în scopuri caritabile zece la sută din ce rămânea.

Era o răspundere imensă, o răspundere care aproape că o făcea să plângă de frustrare. Nu-şi închipuise niciodată cât de mare putea să fie.

Râse cu voce tare la gândul acesta – probabil cu accente isterice – şi se întoarse la telefon, cuprinsă de un val de adrenalină.

Mai întâi, trebuia să pună capacul acela într-o casetă de valori, la bancă. Apoi, să-şi caute un avocat care să o ajute să se descurce prin hăţişul eventualelor taxe şi să-şi deschidă un cont în care să-i fie viraţi banii. Dacă

într-adevăr câştigase un milion de dolari. Până când nu-i va vedea cu ochi ei, nu va fi convinsă că-i are. Şi-ar fi dorit ca Cissy să fi fost acasă şi nu la Iris. Avea nevoie de o infuzie de realitate.

Îşi sună o prietenă din liceu, care-i dădu numărul de telefon al unui avocat din Charleston, specializat în taxe şi drept fiscal.

Primul balon al fanteziilor sale fu spart chiar de avocatul cu care vorbi la telefon. Nici el nu credea că poţi câştiga un milion de dolari cu un capac de sticlă.

Fixară o întâlnire la care ea să vină cu capacul. Apoi Rory sună la bancă pentru a închiria o cutie de valori. Toate erau ocupate.

Trebuia să meargă la Charleston, dar drumul îi lua mai mult de o oră şi îi promisese lui Clay că va trece pe la el. Faptul că pusese mâna pe telefon şi o sunase nu se potrivea deloc cu firea lui necomunicativă, aşa că îşi zise că ignorase parcă prea mult avansurile lui.

Trebuia să-şi vadă de viaţă ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Chiar şi un milion de dolari – mă rog, o jumătate de milion, după ce plătea impozitele – nu era de-ajuns pentru a cumpăra domeniul Bingham. Nu

trebuia să lase bogăţia să i se urce la cap.

După ce căută agitată un loc sigur în care să ascundă capacul, Aurora îl îndesă în sertarul cu lenjerie şi se grăbi spre maşină. Avea nevoie de pragmatismul şi de cinismul lui Clay pentru a reveni cu picioarele pe pământ. Altfel va începe să plutească.

În timp ce gonea pe şosea, cu acoperişul maşinii coborât şi cu cerul Carolinei deasupra capului, lui Rory nu-i venea încă să creadă că ascunsese un capac care valora un milion de dolari în sertarul cu lenjerie intimă şi nici că alerga spre Mecloud de parcă răbdarea şi sensibilitatea lui erau exact ce-i lipsea, răspunsul la toate rugăciunile sale.

Sau poate făcea toate astea pentru că un necunoscut cu pseudonimul de Cavalerul Roşu îi trimisese o scrisorică de dragoste şi ea chiar voia să creadă că bărbatul acela enigmatic, care îşi petrecuse o noapte întreagă pe plajă urmărind broaştele ţestoase, i-ar fi povestit despre nopţi pline de stele. Avea nevoie de un bărbat cu un suflet romantic, spre deosebire de cei pe care-i cunoscuse până acum şi care aveau în cap numai certificate la purtător şi fonduri de investiţii.

Ar fi trebuit să ştie până la vârsta asta. Cavalerii Roşii, cu vorba dulce, erau la fel de reali, precum şi capacele de suc care valorau un milion de dolari. Dacă se gândea mai bine, mesajul acela putea foarte bine să vină din partea unui escroc care voia să-i vândă pământ pe Lună.

Rory frână şi apoi merse cu spatele pe aleea care ducea la casa lui Cleo, uitându-se în oglinda retrovizoare. Ce naiba avea Mecloud în spate? Un copil? Imaginea aceea, îi şterse aproape complet orice gând pe care-l mai avea în legătură cu capacul de un milion de dolari. Aproape.

Portbebeul acela părea un rucsăcel agăţat pe umerii largi ai lui Clay. Un rucsăcel destul de ciudat, având în vedere că era pus invers şi că îi întindea tricoul cu greutatea lui, dezvăluindu-i pieptul musculos.

— Drăguţă piatră de moară ţi-ai găsit, comentă ea, coborând din maşină după ce Clay îi deschisese portiera.

— Ce comici suntem, ce să-ţi spun! îi oferi braţul, ajutând-o să iasă din maşina ei joasă. Pietrele de moară se cară de obicei în faţă.

— La fel se pune şi portbebeul.

Nu era defel o femeie mică, dar Clay o ridică cu uşurinţă, de parcă nu ar fi avut nimic în spate. Aruncă o privire micuţei care dormea, încercând să înţeleagă cum de se potrivea atât de bine imaginea de băiat rău, cu părul lung şi tricou mulat, cu inocenţa copilului pe care-l căra în spate.

Voia să se liniştească puţin după agitaţia provocată de veştile pe care tocmai le primise – dacă într-adevăr erau veşti adevărate – şi bebeluşul acela şi Clay Mecloud erau cea mai bună modalitate de-a o face.

— Copilul trebuie să se cuibărească la pieptul tău. Ar fi vrut să ia în braţe bebeluşul acela, dar nu se pricepea deloc la copii. Era impresionată de faptul că Mecloud avea experienţă în domeniul ăsta. Se părea că rolul îl prindea de minune.

— Deci de-aia nu mai puteam eu s-o dau jos? Cum naiba s-o scot de acolo? îşi răsuci gâtul încercând să se uite peste umăr. Sper că mai e încă acolo.

Râzând cu poftă, uşurată oarecum că nici el nu era cine ştie ce expert în domeniu, Rory examina situaţia.

— Doarme. Stai puţin, dă-mi voie să desfac eu chestia

asta. Bietul copil e gata să cadă. Trăgând aer în piept, Rory se apropie şi începu să desfacă chinga principală, care îi tăia lui Mecloud umărul musculos. Ocazia pe care o avea de a ţine în braţe copilul şi în acelaşi timp de a-l atinge pe Clay o tulbura mai mult decât premiul acela care poate că nici nu era adevărat.

— Crezi că pentru mine e o poziţie confortabilă? spuse el supărat.

Ea nu-l băgă în seamă. Clay o privea prin bluză şi începuse să-i învârtă iar o şuviţă de păr pe deget. Era destul de tulburată şi fără ajutorul lui.

— În timp ce veneam încoace am văzut un camion pe şosea, un camion care părea să fie al unei firme de construcţii. Nu avea niciun nume pe el. Încerca să se concentreze asupra treburilor mai importante, în timp ce desfăcea catarama hamului.

Prinseseră amândoi copilul de teamă să nu cadă. Mâinile lui aspre le acoperiră pe ale ei, iar ea simţi fiorii atingerii până în vârful degetelor de la picioare.

— Probabil că nu era de prin părţile astea. Nu cred că băncii i-ar conveni ca lumea să înceapă să vorbească. Se răsuci şi îşi scoase hamul. Apoi scoase copilul adormit

din el şi, cu o mişcare dibace, îl cuibări la pieptul lui lat.

Uimită de îndemânarea lui, Aurora îl urmă pe poteca acoperită cu scoici.

— Nu-mi vine să cred că Cleo a avut încredere să lase copilul în grija ta când tu nu ştii nici măcar cum se pune corect un portbebe.

— Cleo ştie că nu sunt chiar atât de neîndemânatic şi de neajutorat, protestă el deschizându-i uşa. Apoi adăugă, dându-se de gol: Oricum, a trebuit să fugă cu Matty la doctor şi credea că Jared va veni repede acasă.

— Nu mi-am închipuit niciodată că poţi fi genul de bărbat de casă. Poate că şi-l închipuise astfel, dar nu avusese niciodată îndeajuns de mult timp să se gândească la chestia asta. Locuia foarte aproape de casa fratelui său şi îi ajuta pentru că cumnatei lui îi plăcea să trăiască aici. În spatele imaginii de dur pe care o afişa, se ascundea un bărbat care chiar merita efortul de a-l cunoaşte mai bine, dacă te încumetai să faci acest efort.

Ea nu se pricepea deloc la astfel de jocuri riscante.

Acum, după ce ajunsese aici, nu mai ştia cu exactitate de ce venise. Oricum, nu putea face nimic în privinţa aparatelor de măsură şi nici a muncitorilor care lucrau

cu ele. Nu putea nici să-i spună lui Clay despre capacul acela norocos înainte de a-şi anunţa propria familie. Şi atunci ce o făcuse să vină până aici?

Îl urmă în dormitor şi văzu că nu avea nevoie de ajutor. Clay o puse pe Midge în pătuţul ei cu gesturi foarte sigure, de parcă ştia exact ce trebuie şi cum trebuie să facă.

Pierdută în admiraţia fluturaşilor şi a dragonilor coloraţi care atârnau din tavan, Rory fu luată prin surprindere când Clay o prinse de talie şi o trase spre el. Cu răsuflarea tăiată, privi în sus spre faţa lui bronzată, încercând să-i descifreze expresia întipărită pe chip, dar aceasta era de nepătruns.

— Nu sunt familist, de felul meu, sunt doar descurcăreţ. Să nu-ţi vină vreo idee.

Nu-i dădu răgaz pentru a pune întrebări, ci o sărută şi lumea din jurul lor dispăru. Acum, nu-i mai păsa de capace de sticle, aparate de măsură, copii adormiţi sau de rude care puteau intra peste ei în orice moment. Îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui, dorindu-şi ca sărutul acela tulburător să nu se mai termine niciodată. Braţele lui îi cuprinseseră talia şi o ţineau de parcă nu ar mai fi

vrut să-i dea drumul niciodată. Clay o lipise de el, dându-i un indiciu despre cum s-ar fi simţit în pat, strivită de greutatea acelui trup.

Dându-şi seama cât de mult îşi dorea să experimenteze senzaţia aceea, dar ştiind cât de mult ar fi greşit dacă ar fi mers mai departe, Rory îşi smulse capul şi şi-l întoarse, astfel încât buzele lui alunecară şi se opriră pe lobul urechii, dezmierdându-i-l. Încercă să se desprindă din îmbrăţişare, dar Clay era prea puternic.

— Dă-mi drumul, murmură ea.

Clay reduse presiunea îmbrăţişării şi-şi lăsă mâinile să se odihnească pe coapsele ei. Continuă să-i dezmierde obrazul cu sărutări.

— Nu vreau, şopti el. Miroşi atât de bine. Şi îmi place să te ţin în braţe.

Şi chiar aşa era – era plăcut în braţele lui, dar ea nu avea de gând să admită chestia asta.

— Miroşi urât. Se desprinse din îmbrăţişare şi se îndepărtă de mâinile lui flămânde. Ce-ai dat pe tine, rahat de sconcs?

— Vomă de bebeluş. În mai puţin de o secundă îşi scoase tricoul, îl aruncă într-un coş în care mai erau şi

alte haine murdare şi încercă să o îmbrăţişeze din nou.

Aflată faţă în faţă cu pieptul acela gol, adorabil, Rory se dădu un pas în spate.

— N-o să facem ce vrei tu să facem, Mecloud, îl avertiză ea.

— Ba da, cred că o vom face, dar nu acum. Ai un gust prea bun pentru a putea să renunţ aşa uşor la tine. O prinse din nou de coapse, de data aceasta nu atât de strâns şi începu din nou să-i dezmierde cu sărutări lobul urechii şi vârful nasului. Brusc se opri şi se uită la ea; nu ai pe altcineva care te aşteaptă în oraş, nu-i aşa?

Încurcată, ea se desprinse din braţele lui.

— N-am timp de bărbaţi. Şi n-am timp nici de tine! Crede-mă pe cuvânt, Mecloud, o să plec de-aici imediat ce o să pun lucrurile în ordine. Şi asta avea să se întâmple curând… dacă premiul acela era real.

— Nu văd nimic rău dacă încercăm să trăim momentul la intensitate maximă, spuse el, fără să pară impresionat de tirada ei.

Bineînţeles că nu fusese impresionat. Nu-i păsa dacă avea să plece mâine, atâta vreme cât el primea ce îşi dorea azi. Dar ea nu se vindea atât de ieftin.

13

Aurora închise telefonul. O senzaţie de greaţă luase locul bucuriei.

— L-am trimis pe tata să vorbească cu mamaia Iris.

Ea crede că investitorii l-au găsit pe Billy şi l-au convins să-şi vândă terenul.

De pe podea, acolo unde era lungit, Clay îi aruncă o privire de nepătruns şi reîncepu să manevreze comenzile jocului video cu care o distra pe Midge; fetiţa se trezise puţin mai devreme.

Rory se simţea frustrată de nedreptatea sorţii. Chiar dacă avea un milion de dolari în sertarul cu lenjerie intimă, tot nu putea să îndrepte injustiţiile. Ar fi trebuit să danseze de bucurie şi nu să-şi facă griji din pricina unei mlaştini! Prietenii ei din oraş i-ar fi spus că se ţicnise definitiv şi irevocabil!

Poate viaţa pe care o dusese până acum o făcuse atât de precaută. Nu credea în bani până nu-i avea în mână. Tot ce i se părea prea frumos ca să fie adevărat probabil că aşa şi era.

— Comisia de urbanism se întruneşte joi seara, continuă ea să gândească cu voce tare. Azi e marţi. Dacă

putem să facem rost de nişte hărţi şi nişte grafice cât de cât puse la punct până joi, dacă reuşim să demonstrăm ce s-a făcut în alte părţi, care au fost rezultatele dezvoltării şi industrializării excesive – drumuri aglomerate, infrastructură, şcoli, chestii de genul ăsta – poate îi vom convinge să amâne luarea unei decizii privitoare la acordarea autorizaţiilor de construcţie şi la împărţirea zonelor. Probabil că nu vom putea opri licitaţia, dar, dacă reuşim să stopăm acordarea de autorizaţii de construcţie în zona mlaştinii, investitorii se vor gândi mai bine dacă merită să cumpere terenuri în zonă.

Încerca să se concentreze asupra problemelor pe care le avea, dar nu reuşea din cauza prezenţei lui Clay. Acesta şedea pe podeaua sufrageriei lui Cleo, cu un laptop în faţă şi cu Midge ghemuită în poală, străduindu-se să o distreze pe copilă cu nave spaţiale care trăgeau unele în altele, cu stele viu colorate, cu ciuperci şi cu baloane. Din când în când, jocul începea să cânte o versiune electronică a melodiei „Love Me Do”; Midge ţipa şi Rory se întorcea să vadă ce se mai întâmpla pe ecran şi întâlnea privirea lui Clay.

Niciodată nu mai fusese ţinta unui asemenea interes şi nu înţelegea de ce de câte ori îi întâlnea privirea era străbătută de un fior puternic. Doar privirea nu ar fi trebuit să-i provoace astfel de senzaţii.

— Pot să introduc cifrele din statistici într-un program comparativ şi să scot nişte proiecţii, răspunse el calm la discursul ei plin de pasiune, în timp ce manevra comenzile jocului. Dar dacă la şedinţa comisiei vor fi prezenţi şi reprezentanţii şcolilor, aceştia vor invoca faptul că populaţia se va dubla şi, implicit şi numărul de elevi.

Ea presupuse că programele pe care voia să le folosească erau cele la care lucrase pe laptop înainte să se trezească Midge, deşi la cât de bine se pricepea ea la calculatoare, ar fi putut să îi caute, de exemplu, strămoşii sau să-i verifice conturile din bancă. Cu toate acestea, îi admiră priceperea şi dorinţa de a-şi folosi cunoştinţele pe care le avea în domeniul calculatoarelor ca pe o armă împotriva tipilor răi, împotriva personajelor negative din povestea aceasta.

— Dă-mi suficiente date pentru a face un grafic, spuse ea. Oamenilor le plac tabelele frumos colorate. O

să fac copii de pe petiţia pe care am împărţit-o prin oraş. Cinci sute de semnături în douăzeci şi patru de ore e ceva. Poate până la ora la care se întruneşte Comisia mai reuşim să strângem cinci sute.

— Dacă am avea destul timp la dispoziţie, am putea strânge câteva mii.

— Dar nu, spuse ea nervoasă, continuând să se plimbe. Jocul pe care-l manevra Clay se termină într-o explozie de culori. Cum Midge nu scoase niciun sunet, se aplecă să vadă ce se întâmplă.

— Cred că acuma face nani-nani.

Cu agilitate, Clay reuşi să dea laptopul la o parte, luă bebeluşul în braţe şi se ridică în picioare.

— Planurile de genul ăsta au nevoie de timp, răbdare şi insistenţă.

După ce îşi aruncase tricoul murdar în coşul de rufe, Clay îmbrăcase o bluză care îi aparţinea probabil lui Jared. Aurora încercă să nu se lase distrasă de modul în care pieptul lui bronzat se vedea prin deschizătura cămăşii cu imprimeuri hawaiiene, dar nu mai ştia ce vrusese să spună.

— Nu-mi place deloc să aştept.

— Asta pentru că te comporţi ca un amestec de substanţe volatile, spuse el privind-o amuzat în timp ce o legăna pe Midge.

Ea îl privi de parcă lui îi explodase capul.

— Un ce? Avea tot dreptul să se simtă insultată de faptul că el o considera o persoană nerăbdătoare, deşi nu era exclus să aibă dreptate.

— Periculoasă şi explozivă, dar nu mortală. Clay zâmbi şmechereşte. Lucrăm bine împreună.

Rânjetul acela îi aducea aminte de pisicile persane şi de faptul că ar trebui să-şi mai pondereze tendinţele explozive ale comportamentului însă sunetul îndepărtat al motorului unei maşini care înainta pe alee o împiedică să mai facă comentarii.

— A venit Jared. Încă n-am apucat să ajung în oraş să cumpăr fripturile alea. Rămâne pe altă dată? Ţinând în braţe bebeluşul adormit, Clay aruncă o privire pe fereastră.

— Găsesc eu ceva, răspunse ea, mai atentă la modul tandru în care el o ţinea pe Midge decât la faptul că nu apucase să cumpere ceea ce promisese. Indiferent de câte faţete fascinante avea Clay Mecloud, tot era cel mai

rău lucru care i se putea întâmpla.

Nu voia să-şi imagineze care ar fi fost cel mai bun lucru.

— O să fac nişte grafice atât de frumoase, încât Comisia o să cadă pe spate, o asigură el, în timp ce se îndrepta spre camera copilului. Apoi vom sărbători succesul.

Putea să-şi dea seama cum avea de gând Clay să sărbătorească după tonalitatea senzuală cu care rostise ultimele cuvinte. Rory simţi cum se încălzesc părţi din corpul ei, părţi care ar fi fost mai bine să rămână reci.

— Faci toate chestiile astea de dragul ţestoaselor, nu-i aşa? Şi pentru fratele tău? strigă ea în urma lui. Şi nu pentru mine, gândi ea.

— Da. Şi pentru Kiz şi familia ei. Pe terenul lor roiau mai devreme muncitorii aceia. Dispăru pe hol, lăsând-o literalmente cu gura căscată.

La naiba! Chiar când îi spusese că nu făcea toate astea doar de dragul ei, reuşise să pară mai degrabă altruist decât egoist.

Clay se întoarse în camera din faţă exact în momentul în care de afară se auzi zgomotul unei portiere. Fără să-i

pese că fratele lui putea intra în orice moment, el se apropie şi îi presă cu degetul cuta care îi apăruse între sprâncene.

— Nu e responsabilitatea ta să schimbi lumea.

— Trebuie ca zona să se dezvolte, avem nevoie de asta. Se străduia să nu dea atenţie pieptului acela musculos, care se afla atât de aproape şi să se concentreze asupra problemelor sale. Nu vreau să se construiască vile, ci să se amâne împărţirea zonei pentru o vreme, până când vom avea un plan.

— E o adevărată crimă să împânzeşti paradisul ăsta cu tonete de hotdog, dar ne vom certa pe subiectul acesta mai târziu, când o să vină vremea acestor discuţii, îi explică el domol, răsucindu-i din nou o şuviţă de păr pe deget, în timp ce cămaşa lui colorată îi invada câmpul vizual.

Încă nu ajunseseră la niciun acord, dar Rory îşi simţea pielea arzând acolo unde poposea privirea lui. El nu putea înţelege încă insula şi nici pe locuitorii ei; probabil că va pleca de-aici înaintea ei. Mai bine ar încerca să se folosească de talentele lui şi să evite apropierea fizică. Se răsuci pe călcâie şi deschise uşa.

Jared păru surprins, dar, când îl zări pe Clay peste umărul ei, deveni îngrijorat.

— Unde e Cleo? S-a întâmplat ceva?

— M-am ocupat eu de toate, frăţioare. Midge doarme. Cleo tocmai a sunat şi mi-a spus că Matt e în regulă şi că sunt în drum spre casă. De-acum poţi să te ocupi tu de copil. Eu trebuie să o conduc pe Aurora acasă.

Clay o prinsese pe Aurora de braţ pentru a o împiedica să fugă. Ea intenţiona să se smulgă din strânsoarea lui, dar îşi dădu seama că nu avea sorţi de izbândă. În plus, Jared nu părea să fi văzut nimic neobişnuit. Îi plăcu expresia nedumerită care apăruse pe faţa lui, când Clay se apucase să-i turuie noutăţile. Jared Mecloud era cu adevărat un bărbat de casă, spre deosebire de fratele lui cel sexy.

Numai că fratele lui sexy ştia şi cum să se descurce cu copiii.

— Ce s-a întâmplat cu Matty? întrebă Jared.

— S-a rănit la joacă. Ţi-am spus că acum e bine. Cleo s-a agitat puţin cam mult.

— Cleo a sunat-o pe Aurora să vină să stea cu Meg? Jared se întoarse spre holul care ducea spre camera

copilului, de parcă s-ar fi aşteptat ca de acolo să se audă scâncete.

— Nu, pe mine m-a sunat. Aurora a venit aici pentru că am văzut nişte muncitori care se învârteau pe lângă casa familiei Watkins. O să-ţi dau toate detaliile mai târziu. Clay o împinse pe Aurora spre uşa care rămăsese deschisă. Spune-i lui Matty că o să-i povestesc despre ţestoase când mă întorc.

— Mai bine mi-ai spune mie povestea aceea mai întâi! strigă Jared în urma lui Clay care încerca să scape. Vreau să aud şi eu ce amestec are Meg în toată tărăşenia asta.

— I-am dat să mănânce, dar scutecele murdare ţi le-am lăsat ca amintire, strigă Clay, lăsând uşa de plasă să se închidă în urma lui, în timp ce o împingea pe Aurora pe scările verandei. O să mă bată multă vreme la cap cu chestia asta, murmură el. Lasă-mă pe mine să conduc. Vreau să o ştergem de aici, înainte ca Jared să iasă după noi.

Încă puţin ameţită, Rory îi întinse cheile.

— Era doar curios. Tu n-ai fi la fel dacă ai veni acasă şi-ai găsi pe cineva ca tine stând cu copilul tău, în timp

ce restul familiei ar lipsi de acasă?

— Pentru că eu sunt cel mai tânăr dintre fraţi, Jared şi TJ consideră de datoria lor să-mi poarte de grijă. Uită că nu mai sunt copil. Clay deschise portiera din dreapta şi îi întinse mâna pentru a o ajuta să urce.

Rory nu rezistă tentaţiei de a-l necăji un pic.

— Nu pot să-i învinovăţesc prea tare pe fraţii tăi. Eu m-aş teme să nu speli copilul cu benzină şi să-l ungi cu vaselină. Aruncă o privire mâinii întinse a lui Clay. Observase că întotdeauna o apuca de braţ sau de mână şi se purta cu ea de parcă ar fi fost delicată ca un fulg de păpădie. Ştii, ai o înclinaţie deosebită pentru obiceiurile de modă veche.

El îşi privi mâna întinsă şi ridică din umeri.

— Aşa m-am obişnuit. Intri sau nu?

— Mă tem că, dacă aş avea îndrăzneala să-ţi spun „nu”, m-ai lăsa aici, aşa că intru, n-am încotro!

Clay o prinse de cot şi aproape că o înghesui pe scaunul pasagerului. Apoi se urcă la volan şi demară înainte ca ea să se hotărască dacă trebuia sau nu să protesteze apropo de comportamentul lui.

— Pot să fac chestia asta şi fără ajutorul tău, sper că

îţi dai seama, spuse ea. Nu voiam decât să predai statului lista cu moştenitorii familiei Bingham.

BMW-ul ţâşni pe şosea şi Clay era zâmbitor.

— Am o listă pe care banca, statul şi investitorii ar plăti oricât, dar o păstrez în sertarul în care îmi ţin tacâmurile. Dacă tot o să cer bani pentru lista aia, vreau s-o fac cât mai târziu ca să văd ce se întâmplă.

În sertarul cu tacâmuri! Dumnezeule, ce pereche mai alcătuiau şi ei! Ea îşi ţinea cheia fericirii în sertarul cu lenjerie. El păstra documentul care putea să însemne sfârşitul viselor ei printre linguri şi furculiţe.

Asta dacă Billy, fratele lui Iris, nu îşi vânduse deja partea lui de mlaştină. Dacă o făcuse, însemna că jocul se terminase, înainte de a începe.

— Dacă Billy şi-a vândut pământul, agenţia imobiliară nu îmi va mai oferi preţul pe care mi l-ar fi plătit ieri. Probabil că suntem deja faliţi. Cissy se plimba şchiopătând prin living, la puţin timp după plecarea lui Clay. Eu n-am locuit altundeva. Cum voi reuşi să-mi plătesc chiria? Nici măcar nu-mi pot găsi o slujbă. Prietenul tău Mecloud ar putea să dispară mâine. Tipii de genul lui fac întotdeauna aşa.

— Te aşezi odată? Obosesc numai uitându-mă la tine. Lui Rory îi părea rău că adusese vorba la cină despre Comisia de urbanism. Până atunci totul mersese ca uns. Clay reuşise fără eforturi s-o facă pe Mandy să strălucească şi pe Cissy să-i soarbă fiecare cuvânt. Dacă s-ar fi străduit ceva mai mult, le-ar fi făcut să-i mănânce din palmă. Energia lui masculină fusese ca o gură de aer proaspăt – sau mai bine spus ca o tornadă – în atmosfera exclusiv feminină a casei.

Chiar şi Mandy mai învăţase câte ceva când Clay o aşezase pe Cissy la calculator şi încercase s-o scape de o parte dintre temeri. Se abţinuse să pună mâna pe tastatură. Dexteritatea lui ar fi intimidat-o pe Cissy.

Odată cu plecarea lui, se risipise toată această energie. Cissy redevenise nesigură şi frustrarea o cuprinsese din nou. Mandy dispăruse în camera ei, iar Rory era mai neliniştită ca oricând şi asta nu era puţin lucru. Chiar nu avea nevoie de hormoni hiperactivi sau de vise neîmplinite. Acum trebuia să gândească limpede.

— Dacă am fi acceptat oferta pe care ne-au făcut-o cei de la Commercial, cel puţin aşa am fi avut un loc unde să ne stabilim, aici, în apropiere, unde mai cunosc

şi eu pe câte cineva, spuse Cissy. Dacă participi la conferinţa aceea de joi a Comisiei de urbanism, cei de la bancă probabil că îşi vor retrage oferta pe care mi-au făcut-o.

— Credeam că am stabilit că nu vei accepta oferta aceea, spuse Rory. Nu-i plăcea deloc atmosfera care se crease.

Cissy îşi desfăcu braţele într-un gest de disperare şi se prăbuşi pe cel mai apropiat scaun.

— Nu mai pot suporta nesiguranţa asta! Urăsc să trăiesc în felul acesta. Îmi doresc şi eu o viaţă normală, o slujbă şi un cont îndeajuns de mare pentru a putea plăti şcoala lui Mandy. Spune-mi de ce ar trebui să-mi pese de broaştele ţestoase sau de vecini, dacă nimănui altcuiva nu-i pasă?

Avea dreptate. Nu era o atitudine lăudabilă, dar în epoca aceasta în care predomina egoismul, cine era ea să o judece?

Capacul din sertarul ei îşi cânta cântecul de sirenă şi Rory simţi cum o cuprinde o undă de vinovăţie. Ţinând seama că Cissy era chinuită de incertitudini, nu era datoare surorii să-i dea un pic de speranţă? Şi, dacă se

dovedea că acel capac nu era decât o iluzie? Asta ar putea-o distruge definitiv.

— Nu-ţi place să stai aici? o întrebă Rory, încercând să clarifice lucrurile şi, în acelaşi timp, speriată că ar fi putut să-i dezvăluie prea devreme visele ei secrete. Dacă ai avea îndeajuns de mulţi bani pentru a-ţi plăti facturile, ai mai vrea să vinzi pământul?

Cissy îşi dădu numai un pic la o parte palmele cu care îşi acoperise faţa.

— N-am de gând să te las să-ţi cheltuieşti toţi banii cu noi. E de-ajuns de rău că vrei să-ţi vinzi maşina pentru asta.

Rory îndepărtă argumentul cu un gest nepăsător al mâinii.

— Uită de mine pentru un moment. Imaginează-ţi că ai câştigat un milion de dolari. Ce ai face cu ei? Ai vinde tot ce ai aici şi te-ai muta în Florida?

Cissy îşi frecă ochii înroşiţi şi se rezemă de spătarul scaunului.

— Parcă ai fi tata. El povesteşte ce ar face dacă ar câştiga la loterie. Din păcate, visele astea nu-i vor alunga pe cei care vin cu facturile.

— Ciss, vorbesc foarte serios. Ştiu că, în primul rând, te-ai gândi la educaţia lui Mandy. Dar, după aceea? Nu-ţi place să locuieşti aici?

Cissy închise ochii.

— Ba da. Asta e casa mea, locul ăsta înseamnă mult pentru mine. Tata e aici. Toţi prietenii mei sunt aici. Pământul acesta a fost al mamei şi înainte al bunicii şi-mi place să mă gândesc că aici sunt rădăcinile mele. Îmi place grădina mea şi piersicul sub care l-am îngropat pe Old Bones. Îmi place să lucrez cu mamaia Iris. Dacă aş putea, n-aş pleca niciodată de aici. Eu nu sunt ca tine, Rory. Pe mine nu mă interesează cum e lumea de-afară. Eu vreau doar să mă simt în siguranţă.

Rory simţi cum ochii i se umplu de lacrimi. Cissy trăise în teamă şi incertitudine aproape toată viaţa. I se rupea inima să afle că singura dorinţă pe care o avea sora ei era să trăiască în siguranţă. Cel puţin era un vis care avea şanse să se îndeplinească – asta dacă vreun investitor nu acoperea insula cu apartamente, vile şi parcări imense. Dacă premiul din capacul acela era real.

— Cred că vom putea face cumva să le avem pe toate astea, Ciss, murmură ea. Îi era frică să vorbească cu

voce tare. Se temea că o simplă şoaptă de speranţă ar putea atrage demonii ghinionului. Fusese superstiţioasă şi asta se reflecta în pesimismul pe care-l căpătase. Speranţa este o creatură ciudată, la care trebuie să fii foarte atent. Dar pentru că ea fusese mai mică şi, ca urmare, mai protejată, era mai curajoasă decât Cissy. Nu-i plăcea să rişte, dar era obligată să fie ea cea care trebuia să viseze.

Cissy spuse fără să ridice capul:

— Trebuie să mă angajez undeva, ca să pot plăti rata la ipotecă. Nu văd cum am putea să avem toate astea.

— Nu-i spune tatei, dar cred că am câştigat un milion de dolari. Rory rostise cuvintele pe un ton cât se putea de normal. Vorbise încet, neştiind dacă Mandy adormise.

Cissy rămase nemişcată aproape un minut. Apoi o privi suspicioasă pe Rory.

— Ţi-ai pierdut cumva minţile? Sau l-ai ascultat prea mult pe tata?

În loc să se certe cu sora ei, Rory traversă camera, îndreptându-se spre dormitor. Nici ei nu-i venise să creadă. Abia aştepta să-i confirme cineva că nu-şi

pierduse minţile.

Tremurând de emoţie, se întoarse în living, strângând în pumn preţiosul capac şi eticheta cu informaţiile despre concurs.

— Uită-te aici şi după aceea spune-mi dacă mi-am pierdut minţile.

Neîncrezătoare, Cissy îşi plimbă privirea de la capac la Rory şi înapoi. Apoi luă capacul, miji ochii şi citi ce scria în interior. Încă nevenindu-i să creadă, ridică eticheta şi capacul la lumină şi le citi din nou. Mâna îi tremura când îşi strânse degetele în jurul bucăţii de plastic.

— Chestia asta e pe bune? Sau cineva a confecţionat capacul ăsta pentru a face o glumă proastă?

Rory clătină din cap.

— Tot ce pot să-ţi spun e că am deschis o sticlă de suc azi-dimineaţă şi am găsit asta. Am sunat la numărul de pe etichetă şi am ascultat un mesaj în care mi se confirma că am câştigat. Am fixat o întâlnire cu un avocat, pentru ca împreună cu el să verific validitatea şi veridicitatea acestui capac şi să deschid un cont în care să primesc banii. N-am vrut să-ţi dau speranţe până nu

aveam o certitudine.

Cissy părea că nu-şi mai putea deschide pumnul. Strânse capacul la piept.

— Îmi vine să ţip. Crezi că aş fi reacţionat mai bine dacă m-aş fi apucat să ţopăi pe-aici, urlând din toţi rărunchii?

Rory permise unei mici bule de bucurie să se ridice la suprafaţă. Îşi ţinuse speranţele în frâu toată ziua, ascunse sub un strat de neîncredere. Din cauza presiunii imense mai avea puţin şi exploda.

— Nu, am fi trezit-o pe Mandy, zise ea zâmbind. Mai multe, din ce în ce mai multe bule de bucurie îşi găseau drumul spre suprafaţă, făcând-o să se simtă veselă ca un pahar de şampanie. Am putea să ieşim afară şi să dansăm de bucurie – asta dacă toată chestia e pe bune.

Familia ei trăise atât de multă vreme la limită, încât acum, când, în sfârşit, la orizont se întrezărea salvarea, nu puteau înţelege ce însemna, de fapt, acest lucru. Acum, însă, după ce îi vorbise şi lui Cissy de această speranţă, Aurora simţea că zboară. Bucuria pe care o citea din nou, după atâţia ani, în ochii surorii ei era suficientă pentru a-i alunga toate temerile. Premiul

trebuia să fie real. Dumnezeu nu putea fi atât de crud, încât să o dezamăgească pe Cissy din nou.

Tremurând, Cissy întinse pumnul în faţă.

— Ia-l. Ascunde-l la loc. Îmi e frică să nu-l pierd sau să nu ni-l fure cineva. Oricum, până nu văd banii eu nu cred o iotă.

— Vreau să văd banii! ţipă Rory, în timp ce se îndrepta spre dormitor.

— Dansul bucuriei, strigă şi Cissy, şchiopătând spre uşa de la intrare pe care o deschise cu bastonul. Vreau să văd şi eu pentru prima dată în viaţă cum e să ţipi de bucurie şi să urli la lună!

După ce puse capacul la locul lui, Rory se năpusti şi ea afară. La umbra stejarilor plini de licheni, printre statuetele îngheţate într-un rânjet perpetuu, îşi urlară bucuria către cele patru vânturi, dansară şi se îmbrăţişară, hohotiră şi urlară până când se prăbuşiră amândouă în iarba înaltă.

Deranjată de nebunia aceea asurzitoare, pe deasupra capetelor lor trecu o bufniţă. Licuricii împânzeau iarba şi din apropiere le zâmbea mulţumit un pitic.

— Un milion de dolari, şopti Cissy spre lună. Acum,

Mandy se poate duce la facultate.

— Şi tata poate să-şi facă asigurare.

— Ne putem cumpăra o camionetă nouă, roşie, cu cabină dublă!

— Şi, în sfârşit, poţi dărâma baraca aia din spate.

— În locul ei o să construim un garaj.

Visele începură să se adune periculos, îngrămădindu-se unul peste altul. Cissy făcu o pauză.

— Şi tu ce-o să faci cu banii? Până la urmă, sunt toţi ai tăi. Tu ai găsit capacul.

— Dar tata a cumpărat sucurile alea. Eu doar am desfăcut sticla. Casa ne aparţine amândurora. Sunt banii noştri. Nu vreau să afle nimeni, cel puţin până când nu suntem sigure. Rory privi luna, dorindu-şi să fi avut şampanie adevărată pentru a sărbători cum se cuvine şi să nu fie obligate să se întoarcă prea repede la realitatea crudă.

— Oare n-ar trebui să-l ascundem undeva, să-l punem la loc sigur?

— M-am interesat. Toate casetele de valori de la bancă sunt ocupate. Luni urmează să mă întâlnesc cu un avocat. O să i-l dau, să-l pună la el în seif până când ne

lămurim cum stă treaba. De data asta, o să fie bine, Ciss, o să vezi!

— O să te cred când o să văd camioneta aia roşie în faţa casei.

— Pot să dau la schimb BMW-ul, spuse Rory. Eu nu voi fi sigură nici când o voi vedea pe Mandy purtând tichia de absolventă.

— Iar eu îmi pot vinde un rinichi pentru asta. Îmi doresc să văd gol coşul acela cu facturi.

— Fă o listă şi ataşează toate facturile la ea. Poate că avocatul va găsi o cale să scadă costurile îngrijirilor medicale din taxele pe care trebuie să le plătim pentru banii aceia.

— Toată chestia asta e şi un pic înfricoşătoare, nu-i aşa? şopti Cissy.

— E înfricoşătoare de-a binelea; mă tem de prea multă bucurie. Poţi să începi să-ţi imaginezi cum va arăta viaţa ta, Ciss. Eu zic că ar trebui să facem un drum până la Charleston şi să sărbătorim evenimentul cumpărând câteva perechi de pantofi.

— Pantofi de dans, fu de acord Cissy. Vreau să dansez în jurul focului în care o să arunc facturile alea.

— Aşa o să facem.

Rory se gândi că ea şi-ar fi cheltuit banii pe pantofi de sport, ca să poată fugi cât mai repede din lumea asta îngustă, unde fericirea însemna să nu mai ai facturi de plătit.

Şi încă şi mai repede din calea unui bărbat care i-ar fi frânt inima şi i-ar fi distrus visele cu un simplu şi nepăsător gest de adio.

14

Nu mă duc la niciun tribunal, protestă Cissy în seara zilei în care urma să aibă loc şedinţa Comisiei de urbanism. O să rămân aici cu Mandy şi cu tata sau, dacă vrei, poţi să mă duci până la Iris. În seara asta, ţine nişte cursuri de împletit coşuri. Poţi să-mi povesteşti despre cum a fost când te întorci acasă.

Rory ştia că sora ei era nervoasă. Un milion de dolari nu avea să salveze mlaştina şi nici pe vecinii lor dacă în Comisie se decidea autorizarea începerii lucrărilor de modernizare şi dezvoltare a zonei, însă sperase ca sora ei să joace rolul de tampon între ea şi Clay.

Se tot gândea la mesajele pe care le primise de la Cavalerul Roşu. În timpul ăsta, Clay se plimba prin

cameră, ridicând diverse lucruri, uitându-se la ele şi punându-le la loc.

Rory îşi aduse aminte de pasiunea lui pentru rockul vechi.

Ea răspunsese e-mail-ului cu *Noaptea înstelată* cu *I can't get no satisfaction*, în speranţa că-l va face pe misteriosul corespondent să-şi dezvăluie adevărata identitate. Imediat, Cavalerul Roşu replicase cu *Doar cei buni mor de tineri.*

Rory ştia suficient de multe despre clasicii rockului pentru a recunoaşte piesa lui Billy Joel. Clay era singura persoană cunoscută care se putea folosi de citate din melodii vechi în jocurile sale de seducţie. Nu o deranja că folosea calculatorul ca mijloc de comunicare, dar mesajele enigmatice îi treziseră instinctele feminine, iar chestia asta o speria de moarte. Nu-l cunoştea îndeajuns de bine pentru a se implica într-o relaţie cu el. Avea o familie de care trebuia să aibă grijă. O carieră la care voia să se întoarcă. Nu avea timp pentru dragoste. Şi nici curajul necesar pentru a risca să între într-o relaţie.

În timp ce-l privea pe Clay cum studia ceasul de tinichea de pe bufet, ca şi când acesta i-ar fi putut

dezvălui secretele timpului, se întreba dacă nu cumva acest bărbat enigmatic era una şi aceeaşi persoană cu acela care îi trimitea mesaje despre nopţi înstelate şi planete, în afară de pasiunea pentru rockul vechi, cine altcineva ar fi avut ocazia să afle adresa ei de mail? Bărbatul din faţa ei era unul periculos, în mai multe sensuri.

Rory aflase că fratele lui Iris semnase un angajament de vânzare a părţii lui de mlaştină. Totul depindea acum de ce anume se decidea în şedinţa Comisiei de urbanism din acea seară.

— Aveţi amândouă loc în camionetă, se oferi Clay şi puse ceasul înapoi pe raft, nu înainte de a-l întoarce. Deşi se purta de parcă nu auzise nimic din cearta lor, o rezolvase cu o singură propoziţie. Jared şi Cleo i-au luat pe copii cu jeepul.

— Pot să o duc eu pe Cissy la Iris şi ne întâlnim după aceea în oraş, spuse Rory, sperând să nu fie nevoită să stea prea mult cu Clay, mai ales în intimitatea pe care o oferea cabina camionetei lui. Când stătea în aceeaşi cameră cu el, ca şi acum, simţea furnicături pe toată suprafaţa pielii, aşteptându-se în orice clipă să o sărute

sau să o îmbrăţişeze. De când îi promisese, în urmă cu două zile, că aveau să sărbătorească, imaginaţia ei bântuia prin locuri care mai de care mai interzise.

Trecuseră mulţi ani de când se giugiulise ultima oară cu un tip într-o camionetă, dar, în ciuda a ceea ce se credea despre ea, nu era moartă de la gât în jos.

Niciodată nu se giugiulise cu un tip care arăta aşa cum arăta Clay în seara asta. Îşi aranjase până şi părul, aşa că acum arăta mai respectabil – şi cu mult mai bine decât Jeff Spencer. În locul obişnuitului tricou şi al sandalelor, se îmbrăcase cu o cămaşă fără guler, o pereche de pantaloni kaki de stofă şi un sacou sport. „Uşor formal" putea fi caracterizat stilul său vestimentar.

— Mai bine i-ai da lui Cissy cheile de la maşina ta, îi răspunse el ascunzându-şi nerăbdarea.

Privirea lui Cissy exprima neîncredere şi Rory se simţi de parcă primise o lovitură în stomac. Nu-i trecuse niciodată prin cap că surorii ei i-ar fi plăcut să se bucure de independenţa pe care ţi-o oferă o maşină. Cât de egoistă fusese!

Plecase de acasă de multă vreme şi se obişnuise să controleze toate lucrurile care o înconjurau. Scoase

cheile maşinii din poşetă şi i le întinse surorii sale.

— Să nu le laşi la îndemâna tatei, spuse ea zâmbindu-i lui Cissy care o privea cu gura căscată.

— Eu? Mă laşi să merg cu maşina aia scumpă? Pe drumul acela desfundat care duce la Iris?

— Distrează-te şi tu un pic cu ea înainte s-o vindem. Puse cheile maşinii în mâna lui Cissy, ignoră braţul lui Clay şi se îndreptă spre uşă.

Clay se întoarse şi îi oferi braţul lui Cissy, care-l acceptă fără comentarii.

— Cel puţin una dintre surori gândeşte coerent, remarcă el.

— Rory nu are încredere în bărbaţi, i se destăinui Cissy, în timp ce ieşeau din casă. Când era la liceu, ea şi Jeff Spencer ieşeau împreună, asta până când s-a hotărât să candideze pentru preşedinţia Consiliului elevilor, iar el a decis să candideze împotriva ei. Bineînţeles, a câştigat el. Putea să-şi permită să-şi facă postere şi să organizeze petreceri pe plajă. De atunci, lucrurile au continuat să se înrăutăţească.

— Îţi mulţumesc că ai împărtăşit povestea asta tuturor, Ciss, mormăi Rory.

— Spencer? întrebă Clay. Tipul ăla în costum cu care te certai zilele trecute în mijlocul străzii?

— Eram amândoi la cursurile de oratorie. Poate că ar trebui să merg eu cu BMW-ul şi să vă las pe voi doi cu camioneta; văd că aveţi să vă spuneţi multe poveşti amuzante.

— Nici să nu te gândeşti, spuse Cissy, ascunzând cheile maşinii. Nu renunţ eu la maşinuţa asta. În plus, nu cred că e o idee prea bună să te duci singură în oraş, mai ales că ai de gând să-i calci pe bătături pe investitorii care mişunau pe aici zilele trecute.

Ultimul lucru de care Rory se temea era violenţa fizică, dar, dacă se afişa la braţul lui Clay, va lăsa impresia că nu e singură în bătălia asta. Iritată, îl urmări pe Clay cum o ajuta pe Cissy să se urce în decapotabilă.

— Pe cât faci pariu că bătrânul Jeff şi-a tras şi el partea leului din toată afacerea asta cu pământul familiei Bingham? întrebă Clay, în timp ce Cissy privea comenzile maşinii, încercând să se familiarizeze cu ele.

— Nici nu trebuie să pun pariu, ricana Rory. Commercial Realty aparţine băncii lui. E cea mai mare bancă din oraş. Numai din împrumuturile ipotecare vor

scoate o căruţă de bani. Şi gândeşte corect. Avem nevoie de investiţii în zonă. Terenul ăsta nu e îndeajuns de mare pentru a fi exploatat profitabil în agricultură.

— Continuaţi discuţia asta după ce plec eu, protestă Cissy. Nu prea mă pricep la dezbateri. Eu vreau doar ca toată lumea să se înţeleagă.

— O să concep pentru tine un catalog cu diverse sortimente de prafuri care aduc fericirea. Rory se învârtea pe lângă maşină, privind-o pe Cissy cum verifica indicatoarele de pe bord.

— Credeam că astfel de prafuri sunt ilegale, spuse Clay, apucând-o de cot şi aproape târând-o spre maşina lui. Totuşi, dacă am reuşi să extragem nişte esenţă de marijuana şi am pune câteva picături în apa pe care o beau angajaţii companiilor mari, lumea ar deveni un loc mai sigur.

— Vise de californian, murmură Rory, dar imaginea unor bancheri şi directori de firme mergând braţ la braţ pe străzi o amuza teribil. Îşi muşcă buza pentru a-şi reprima chicotelile care îi asaltaseră gâtul.

— Parcă eu trebuia să fiu cinicul, protestă Clay. Tu ar fi trebuit să spui că e o idee foarte bună şi să începi să

cauţi o organizaţie care să te ajute să o popularizezi.

Cissy porni motorul decapotabilei şi chicoti.

— Aici te-a prins, Rory, recunoaşte! În clipa asta, te gândeşti dacă marijuana ar putea fi soluţia pentru pacea mondială.

Rory ura să fie judecată şi catalogată şi ura şi mai mult când persoanele care făceau asta mai aveau şi dreptate.

— Oi fi eu o visătoare, dar voi doi sunteţi nebuni cu acte în regulă.

— Da, dar suntem drăgălaşi, insistă Clay. Niciodată să nu subestimezi puterea drăgălăşeniei.

Rory îşi mai înghiţi un hohot de râs. Era pur şi simplu imposibil, nu mai avea nevoie şi de încurajările ei.

— Eu nu pot fi drăgălaşă, aşa că o să mă rezum la a fi deşteaptă, mulţumesc frumos.

— Eşti mai mult decât drăgălaşă. Dă-ţi drumul la păr, pune ceva sexy pe tine şi poţi fi chiar strălucitoare. Fără s-o lase să răspundă, Clay deschise portiera camionetei şi aproape că o împinse înăuntru.

Cissy demară pe drumul plin de praf, în timp ce Aurora încerca să-şi ascundă roşeaţa obrajilor în

semiîntunericul care domnea în cabina camionetei. Mai mult decât drăgălaşă? Strălucitoare! Aşa o vedea el? Poate că era încăpăţânată, practică şi drăguţă, dar îi venea greu să creadă că cineva o vedea sexy sau strălucitoare. Tipul minţea de îngheţau apele. Probabil că dorea cu disperare să se culce cu ea.

Privindu-l însă pe Clay cum ocolea alene maşina, cu părul decolorat de soare foarte îngrijit şi aranjat, cu trăsăturile ferme ale feţei lui bronzate, îşi zise că bărbatul acesta arăta atât de bine, încât nu avea cum să fie disperat după o partidă de sex.

— Nu vreau să fiu strălucitoare, îl informă ea în secunda în care el se aşeză în spatele volanului. Lucrez – sau, mă rog, am lucrat – în domeniul bancar, nu la Hollywood. Vreau ca bărbaţii să îmi admire mintea, nu corpul.

Clay strânse din buze în timp ce pornea motorul.

— Hai să nu ne certăm din cauza asta. Ar fi trebuit să-mi ţin gura.

— Exact. Ea îşi încrucişa braţele la piept, înainte de a începe să-l creadă că bătea în retragere. Într-un fel, cel puţin. Totuşi cuvintele lui încă o rodeau şi voia să

continue discuţia. Bărbaţii nu mă iau în serios dacă mă îmbrac sexy, rupse ea tăcerea care se lăsase în maşină.

— Atunci înseamnă că sunt proşti şi că ai putea să-i tratezi ca atare, dar asta e treaba ta, nu a mea. Mie-mi placi şi în costum şi în haine sexy. Nu trebuie să fii strălucitoare de dragul meu.

— Exact, pentru că tu eşti un geniu, nu un prost. Era nervoasă şi avea impresia că se face de râs, dar nu excluse faptul că el vorbise serios. Întotdeauna o privise admirativ, indiferent cu ce fusese îmbrăcată. Probabil că ea avea o problemă în a se vedea aşa cum o vedea el.

Clay pufni.

— Nu sunt deloc un geniu când vine vorba de femei. Pot să desfac o motocicletă sau un calculator în bucăţi şi să le fac la loc mai bine decât erau înainte, dar pe femei n-am reuşit să le înţeleg niciodată. Cred că se transformă de la o propoziţie la alta.

Atât Cissy, cât şi Clay o luară la dreapta, pe şoseaua care ducea în oraş. După aproximativ un kilometru, Cissy o luă pe un drum lăturalnic, desfundat, care ducea spre mlaştină şi dispăru rapid într-un nor de praf.

Rory încerca să nu-şi facă griji în privinţa BMW-ului,

a lui Cissy sau a bărbatului de lângă ea. Avea un capac care valora un milion de dolari în sertarul cu lenjerie şi viaţa ei părea că scapă de sub control. Trebuia să ia din nou hăţurile în mână.

— Principala preocupare a femeilor e supravieţuirea, răspunse ea. Poate că fiecare dintre noi are o altă idee despre ce trebuie să facă pentru a supravieţui, dar instinctual ne protejăm pe noi şi familia noastră. Dacă înţelegi acest instinct primar al femeilor, poţi spune că le-ai înţeles pe jumătate.

În semiîntunericul cabinei, Clay dădu din cap.

— O excelentă justificare pentru furt, crimă, înşelăciune şi alte afaceri murdare. Am înţeles.

— Nu, pentru a justifica astfel de acte avem nevoie de bărbaţi. Supravieţuirea, pe de altă parte, e un concept mult mai complicat. Relaxată de prostiile pe care le debitau – sau poate de faptul că nu se uita la ea ca la ultima prăjitură din lume – Rory se afundă în scaunul camionetei şi începu să plănuiască modul în care urma să se desfăşoare seara aceea.

Lui Rory i se puse un nod în gât când intrară în Primărie şi fură întâmpinaţi de un grup de susţinători

veniţi pentru a-i încuraja. Alţii se strânseseră grupuri-grupuri prin colţuri; unii dintre ei arătau spre ea şi Clay şi îşi şopteau ceva. Erau vecinii ei, oameni pe care nu-i mai văzuse de ani buni şi pe care abia dacă-i mai recunoştea, în schimb, ei o ştiau şi se bazau pe ea pentru a le salva micile paradisuri din ghearele corporaţiilor care înghiţiseră aproape toate insulele de pe Coastă.

Ca şi Don Quijote, trebuia să se lupte cu o grămadă de mori de vânt, fără prea mari şanse de succes. Mai făcuse asta, dar în siguranţa pe care i-o dădea lumea în care trăia atunci, compania la care lucra şi nu avusese de pierdut decât timpul ei. Şi slujba, dar în momentul acela nu ştia chestia asta.

Dacă pierdea acum, agenţia imobiliară avea să-şi retragă oferta pe care i-o făcuse lui Cissy şi în câţiva ani mica lor bucată de pământ va fi înconjurată de vile. Dacă pierdea acum, cei mai mulţi dintre oamenii ăştia aveau să-şi piardă casele şi modul de viaţă. Şi atunci la ce-i mai folosea milionul acela de dolari?

Rory simţi un gust amar în timp ce Clay croia o potecă prin mulţimea adunată acolo, pentru a ajunge la locurile din faţă. Cu coada ochiului, îl văzu pe Terry

Talbert făcându-i semn. Nu părea foarte fericit, dar de fapt nimeni din sala aceea nu era fericit. Aruncă o privire feţelor încruntate ale oficialităţilor care se adunau în partea din faţă a sălii, îl lăsă pe Clay să se ocupe de scaune şi se duse să vorbească cu Terry.

— Rory, nu te poţi împotrivi împărţirii insulei în zone de interes, îi şopti el imediat ce ajunse aproape de ea.

— Asta n-are nicio legătură cu construcţia parcului. Vrem doar să împărţim cu cap zonele de pe insulă, să nu riscăm să ne transformăm într-un nou Hilton Head.

— Dar terenurile de golf sunt profitabile! protestă el. Noi vrem ca parcul să atragă turişti şi investitori. De asta îl construim. Nu-mi vine să cred că tu eşti împotriva a tot ce înseamnă, de fapt, aflux de turişti pe insula asta.

— Eu am cerut să fiu înscrisă la cuvânt ca proprietar, nu ca reprezentant al Comisiei de turism, îi explică ea răbdătoare. Îmi doresc la fel de mult ca tine să vină cât mai mulţi turişti. Nu sunt împotriva dezvoltării. Vreau doar să fie luate anumite măsuri de precauţie.

— Dar nu avem timp pentru astfel de măsuri. Statul va achiziţiona întreaga proprietate şi va vinde la licitaţie

terenurile de care nu are nevoie. Cine crezi tu că va cumpăra terenurile respective, dacă nu se decid cu precizie zonele de interes unde se vor da autorizaţii de construcţie?

Rory clătină din cap, simţind un gol în stomac la auzul propriilor temeri enunţate cu voce tare.

— Bugetul pe care l-a alocat statul pentru treaba asta ajunge pentru cumpărarea plajei. Nu au nevoie de mai mult.

— Dacă iei cuvântul şi reuşeşti să amâni luarea unei decizii în privinţa împărţirii în zone de interes, o să fii dată afară din Comisia de turism. Înseamnă că nu eşti cu noi, ci împotriva noastră.

Din nou era concediată pentru că nu putuse să-şi ţină gura. Gustul amar din gură se accentua Dar se gândi că de data asta nu pierduse decât un prieten şi, oricum, nu putea fi foarte prietenoasă cu cineva care nu o asculta.

— Îmi pare rău, Terry, dar nu pot face asta. O să-ţi trimit mâine dimineaţă dosarele mele. Rory îi întoarse spatele şi se îndreptă spre Mecloud, care rămăsese în picioare, aşteptând-o. Poate Clay nu înţelegea complet nevoia ei de a face dreptate, dar îi respecta dorinţa şi o

sprijinea în acţiunile sale. Era singurul bărbat, în afara tatălui ei, care o sprijinise vreodată, chiar dacă tot ce voia el era să o bage în patul lui. Oricum, pentru asta îi dădea o jumătate de punct.

Clay urmărea cu admiraţie cum Rory prezentase şi ultimul grafic colorat care sintetiza impactul supra dezvoltării şi al industrializării excesive a insulei, dacă nu se va lua o decizie înţeleaptă în ceea ce priveşte zonele de interes. Îşi comprimase discursul în doar câteva fraze, la obiect, după care se întorsese la locul ei într-un ropot de aplauze. Ar fi trebuit să se facă avocat. Firea ei precaută şi înclinată spre autocontrol ascundea întrucâtva intensitatea pasiunii ei.

Membrii Comisiei păreau mai degrabă uimiţi decât puşi pe ceartă. Aurora îi bătuse cu propriile lor argumente.

Când se aşeză pe scaunul de lângă el, Clay o prinse de mână şi îi simţi pulsul foarte accelerat.

— I-ai zăpăcit atât de tare, încât acum nu mai au de ce să te contrazică, îi şopti el.

Ea dădu din cap, dar îşi concentra privirea pe Jeff Spencer, care încerca să explice de la tribună planul lui

cu bazele de impozitare şi creşterea investiţiilor şi a afacerilor în zonă. Nu-şi retrase mâna dintr-a lui, ba chiar îl strânse şi mai tare când Jeff îşi încheie discursul cu o promisiune tipic politicianistă – o găină în fiecare oală, sau echivalentul contemporan al acestei expresii.

Clay simţea o dorinţă teribilă de a şifona puţin faţa îngâmfată a bancherului. Din cauza acestui gen de oameni, care credeau că ceea ce doreau ei era mai bine pentru toată lumea, devenise el atât de cinic încă din tinereţe.

Aurora nu era aşa. Ea ar fi renunţat la ideea ei de a nu umple locul cu chioşcuri de hotdog, dacă ar fi fost convinsă că toată lumea ar avea de profitat din chestia asta.

Mişcat de această descoperire, Clay o întoarse pe toate părţile în timp ce-i asculta pe membrii comisiei certându-se între ei. Aurora venise aici să-şi expună punctul de vedere şi să-şi susţină cauza, la fel ca Jeff. Avea un dinte împotriva construcţiei de vile, dar voia totuşi ca acolo să se construiască staţii de benzină şi chioşcuri de fructe. Aşa că unde mama dracului vedea el diferenţa?

Nu, nu era acelaşi lucru. Rory se gândea mai puţin la ea şi mai mult la familia şi la vecinii ei.

Ea şi Cissy ar fi putut să accepte banii oferiţi de investitori şi să o şteargă de acolo. Sau ar fi putut să lupte pentru a obţine un preţ mai mare. Sau să accepte ideea lui, de transformare a mlaştinii în rezervaţie naturală şi, astfel, oamenii să fie, oricum, daţi afară din casele lor.

În loc să facă toate astea, ea îi apăra pe cei care nu aveau nici banii şi nici educaţia necesare pentru a se lupta ei înşişi cu primăria.

Poate – doar poate – ar trebui să se gândească mai serios la varianta pe care o susţinea ea.

Ce ar implica lucrul acesta? Oricum, nu avea suficienţi bani pentru a o ajuta să-şi continue lupta. Nu avea decât programele lui de calculator şi de data asta nu intenţiona să le facă publice de dragul banilor. Nu era chiar atât de prost, încât să se frigă şi a treia oară.

— Cine este pentru amânarea stabilirii zonelor de interes până după efectuarea unui studiu aprofundat cu privire la impactul modernizării?

Clay simţi că Rory îşi ţine respiraţia în timp ce

voturile erau numărate. Şapte din doisprezece. Majoritatea era suficientă? Sau le trebuia două treimi? Văzu cum Rory închide ochii şi se destinde cu un zâmbet de uşurare.

Câştigaseră.

Şi lui îi plăcea să câştige, însă aici nu era casa lui, iar triumful i se datora în cea mai mare măsură femeii de lângă el, care radia acum de fericire. Bucuria ei avu efectul unui afrodisiac – de parcă mai avea nevoie de vreun motiv ca să fie aţâţat de prezenţa ei.

— A venit vremea să sărbătorim, îi şopti el la ureche. Şampanie?

— Malţ de ciocolată, îi răspunse ea în şoaptă.

— Mai există aşa ceva? Odată şedinţa încheiată, el o apucă de braţ şi o trase afară din sală înainte de a se antrena într-o nouă discuţie aprinsă cu bancherul acela care se învineţise de ciudă sau cu bărbatul plângăcios din Comisia de turism.

Îi văzu pe Cleo şi pe Jared croindu-şi drum spre ei prin mulţime. Cu îndemânare, o luă pe o uşă laterală şi ieşi din primărie. În seara asta, avea în program artificii romantice şi nu agitaţia pe care Cleo şi Aurora ar fi

iscat-o într-o încăpere plină de oameni.

Ea râse şi coborî scările în fugă, luându-i-o înainte. Se vedea că ştia unde merge, îşi cunoştea teritoriul.

— Malţul e interzis doar în California, îi spuse ea, unde oamenii mănâncă melci şi le spun proteine. Noi cei de aici ştim ce e bun.

— Hamburger înecat în grăsime. Dacă tot nu ştia unde îl duce, Clay o urmă cuminte, cu nervii întinşi la maximum din pricina curiozităţii. Ea părea fericită şi nu se certau. Astea trebuiau să fie semne bune.

— Ce-ai vorbit cu Talbert Timidul înainte de şedinţă? Chestia asta îl măcina de când văzuse că Aurora se schimbase brusc la faţă după ce terminase de vorbit cu individul acela. În timpul şedinţei, ea refuzase să-i spună, motivând că vrea să fie atentă la ce se vorbea. Poate că acum, după ce câştigase, va fi mai slobodă la gură.

— Talbert Timidul? îl întrebă ea, ridicând din sprâncene şi deviind discuţia în altă direcţie.

— Păi dacă e suficient să deschid gura la el şi fuge de parcă aş vrea să-l sfâşii. Te-a înfuriat. De ce?

Rory nu se simţea prea confortabil ştiind că el îşi

dădea seama când ea era furioasă şi se întrebă dacă era destul de apropiat de ea pentru a-şi permite să o întrebe aşa ceva. Dar în seara asta se simţea în formă şi datorită lui. Poate că n-ar strica să mai lase de la ea, să nu mai încerce să controleze totul.

— M-a concediat, spuse ea nepăsătoare şi se opri în faţa cafenelei.

Clay o conduse înăuntru, ţinând-o protector de mijloc. Ea decise că îi place latura protectoare a personalităţii lui. Conştientă de privirile care se întorceau după ei, de faptul că era văzută cu bărbatul acesta fantastic, Rory încerca să pară cât mai nepăsătoare şi se aşeză la bar, pe un scaun înalt. În localul acesta venea când era la liceu. Cu mult timp în urmă, credea că este cel mai important lucru din lume să fie văzută aici împreună cu un bărbat chipeş, precum Clay. Sau ca Jeff. Sigur, de atunci parcursese mai multe etape spre maturitate.

— Cum ar putea Talbert să te concedieze? o întrebă el. Ai spus că nu eşti plătită pentru ceea ce faci.

Ea ridică din umeri şi o salută, înclinând capul, pe chelneriţa care venea spre ei.

— Nu acum, îi şopti ea. Sărbătorim victoria, continuă

ea cu voce tare. Tabelele şi datele tale statistice au fost fenomenale. Mai trebuie să găsim comoara de pe submarin, cea despre care vorbeşte legenda, să înapoiem oraşului banii şi am rezolvat toate problemele.

— Nu-mi spune că şi tu crezi în povestea aia trăsnită. Stella trânti două meniuri în faţa lor. Poate că tatăl primarului i-a împuşcat pe spionii aceia nemţi, aşa cum se spune, dar a cheltuit toţi banii pe care i-a găsit la amărâţii ăia. Altfel, cum ar fi putut cumpăra jumătate de oraş?

— Fratele Tim nu este de aceeaşi părere, obiectă Clay. El zice că fostul primar a murit înainte de a apuca să cheltuiască toţi banii.

— Şi că sub oraş e o grămadă de aur, nu? pufni Stella.

— Poate l-a îngropat în mlaştină şi Jeff vrea să-l găsească, sugeră Rory.

— Mai degrabă optez pentru varianta asta. Cum a mers cu petiţia? Schimbă Stella subiectul. Asfaltează sau nu mlaştina?

— Încă nu. Un malţ de ciocolată, te rog. Dându-şi seama că atrăgeau atenţia, Rory încercă să nu iasă în evidenţă, dar probabil că strălucea ca un pom de

Crăciun.

— Amânarea stabilirii zonelor de interes nu e acelaşi lucru cu stoparea construcţiilor, zise Clay, după ce îşi comandă o cafea. Dacă nu găsim aurul ăla n-avem nicio şansă să salvăm mlaştina.

— Aşa, strică-mi dispoziţia. Îşi muşcă buza de jos şi se înfiora puţin când Clay îşi fixă privirea asupra gurii ei. Se juca cu focul, dar asta însemna să sărbătorească, nu-i aşa? Să danseze în jurul unui mare rug?

Voia să facă mai mult decât să danseze în jurul rugului care era Clay Mecloud. El arăta de parcă dintr-un moment într-altul va fi cuprins de flăcări.

— Va trebui să-i convingi pe cei din comisie că poţi să dezvolţi afaceri fără ca zona să se aglomereze excesiv, insistă Clay, care arăta ca un star de la Hollywood şi vorbea ca un geniu ce se pretindea a fi.

— Nu mai vreau să aud nimic despre chestia asta. Rory dorea doar să sărbătorească. Am venit să beau un malţ şi să mă simt bine şi dacă mă mai baţi mult la cap o să fac asta şi fără tine.

Chiar nu voia ca el să plece. În momentul acela, nu-i păsa de Terry Talbert şi nici de altcineva. Voia să se

bucure de fiorii care o străbăteau, să descopere cât din senzaţia asta minunată se datora faptului că ieşise victorioasă dintr-o înfruntare grea şi cât bărbatului care stătea lângă ea.

— O să fiu mesagerul fericirii, promise el solemn şi sorbi din cafea.

Ea îl privi întrebător, dar fiind ocupată să guste din primul malţ de ciocolată pe care îi bea de când terminase liceul, nu muşcă din momeală. Spera că fiorii pe care-i simţea pe şira spinării să se datoreze îngheţatei şi nu anticipării a ceea ce avea să se întâmple în noaptea aceea.

În cafenea, îşi făcură apariţia şi alţi oameni care asistaseră la şedinţă. Unii dintre ei îi bătură pe spate, alţii se mulţumiră doar să-i felicite de la distanţă. Strălucind de mândrie, Aurora acceptă laudele, conştientă că foarte uşor acestea se puteau transforma în acuze, dar netemându-se de acest lucru. Măcar atâta lucru se schimbase de când terminase liceul: nu-i mai era frică de critici.

Dacă aşa stau lucrurile poate că nu ar fi trebuit să se teamă de bărbatul acesta, care o conduse afară din

cafenea după ce îşi terminară gustarea cu care sărbătoriseră victoria. Clay era un bărbat inteligent, nu un puştan de liceu care saliva la gândul că îi va pipăi sânii.

Sora ei credea că îşi schimbase atitudinea faţă de bărbaţi din ziua în care avuseseră loc alegerile pentru Consiliul elevilor, dar asta nu era decât vârful aisbergului, partea pe care oamenii o cunoşteau. Doar ea ştia că Jeff se hotărâse să candideze pentru şefia consiliului în momentul în care îl pocnise pentru că încercase să-i dea jos sutienul costumului de baie. Şi nu se întâmplase numai o dată. Se despărţiseră când o acuzase că îl aţâţă şi apoi îl respinge.

Celelalte contacte pe care le avusese cu bărbaţii fuseseră, în general, relaţii pasagere. Se culcau cu ea, apoi dispăreau, lăsând-o cu inima frântă. Nu ştia dacă era pregătită să rişte din nou, mai ales acum, când viaţa ei se afla într-o situaţie destul de delicată.

— De ce taci? Te-a supărat ceva? întrebă Clay, ajutând-o să urce în camionetă.

— Nu. Poate. Rory devenise deja prea conştientă de prezenţa lui, mai ales acum, când stăteau amândoi în

cabina aceea micuţă, cu genunchii aproape adăugându-li-se. Numai dacă ar fi fost în moarte cerebrală nu şi-ar fi dat seama că el se gândea numai la sex.

Ar fi vrut să ştie dacă Clay se simţea atras de trupul sau de mintea ei. Şi de ce i-ar păsa, mai ales că nu avea de gând să stea aici îndeajuns de mult pentru a se implica serios într-o relaţie? Va pleca imediat ce… ce?

Plănuise să stea până îşi va pune familia din nou pe linia de plutire. Asta putea să facă săptămâna viitoare, când va încasa banii pe capacul acela, Doamne, ajută! Acum se implicase destul de adânc şi într-o altă problemă. Nu putea să lase baltă toată chestia asta cu stabilirea zonelor de interes doar pentru că avea o carieră de urmat.

— Chiar aşa de plictisitor sunt? întrebă Clay mirat, constatând că Rory tace.

— Nici pomeneală. Dar poţi fi înspăimântător.

— Super, asta sună destul de promiţător! Camioneta traversă podul şi se îndreptă către insulă. Pentru că aduc a motociclist? Ar fi cazul să recunosc că, până să ajung aici, nu m-am urcat niciodată pe un Harley.

Rory râse.

— Pe bune? Parcă te-ai fi născut pe ea.

— Îmi plac motoarele şi întotdeauna mi-am dorit o motocicletă. M-am gândit că venirea aici este o bună ocazie de a încerca să-mi schimb imaginea.

— Atunci dă-mi voie să fiu prima care te felicită pentru succes. Probabil că locuind lângă Hollywood te-ai molipsit de la actorii ăia. Joci foarte bine.

— Nu joc un rol, insistă el. Îmi plac motocicletele Harley. Dacă mă pricep la calculatoare, nu înseamnă că sunt un tocilar.

— Pot să te asigur că atunci când femeile se uită la tine cu siguranţă nu văd un tocilar. Cu un tocilar adevărat m-aş simţi mai în siguranţă.

— N-ai pic de aventură în sânge, spuse el. Ar trebui să mai arunci şi tu o privire în jur, măcar din când în când, să mai vezi şi altceva decât tipi cu cămăşi de mătase şi cravate, eventual, să-ţi mai asumi şi câte un risc.

— Nu prea-mi place să risc. Poate că avea dreptate, poate că trebuia din când în când să rişte. Până la urmă, câştigase un milion de dolari fără să mişte un deget. Prefer să lucrez cu lucruri cunoscute şi sigure şi nimic

nu e mai nesigur pe lumea asta decât bărbaţii şi relaţiile, continuă ea.

El îşi mişcă nervos umerii, de parcă sacoul ar fi devenit dintr-o dată prea strâmt.

— Nu prea mă pricep să discut despre „relaţii”. Părinţii mei m-au învăţat că nu-i frumos să bârfeşti, că e semn de proastă creştere să vorbeşti în public despre nevoile tale fiziologice şi că cel mai bine e să nu-ţi arăţi sentimentele. Vrei să vorbim despre politică?

Rory luă în calcul varianta pentru un moment. În mod evident, Clay crescuse într-un mediu mult mai sofisticat decât cel încărcat din punct de vedere emoţional în care evoluase ea. Rânjind, nu se putu abţine să îi răspundă:

— Am auzit că yankeii folosesc oale pentru a-şi face nevoile, dar eu nu mă dau în vânt să-i vorbesc de rău pe cei needucaţi.

În lumina slabă a indicatoarelor de bord, Clay o privi câteva momente, nedumerit, după care izbucni în râs.

— Bârfă, nevoi fiziologice şi sentimente exprimate pe faţă, toate într-o singură propoziţie. Trebuie să-ţi fac cunoştinţă cu mama mea!

Fiorii declanşaţi de râsul lui cald erau atât de

puternici, încât ea aproape tresări.

Până când Clay nu-i atrase atenţia printr-o exclamaţie, nu realiză că nu gândurile ei străluceau, ci o perdea de flăcări lumina cerul nopţii undeva în faţa lor.

15

Maşina tocmai trecuse de aleea care ducea spre casa lui Jared şi a lui Cleo. Flăcările crescură în intensitate şi se apropiară, aruncând scântei în sus, spre ceruri.

— Uite-te la vârful copacului acela! Aurora privea îngrozită pe geam cum vârful unui pin era cuprins de flăcări.

— Pinii ăştia ard foarte repede, murmură Clay. Traficul se încetinise foarte mult şi fusese nevoit să ia piciorul de pe pedala de acceleraţie. Poţi să-ţi dai seama unde arde?

Rory nu voia să-l deruteze. Era aproape imposibil să estimezi distanţele pe terenul acela perfect plat. Din spatele lor, se auzeau sirenele maşinilor de pompieri, semn că detaşamentul de pompieri voluntari din insulă chemase deja ajutoare.

— Apa din fântâni e la un nivel foarte scăzut, dădu ea glas lucrului de care se temea cel mai mult. De trei ani e

secetă.

— Minunat. Terenul ăsta e înconjurat dintr-o parte de mlaştină şi din alta de ocean şi totul e uscat. Sunt sigur că pot pompa apă de undeva. Oricum, mlaştina o să oprească focul.

Imaginea cinicului care încerca să o liniştească ar fi fost amuzantă în altă situaţie, dar acum Rory se agăţă de încurajările lui şi se ruga din toate puterile să aibă dreptate.

— Ace de brad, murmură ea, sperând că el îi va alunga frica. Toate casele din zona asta au în jur pini, pentru a le ţine umbră şi majoritatea oamenilor folosesc acele moarte ca îngrăşământ.

— Cetina aceea arde prea repede pentru a mai cuprinde şi altceva.

Ea se mulţumi să dea din cap, nevrând să-i contrazică părerea optimistă, chiar dacă ştia că spusese asta doar pentru a o linişti. Înfăţişarea lui calmă îi dădea puteri; între ei se formase o legătură pe care nu voia să o rupă.

Trecură încet pe lângă ruinele gheretei unde se vindeau odată fructe, care marca începutul drumului spre casa lui Iris şi constată că şoseaua era blocată de

baricade ale poliţiei. În spatele acestora, se vedeau flăcările care ajunseseră la dimensiuni impresionante şi, mai grav, erau în direcţia în care se afla rulota.

— Mandy, şopti ea, împărtăşindu-i cele mai negre temeri ale ei. Aşteptă replica liniştitoare a lui Clay, dar de data asta el nu spuse nimic şi frica ei se amplifică. Tata are piciorul în gips. Nu au alt mijloc de locomoţie decât motocicleta. Oare Cissy ajunsese acasă? Sau era încă la Iris, ori blocată şi ea în traficul ăsta infernal?

Cu o grimasă, Clay răsuci volanul, scoase camioneta de pe şosea, opri motorul şi sări din maşină.

— Hai, mergem pe jos!

Uşurată că îi înţelesese grija şi că reacţionase în consecinţă, Rory coborî din maşină şi îl urmă. Îşi făcură loc prin mulţime, evitară maşinile şi întrebările care curgeau din toate părţile şi reuşiră să se apropie. Un poliţist fugi după ei ca să-i oprească, dar Clay nu-şi încetini mersul.

— Familia ei locuieşte acolo, ţipă el în timp ce-l împingea la o parte. Dacă vrei să ne opreşti va trebui să ne împuşti!

Rory nu ştia dacă ar fi fost în stare să se certe cu un

poliţist, dar Clay nu părea să aibă nicio problemă. Îl dădu la o parte pe poliţist şi îşi continuă drumul. Ar fi putut foarte uşor să înveţe să iubească un bărbat care avea atâta stăpânire de sine în situaţii de criză.

Coroana altui copac luă foc şi ei începură să fugă. Fumul înecăcios ascundea vederii cutiile poştale şi grădinile pline de flori colorate ale caselor de pe marginea drumului.

Când ajunseră la curba de unde începea drumul spre rulotă, Rory îşi simţea deja plămânii plini cu cenuşă. Strada cu case cu acoperişuri negre era plină de ambulanţe, maşini de pompieri şi gură-cască, dar Clay ocoli mulţimea prin tufişurile de pe marginea drumului. Rory îşi dorea să se fi îmbrăcat cu ceva mai comod şi nu în costumul acela elegant şi cu pantofi cu tocuri înalte.

Clay se opri brusc în timp ce traversa tufele de mirt de pe marginea drumului. Se întoarse, o luă de mână şi o îndreptă înapoi, spre stradă.

— Nu pe aici!

Era mai mare, mai greu şi mai puternic decât Rory, dar ea era mult prea înfricoşată. Sub impulsul unui puseu de adrenalină ea se smulse din strânsoarea lui şi

se repezi înapoi spre tufişuri. Îşi croi drum prin tufele mai înalte de un stat de om şi ajunse lângă partea din faţă, destul de şifonată, a unei maşini vopsită în albastru metalizat, înconjurată de pământ pârjolit şi de trunchiurile carbonizate ale câtorva copaci.

Rory deschise gura pentru a ţipa, dar nu reuşi să scoată niciun sunet. Genunchii i se înmuiară în timp ce încerca să dea la o parte crengile care îi sfâşiau costumul, pentru a vedea ce era în interiorul maşinii.

— Aurora, nu! Clay o prinse de mijloc, împiedicând-o. Hai să ne întoarcem la drum şi să vorbim cu poliţistul acela.

Ignorându-l, Aurora se smuci şi, cu inima bătându-i nebuneşte, reuşi să se elibereze.

Zgâriată de spini şi de crengile înnegrite, reuşi să străpungă tufele alea şi ajunse lângă resturile maşinii care fusese mândria ei.

BMW-ul avea acoperişul coborât. Partea din faţă era distrusă complet. Cissy nu se afla înăuntru.

Clay îi puse o mână pe umăr. Dacă s-ar fi întors acum spre el, s-ar fi prăbuşit. Îşi îndreptă spatele şi se eliberă din strânsoarea lui.

Chiar dacă ea şi Cissy nu se puteau pune aproape niciodată de acord asupra nici unui lucru, dar, cu siguranţă, nu şi-ar fi dorit să trăiască fără sora ei. Tremurând, Rory o porni, împleticindu-se spre drum, hotărâtă să o găsească. Erau foarte legate. Cissy îi fusese mamă şi soră, în acelaşi timp şi îi era cea mai bună prietenă. Nu putea să o piardă.

Focul distrusese maşina şi totul din jurul ei. Cissy avea un şurub în şold şi n-ar fi putut fugi, chiar dacă ar fi supravieţuit accidentului.

Panica o cuprinse, dându-i puterea să meargă mai departe.

De data asta, Clay nu mai încercă să o oprească. Folosindu-şi trupul ca pe un scut, ţinu la depărtare crengile ţepoase ale tufelor şi croi o cărare până la stradă, unde oamenii priveau înmărmuriţi de spaimă flăcările care brăzdau cerul nopţii. O tăcere apăsătoare domnea peste tot, în timp ce prieteni şi vecini urmăreau cu spaima în suflet focul care ajunsese acum în josul străzii şi se întindea rapid în mlaştina familiei Bingham, apropiindu-se ameninţător de rulota familiei Jenkins şi de atelierul de statuete din spatele ei.

Ignorând focul, Rory scrută mulţimea, căutând-o pe Cissy, rugându-se ca sora ei să fi reuşit cumva să scape. Focul începuse, probabil, de aici, de la maşina pe care sora ei o conducea. Poate că avusese timp…?

O lăsaseră pe Mandy acasă cu tatăl lor. Oare de ce ei nu se aflau aici, laolaltă cu ceilalţi?

Gândurile i se învârteau nebuneşte în cap. Ajunseră amândoi la stradă şi ea tăbărî asupra primei persoane pe care o recunoscu.

— Erly, unde e Cissy?

Faţa ridată a bătrânului se încreţi şi mai mult de îngrijorare.

— Rory. N-am văzut-o, dulceaţă. Pompierii s-au dus din casă în casă. Or fi scos-o ei afară.

— Maşina ei e acolo, în spate. Simţind cum o cuprinde panica, se întoarse către ceilalţi vecini, care îi auziseră vocea şi se opriseră să asculte. A văzut-o cineva pe Cissy? Era cu maşina mea şi am găsit maşina acolo, în spate, pe drum.

— Ambulanţa a luat o persoană, ţipă o femeie. Dar nu am văzut pe cine.

— Din câte am auzit eu, focul a început de la un

accident de maşină, strigă un adolescent. L-au luat pe şofer în oraş.

— Dacă putea să meargă, sunt sigur că a luat-o spre casă, să vadă ce fac Mandy şi Jake, murmură Clay la urechea ei. Dacă a luat-o Salvarea înseamnă că acum e în mâini bune. Hai să mergem mai aproape.

Rory dădu din cap, pentru că limba îi devenise brusc prea grea pentru a putea să vorbească şi îl urmă prin mulţime. Avea nevoie de încrederea şi stăpânirea lui pentru a depăşi momentul. Ea şi le pierduse în tufele acelea, la vederea maşinii. Se agăţă de mâna lui, lăsându-l să croiască o cărare prin mulţime şi începu să se roage frenetic.

Fură opriţi de un alt baraj al poliţiei, aşa că o luară din nou prin tufişurile de pe marginea drumului. Focul se întinsese pe toată suprafaţa uscată, împins de vântul care bătea dinspre est, dinspre ocean. Aerul era irespirabil din cauza mirosului de pin ars şi de cărbune umed.

— Aproape că au reuşit să-l controleze, spuse el, aruncând o privire spre jeturile argintii de apă care erau proiectate peste copaci.

Vocea lui era calmă şi liniştitoare, dar Rory se gândi

că vorbea aşa pentru ea. Flăcările cuprinseseră coroanele copacilor din apropierea casei ei. Tufişurile din jurul lor fumegau şi se aprindeau la cea mai slabă pală de vânt.

Din cauza spaimei, Rory nu mai era în stare să gândească coerent. Se mulţumi să îl urmeze pe Clay, rugându-se aşa cum nu se mai rugase niciodată. Ajunseră pe un petic de iarbă puţin atins de flăcări. În faţa lor, palele roşietice ameninţau copacii din două părţi.

— Aici focul n-a avut cu ce să se hrănească, spuse Clay cu speranţă în glas. O prinse de talie, în ultimul moment, după ce ea se împiedică de o ridicătură de pământ. Umiditatea solului ţine focul la distanţă de mlaştină. Numai în părţile mai înalte arde, acolo unde e întreţinut de vânt.

Poate că în California, de unde venea el, mai avusese de-a face cu incendii în păduri. Poate că nu vorbea prostii. Nu-l întrebă pentru că prefera să creadă orbeşte în spusele lui.

Unde o fi Cissy? Şi Mandy? Şi tata?

Printre trunchiurile arse ale unor copaci zări girueta

de pe acoperişul rulotei şi o rupse la fugă. Clay reuşi să o prindă, aproape dărâmând-o de pe picioare.

Rory ţipă şi se zbătu, dar de data asta el nu-i mai dădu drumul. Se zbătu şi mai tare, asemenea unei sălbăticiuni, nevenindu-i să creadă că el o putea opri odată ce ea îşi pusese în gând să facă ceva.

— Linişteşte-te Aurora, spuse el cu o voce fermă. Nu putem să fugim pur şi simplu până acolo, nu până nu ştim dacă pământul e îndeajuns de rece pentru a putea păşi pe el.

Prea înspăimântată pentru a mai gândi limpede, prea speriată pentru a se mai lupta cu el, se prăbuşi la pieptul lui. Simţea fierbinţeala flăcărilor, respira aerul plin de cenuşă şi fum, dar nu se putea uita în direcţia casei. Braţele lui Clay o susţineau, forţa lui o îmbărbăta. Pur şi simplu nu-şi mai putu reţine lacrimile, lacrimi de disperare.

— Se vede tatăl tău. O ridică şi continuă să-i vorbească pe deasupra capului. Ar trebui să o luăm pe drum. A pus furtunul cu apă pe casă, dar restul s-a făcut scrum. Eu o să-i iau locul, iar tu încearcă să-l scoţi de-acolo.

Cuprinsă de uşurare, gândindu-se că până la urmă totul ar putea fi bine, dădu din cap, îşi şterse ochii şi încercă să păşească spre casă, dar Clay continuă să o ţină de mijloc. Reuşi să-l vadă, dincolo de pilcul de ulmi care ardeau şi de cărarea acoperită cu ace de brad, pe tatăl său, care, stânjenit vizibil de ghipsul roşu, stropea cu furtunul orice vâlvătaie care încerca să se apropie de casa lui.

Dacă tatăl ei era bine, avea toate motivele să creadă că şi Mandy se afla în siguranţă. Dacă ar fi ştiut şi de Cissy…

Smulgându-se din braţele lui Clay, Rory traversă terenul acoperit cu iarbă, ignorând fierbinţeala şi fumul care îi iritau pielea şi ochii.

— Tată, unde e Mandy, ţipă ea, făcându-l să se uite în sus.

Uşurarea care se citi pe faţa lui era atât de evidentă, încât ea nu se mai putu stăpâni şi-i sări în braţe plângând. Apa care curgea din furtun o udă din cap până în picioare.

— Am trimis-o să o ajute pe bătrâna Annie şi să o caute pe soră-ta. Mă gândeam că poliţia o va ţine la

distanţă în toată nebunia asta. Tremurând, o îmbrăţişa aruncându-i lui Clay o privire. De ce dracu' ai adus-o aici? ţipă el.

— Încearcă tu să o ţii la distanţă, spuse Clay. Acum, dă-mi furtunul ăla şi scoate-o de aici.

— O să duc furtunul în spate.

Dacă tot vorbeau ca şi când ea n-ar fi fost de faţă, Rory ignoră comentariile lor.

— Tată, cred că Cissy a avut un accident de maşina, pe şosea. N-am reuşit să dau nicăieri de ea. Cineva mi-a spus că s-ar putea să o fi dus ambulanţa în oraş. Tu îi ştii mai bine pe cei care locuiesc în zonă. Te rog, du-te şi află ce s-a întâmplat, de fapt. Eu nu mai suport tensiunea.

Văzu frica şi nesiguranţa din ochii tatălui său. În mod sigur piciorul îl chinuia. Dacă focul s-ar fi întors brusc în direcţia lui n-ar fi putut fugi. Dar nu voia să pară un laş care abandonează casa fiicei lui.

— Familia ta are nevoie de tine! Clay îi luă lui Jake furtunul din mână. Pot să fac eu chestia asta. Dacă situaţia se înrăutăţeşte, o să o scot eu pe Aurora de aici. Dacă rămâi, n-am s-o pot clinti.

— Habar n-am cât o să mai dureze. Dacă flăcările se întorc în direcţia asta, nu merită să încercaţi să mai salvaţi casa. O scoţi de-aici imediat, ai priceput?

— Vezi că pe şosea e harababură. Clay se scotoci în buzunare şi îi întinse cheile de la camionetă. Când o găseşti pe Mandy, mergeţi amândoi la mine acasă şi ne aşteptaţi acolo. Dacă nu reuşiţi să daţi de Cissy, începeţi să sunaţi de la mine pe la spitale. În felul ăsta, o să ştim toţi unde suntem.

Un val de uşurare o cuprinse pe Rory când îl văzu pe tatăl ei că ia cheile pe care i le întindea Clay şi pleacă în direcţia în care lăsaseră camioneta. Sprijinindu-se într-o cârjă, aşa cum nu mai făcuse niciodată până atunci, o porni încet spre drum, spre siguranţă. Simţea nevoia să-l îmbrăţişeze pe Clay pentru a-i mulţumi şi pentru a se simţi protejată în acelaşi timp, dar se temea că, dacă ar da curs emoţiilor şi-ar pierde în totalitate controlul.

— Eu intru în casă să mă schimb, apoi iau furtunul şi merg în spatele casei. Fără să mai aştepte aprobarea lui Clay, Rory o luă la fugă spre casă.

Casa era plină de fum, dar neatinsă de flăcări. Rory îşi schimbă costumul şi pantofii cu o pereche de pantaloni

scurţi şi încălţă nişte adidaşi. Din când în când, auzea ropotul jetului de apă pe acoperiş, semn că totul era în regulă.

Brusc fu cuprinsă de panică, se repezi la sertarul cu lenjerie, găsi capacul preţios şi, spunând încă o rugăciune de mulţumire, îl înfundă în buzunarul pantalonilor.

După ce puse la adăpost singurul lucru valoros pe care îl avea, ieşi repede afară, luă furtunul şi începu să ude tufişurile care străjuiau aleea ce ducea spre coşmelia tatălui său. Gândul că el lăsase deoparte propria casă, atelierul şi motocicleta pentru a avea grijă, mai întâi, de lucrurile fetelor sale îi aduse Aurorei din nou plânsul în gât, dar se stăpâni din toate puterile. De plâns putea plânge şi mai târziu.

Atentă la flăcările care licăreau printre copacii din mlaştină se întrebă dacă mamaia Iris şi ceilalţi care locuiau în partea aceea reuşiseră să scape?

Nu putea spune exact unde ardea şi la ce distanţă, dar se vedea că flăcările erau înteţite de briza oceanului şi împinse spre vest.

Casa lui Cleo şi coliba lui Clay se aflau la vest de

mlaştina familiei Bingham.

Un snop de flăcări învălui tufele care înconjurau azaleele enorme de lângă vechea magazie. Rory trase furtunul de pe alee şi îndreptă jetul spre clădirea din lemn, aţintindu-l asupra flăcărilor care începuseră să lângă tufişurile uscate. Focul înainta mai repede decât putea ea să stropească şi intră în panică. Trase de furtun, dar acesta nu se putea întinde mai mult. Presiunea apei scăzu şi jetul aruncat de furtun ajunse lângă flăcările care cuprinseseră acum lemnul mâncat de termite. Dacă acoperişul magaziei lua foc, pălălaia se va întinde foarte repede la copacii care înconjurau casa.

Văzând că presiunea de la furtunul principal scade, Clay înconjură în fugă rulota. Înţelegând ce vroia să facă, Rory apucă o scăldătoare de păsări din ciment, plină cu apă şi îi aruncă tot conţinutul peste flăcările joase. Apoi fugi spre următoare fântână.

— Ce e înăuntru, în magazie? ţipă el.

— Nişte aparate vechi de tuns iarba, ţigle, tot felul de vechituri, strigă ea.

— E şi benzină? Dădu drumul scăldătoarei pe care o apucase şi se postă în faţa ei, de parcă voia s-o împingă

departe de zona periculoasă.

Rory scutură din cap.

— Tata spunea că locul ăsta e foarte periculos. Îşi ţine benzina la un loc cu motocicleta. Uşurarea care apăruse pe faţa lui o încălzi, dându-i puterea să continue.

O vreme se luptară în tăcere cu flăcările şi scânteile care săreau din toate părţile. Rory umplea cu furtunul tot ce putea fi folosit ca recipient şi Clay ridica toate ornamentele de grădină pe care le umplea ea şi le arunca conţinutul pe pereţii magaziei. Până la urmă, acoperişul pârâi şi se prăbuşi într-o ploaie de scântei, dar tufişurile din jur, udate din belşug, ardeau încet.

Când Clay se caţără pe gard pentru a arunca o sculptură bizantină cu peşti şi sirene pe ultimele pâlpâiri ale focului, pe obrajii lui Rory curgeau lacrimi de fericire şi de uşurare.

— Nu mi-aş fi imaginat niciodată că monumentul de prost-gust al lui Poseidon va folosi vreodată la ceva. Vocea i se frânse, îl luă în braţe pe Clay şi îl sărută.

Mirosea a fum umed şi cămaşa lui cochetă era udă leoarcă de sudoare, dar avea un gust mai grozav decât ciocolata şi căpşunile la un loc. Buzele lui înfometate le

acoperiră pe ale ei, nu neapărat într-un sens pur sexual, ci căutând bucuria vieţii de care şi ea avea nevoie. Starea de beatitudine pe care această înţelegere şi armonie tacită i-o indusese o făcu pe Rory să şovăie şi să nu-l respingă în momentul în care sărutul lui deveni mai pasional, mai flămând.

Clay o strânse tare în braţe şi se cufundă mai adânc în beţia senzaţiilor, folosindu-se de buze şi de limbă cu o pasiune care o făcu să nu-şi mai simtă picioarele.

Un strigăt care venea dinspre şosea îi aduse brusc la realitate.

— Toată lumea e bine acolo?

Cu o înjurătură, Clay se desprinse din îmbrăţişare, rupând vraja. Îşi ridică faţa înnegrită de fum, se uită în direcţia flăcărilor, ascultă un moment sirenele care se auzeau în depărtare, apoi o privi pe Rory.

— Totu-i în ordine aici, strigă el către poliţistul de pe şosea şi cu o voce calmă i se adresă apoi lui Rory: Merg să discut cu poliţistul acela, să văd ce pot afla. Tu du-te la telefon şi vezi dacă poţi să vorbeşti cu cei de la mine de acasă.

Cissy! Fără să mai piardă vremea cu vorbele, Rory o

luă la fugă spre casă. Trebuia să afle ce se întâmplase cu Cissy.

Tremurând, manevră un comutator, mulţumind lui Dumnezeu că încă mai funcţiona lumina. Răscoli prin cutia în care ţinea cărţile de vizită şi, printre foile de lângă telefon, căută peticul de hârtie pe care mâzgălise numărul lui Clay. Îl găsi şi formă numărul, sprijinindu-se sfârşită de tejgheaua din bucătărie, în timp ce asculta ţârâitul de la celălalt capăt al firului.

— Casa familiei Mecloud, răspunse o voce repezită de femeie.

— Cleo! Simţi cum o cuprinde spaima în timp ce se întreba ce caută cumnata lui Clay la casa de pe plajă. Aurora la telefon. Ai mei sunt acolo?

— Slavă Domnului! Vocea lui Cleo deveni mai animată. Doi dintre ei sunt aici şi refuză să plece până nu află ceva despre tine. Unde e Clay?

— Se ceartă cu poliţiştii de pe-aici. Şi sora mea? Au aflat ceva de Cissy?

— Stai să ţi-l dau pe tatăl tău la telefon, înainte să găurească podeaua cu ghipsul.

— Rory! urlă el în telefon, înainte ca Cleo să mai

poată adăugă ceva. Eşti bine?

— Totul e în regulă. Fântâna a secat, am rămas fără magazie, dar cred că am reuşit să stingem toate focarele din zonă. Clay s-a dus să vadă ce mai e de făcut. E şi Mandy acolo? Aţi reuşit să daţi de Cissy?

— Mandy e bine. Şi am găsit-o şi pe Ciss. Maşina ta avea airbaguri, aşa că are doar câteva vânătăi. Era pe picioarele ei când au găsit-o vecinii, ne căuta pe noi. Au dus-o la spital ca s-o ţină sub observaţie. Noi aşteptam să auzim de tine, înainte să dăm o fugă până la Charleston. Te descurci cu toate acolo?

Epuizată, Rory îngenunche pe podeaua acoperită cu linoleum şi-şi rezemă fruntea de dulapul de vase. Murmura rugăciuni de mulţumire, aşa că nu-i putu răspunde imediat tatălui său. Simţea arsura lacrimilor în ochii umflaţi şi şi-i şterse cu mâna în timp ce încerca să găsească vorbele potrivite pentru a-şi linişti tatăl.

— Putem să venim noi acolo cu motocicleta, să luăm maşina şi să mergem după Cissy. Spera ca vorbele sale să fi sunat cât de cât coerent.

— Nu, stai liniştită. Trebuie să aibă cineva grijă de casă. N-ai de unde să ştii că nu apar pe-acolo derbedei

care să caute necazuri cu lumânarea. Ţine-l şi pe Mecloud acolo până ajungem şi noi. Cred că până mâine dimineaţă n-o să-i dea drumul lui Cissy din spital.

Nu reuşea să se concentreze îndeajuns de tare pentru a-l contrazice. Tatăl său i-o dădu şi pe Mandy la telefon, apoi mai schimbară câteva fraze de încurajare şi închiseră.

Cissy era în siguranţă, familia în regulă, dar viaţa ei nu va mai fi niciodată la fel.

Reuşi să ajungă până în baie, se spălă pe faţă şi îşi strânse părul ciufulit şi îmbâcsit de fum într-o coadă groasă. Ţinând în mână capacul câştigător, reuşi să-şi alunge gândurile negre legate de facturile de spitalizare. În schimb, începu să-şi facă griji pentru vecini. Scrută cerul nopţii în căutarea unor noi focare de incendiu şi ieşi în grădină să verifice dacă mai existau zone fierbinţi.

Când zări umbra lui Clay pe alee, fugi spre el, oprindu-se în mod straniu chiar înainte de a ajunge la el. Clay nu luă în seamă nehotărârea ei, îi îmbrăţişa umerii cu braţul şi o întoarse în direcţia casei.

— Cissy e bine, spuse ea cu răsuflarea tăiată,

încercând să-i comunice cât mai multe veşti înainte să o lase vocea. E internată în spital, pentru orice eventualitate. Mandy şi tata se duc să o vadă.

El îi strânse umărul.

— Sora ta e o femeie puternică. Probabil că mai degrabă ar fugi din spital decât să dea ochii cu tine după ce ţi-a buşit maşina aia blestemată.

Rory nu se gândise la asta. Nu-i păsa de maşină. Undeva, pe parcursul desfăşurării evenimentelor, maşina încetase să mai fie atât de importantă.

— Ar trebui să mă duc şi eu acolo şi să vorbesc cu ea, dar tata zice că e mai bine să rămânem aici ca să avem grijă de casă.

— Las-o pe sora ta să se odihnească. Poliţia va patrula nonstop zona, dar cineva trebuie să stea aici. Mlaştina a oprit grosul incendiului, dar nu se ştie dacă au fost stinse toate focarele. Le-am spus poliţiştilor că voi rămâne aici, în caz că vecinii mai au nevoie de ajutor.

O să rămână aici. Cu ea. Singuri într-o casă goală.

Rory îşi dădu capul pe spate pentru a-i putea privi faţa în lumina slabă ce venea dinspre verandă.

Ochii aceia gri o priveau întrebători.

Nu putea să-l alunge acum, nu după ce trecuseră împreună prin tot haosul acela. Nu voia să-l alunge.

16

Un de cafea. Rory ţinu uşa deschisă pentru a intra şi el.

Clay se gândea că ar trebui să-i fie recunoscător pentru că nu-i ceruse să doarmă în grădină, după ce aproape că o bruscase în spatele casei, în condiţii total nepotrivite. Nu era genul de bărbat care îşi exprima cu uşurinţă sentimentele, dar în momentul în care o văzuse alergând spre el, teafără şi cu braţele deschise, simţise în el o nevoie pe care nu o mai cunoscuse, o nevoie ce trebuia neapărat şi urgent satisfăcută. Dorise să o ia în braţe şi să nu-i mai dea drumul niciodată. Apoi, aproape că o devorase până când ea se văzuse nevoită să se elibereze. Nu prea se comportase ca un adevărat erou.

Poate că ospitalitatea ei tipic sudistă o obliga să-l invite înăuntru şi să-l servească cu ceva înainte de a-l alunga. Sau poate voia să afle de la el tot ce ştia despre accident.

Spera că nu era vorba de ultima variantă. Mintea lui

suspicioasă făcuse o legătură destul de strânsă între maşina ei şi izbucnirea acelui incendiu devastator, iar concluziile la care ajunsese nu-i plăceau deloc. Poliţistul nu-i spusese totul. Dacă îl dădea afară, va dormi în grădină, pe pământul ud, dar n-o va lăsa singură.

— Mă mulţumesc şi cu un pahar cu apă, replică el înainte de a-şi aminti că apa se terminase. Oricum, fără apă nu poţi să-mi oferi niciuna, nici alta. Poţi să mă serveşti cu ce ai.

— Casa e cuplată la reţeaua de apă. Numai furtunurile sunt alimentate de la fântână. Se duse la frigider şi scoase câteva cuburi de gheaţă.

Clay avea impresia că ea se afla încă sub influenţa stării de şoc şi a fluxurilor de adrenalină. Vocea îi era răguşită. Se vedea că încercase să-şi cureţe funinginea de pe faţă, dar aceasta persista dincolo de linia unde începea părul. Cu toate acestea, reuşea să-i lumineze lumea asemenea unui răsărit de soare. Şi el nu ştia cum să reacţioneze la asta.

Educaţia stoică pe care o primise îl învăţase cum să-şi stăpânească emoţiile puternice. Nu-şi dorea să fie prin preajmă în momentul în care Aurora avea să-şi revină,

când creierul ei avea să reînceapă să funcţioneze la parametri normali şi ea se va apuca să pună întrebări. Ar fi preferat să o sărute până la epuizare decât să îi înfrunte furia şi temerile.

Se părea că în momentul acela săruturile erau mult mai importante decât siguranţa personală. Se decise totuşi să se abţină.

Lăsă apa rece ca gheaţa să îi aline uscăciunea gâtului. Probabil că mirosea de-ţi muta nasul şi arăta ca un coşar. Avea nevoie de un duş înainte de a se gândi măcar la femeia pe care o dorea atât de mult.

Sau poate că i se părea.

— Dacă tot zici că ai apă, pot să fac şi eu un duş? Clay puse paharul pe bufet. Dacă tot avea să-şi petreacă noaptea aici, voia ca Rory să se simtă în largul ei; nu era momentul să-i mai ceară şi altceva.

Rory îşi muşcă buzele voluptuoase. Clay spera ca fascinaţia pe care o desluşea în ochii ei să nu fie doar o plăsmuire a imaginaţiei sale. Dacă ea ar renunţa la autocontrolul acela de oţel, fie numai şi pentru o secundă, poate că el ar reuşi să vadă stele pe cerul nopţilor violete şi împreună să uite seara asta oribilă.

Inima începu să-i bată în ritmuri tribale, palmele i se umeziră şi asta nu din cauza paharului de apă.

— Sigur că da. Ştii unde e baia, răspunse ea, coborându-şi privirea spre buzele lui.

— Am putea să facem un duş împreună. Ridică întrebător o sprinceană, glumind doar pe jumătate. Adrenalina le biciuise amândurora nervii. Ştia că nu e momentul să facă pasul acela. Voia doar ca atracţia care exista între ei să fie recunoscută de amândoi. Poate că avea nevoie să se convingă că era un sentiment reciproc.

Ea păru mai puţin şocată decât se aşteptase şi deveni gânditoare. Cel puţin scăpase nepălmuit.

— Da, am putea, dar n-o s-o facem. Îşi încrucişa braţele peste sânii plini, puşi în evidenţă de tricoul murdar, îşi ridică bărbia şi făcu un pas înapoi. Eu o să folosesc duşul lui Cissy.

Neştiind cum să reacţioneze, Clay rămase pe poziţii. Nu voia să se culce cu o femeie dacă ea nu dorea chestia asta. Voia doar să înţeleagă. Aşteptă, fără să mai spună nimic.

Ea îl privi şi-şi trecu mâna prin părul ciufulit.

— E doar efectul adrenalinei şi al hormonilor. Nu mai

sunt de mult copil. Nu trebuie să dau curs tuturor nevoilor care mă cuprind la un moment dat.

Sentimentul era reciproc. Clay se putea mulţumi cu atât. Cel puţin pentru moment.

— Nici eu. Vocea îi suna destul de înfundat. Probabil că din cauza fumului, îşi zise el. Când o femeie mi se oferă, nu înseamnă că sar imediat în pat cu ea. Prefer să aştept pe cineva cu adevărat special.

Fără să se mai apuce să-i explice inexplicabilul, Clay se întoarse şi o porni spre baie. Avea mare nevoie de un duş, însă nu se putea hotărî dacă de unul fierbinte sau de unul rece.

După ce-şi spălă de mai multe ori părul cu şamponul lui Cissy şi se lăsă biciuită de şiroaiele fierbinţi, Rory ieşi de sub duş şi îmbrăcă o rochie de doc, lungă până la glezne, pe care o găsise în dulap.

Se simţea curată pe dinafară, dar fumul părea să-i înceţoşeze încă mintea.

Îşi făcea griji pentru Cissy. Se temea că focul s-ar putea întoarce. Nu ştia unde să pună capacul acela norocos. Clay îi tot dădea târcoale, aşteptând de la ea ceva ce încă nu era pregătită să-i ofere.

Când o femeie mi se oferă, asta nu înseamnă că sar imediat în pat cu ea. Oare o dorea tocmai pentru că nu i se oferise, pentru că făcuse pe inaccesibila?

Trebuia să înceapă să se gândească şi la altceva. Gândurile i se întoarseră la capacul pe care-l pusese acum în buzunarul rochiei. Ar fi putut să ardă în incendiu. Un milion de dolari duşi pe apa sâmbetei, doar pentru că, în prostia ei, nu dusese capacul la o bancă din Charleston.

Dacă se concentra asupra familiei sale şi a capacului de un milion de dolari îi mai rămânea puţin timp să se gândească la bărbatul acela viril care acum probabil se plimba prin sufragerie. În starea în care se găsea, ar fi putut să urle ca un tigru în călduri şi ea să reacţioneze la chemarea lui.

Încet, îşi prinse părul ud într-un coc pe care-l fixă cu câteva agrafe. Căută prin dulapurile lui Cissy ceva cosmetice, dar nu găsi nimic pe placul ei. Când nu mai găsi alte motive pentru a rămâne în baie, se întoarse în camera de zi. Ar fi putut să întocmească o listă cu ce mai era de făcut în grădina care încă mai fumega. În mod sigur, avea cu ce să-şi ţină mintea ocupată, ca să nu

se mai gândească la dorinţele pe care i le deşteptase sărutul lui Clay.

În loc să se plimbe prin cameră, aşa cum crezuse ea, oaspetele ei îi mutase calculatorul în faţa televizorului. Ar fi putut să-i simtă şi prezenţa din celălalt capăt al încăperii, dar stătea cuminte pe canapea, trăgând în nişte ciuperci mari, violete şi, în acelaşi timp, supraveghind grădina prin fereastra camerei pentru a se asigura că nu mai izbucnesc alte flăcări.

Jocurile pe calculator nu erau oare pline de împuşcături, sânge şi alte modalităţi de manifestare a excesului de testosteron? Aproape că s-ar fi simţit mai bine dacă l-ar fi surprins aruncând în aer camioane pe ecran şi nu stând ghemuit pe canapea. Oare de unde apăruse jocul acela. Ea nu avea aşa ceva pe calculator. Să se fi jucat Mandy pe calculatorul ei?

Rory se întreba cum putea fi atât de calm şi de sigur pe el, când ea aproape că nu-şi mai încăpea în piele de agitaţie.

El ridică privirea când o auzi venind şi ochii i se umplură de văpăi, tulburând-o şi mai tare. Nu mai cunoscuse niciodată un bărbat asemenea lui Clay

Mecloud. Acum, nu mai putea să-l catalogheze ca motociclist sau ca un pierde-vară. Şi, neştiind cum să-l catalogheze, nu ştia nici cum să se poarte cu el. De fapt, cine era el?

Părul ud i se lipea de gâtul puternic şi bronzat. Îi dăduse o cămaşă veche de-a tatălui său. Jake era un bărbat solid, dar Clay avea cămaşa descheiată şi chiar şi aşa stătea întinsă pe umerii lui largi. Cum nu găsise ce să-i dea în locul pantalonilor kaki care erau uzi şi murdari, Clay îşi înfăşurase în jurul mijlocului un prosop mare de baie. Probabil îşi pusese pantalonii la spălat, căci se auzea uscătorul mergând. Deci, ştia să spele. Asta îi dădea mai mult de gândit decât ce ascundea prosopul acela.

Aruncă o privire furişă spre abdomenul lui, dar nu reuşi să vadă decât un petic de piele acoperit cu păr blond.

Se înfiora când îşi dădu seama cât de mult o excitase acea privire furişă. Îi ignoră sprinceana ridicată întrebător şi începu să dea drumul ventilatoarelor pentru a curăţa mirosul de fum din casă.

Ridicând din umeri, Clay se întoarse la jocul său. Era

prea nervoasă pentru a-l deranja, aşa că deschise uşa frigiderului. Trebuia să stea de veghe toată noaptea, dar era cazul să şi mănânce.

Aruncând din când în când câte o privire pe fereastra bucătăriei spre curtea din spate, în timp ce Clay o supraveghea pe cea din faţă, ea fierse nişte creveţi, tăie câteva felii de brânză şi curăţă căpşunile. Puse totul pe o tavă, mai adăugă câţiva ciorchini de struguri, nişte biscuiţi, un bol de sos, duse tava în sufragerie şi o aşeză pe măsuţa de cafea.

— Nu stăteai mai confortabil pe fotoliu? Clay nu-şi ridică ochii.

— Nu poţi sta confortabil şi gândi limpede în acelaşi timp, zise el.

Avea nişte picioare lungi, musculoase, cu glezne puternice, care-i spuneau că era un adept al joggingului. Rory se întoarse spre ecranul televizorului pentru a-şi ascunde nervozitatea.

— Ai nevoie de o minte limpede pentru a juca astfel de jocuri? Pe televizor apăruse un elefant roz ce călca în picioare un clovn şi umplea ecranul cu baloane colorate care explodau. Nu prea-ţi trebuie mult cap pentru aşa

ceva.

— Pentru jocul ăsta trebuie. L-ai jucat vreodată?

— N-am avut niciodată vreme să mă ocup de jocuri video, recunoscu ea. Nu ştiu de unde l-a luat Mandy pe ăsta.

— I l-am dat eu acum câteva zile, când a fost la mine cu Kiz.

Ar fi trebuit să-mi dau seama!

— Ce vrei să bei? Nu intenţionase să sune atât de categoric. Clay se opri din ceea ce făcea şi-şi ridică spre ea privirea aceea de neînţeles. Poate că bărbatul din faţa ei nu comunica prin metodele obişnuite, dar o asculta întotdeauna cu atenţie, chiar şi atunci când ea şi-ar fi dorit să nu o facă. Nu-i plăcea starea de nervozitate care o cuprinsese. O făcea să se comporte mult mai defensiv decât de obicei.

— Vin n-ai, nu-i aşa? aruncă o privire spre tavă şi luă o mână de creveţi.

— Nu. Pe-aici se perindă destul de mulţi adolescenţi, aşa că nu prea ţinem băuturi în casă, în afară de baxul de şase beri al tatei. Îţi convine?

— E chiar mai bine! Mulţumesc. Puse deoparte

tastatura şi, ţinând strâns prosopul în jurul taliei, merse până în baie să verifice dacă i se uscaseră pantalonii.

Rory se simţi mai uşurată constatând că nu era singura care se simţea stânjenită de situaţia creată. Probabil că ar fi atins culmea disperării dacă ar mai fi privit mult prosopul acela, aşteptând să se mişte.

Clay reveni îmbrăcat în pantalonii umezi, dar curaţi. Nu putea spune că arăta mai bine decât atunci când era înfăşurat în prosop. Îşi fixă privirea asupra feţei lui şi evită să se uite când stofa aceasta i se lipi de trup în clipa când se aşeză şi ea îi întinse o cutie de bere rece. Se învârteau unul în jurul celuilalt de parcă erau doi adolescenţi timizi.

Clay se aşeză pe canapea lângă ea şi mai luă o porţie de creveţi.

Rory crezuse că el se concentrase exclusiv asupra jocului pe calculator şi fu surprinsă când după o vreme o întrebă:

— Şi zici că n-ai avut niciodată timp pentru jocuri video?

În momentul acela, ea îşi dădu seama că jocul era doar o diversiune, ca şi mâncarea, de altfel şi că ea se

află în centrul preocupărilor lui. Era aproape înspăimântător să afle că reprezintă ţinta unui asemenea interes.

Încercă să pară indiferentă şi ridică din umeri.

— Tata n-a câştigat niciodată suficient de mult pentru a ne permite să cumpărăm altceva decât strictul necesar şi să ne achităm facturile. Cissy şi cu mine a trebuit să lucrăm pentru a ne cumpăra haine şi ce ne mai trebuia. Jocurile nu reprezentau o prioritate pentru mine.

Gustă o căpşună şi, lăsând impresia că-i place, se apucă să muşte din fruct. Cu toate acestea părea că nu-şi dă seama ce mănâncă. Toată atenţia îi era concentrată asupra ei.

— Te învăţ eu cum se joacă. O să te ajute să te relaxezi.

Rory ar fi vrut să ştie câte ceva despre imaginile acelea colorate care umpleau ecranul, dar nu era sigură de intenţiile lui, dat fiind nivelul hormonilor care circulau prin cameră.

— Probabil că ar fi mai bine să patrulăm prin împrejurimi, măcar din când în când. Lichenii ăia uscaţi pot să ia foc foarte repede.

— A început să plouă. Nu cred că mai avem de ce să ne temem.

Se concentrase într-atât de tare asupra lui, încât nu-şi dăduse seama că începuse să plouă. Ascultă, surprinsă. Ropotul pe care îl auzea pe acoperiş nu putea fi pus pe seama ramurilor copacilor. Încă nelămurită, se ridică şi merse până la fereastra care dădea în grădina din spate. Nu prea reuşea să vadă prea multe în lumina slabă care venea de pe verandă, dar formele întunecate pe care le putea desluşi sclipeau şi reflectau picăturile de apă.

Abia acum îşi dădu seama cât de speriată fusese că ar putea să-şi piardă rulota în incendiu. Îşi lipi fruntea de fereastra aburită şi dădu drumul unui oftat de uşurare. Când era copil îşi ura casa, i se părea că o face de râs, dar acum, când fusese în pericol de a o pierde, realizase cât de mult însemna pentru ea. Aici îşi petrecuse copilăria şi adolescenţa. Amintirile pe care le mai păstra despre mama ei, Crăciunurile pline de veselie şi petrecerile de ziua ei, toate erau legate de casa asta. Era o casă, nu o rulotă. Şi nu se putea compara cu apartamentul ei din oraş.

Se retrase de la fereastră şi fu oarecum surprinsă de

bărbatul acela masiv care ocupa aproape în totalitate canapeaua de lângă ea, de părul lui decolorat du soare care strălucea în lumina veiozei, de intensitatea cu care o privea – atât de intens, încât rămăsese cu cutia de bere în mână, uitând să mai bea.

Se aşeză lângă el.

— Ar trebui să dormim puţin, zise ea.

— Nici gând. Aducându-şi în cele din urmă aminte ce voia să facă cu cutia de bere pe care o ţinea în mână, Clay trase o înghiţitură zdravănă şi puse cutia pe braţul canapelei. Văzând că ea rămâne tăcută, se întinse după tastatură. Dacă vrei, poţi să te duci să te culci. Dacă n-ai nimic de reparat prin casă, o să-mi pierd vremea cu jocul ăsta.

— N-o să se întâmple nimic dacă rămân singură, spuse ea, testând terenul. Poate reuşeşti să găseşti cheile de la motocicleta lui tata.

Privirea pe care i-o aruncă Clay era plină de furie.

— Poliţiştii patrulează zona pentru a-i descuraja pe eventualii hoţi care vor să profite de haosul ăsta. Sora ta e în spital şi nu ai niciun mijloc de transport. Crezi că ar fi bine să plec şi să te las singură?

Toţi bărbaţii pe care îi cunoştea ea aşa ar fi făcut. Mai ales, după ce le-ar fi refuzat avansurile.

Clay nu reacţiona ca o persoană normală – probabil pentru că se afla pe o treaptă superioară faţă de ceilalţi, fapt care îi permitea să aibă o perspectivă mai mare asupra lucrurilor. N-avea niciun motiv să creadă acest lucru despre el, dar aşa i se părea.

Nervoasă, Rory îşi prinse braţele cu palmele şi, vorbind în şoaptă, dădu glas celei mai negre spaime a ei:

— Cissy conduce foarte prudent. Nu îmi dau seama cum a putut să iasă de pe drumul ăla.

Din privirea pe care Clay i-o aruncă înţelese că el nu voia să vorbească despre asta, dar ea nu se putea abţine. Aproape că pierduse totul în seara asta. Trebuia să înţeleagă de ce.

— Poate că i-a sărit o căprioară în faţa maşinii. Mai ai răbdare până o să poţi vorbi cu ea. Clay privea ţintă ecranul calculatorului, fascinat parcă de ce vedea acolo, dar ea începuse să înţeleagă că jocul nu era decât o activitate cu care îşi ocupa creierul hiperactiv.

— Credeam că numai în filme o maşină poate provoca un incendiu de o asemenea amploare. Nu

reuşea să renunţe atât de uşor la subiect. Nu îndrăznea să se relaxeze. Simţea nevoia să controleze într-un fel situaţia.

— Aerul era îndeajuns de uscat pentru ca o scânteie provenită de la o bucată de fier frecată de o piatră să aprindă benzina cursă dintr-un rezervor fisurat, insistă el. O să aflăm mai multe mâine dimineaţă. Găseşte-ţi altceva de făcut şi nu mai pune întrebări la care nu putem răspunde.

Privind elefantul roz care dansa pe ecran, manipulat de Clay, Rory renunţă. Oricum, nu putea să doarmă în noaptea aceea. Luând în considerare alternativele pe care le avea, ea cedă.

— Învaţă-mă şi pe mine să joc.

Credea că ochii aceia clari o să-i întoarcă o privire drăcească, dar nu se întâmplă aşa; ea acceptă mâna pe care i-o întinse Clay şi se aşează lângă el, pe canapeaua verde de pluş.

Un bărbat care mirosea a săpun de lămâiţă nu putea fi chiar aşa de periculos.

— Dacă prinţesa ia sabia pierde jocul, dar dacă alege undiţa reuşeşte să învingă monstrul? întrebă Aurora, în

timp ce personajul ei intra victorios pe Poarta de Aur. Cine naiba inventează chestiile astea?

— Adolescenţii care n-au altceva mai bun de făcut, sugeră Clay sec. O convinsese într-un final să se aşeze în faţa lui pentru a-i putea arăta mai bine cum să manevreze comenzile jocului, dar ea refuzase şi se ghemuise pe marginea canapelei. Îi plăceau femeile independente, dar tipa asta întrecea orice limită.

— M-ai dat gata. Credeam că în jocurile astea nu e vorba decât de bătălii sângeroase, dar chestia asta e cu adevărat distractivă! Ce trebuie să fac? îşi ghidă personajul până în faţa unei cărţi prăfuite de pe un raft.

Clay îşi scoase personajul său, Ţestoasa Albastră Karatistă, de după nişte stânci şi începu să dea târcoale unui cufăr suspect aşezat pe podeaua peşterii.

— Cei mai mulţi ar începe să caute comoara.

— E prea evident, râse ea şi deschise cartea virtuală. Se vede treaba că persoana care a creat jocul ăsta are o minte diabolică.

Clay nu era sigur dacă remarca ei era un lucru bun sau nu, dar mirosul care se ridica din şuviţele ei arămii îl ajuta să nu-i pese. Acum că jocul îi stimula imaginaţia,

Aurora începu să sară pe perna canapelei. Lui nu-i mai păsa ce se petrecea pe ecran. Voia pur şi simplu să-i savureze entuziasmul, să-şi scufunde degetele în moliciunea cărnii de femeie şi să vadă unde-i va duce pasiunea.

Lacrimile ei de mai devreme îi ciuruiseră armura, aşa că fiecare cuvânt al ei i se strecura aproape de suflet, iritându-l, amăgindu-l sau calmându-l. O să-l facă praf dacă mai continua aşa. Râsul ei devenise periculos, îl făcea să se înmoaie.

Şi totuşi nimic din ce făcea ea nu reuşea să-i înmoaie singurul lucru care-i rămăsese tare toată seara. Şi nici asta nu-l deranja. Cu altă femeie ar fi devenit nerăbdător, dar ea continua să-l surprindă, aşa că îi era mult mai uşor să aştepte până când va fi pregătită.

Era o rebelă din naştere, deghizată într-o persoană conformistă. Nu era sigur că ea îşi dădea seama de asta. Voia să fie în preajma ei când va conştientiza ce zăcea în ea. De fapt, îşi dorea mai mult, dar pentru moment trebuia să o ia uşor.

— Oh, ticălosule! strigă ea când ţestoasa lui câştigă cartea.

Aurora vru să-l lovească cu cotul în stomac, dar Clay profită de mişcarea ei şi o trase spre el, oftând satisfăcut când îi înconjură mijlocul cu braţul.

— Numai cei înţelepţi sunt răsplătiţi. Îi ronţăi urechea până când ea întoarse capul spre el. Clay avea braţele pline de ea şi nu mai putea rezista tentaţiei. Îi găsi gura şi o sărută.

Închise ochii şi se abandonă acelei senzaţii minunate – buze cu aromă de căpşuni, păr care mirosea a rozmarin, săruturile ei pe care le simţea până în vintre – agonie şi extaz contopite într-o singură senzaţie.

Se lăsă pe spate, până atinse pernele de pe spătarul canapelei şi o trase pe Aurora peste el. Ea se abandonă, sărutându-l pătimaşă, în loc să protesteze, aşa cum se aştepta el.

Simţindu-i sânii tari şi abdomenul lipite de el, Clay se întoarse şi o prinse între el şi spătarul canapelei. Ea îşi mişca limba într-un fel care pur şi simplu îl scotea din minţi. Hormonii lui îi cereau să preia controlul şi să o cucerească, să câştige acel duel al limbilor şi să îşi revendice premiul.

Nu avea de gând să o sperie şi să o facă să dea înapoi,

aşa cum se întâmplase mai devreme. O dorea pe Aurora în atâtea feluri încât simţea că avea să-i explodeze capul dacă mai stătea într-o astfel de tensiune. Ştia că odată ce-şi punea ceva în cip, odată ce-şi fixa un scop, intensitatea emoţiilor sale putea să depăşească uşor limitele bunului simţ.

Îşi răscolea creierul încins în căutarea unor modalităţi prin care să-şi menţină controlul şi în acelaşi timp să o încurajeze să continue, dar femeia care îi umplea braţele şi îl săruta cu pasiune nu îl încuraja să gândească prea coerent. Degetele ei lungi îi răvăşeau părul şi îi simţea sânii şi coapsele lipite de el, în cele mai sensibile locuri. Toată energia mentală o luase la vale, spre zonele mai sudice ale trupului său. Ceea ce simţea îl convinse că nu era vorba de o întâlnire ca oricare alta. Era vorba de altceva, de ceva pentru care încă nu era pregătit să afle.

Animat de o ultimă urmă de luciditate, Clay prinse mâna Aurorei, depuse o sărutare în palma ei şi i-o puse pe braţ.

— Îţi aduci aminte de jocurile alea vechi care aveau un joystick în loc de tastatură? Să presupunem că eu sunt joystick-ul tău. Condu-mă tu unde vrei.

Spera că lăsându-i ei controlul total n-avea să se sperie şi să fugă.

Rory deschise brusc ochii şi îl privi neîncrezătoare. Joystick?

Nu ştia nimic despre joystick-uri şi îşi chinui mintea să găsească un înţeles ascuns în ceea ce-i spusese el. Un trup de bărbat o presa de pernele canapelei, o coapsă puternică o prinsese pe-a ei în capcană şi îşi dorea atât de multe lucruri în momentul acela, încât nici nu ştia pe care să-l numească mai întâi. Se putea gândi la o anume parte a corpului lui care semăna cu un joystick, dar n-avea de gând să-l atingă acolo. Nu putea să fie atât de necioplit şi să sugereze ca ea să…

Clay îi desfăcu coarda şi îi lăsă părul să-i cadă liber pe umeri.

— Ce zici de asta? Îţi place să stai cu părul desfăcut? Se aplecă şi începu să îi ronţăie din nou lobul urechii. O câştigă ţestoasa pe prinţesa cea frumoasă dacă o sărută aici?

Chicoti uşurată la auzul prostiilor lui. Jocurile erau distractive şi n-avea de ce să se teamă.

— Ţestoasa are toate şansele să ajungă cu labele în

sus, dacă nu e atentă.

— Atunci ţestoasa va muri. Dar prinţesa cea frumoasă şi bună nu o va lăsa să moară. Ea o poate învăţa pe prinţesă multe lucruri. E o ţestoasă înţeleaptă şi foarte folositoare, spuse el, sărutându-o în spatele urechii.

Putea să-i fie de folos în mai multe moduri, nu numai aşa, dar în momentul acela ea se concentra doar asupra sărutărilor pasionale şi a senzaţiilor puternice care o învăluiau. Nimeni nu-i mai spusese vreodată „prinţesă frumoasă şi bună”. Îi plăceau şoaptele, dar premiul pe care îl vâna erau mâinile lui.

Luându-se după el, Rory îşi trecu mâinile prin părul lui, apoi pe obraz şi îi conduse gura spre a ei. El îi acceptă oferta cu atâta dăruire, încât ea avu senzaţia că se topeşte.

Din păcate, el nu-şi mai folosi mâinile magice şi nu o mai atinse. Se sprijinea doar de spătarul negru al canapelei, tachinând-o cu sărutări mici şi doar atât. Ea voia să-i simtă braţele în jurul ei. Voia să-l simtă greu deasupra pântecului ei. Sânii ei tânjeau după atingerea mâinilor lui. Ştia unde vor duce toate acestea şi nu-i păsa deloc.

— Ţi-aş sugera să… îi prinse mâna şi i-o strecură sub cămaşa lui pentru ca degetele ei să-i poată mângâia pielea netedă, sub care jucau muşchii puternici.

— Ţestoasa are o carapace foarte puternică, murmură ea. Îi plăcea felul în care îi simţea muşchii tresărind sub degetele sale, aşa că îşi continuă mângâierea şi pe spatele lui. El gemu de plăcere când ea îşi îndreptă atenţia asupra sfârcurilor lui.

— Ţestoasa ar putea să moară de plăcere înainte să o mulţumească pe prinţesă, îi şopti el la ureche. Răsuflarea lui era fierbinte. Îţi stă la dispoziţie. Arată-i calea, Alteţă.

În copilărie nu-i prea plăcuse să se joace. Înţelesese că pentru a scăpa de spectrul sărăciei trebuia să înveţe, să muncească din greu şi să fie cea mai bună în tot ce făcea.

Privise sexul ca pe o altă lecţie care trebuia învăţată şi studiată, dar renunţase la el când văzuse că nu-i aduce niciun avantaj. Tachinările lui Clay îi deschiseseră o perspectivă cu totul nouă şi foarte interesantă asupra acestui domeniu de mult abandonat. Îi plăcea ideea de a se juca cu el. Îi plăcea jocul pe care îl juca el.

Îi luă mâna şi-i răsfiră degetele pe obrazul ei, savurând senzaţia pe care i-o oferea pielea aspră a acestora pe moliciunea obrazului.

— Atinge-mă! îi comandă ea cu cea mai princiară voce de care era în stare. Simpla pronunţare a cuvintelor o făcu să se înfioare. Nu fusese în viaţa ei atât de directă.

— Servitorul tău va face asta cu mare plăcere. Vocea lui Clay era joasă şi convingătoare, dar nu trăda urmă de supunere. Îşi trecu degetele peste obrazul ei şi o privi în ochi de parcă ar fi fost cea mai de preţ comoară din lume şi el era gata să-şi exercite stăpânirea asupra ei. Îşi coborî mâna pe gâtul ei şi îi acoperi cu sărutări linia maxilarului, căutând locurile care o făceau să geamă de plăcere. Îşi trecea buzele uşor peste pielea ei, dar cu o pasiune care o făcea să-şi piardă minţile.

Intensitatea privirii lui deveni insuportabilă şi îşi întoarse capul pentru a-i întâlni din nou gura. Aşa era mai uşor, putea să-l atingă, să-l simtă, nu doar să privească ce se întâmpla între ei.

Clay o sărută uşor, savurându-i gura şi limba, lăsând dorinţa să crească înăuntrul lor. Mâinile îi mângâiau

spatele, fesele şi coapsele, atingând-o peste tot, mai puţin acolo unde îşi dorea cel mai tare să o atingă.

Servitorul ei, pe dracu'! El era cel care avea controlul şi chestia asta o înnebunea.

Îi pipăi pieptul şi îi ciupi sfârcurile pentru a-i arăta unde îşi dorea să fie atinsă, dar el parcurse înapoi calea pe care o făcuse, înnebunind-o de dorinţă. Sărutările lui deveniră mai pătimaşe, însă mâinile se mulţumiră să rămână în zonele deja explorate.

Toţi ceilalţi bărbaţi pe care îi sărutase se repeziseră la sânii ei, nu şi creatura asta enervantă.

— Spune-mi ce vrei să fac şi o voi face, murmură el cu buzele lipite de gura ei, acordându-i o libertate iluzorie, forţând-o să admită că îşi dorea să o atingă la fel de mult pe cât dorea şi el.

Ea nu mai luase niciodată comanda în materie de sex. I se păruse că nu era o chestie feminină sau se temuse că-şi va îndepărta partenerul cu agresivitatea ei. Clay însă o lăsa să înţeleagă nu numai că erau egali în toate, ci şi că putea să oprească totul atunci când voia ea. Decizia îi aparţinea în totalitate.

— Supă de ţestoasă fac din tine, murmură ea drept

răspuns, dar simţea că nu va mai rezista prea multă vreme jocului. Îi luă mâna rămasă liberă şi i-o puse pe sânul ei.

Reacţia lui fu aproape instantanee şi mulţumitoare pe de-a-ntregul.

Prin ţesătura rochiei, Clay o cuprinse, o strânse şi o explora de parcă era cel mai minunat premiu primit vreodată, timp în care ea aproape că leşină de plăcere. Citi o satisfacţie totală în ochii lui, în timp ce înregistra reacţiile ei la fiecare mângâiere. Când, în sfârşit, îi descheie nasturii rochiei şi îşi strecură mâna înăuntru, Rory nu mai fu în stare să-l privească. Închise ochii şi se lăsa pradă simţurilor.

Simţurile puteau fi mincinoase, sentimentele şi pasiunea adormeau conştiinţa, ştia asta, dar Clay îi sfărâmase toate barierele. Nu-l putea numi egoist sau lacom şi nici nu putea spune că era interesat doar de corpul ei, oricât de mult ar fi încercat. El se concentra asupra plăcerii ei, asupra nevoilor ei, înainte de a se gândi la ale sale.

Acum, o trăsese cu totul sub el. Totul se întâmplase repede, parcă prea repede. Mâinile acelea iscusite, care

desfăcuseră ceasuri şi motociclete, nu avuseseră nicio problemă cu închizătoarea sutienului. Îşi umplu palmele cu sânii ei şi o aduse pe culmile plăcerii doar atingând-o. Când se aplecă şi-i dezmierdă cu limba locurile pe care le mângâiase înainte, Rory îşi pierdu şi ultima urmă de control, se predă, se abandonă în braţele lui şi gemu de plăcere, până când simţi că are nevoie de ceva mai mult decât gura care îi dezmierdă sânii.

Se întinse spre catarama curelei lui şi se trezi că el îşi descheie pantalonii înainte ca degetele ei tremurânde să atingă primul nasture. Geamătul de plăcere pe care el îl scoase când ea prelua comanda zonei nou descoperite descătuşa un alt fluviu de pasiune din adâncurile ei, aşa că se comportă cu mai mult curaj decât o făcuse vreodată.

Întotdeauna se mulţumise să accepte ceea ce îi ofereau partenerii ei şi niciodată nu căutase propria-i plăcere. Clay îi oferea posibilitatea să hotărască cât de mult sau cât de puţin voia să fie la cârma jocului.

Îşi ridică coapsele pentru ca el să-i poată scoate rochia peste cap şi astfel să o poată atinge prin chiloţi. Trase de pantalonii lui până când el se ridică de pe canapea şi şi-i

dădu jos. Portofelul îi căzu pe podea cu un plesnet sec, dar ea era prea fascinată de proeminenţa din boxerii lui pentru a mai da atenţie la alte detalii.

Îşi ridică privirea doar atunci când realiză că el rămăsese în picioare, nemişcat şi se uită la ea de parcă era o parte dintr-un festin destinat zeilor.

Când vorbi, cuvintele îi confirmară ceea se putea citi în ochii lui.

— Îţi dai seama cât eşti de frumoasă? Mă faci să mă simt îndeajuns de păgân pentru a îngenunchea la picioarele tale şi a te venera.

De obicei, se simţea stânjenită de corpul ei, dar cuvintele lui Clay o eliberaseră de toate inhibiţiile.

— Dacă eu aş fi Juno tu mi-ai fi un Jupiter foarte potrivit, murmură ea, incapabilă să reziste neruşinatei etalări a masculinităţii lui.

Clay o acoperi cu trupul lui. Joaca se terminase. Se lăsase în voia unui zeu al sexului, ale cărui puteri nu le cunoştea, dar de ale cărui intenţii era sigură.

Nu-i mai păsa dacă va fi vorba doar de o noapte sau dacă vor rămâne pururi împreună. Avea nevoie de el acum.

Rory îşi deschise braţele pentru a-l primi şi Clay îngenunche pe canapea, astfel încât erecţia lui o presa acolo unde şi-l dorea cel mai mult. Nici dacă ar fi vrut nu ar fi putut să îl oprească. Era vrăjită de sărutările lui, de magia mâinilor lui pe sânii ei, de murmurele de plăcere şi de prostioarele pe care i le şoptise la ureche în timp ce o dezbrăca.

— Numai să-mi spui când, îi ceru el cu nasul lipit de obrazul ei. Erau aproape goi şi atingerea pielii le încingea sângele. Spune formula magică.

Clay transformase sexul într-un joc şi o învăţase cum să-l joace. Nu ştia dacă pierde sau câştigă, dar îi oferise şansa să facă ea următoarea mutare. Şi n-avea de gând să-l refuze.

Dacă tot se gândea la ceea ce făceau ca la un joc, se hotărî să-i arate că putea să joace de la egal la egal cu el. Atinse elasticul boxerilor lui.

— Câştig ceva dacă eliberez dragonul?

— Bagheta magică, o corectă el, scoţându-şi boxerii dintr-o singură mişcare. A se folosi cu atenţie.

Râzând, cu răsuflarea tăiată de mărimea premiului pe care-l câştigase, ea îl corectă.

— Vrei să spui toiagul fermecat.

Ignorându-i remarca apreciativă, Clay îi scoase chiloţii în timp ce gura şi buzele lui îi făceau lucruri care lăsau goale de conţinut cuvintele cu care ar fi putut fi descrise. Se abandonă în braţele lui şi murmură, cu buzele lipite de ale lui:

— Abracadabra.

El prelua imediat conducerea. O acoperi cu trupul lui şi îi cuceri gura cu limba, înainte de a o poseda cu sexul lui.

Cu un ţipăt, Aurora acceptă atingerea, căzu pradă vrăjilor Cavalerului Roşu şi lăsă licoarea vieţii să o facă să tremure de fericire.

17

Ciuperci multicolore explodau pe ecranul calculatorului pe acordurile melodiei „Love Me Do”.

Clay se trezi cu o senzaţie de mulţumire atât de totală încât se întrebă dacă ciupercile pe care le vedea în faţa ochilor nu erau rodul halucinaţiilor lui.

Apoi simţi aroma căpşunilor şi îşi dădu seama că moliciunea sânilor care-l încălziseră toată noaptea dispăruse, îi lipseau, îi lipsea trupul cald al Aurorei

lângă al său, aşa că îşi schimbă poziţia pentru a vedea dincolo de capătul canapelei.

În lumina blândă a zorilor, Aurora stătea splendid de goală la picioarele lui, absorbită în manipularea comenzilor, încercând să învingă jocul pe care el îl crease. Era o imagine minunată, pe care ar fi putut să o admire o viaţă întreagă. Prin cap începură să-i danseze fantezii în care el se trezea astfel în fiecare dimineaţă.

Fanteziile îi hrăneau însă nişte nevoi mai mult fizice.

O atinse uşor pe spate cu un deget de la picior, semnalându-i că se trezise şi că o dorea. Ea se opri din joc şi-l privi cu precauţie. Nu era tocmai reacţia pe care o aştepta el. Bine măcar că nu-şi pusese iarăşi armura.

— Bună dimineaţa, regina mea. Se ridică într-un cot şi o întrebă: Cât de repede crezi că se întoarce tatăl tău?

Ea nu se apucă să ţipe şi nici nu fugi, aşa că speranţele lui crescură. Poate că nu era doar în imaginaţia lui faptul că în noaptea care trecuse ei depăşiseră cumva nivelul strict fizic. Poate că se refugiase în joc pentru că se jena de intensitatea acelei legături. Pe el sentimentul asta îl făcea destul de nervos, dar era pregătit să-şi asume nişte riscuri. Spre deosebire de ea. Se părea că se decisese să

nu mai prelungească interludiul lor fizic. Cu o mişcare cursivă, fluidă, în care se amestecaseră sâni, coapse şi păr, ea se aplecă după rochia de doc.

Simţindu-se un pic cam dezgolit, Clay scrută covorul în căutarea pantalonilor. Ea i-i aruncă înainte de a-şi îmbrăca rochia.

Nu se putea spune despre el că era un expert în materie de femei, dar îşi putea da seama că tăcerea aceea prelungită nu era de bun augur. Lui nu-i ajungea ce se întâmplase cu o noapte înainte. Crezuse că şi ea simte la fel. Poate că nu era foarte prietenoasă dimineaţa.

Privi cu regret cum docul acoperă sfârcurile rozalii, curbele suple şi, într-un final, cârlionţii de un roşu mai închis care nu mai erau ascunşi de chiloţi. Prinţesa lui vikingă radia în lumina dimineţii senzualitatea unei zeiţe a sexualităţii, iar el voia să o păstreze cât mai mult.

Îşi trase pe el pantalonii kaki şi culese de pe jos boxerii şi cămaşa pe care ea i-o împrumutase.

— Cafea?

Voia să o facă el, dar ea dădu din cap şi plecă în picioarele goale să umple ibricul cu apă. Temându-se că

orice ar fi spus, ar fi putut-o deranja într-un fel sau altul, Clay se îndreptă spre baie pentru a se face mai prezentabil, lucru destul de greu de îndeplinit în lipsa unui aparat de ras.

Se strâmbă când îşi văzu în oglindă faţa acoperită cu o barbă deasă, făcu un duş rapid şi îşi trecu un pieptene prin păr. În mod normal, în dimineaţa „de după", îşi dorea ca femeia cu care fusese să plece mai repede, pentru ca el să se poată apuca de muncă. Dar astăzi, în mod ciudat, nu avea niciun chef de lucru.

Poate Diane avusese dreptate să-l părăsească. Era frumoasă şi destul de bună la pat, dar după ce se uitase la tot ce era de văzut şi atinsese tot ce era de atins, se despărţiseră. Nu aveau niciun interes comun. Nici unuia nu-i prea plăceau dimineţile lenevoase şi nopţile jucăuşe.

Acum, redescoperea plăcerea visării, cea datorită căreia se apucase de programare şi de conceperea de jocuri video. Voia să o viseze pe Aurora goală în patul lui în fiecare zi. Îi punea imaginaţia şi trupul pe jar.

Se îmbrăcă cu cămaşa scumpă pe care o purtase la întâlnirea din seara precedentă. Acum, arăta în ea ca

vagabond care îşi petrecuse noaptea în pubela de gunoi. Scânteile focului o găuriseră şi ciclul rapid de spălare o şifonase serios.

Aurora nu păru să observe toate astea. Îşi ridică privirea de la cana în care tocmai îi turnase cafea. Nu zâmbi, dar lui i se păru că vede o strălucire apreciativă în ochii ei, atunci când îi întinse cana.

Avusese timp să-şi pieptene magnificul păr şi să şi-l prindă cu o panglică. Rochia de doc nu părea deloc afectată de noaptea petrecută pe podea. Rory continua să arate ca o zeiţă.

— Bună cafea, se mulţumi el să spună.

Stânjenită de muntele de cuvinte nerostite care îşi făcuse loc între ei, Aurora cuprinse cana cu palmele şi încercă să nu se uite prea admirativ la bărbatul din faţa ei. Niciun bărbat nu mai reuşise să o facă să se simtă aşa cum se simţise cu Clay. Ar fi trebuit să fie ruşinată pentru că se culcase atât de repede cu un bărbat care nu avea de gând să stea prea mult cu ea, dar nu se simţea. Dimineţile „de după" erau întotdeauna un pic ciudate, dar Clay nu o făcuse să se simtă ruşinată sau stânjenită de felul cum arată sau de sexualitatea ei.

Rory nu ştia cum să se comporte în continuare, iar el nu îi oferea niciun indiciu.

Merse până la uşa care dădea spre grădină pentru a se uita la distrugerile pe care le lăsase în urmă focul de noaptea trecută. Florile şi straturile de zarzavaturi pe care folosiseră ace de brad ca îngrăşământ arseseră complet. Trunchiurile stejarilor erau aproape negre, dar mai stăteau în picioare, cu frunzele uscate de dogoarea vâlvătăii. Câţiva dintre brazii carbonizaţi încă mai fumegau. Ruinele magaziei îi aduceau aminte de tragedia care ar fi putut avea loc.

Nu ştia ce să spună. Aseară se purtaseră ca doi adolescenţi şi fusese destul de amuzant. Fusese, probabil, o descărcare de care aveau amândoi nevoie. Dimineaţa îi readuse însă în minte pericolele care o păşteau dacă afişa în continuare aceeaşi atitudine copilărească. Poate că noaptea trecută nu fusese decât o manifestare a dorinţei de viaţă, o reacţie la coşmarul din seara aceea. Nu trebuia să însemne nimic serios. Uneori, oamenii făceau sex doar de dragul de a face.

Se întoarse spre el şi-i zâmbi.

— Cred că jocurile astea pot crea dependenţă. Iar

sexul cu Mecloud în mod sigur, gândi ea.

Îmbrăcat cu pantalonii kaki şi cu cămaşa şifonată, Clay nu mai arăta ca un motociclist, în ciuda faptului că era nebărbierit. Aplecat uşor peste masă, arăta destul de sexy; un bărbat experimentat şi, în acelaşi timp, la fel de nesigur ca şi ea, lucru care părea ciudat. Un bărbat ca Mecloud putea să aibă femeile la picioare. Asta nu ar fi trebuit să-l facă mai arogant, în momente ca acestea?

— Da, probabil că aşa este, dar există şi dependenţe mai rele, zise el, după ce sorbi din cafea.

Telefonul începu să sune şi, cu gândul la Cissy, Aurora se repezi să răspundă.

— Aurora, Jeff Spencer la telefon.

Văzând expresia de îngrijorare care apăruse pe figura lui Clay ea îşi îngustă ochii şi clătină din cap. Oare de ce o suna Jeff?

Înainte de a apuca să-l întrebe, el continuă:

— Sora ta e acasă?

Sprâncenele i se ridicară, aproape atingându-i linia părului. Clay se apropie, dar ea nu avea – încă – nevoie de ajutorul lui.

— Nu, nu e acasă. Să-i transmit ceva?

Simţi ezitarea de la celălalt capăt al firului şi stomacul i se strânse ghem. Cissy făcuse un împrumut la banca lui Jeff pentru aparatul dentar al lui Mandy, împrumut pe care-l garantase cu pământul, dar, din câte ştia ea, ratele erau plătite la zi.

— După câte văd apare şi numele tău pe înştiinţare, aşa că pot vorbi la fel de bine şi cu tine. Am trimis o echipă de evaluatori pentru a calcula la cât se ridică pagubele cauzate de incendiul de aseară. Terenul vostru şi încă vreo câteva din împrejurimi au fost cele mai afectate.

Încă suspicioasă, Rory încerca să-şi dea seama unde voia să ajungă Jeff. Ea lucrase la o bancă şi ştia că băncile nu prea trimiteau aşa, din senin, evaluatori. De obicei, aşteptau ca proprietarul terenului să facă demersurile necesare.

— Avem câţiva copaci care trebuie scoşi. Încă nu am ieşit până la drum să văd ce e şi acolo, dar casa este în regulă.

El tuşi nervos, lucru care nu-i stătea în fire. De obicei, era foarte sigur pe sine.

— Casele de genul aceasta nu se iau în considerare. A

voastră nu are nicio valoare. Noi am acordat împrumutul având în vedere valoarea terenului. Evaluatorii au spus că fără copaci terenul o să valoreze mult mai puţin. În consecinţă, banca e obligată să anuleze împrumutul, deoarece garanţiile nu mai acoperă suma împrumutată.

Dacă ar fi fost o persoană violentă, Rory şi-ar fi dorit să poată băga mâna prin telefon şi să-l strângă de gât pe Jeff. Se bucură că Cissy nu era acolo pentru a asculta prostiile alea. Apoi îşi aminti de capacul ei norocos şi zâmbi fericită.

— Nicio problemă, Jeff, spuse ea pe un ton atât de dulce, încât Clay fremăta. Oricum aveam de gând să plătim împrumutul acela săptămâna viitoare. Ce-ar fi să ne scoţi tu un extras de cont din care să reiasă cât avem de plătit în total şi să ne întâlnim, să zicem, vinerea viitoare?

Intenţiona să-şi deducă dobânda datorată băncii din impozitele pe care le datora statului, aşa că nu plănuise să folosească banii câştigaţi pentru a acoperi împrumutul.

Dar dacă banca voia banii imediat, o să se descurce ea

cumva. Aparatul dentar al lui Mandy nu putea să coste mai mult decât facturile pentru spitalizarea surorii şi a tatălui ei, facturi care depăşeau o sută de mii de dolari.

Îi plăcea la nebunie să aibă un fond de siguranţă de un milion de dolari care să-i asigure spatele. Îşi putea permite să tragă covorul de sub picioarele pseudovipurilor de genul celui cu care vorbea.

Jeff tuşi din nou, încurcat, mormăi surprins câteva politeţuri, apoi, aruncă bomba.

— Am în faţă contul împrumutului vostru şi văd aici că este vorba de o sumă de peste două sute de mii de dolari. Dacă aveţi nevoie de mai mult timp sunt sigur că putem să facem o înţelegere…

Rory avu senzaţia că surzeşte brusc şi nu mai ascultă restul cuvintelor lui. Două sute de mii? Aparatele dentare nu costau două sute de mii de dolari. Ştia că asta era suma totală disponibilă în cont în momentul semnării contractului de împrumut, dar îşi închipuise că Cissy va folosi banii doar în situaţii foarte urgente.

Chiar dacă vindeau tot pământul, după ce fusese devastat ar fi fost norocoase să ia două sute de mii de dolari asta dacă nu-l vindeau agenţiei imobiliare a

băncii.

Întrerupându-l pe Jeff, Rory închise telefonul şi se aşeză pe un scaun de bucătărie, încercând să nu leşine în timp ce gândurile i se învârteau nebuneşte prin cap.

— Ce voia ticălosul ăla? o întrebă Clay.

Ea clătină din cap, calculând frenetic în minte cât îi mai rămânea din premiul câştigat după ce îşi plăteau toate datoriile şi taxele şi dacă îi mai rămâneau bani pentru a-şi pune în practică planurile. Şi dacă premiul nu era real?

Când realiză cât de mari erau datoriile, o trecu un fior. Panica luă locul bucuriei. N-aveau cum să datoreze atât de mulţi bani. Trăiau la limita sărăciei. Nu li se putea întâmpla asta.

Trebuia să vorbească cu Cissy.

Cissy era în spital. Fusese rănită destul de grav seara trecută. Probabil că se simţea foarte vinovată din cauza maşinii pe care i-o distrusese. Nu putea să o ia la întrebări tocmai acum.

Şi totuşi două sute de mii de dolari?

Rory respiră adânc şi încercă să rămână calmă, dar mâna îi tremură atunci când o întinse după cana de

cafea. Coşmarul de aseară îi slăbise încrederea în sine. Modul în care Clay făcuse dragoste cu ea îi dărâmase toate zidurile de apărare. Trebuia să se adune cumva.

Răsturnă puţină cafea peste marginea cănii şi se fripse pe mână. Lăsă prea brusc cana şi altă cafea se vărsă pe masă. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji, înainte ca ea să îşi dea seama şi să le poată opri.

Îşi prinse umerii cu palmele şi se ridică de pe scaun, încercând să fugă, dar Clay fu mai rapid decât ea şi o prinse. Forţa cu care o prinse ca s-o împiedice să fugă o făcu să-şi piardă şi ultima urmă de control. Îşi îngropa faţa în umărul lui şi plânse.

Rory se zguduia sub forţa suspinelor, conştientă că plânsul ei era ridicol, că ar fi trebuit să rămână pe baricade şi să riposteze, dar negăsind în ea forţa necesară pentru a face toate astea.

— Familia ta e în regulă? întrebă el, mângâind-o pe cap. Pot să mă duc până în oraş, să găsesc un doctor bun…

Ea clătină din cap, înecându-se cu lacrimile, tânjind după stăpânirea de sine care o caracteriza de obicei.

— Bine. Sunt bine.

— Atunci înseamnă că bancherul e de vină. O să-i pun pielea pe băţ! Spune-mi ce ţi-a făcut. Cunosc o grămadă de oameni. O să dau câteva telefoane.

Ea îşi înghiţi nodul din gât. Voia să se desprindă din îmbrăţişarea lui, să reuşească să se adune, dar trăia un sentiment foarte plăcut ştiind că are un umăr pe care să se sprijine şi pe care să plângă. Mai stătu un moment pentru a putea savura această nouă senzaţie. Dacă se gândea mai bine, Clay nu era John Wayne şi nu se putea aştepta din partea lui să vină pe un cal alb şi să o salveze. Atitudinea lui de bărbat dur o ajută totuşi să revină cu picioarele pe pământ.

— Nu ai cumva un unchi pistolar pe care să-l angajez? îl întrebă ea cu o urmă de umor, ştergându-şi ochii cu dosul palmei. Poate că ar trebui să-i tragem câteva gloanţe la picioare lui Jeff şi să-l facem să danseze.

— Eşti periculoasă, ştiai asta? Clay se rezemă de tejgheaua bufetului şi-o strânse la pieptul său.

Rory îşi zise că privirea pe care i-o aruncase era într-un fel afectuoasă, aşa cum te uiţi la un căţel care te amuză.

— Încerc şi eu. Ce ţi-ar plăcea să mănânci la micul dejun? Acum că îşi recăpătase întrucâtva controlul, încercă să se desprindă din îmbrăţişarea lui.

Clay îi înconjură mijlocul cu braţele, făcându-i inutilă tentativa.

— Fă ce vrei tu, dar mai întâi spune-mi de ce trebuie să-l sun pe unchiul Guido.

— Încă nu ştiu foarte clar. E prea devreme pentru mine. Mai întâi, trebuie să mănânc ceva. Dă-mi drumul.

El se întinse spre coşul de fructe, luă o banană şi, fără să-i dea drumul din braţe, începu să o decojească.

— Uite ceva de mâncare, spuse el şi i-o oferi.

— Dacă ai de gând ca, după o partidă de sex, să te transformi într-o gorilă posesivă, eu plec chiar în clipa asta, îl avertiză ea şi muşcă din banană.

— Gorilă? Nu eu sunt cel care mănânc banane. Pot să mă transform din nou într-o ţestoasă, dacă vrei, dar n-o să stau cu braţele încrucişate şi să mă uit cum un bancher spilcuit te face să plângi în hohote. Aşa că ai putea totuşi să-mi spui ce s-a întâmplat.

— Nu e treaba ta, replică ea sfidător.

— Ba da, e şi treaba mea. Îi luă banana, muşcă din ea

şi i-o dădu înapoi. Nu sunt vreun neisprăvit care nu ştie pe ce lume trăieşte. Pot să pun şi eu nişte lucruri cap la cap. Bancheri… ipotecă… pământ… foc… dezastru. Mă apropii?

Încercă să scape din strânsoarea lui.

— Da, eşti pe-aproape. Dă-mi drumul. O să fac nişte ouă. Cum le vrei, ochiuri sau omletă?

— Ochiuri. Îi dădu drumul şi continuă să-şi bea cafeaua urmărind-o cum se îndreaptă spre bucătărie. Dacă lucrează mână în mână cu cei care au pus ochii pe proprietatea familiei Bingham probabil că e obligat să vă convingă să vindeţi terenul cât mai repede. Asta se întâmplă?

— Poate. Oricum, suma a fost cea care m-a luat prin surprindere. Cissy s-a împrumutat de la bancă fără ştirea mea. Nu e de mirare că voia să vândă terenul moştenit de la mama. Ştia că altfel nu va fi în stare să plătească împrumutul acela.

Clay regretă că nu mai are la dispoziţie milioanele de dolari pe care le plătise din buzunarul lui investitorilor companiei. De altfel, încăpăţânată cum era probabil că n-ar fi acceptat să împrumute de la prieteni.

— I-ai spus că aveaţi de gând să daţi banii înapoi săptămâna viitoare. Veţi primi banii de la vreo companie de asigurări ca despăgubiri pentru accidentul tatălui tău?

Ea pufni.

— Tata nu a avut niciodată asigurare, iar pentru despăgubiri ar trebui să găsim un avocat care să vrea să-l dea în judecată pe tipul care i-a lovit cu maşina. Ţinând seama că era vorba de un beţivan care conducea o camionetă veche de cincizeci de ani, ce şanse crezi că am fi avut să câştigăm ceva de pe urma lui?

— Deci l-ai minţit. Asta n-ar fi trebuit să-l deranjeze. Probabil că şi el ar fi făcut la fel dacă ar fi fost încolţit aşa. Dar ea o făcuse cu atâta plăcere, încât îi dădea impresia că nu era prima oară când minţea. Gândul că prinţesa lui războinică, care lupta împotriva nedreptăţilor, avea slăbiciunile ei omeneşti îl dezamăgea într-un fel. Îi plăcea să creadă în îngeri. Ceea ce era o prostie din partea lui.

Rory scoase ochiurile din tigaie şi le puse pe o farfurie care avea desenat pe ea un cocoş.

— Ia şi nişte pâine, te rog. Îi făcu semn către cutia de

pâine.

Gândindu-se că ea nu luase în seamă acuzaţiile sale, Clay vru să insiste, dar înainte să mai poată spune ceva, ea îşi dădu superbul ei păr peste cap şi îşi pironi privirea în ochii lui.

— Eu nu mint. Am crezut că suma în discuţie este mai mică. Să zicem că am primit un ajutor nesperat. Tocmai mă gândeam cum ar fi mai bine să cheltuiesc banii, însă cele două sute de mii de dolari pe care îi avem de înapoiat la bancă mi-au cam dat planurile peste cap.

Zgomotul unei portiere trântite îl împiedică pe Clay să-şi continue tirul întrebărilor. Adulmecând cu regret aroma îmbietoare a ouălor, se îndreptă spre uşă, pregătit să înfrunte chiar şi o haită de lupi dacă era cazul.

Aurora credea că poate ţine la distanţă o haită de animale sălbatice cu o lingură şi cu un prosop. El avea însă experienţă cu astfel de animale sălbatice, flămânde de bani. Odată ce simţeau mirosul banilor săreau la jugulară. Nu-i puteai opri decât cu o mitralieră sau cu câteva milioane de dolari. Telefonul pe care Aurora îl primise de la bancher era dovada clară că lupii

începuseră deja să dea târcoale.

În momentul în care Clay deschise uşa, Mandy ţâşni pur şi simplu înăuntru. Aurora dădu drumul unui ţipăt de bucurie şi o luă în braţe pe nepoata sa. Dorindu-şi ca şi el să fi fost îmbrăţişat aşa de Aurora, Clay se întoarse să vadă cum fratele său o ajuta pe Cissy să meargă pe alee. În spatele lor, Jake privea pagubele făcute de incendiu.

Chiar şi pitici zâmbitori făcuseră băşici din cauza văpăii. Tărâmul colorat, populat cu făpturi din basme, se transformase peste noapte într-un colţ negru de iad, cu demonii aferenţi.

Clay întinse mâna pentru a o ajuta pe Cissy să urce scările. Ea nu-l privi în ochi, ci se îndreptă şchiopătând spre canapea. Spatele încovoiat îi trăda supărarea.

Îi distrusese maşina, mândria şi bucuria ei, ipotecase terenul pe care îl aveau amândouă în proprietate, cheltuise banii şi totuşi Aurora fugi să-şi îmbrăţişeze sora, înainte ca aceasta să se aşeze pe canapea. Clay se aşteptase să izbucnească scandalul, dar în loc de asta începură să curgă din nou lacrimile. Cele două femei plângeau îmbrăţişate.

Clay se uită la Jared şi la Jake, aşteptând de la ei o explicaţie pentru acest ciudat fenomen, dar amândoi ridicară din umeri, nepăsători.

— Aici miroase a ouă prăjite? Jake bocăni cu ghipsul său roşu până la masă, unde micul dejun rămăsese neatins. Nimic nu se compară cu ouăle prăjite de Aurora. O să le mănânc eu pe astea care s-au răcit. O să-şi facă ea altele.

— O să prăjesc şi nişte şuncă. Jared, îţi fac şi ţie? Mandy ţopăia pe picioarele ei lungi prin bucătărie, plină de energie adolescentină. Aseară am jucat puţin noua versiune de „Mysterious”. E super!

Fratele său îl privi întrebător, dar Clay se mulţumi să îi facă cu ochiul. Ciupercile colorate, semnul distinctiv al jocului, încă mai dansau pe ecranul calculatorului. Jared luă un măr din coşul cu fructe, muşcă din el şi, sprijinindu-se de bufet, rămase în aşteptare.

Poate că testarea noii variante a jocului pe doi adolescenţi nu fusese o idee bună, dar lui Mandy şi lui Kismet le plăcuse mai mult jocul decât programul de grafică pe care se chinuia să le înveţe. Clay ridică din umeri şi puse patru felii în prăjitorul de pâine.

— Ai găsit vreo greşeală? o întrebă el pe Mandy.

— N-am ajuns prea departe. N-am reuşit încă să trec de Clovnul Balonaş.

— Balonaş? Pe clovnul acela îl cheamă Balonaş? După ce o ajutase pe sora ei să se aşeze pe canapea, Aurora se întorsese în bucătărie, să mai prăjească nişte ouă. De aceea ies baloanele alea roz din el când îl calcă elefantul în picioare?

Clay râmji.

— Da. E foarte nesuferit, nu-i aşa? Apropierea ei îl făcea să se simtă mai bine. Voia să o ia în braţe sau măcar să îşi strecoare mâna în jurul mijlocului ei, dar ţinând seama că toată familia ei era de faţă, se gândi că n-ar fi fost cel mai potrivit gest. De altfel, era sigur că nici Aurora n-ar fi apreciat gestul lui posesiv.

— Spune-ne mai multe, îi ceru Jared şi muşcă din măr.

— Tu nu trebuie să te întorci la Cleo şi la copii? Simţind miros de pâine arsă, Clay scoase feliile din prăjitor şi se uită la ele. Decise că sunt comestibile, deschise borcanul de miere pe care Aurora îl pusese pe masă mai devreme şi se apucă să-şi ungă o felie. Pe

celelalte le puse în faţa lui Jake.

— Nu. Kiz are grijă de Mart şi de Meg. Cleo a umplut jeepul cu drujbe şi cu alte scule şi a plecat cu o echipă să vadă ce se mai poate face. Unele zone au fost afectate destul de tare de incendiu. Dacă mă duc şi eu acolo o să mă pună să tai copaci.

Pe Clay îl trecu un fior închipuindu-şi-l pe creativul, dar atât de nepriceputul – când venea vorba de chestii mecanice – său frate, ţinând în mână o drujbă, aşa că se mulţumi să răstoarne firimiturile din prăjitorul de pâine în chiuvetă după care se apucă să îi examineze mecanismul şi circuitele.

— E numai vina mea, se auzi vocea lui Cissy din camera vecină. Rory, îmi pare atât de rău! începu din nou să plângă.

Lăsând la o parte prăjitorul de pâine, Clay se aplecă şi luă tigaia din mâna Aurorei. Cu o privire plină de recunoştinţă, ea îşi smulse şorţul şi se grăbi să ajungă la sora ei.

— M-am străduit să fiu cât mai atentă, se smiorcăi Cissy. Am mers încet, am avut farurile aprinse tot timpul şi am frânat de fiecare dată când mi s-a părut că

văd ceva pe drum. Apoi, parcă de nicăieri, a apărut maşina aceea! Ghinioanele se ţin scai de mine. N-ar trebui să mă mai urc niciodată într-o maşină.

— Se mai întâmplă astfel de accidente, murmură Aurora. Nu poţi fi tu învinovăţită pentru ce fac nişte idioţi. Şoferul celeilalte maşini a coborât să te ajute? Cine era?

Clay asculta cu atenţie conversaţia din camera de alături. Dacă celălalt şofer era un vecin care avea o poliţă de asigurare consistentă poate că Cissy reuşea să-şi acopere o parte din pagube.

— Nici n-a oprit. Cissy îşi ridică faţa şi toată lumea îşi îndreptă atenţia asupra ei. Ea se uită la Clay şi, adresându-se parcă numai lui, continuă cu o voce mirată: S-a îndepărtat în viteză în momentul în care eu am frânat şi am pierdut controlul maşinii. Era o maşină neagră, scumpă. Nimeni din cartierul acesta nu-şi poate permite o astfel de maşină.

Aurora se întoarse spre Clay şi-l pironi cu privirea. El ştia că aşteptau să le confirme suspiciunile. Ar fi vrut să le contrazică, doar pentru a echilibra cumva discuţia, dar nu se putea gândi la niciun motiv plauzibil pentru care o

maşină neagră şi scumpă să fi ieşit brusc în faţa BMW-ului Aurorei. Ca apoi să dea bir cu fugiţii – asta dacă Cissy nu minţea. Aurora i-ar fi tăiat beregata dacă ar fi îndrăznit să insinueze acest lucru.

Jake conştientiza şi el ce se întâmplase acolo, murmură o înjurătură şi se întinse după telefon.

18

Aşa cum era normal, Cissy dădu o declaraţie la poliţie. Tânărul adjunct al şerifului părea fascinat de ideea de a investiga o tamponare intenţionată şi cu atât mai mult de posibilitatea ca Aurora şi nu sora ei, să fi fost ţinta acelui atac. În final, se dovedi că informaţiile pe care i le oferise Cissy nu erau destule, aşa că dădu îngândurat din cap şi promise, nu foarte convins, că va face tot ce îi va sta în putinţă pentru a rezolva cazul. În cartierul acela n-ar fi fost prea multe maşini negre şi scumpe, dar restul statului era plin de astfel de automobile.

Mandy plecă să vorbească cu prietenele sale. Jared şi Cleo luară jeepul şi îi lăsară lui Clay camioneta. Ceilalţi rămaseră acasă într-o dispoziţie macabră.

Printr-o înţelegere tacită, după declaraţiile date la

poliţie, nimeni nu mai discută despre accident. Cissy era încă destul de zdruncinată.

Rory refuza să accepte varianta conform căreia nu fusese un accident, pentru a începe din nou să tremure. De ce ar considera cineva că dispariţia ei ar rezolva toate problemele?

În loc să între în panică, se apucă să spele vasele rămase de la micul dejun. Clay întinsese pe masa de la bucătărie piesele unei drujbe defecte şi Jake se învârtea în jurul lui, oferindu-i tone de sfaturi inutile. Cissy se părea că adormise pe canapea, dar Rory ştia că se prefăcea pentru a scăpa de ceilalţi şi a rămâne cu gândurile ei. Încă nu îl sunase pe tipul de la agenţia imobiliară să-i spună că refuză oferta. Rory începuse să se gândească dacă nu cumva ar fi fost mai bine să o accepte. Era o ofertă destul de bună şi trebuia să se gândească la viitorul lui Mandy. Dar dacă vindeau pământul pentru a plăti ipoteca, cum mai putea ea să investească banii obţinuţi din premiul acela, cum ar mai fi putut să le ofere lui Cissy şi tatălui ei şansa unui viitor mai bun, şansa de a-şi câştiga existenţa? Şi dacă se

dovedea că nu câştigase nimic? Nu se mai făcea luni odată! mai avea de tras un weekend întreg.

Mandy închisese jocul şi luase CD-ul cu ea, aşa că Rory presupuse că-l împrumutase vreunui prieten de-al ei. Îi cam lipseau ciupercile alea colorate. Noaptea trecută fusese… înălţătoare. În loc de conversaţia obişnuită la o întâlnire, despre carieră sau despre ultimul meci al echipei locale de fotbal, urmată de sărutări ciudate şi de obişnuita respingere, se bucuraseră ca nişte copii de un joc prostesc şi făcuseră sex pasional şi tandru ca nişte amanţi.

Încă nu-i venea să creadă cât de bine o făcea Clay să se simtă – nu atât în privinţa sexului, cât mai ales în privinţa propriei persoane. Rory fusese întotdeauna conştientă de modul în care arăta, dar el părea să nici nu bage de seamă că era mai… voluptuoasă decât majoritatea femeilor. Dar şi el era mai bărbat decât majoritatea bărbaţilor şi asta nu numai în privinţa fizicului. Creierul lui părea că lucrează continuu şi el vedea lucrurile dintr-o perspectivă extraordinar de largă.

Curioasă, aruncă o privire spre masă, unde el curăţase cu migală şi acum monta piesele unei drujbe care nu

mergea de ani buni. Răbdarea de care dădea dovadă era un adevărat har; combinat cu inteligenţă dădea naştere unui real talent. Clay Mecloud nu era un om obişnuit. Ea îşi dorea să facă din nou dragoste cu el, să-i dovedească că noaptea trecută nu fusese doar o aventură.

Faptul că tânjea după atingerea lui şi chiar după o privire era semnul unui dezastru iminent. Niciunul dintre ei nu se gândea la ceva permanent. Poate că ar fi fost mai bine să găsească o altă direcţie în care să-şi canalizeze gândurile.

Amintindu-şi de replicile schimbate mai devreme, Rory şterse şi ultima tigaie şi o puse la loc, turnă un pahar de limonada şi îl puse pe masă lângă mâna lui Clay.

— Mai povesteşte-mi despre Clovnul Balonaş. Clay se uita la ea, surprins. Privirea ochilor gri fu suficientă pentru a se înfiora, deşi avusese destul timp să-şi ridice la loc zidurile de apărare.

Aparent deranjat de întrebare, Clay sorbi din paharul cu limonada, în timp ce se gândea la un răspuns. Ea remarcase prudenţa lui. Lucrurile pe care le spunea fără

să se gândească prea mult erau, de obicei, neimportante, enervante sau amuzante, uneori, toate trei la un loc, dar atunci când îşi punea mintea la contribuţie dădea răspunsuri directe şi nu spunea neapărat ce voiau ceilalţi să audă.

— Jared l-a creat, îi mărturisi el.

Rory aşteptă ca el să detalieze subiectul, dar când văzu că nu spune nimic îi luă paharul de limonada din faţă.

— Jared are legături cu creatorii de jocuri video? Ochii ei râdeau când el se întinse şi îi smulse paharul din mână.

— Da, se poate spune şi aşa.

Tatăl ei le urmărea jocul cu interes; chiar şi Cissy se ridicase în capul oaselor. Pe Rory nu o deranja că atrăgea atenţia familiei sale, deoarece voia cu tot dinadinsul să dezlege enigma care era Clay Mecloud. Un bărbat cu răbdarea şi inteligenţa lui nu era defel uşuraticul care voia să pară.

— Nu mă pricep deloc la jocuri, spuse ea, dar presupun că cele pe calculator sunt tot un fel de programe, nu?

— Mai întâi, cineva scrie un scenariu, o corectă el. Apoi, trebuie create desenele şi adăugate vocile. Abia după aceea toate acestea sunt procesate cu ajutorul unui program de calculator şi transformate în ceva asemănător unui film. E o chestie destul de complicată. Se reîntoarse la asamblarea ferăstrăului mecanic. Tu n-ar trebui să fii în grădină, să replantezi florile sau ceva de genul ăsta? Statuetele acelea nu trebuie revopsite?

— Cu puţin diluant probabil că putem curăţa băşicile care s-au făcut pe vopsea din cauza căldurii, mustăci Jake. Dar sezonul turistic a început deja. Nu mai avem timp pentru a-i revopsi. Va trebui să-i vindem mai ieftin.

— Rory, strigă Cissy de pe canapea, abătându-i atenţia de la bărbatul acela enervant, care nu voia să-i spună nimic, maşina ta era asigurată?

Vocea lui Cissy tremura şi Aurora îşi dădu seama că întrebarea asta o frământase încă din momentele imediat următoare accidentului, dar abia acum îşi făcuse destul curaj pentru a o pune. Rory se simţi din nou vinovată. Din nou se gândise numai la ea.

— Da, e asigurată. O să ne scoatem banii pe ea mai

devreme sau mai târziu. Dar aş vrea să-l spânzur pe cel care te-a scos de pe şosea. Ai fi putut să mori.

La naiba, era singura care avusese curajul să o spună cu voce tare!

— O să ai nevoie de altă maşină, interveni Clay, aparent la fel de grăbit ca şi ea să schimbe subiectul. Vrei să te duc în oraş să-ţi cauţi una?

Subiectul acesta practic îi convenea, aşa că îl acceptă cu entuziasm. Avea nevoie de bani gheaţă pentru a cumpăra o maşină nouă şi nu ştia cât timp va trece până când compania de asigurări îi va plăti. Înainte de a se duce să-şi încaseze premiul, trebuia să treacă pe la biroul avocatului şi nu avea cum să ajungă acolo fără maşină.

Trase adânc aer în piept şi încercă să-şi pună ordine în gânduri. Toate la timpul lor. Dacă tot îi captase atenţia lui Cissy, îl lăsă pe Clay pentru un moment şi se întoarse spre sora ei.

— M-au sunat de la bancă azi de dimineaţă. Cissy păli şi mai tare.

— De ce? N-am întârziat decât puţin cu ratele.

— Au zis că incendiul a redus semnificativ valoarea

pământului şi că sunt nevoiţi să ceară rambursarea întregului împrumut. Le-am spus că, oricum, aveam de gând să plătesc – asta până când Jeff mi-a adus la cunoştinţă suma.

Cissy închise ochii şi îşi lăsă capul pe spate, pe perna canapelei. Rory încercă să nu se gândească la ce făcuse împreună cu Clay pe piesa aceea de mobilier. Nu credea că avea să se repete vreodată, aşa că era mai bine să nu se mai gândească la asta.

— Premiul tău o să acopere toată suma, nu-i aşa? şopti Cissy.

Spusele ei atraseră atenţia tuturor. Poate că erau prea multe lucruri despre care nu vorbiseră.

Înainte ca tatăl ei s-o întrebe, Rory dădu glas gândului care o chinuia de câteva ore bune:

— Da, o să acopere împrumutul, dar nu vor mai rămâne destui bani pentru a ne asigura un viitor. În cel mai bun caz o să ne putem plăti toate datoriile. Pe ce naiba ai cheltuit atâţia bani, Ciss?

La vederea expresiei chinuite care apăruse pe faţa surorii ei, înţelese. Copleşită, se aşeză pe cel mai apropiat scaun.

— Pe noi, şopti ea. Brusc îşi aduse aminte de toate micile surprize, de cadourile de Crăciun pe care ea şi Mandy le primiseră deşi nici nu îndrăzniseră să viseze la ele, de pantofii de sport necesari la orele de educaţie fizică. Rochia mea pentru balul de absolvire, tot aşa ai reuşit să mi-o faci! Şi cadourile pe care le-am primit după examenele de licenţă şi… Simţindu-se mizerabil, Rory apucă paharul cu limonada pe care i-l turnase lui Clay şi bău cu sete, încercând să găsească o explicaţie pentru tot ce se întâmpla. Dar de ce suntem datori la bancă pentru lucruri atât de vechi? Contul acela l-am deschis abia de câţiva ani!

— Nici n-am ştiut despre posibilitatea de a folosi banii aceia până când ai venit tu şi ai deschis contul pentru a-i cumpăra aparatul dentar lui Mandy. O urmă de furie se insinua în glasul lui Cissy care strânse pumnul pe cotiera verde a canapelei. Banca a spus că ne putem achita împrumutul cu banii aceia şi cârdurile de credit şi astfel să ne micşorăm ratele; că la banii aceştia plăteam o dobândă mai mică, pe care o puteam scădea din impozitele datorate statului. În momentul acela m-am gândit că e un lucru foarte bun.

— E vorba de împrumutul pe care îl făcusem eu la cooperativa de credit, spuse Jake. Cu mult timp în urmă, am împrumutat nişte bani şi am garantat cu motocicleta.

Apoi am suplimentat împrumutul şi l-am garantat cu camioneta. Şi de fiecare dată când îmi spuneai că trebuie să plătesc vreo taxă sau vreun impozit mă împrumutam. Dobânzile erau imense şi nu reuşeam niciodată să achit integral împrumutul.

— Eu mi-am făcut cârduri de credit când s-a născut Mandy, murmură Cissy cu o voce sfârşită. Numai mâncarea pentru ea m-a costat o avere. Apoi, am rămas fără slujbă şi Mandy s-a îmbolnăvit. Tu erai prea tânără pentru a-ţi da seama ce se întâmpla, câte facturi aveam de plătit.

Rory simţi un nod în gât.

— Vrei să spui că de cincisprezece ani tu nu plăteşti decât dobânda la cârdurile de credit? Şi, în acelaşi timp, continui să le foloseşti?

— Sunt proastă, nu-i aşa? Mandy avea nevoie de o grămadă de lucruri pe care nu i le puteam cumpăra din salariu, aşa că am continuat să folosesc cârdurile. Când am atins limita de credit m-am dus la bancă şi am cerut

mărirea ei. Sau am cerut emiterea unui nou card. Apoi am făcut şi eu un împrumut la cooperativa de credit şi le-am achitat integral, după care am jurat să nu le mai folosesc niciodată. Dar nu m-am putut abţine. După o vreme, lucrurile nu mai puteau fi controlate.

Cincisprezece ani de cumpărături, dublate, ba chiar triplate de dobânda enormă care era aplicată cârdurilor de credit. Uniforma pentru cercetaşi şi toate acele cadouri „speciale" pe care le primea de ziua ei, după care tânjea din toată inima ei de fetiţă, dar pe care nu-şi închipuia niciodată că avea să le primească. La fel şi pentru Mandy. Cissy petrecuse cincisprezece ani ducând în spate această povară imensă, conştientă că nu va avea niciodată îndeajuns de mulţi bani pentru a acoperi integral împrumuturile, dar hotărâtă să le dea fiicei şi surorii sale lucrurile pe care ea nu le avusese niciodată.

Ochii lui Rory se umplură din nou de lacrimi, dar le înghiţi. Era inutil să-i spună acum lui Cissy că le-ar fi fost mult mai bine dacă nu ar fi cumpărat rochii de bal şi pantofi de sport şi nu i-ar fi îngropat astfel în datorii. Probabil că atunci când era adolescentă nu ar fi fost de aceeaşi părere. Pe vremea aceea şi Cissy era o

adolescentă, una care se mândrea foarte tare că putea să le asigure traiul cu care le obişnuise mama lor.

Lui Cissy nu-i pasase că fiecare articol cumpărat o costa de două sau chiar de trei ori mai mult; ea îşi petrecea mult timp căutând cele mai mici preţuri. Făcuse totul din dragoste şi Rory nu o putea condamna din cauza asta.

Luptându-se cu lacrimile care îi umpleau ochii, se aşeză lângă sora ei şi o îmbrăţişa.

— Nu pot să cred că nu mi-ai spus niciodată. M-ai lăsat să-mi cumpăr o nenorocită de maşină când tu erai îngropată în facturi neplătite. Ar trebui să-ţi scot toţi dinţii.

— Oh şi pentru ăia am plătit tot cu cârdul de credit, spuse Cissy…

Nu era deloc amuzant, dar Rory izbucni în râs.

— Hai să-i dăm înapoi la bancă.

Pe Cissy o amuză atât de tare ideea încât izbucni în hohote de râs şi râse până când lacrimile începură din nou să îi curgă pe faţă. Rory i se alătură, în timp ce Clay şi tatăl lor se uitau la ele ca la două nebune.

— Uite, Jeff, poţi să-mi iei dinţii dacă vrei, zise Cissy.

Ar trebui să valoreze câteva mii de dolari. Şi rochiile de bal. Poţi să le iei şi pe alea!

— Pantofii! Hai să-i dăm şi pantofii! Dacă vrea copacii de pe terenul nostru, putem să-i ducem lemne de foc. Rory se tăvălea de râs pe pernele canapelei, imaginându-şi ce faţă ar fi făcut Jeff dacă s-ar fi trezit cu un camion de trunchiuri de pin pe jumătate arse, descărcate pe treptele imaculate, de marmură ale băncii.

— Am putea să punem furtunul pe ele, spuse Clay gânditor, dar ar trebui să le scoatem afară mai întâi.

— Nu, le apucă din când în când o criză dintr-asta. Obişnuieşte-te cu ideea. După ce termină cu râsul, o să gătească ceva pe cinste.

Fascinat, Clay acceptă situaţia. El şi cu fraţii lui probabil că s-ar fi ucis în bătaie pentru chestii mult mai puţin importante decât nişte datorii neplătite de ani buni. Diane se gândise numai la ea – luase banii şi fugise în momentul în care văzuse că firma o luase la vale din cauza prăbuşirii pieţei.

Aurora şi sora ei se gândeau mai întâi una la cealaltă. Clay presupuse că acest lucru se datora educaţiei pe care o primiseră şi aruncă o privire tatălui lor care îşi sorbea

liniştit cafeaua. Bătrânul părea să nu se implice deloc în viaţa de familie, dar datorită sprijinului lui fetele rămăseseră atât de apropiate între ele şi de casă, în acelaşi timp. El fusese exemplul de altruism care le ajutase să îşi formeze caracterele.

Clay se întrebă cât de bine s-ar fi descurcat el în rolul de tată de familie. Apoi, se întrebă ce îl apucase să se întrebe.

Din fericire, Aurora îşi veni cât de cât în fire şi se întoarse în bucătărie înainte ca el să găsească un răspuns la aceste întrebări. După cum fusese avertizat, ea se îndreptă direct spre frigider. Clay nu apucase încă să facă cumpărăturile, aşa cum promisese; ar fi trebuit să meargă cât mai repede la magazin.

Începuse deja să se simtă acasă aici.

— Ne povesteşti şi nouă despre premiul pe care l-ai câştigat? întrebă Jake calm, de parcă nu ăsta era gândul care îl frământase în ultima jumătate de oră.

Clay băgă de seamă interesul cu care Aurora se uita la el – şi nu la tatăl ei – în vreme ce îşi pregătea răspunsul.

— Nu ştiu nimic sigur până vineri, când mă întâlnesc cu un avocat, spuse ea precaută.

Clay bănuia că era vorba „de ajutorul nesperat de care amintise ea mai devreme.

— Vreţi să vă las singuri? Aproape că am terminat de reparat asta. Dacă e vorba de o chestie de familie eu pot să plec.

Clay constată cu surprindere că aştepta nerăbdător răspunsul ei.

— Nu e o chestie de familie, pufni Jake. E o chestie muierească. Ele n-au încredere în bărbaţi.

Clay răsucea pe toate părţile cele spuse de Jake şi o urmărea pe Aurora, pândindu-i reacţia.

— Şi pe bună dreptate, aş adăuga eu. Aurora cotrobăi printr-un dulap şi trânti pe masă un castron. E vorba de ceva important şi nu vreau să vă faceţi speranţe prea mari până când nu ştim ceva sigur.

Nu ezitase nicio clipă să-l includă şi pe el în discuţie. Edificat, Clay se întoarse la operaţiunea de reparare a drujbei, pentru a nu se amesteca în discuţie.

— Chiar ai câştigat ceva? o întrebă Jake vesel. Ai câştigat la loto? Ţi-ai cumpărat bilet de loterie? Cât ai câştigat? O mie de dolari? Am putea să plătim cu banii ăştia prima rată la o camionetă destul de bună!

— Banii pe care îi vom lua pe BMW de la compania de asigurări ne vor ajunge pentru a cumpăra o maşină. Ajutându-se de o cârjă, Cissy se apropie să vadă ce făcea Rory. Cu banii de care vorbeam ne vom putea cumpăra mult mai multe.

Rămas cu gura căscată, Jake aşteptă mai multe explicaţii.

Incapabil să mai reziste curiozităţii, care îl cuprinsese la auzul bucuriei abia reţinute, care se ghicea în vocile celor două surori, Clay le privi amuzat pe cele două femei, care îşi aruncau priviri una alteia şi îl duceau de nas pe tatăl lor. Se comportau şi arătau de parcă ar fi câştigat un milion de dolari sau ceva de genul ăsta.

— Aurora avea de gând să plătească întreaga ipotecă, asta până când Jeff i-a spus la cât se ridică suma totală. Cred că e vorba de cinci, hai zece mii de dolari, calculă Clay cu voce tare, pentru a fi auzit şi de Jake. Aşa de mult se câştigă la loterie?

— Nu prea. Cinci, Rory? Ai câştigat cinci mii de dolari? Cissy rânji şi spuse în timp ce spărgea nişte ouă într-un castron:

— Rory spunea că aş putea să-mi cumpăr o

camionetă, un FI50 roşu, cu cabină dublă şi trapă electrică.

— La dracu'! Jake se ridică în picioare. Aţi înnebunit? Ne luăm o rablă cu câteva mii şi cu restul plătim facturile. Se opri la jumătatea drumului către uşa care dădea spre grădină, ezită şi bucuria îi dispăru brusc de pe faţă. Spuneai că banca îşi vrea banii înapoi? Ce-ai câştigat tu împreună cu suma pe care o vom primi de la compania de asigurări n-o să ne ajungă nici măcar să acoperim ipoteca.

— Ba vom putea, dacă vom avea un milion de dolari, spuse Rory, în timp ce desfăcea din ambalaj câteva cuburi de ciocolată şi le dădea drumul într-un castron cu unt.

Anunţul ei fu urmat de un moment de tăcere.

Apoi Jake dădu drumul unui strigăt războinic, Clay căzu cu scaunul, rupându-i picioarele şi Cissy izbucni într-un râs zgomotos când le văzu feţele uluite.

— Un milion? Nu-ţi baţi joc de mine, nu-i aşa? Jack îşi revenise din şoc şi acum se uita de la una la alta.

— Bine, după ce plătim taxele şi impozitele către stat, dacă suntem norocoşi ne-ar putea rămâne şase-şapte

sute de mii, spuse Rory, ridicând din umeri.

Mormăind înjurături cu conotaţii biblice sau poate rugăciuni, Jake se aşează din nou pe scaun şi scutură din cap neîncrezător.

— Cum naiba ai reuşit să câştigi atât de mult? Şi de ce n-a auzit nimeni nimic de chestia asta?

— Am găsit capacul câştigător la unul dintre sucurile pe care le-ai cumpărat tu şi n-am spus nimănui nimic, pentru că am vrut să iau mai întâi legătura cu un avocat şi să deschid un cont pe numele nostru, înainte de a revendica premiul.

Clay începu să facă în minte calcule, în timp ce ceilalţi se contraziceau, râdeau şi descopereau tot mai multe întrebuinţări pentru banii pe care-i câştigaseră. Ascultându-i, el calculă că, după ce plăteau impozitele către stat, îşi acopereau imensele datorii şi făceau cheltuielile absolut necesare, nu le mai rămâneau decât câteva sute de mii, bani cu care nu puteau face investiţii care să le asigure un venit îndeajuns de mare pentru a plăti educaţia lui Mandy, asigurarea medicală a tatălui lor sau contribuţia la un fond de pensii. Acum, înţelegea de ce plânsese Rory dimineaţa, când primise telefonul

acela. Erau lacrimi izvorâte din frustrarea şi neputinţa de a satisface toate nevoile familiei ei.

Şi mai exista încă o problemă: pe terenul din jurul lor urmau să se construiască vile şi hoteluri, iar cuiburile broaştelor ţestoase, cartierul şi casa pe care o iubeau atât de mult aveau să dispară. Perspectiva devenea din ce în ce mai întunecată, pe măsură ce cinismul lui caracteristic îşi făcea simţită prezenţa în raţionamentul lui.

— Un milion n-o să fie de ajuns, nu-i aşa? întrebă Clay spărgând tăcerea care se lăsase după ce Jake propusese să construiască o staţie de benzină în faţa casei, lângă fabrica de statuete de ciment.

Aurora îl gratula cu un zâmbet trist şi băgă în cuptor amestecul la care trebăluise până atunci.

— Dacă premiul e real, banii vor ajunge să ne plătim datoriile. E mai mult decât am fi putut spera, mai mult decât ne-am fi putut dori vreodată.

Dacă banca nu ar fi cerut rambursarea integrală a împrumutului, am fi putut construi staţia de benzină şi un viitor mai bun. Lui Clay nu-i venea să creadă că se gândea la construcţia unei staţii de benzină aici.

Ştia că Aurora plănuia să construiască un magazin sau ceva de genul acesta, dar în niciun caz chioşcuri de hot-dog sau standuri de fructe. Astfel, ar fi putut asigura aprovizionarea locuitorilor cartierului cu cele de trebuinţă şi, în acelaşi timp, un venit constant şi consistent pentru familia ei. Oricât şi-ar fi dorit, nu-i putea contrazice logica.

Aurora avea nevoie de o investiţie care să îi aducă bani repede, pentru a putea să construiască acel minimarket şi, astfel, familia ei să poată spera la un viitor mai bun. Clay avea în calculatorul lui mijloacele pentru a o ajuta să facă acest lucru. Dacă lucrau împreună şi căutau şi alţi investitori interesaţi, ar fi putut multiplica acel milion de dolari în doar câteva luni. Ştia cum se face. O mai făcuse şi altă dată.

— Ai nevoie de o investiţie solidă, care să producă bani rapid, se auzi Clay spunând. N-ar fi trebuit să se amestece. O mai păţise o dată pentru că îi lăsase pe alţii să culeagă roadele muncii lui şi totuşi continuă să umple golul făcut de tăcerea lor. Va trebui să-ţi rişti tot câştigul într-un singur loc, dar ştiu o modalitate destul de sigură prin care putem face bani rapid.

Clay ştia că le captase tuturor atenţia, dar se concentra asupra Aurorei. În ochii ei minunaţi putea să citească speranţă şi scepticism. Se blestemă pentru că se lăsa prostit după o singură noapte de sex fantastic, dar oftă, dezgustat de el însuşi şi lansă oferta:

— Clovnul Balonaş este opera mea.

19

O nebunie. Nu-mi vine să cred că fac asta. De obicei, nu am încredere în bărbaţii buni de gură care stau cu mâna întinsă, murmură Rory, în timp ce camioneta lui Cleo se îndrepta cu viteză spre Charleston, cu Clay la volan. Şi tu nici nu eşti aşa de bun de gură.

— Faptele vorbesc mai bine decât cuvintele. Ne înţelegem bine în pat. Asta ar trebui să conteze.

— Oh, da, fii sigur de asta, îl îngână ea, înjurându-se în gând. Nu pot să trag o astfel de concluzie după o singură noapte. Patul şi banii nu prea au de-a face cu Clovnul Balonaş.

El chicoti, fără să fie surprins de panica ei bruscă.

— Jocul se numeşte „Mysterious”. Varianta pentru calculator a făcut bani buni acum câţiva ani. Am împărţit drepturile de autor cu Jared. Romanul bazat pe

scenariul jocului încă se mai vinde.

— Dar jocul nu se mai vinde, sublinie ea. Vrei să investesc într-un joc care nu se mai vinde.

Clay îndepărtă obiecţia ei cu un gest al mâinii.

— Când încă mai locuiam în Los Angeles, m-am gândit să scot o nouă versiune a jocului pentru copiii care folosesc consolele de jocuri, gen Playstation, în loc de calculatoare. De mult voiam să răscumpăr drepturile de difuzare de la cei care produc jocul pentru calculator, dar n-am avut suficienţi bani.

— Şi chiar crezi că vor fi convinşi de câteva sute de mii de dolari să îţi returneze drepturile de difuzare de care te-au jefuit?

Încă îi venea greu să creadă în povestea lui. Era convinsă că un om inteligent, precum Clay Mecloud, putea să creeze programe pentru calculator. Asta nu era mare lucru. Şi poate că un artist al benzilor desenate, ca Jared, împreună cu un geniu al calculatoarelor ar fi putut, punându-şi mintea la contribuţie, să producă scenariul unui joc ca „Mysterious”. Dar transformarea acestui scenariu într-un joc care să aducă milioane de dolari – asta nu-i venea să creadă.

Clay era milionar? Sau, mai bine spus, fusese.

Acceptase varianta poveştii lui, acceptase că drepturile de autor îi fuseseră furate de către compania de software care profitase de naivitatea şi tinereţea lui. Se gândea însă că un avocat priceput la proprietatea intelectuală ar fi putut să-şi dea seama de înţelesul clauzelor unui contract. Da, dar acum zece ani cei doi puştani nu avuseseră nicio şansă. Ar trebui ca părinţii lor să fi angajat o sută de avocaţi din New York.

— Porcii aceia lacomi nu au ţinut pasul cu timpurile, îi explică Clay. Curând, vor pierde dreptul de a folosi scenariul, dacă nu vor scoate o versiune nouă a jocului şi pot să-ţi garantez că departamentul lor de marketing s-a orientat deja spre jocuri cu maşini, cu roboţi şi cu bătăi. Ei gândesc pe termen scurt. O să accepte orice ofertă le-ai face. Avem nevoie numai de fonduri care să ne ajute să creăm un produs compatibil cu consolele de jocuri, pe care să-l accepte şi Playstation. Pentru asta ne trebuie un studio performant şi ceva asistenţă tehnică. Eu sunt specializat în animaţie tridimensională şi în programe de grafică, dar mai sunt şi alte aspecte la care nu mă pricep.

Rory nu reuşea încă să-şi dea seama de nivelul inteligenţei şi al creativităţii lui. Ştia că sub aspectul lui de surfer prăfuit se ascunde mai mult decât un bărbat frumos, dar era oare el un magnat al programelor de calculator?

Un magnat al programelor de calculator, căruia îi plăcea să se joace şi care îi incendia nopţile. Înconjuraţi de familia ei, fuseseră nevoiţi să fie atenţi la comportamentul lor pe tot parcursul weekendului. Îşi petrecuse nopţile singură, retrăind modul în care ea şi Clay făcuseră dragoste. Sex, îşi reaminti ea. Dragostea nu era implicată. Încă.

Rory era îngrozită de acel „încă". Avea o inimă prea slabă, un suflet prea sensibil şi trebuia să se protejeze înainte de a distruge tot ce reuşise să realizeze până acum.

— Ar fi bine ca şi ceilalţi investitori să fie la fel de siguri ca tine de chestia asta, spuse ea renunţând la a mai încerca să-l clasifice. Capitalurile disponibile pentru investiţii s-au cam evaporat odată cu prăbuşirea pieţei de electronice. Pot să le dau telefon investitorilor pe care îi cunosc, dar şi ei au fost loviţi destul de rău de

scăderea pieţei. Va trebui să fii al dracului de convingător, altfel o să fim aruncaţi afară din casă şi-o să rămânem cu o jumătate de joc video.

— Chestia asta nu se va întâmpla niciodată, spuse el cu atâta siguranţă, încât Rory aproape că îl crezu. Dacă va trebui, voi împrumuta bani de la Jared. Oricum, o să vrea să investească în proiectul ăsta. Sună-i pe investitorii care au copii adolescenţi; o să le trimit ultima versiune pentru calculator a jocului, pentru a o testa. Tu ai văzut cât de bun este. Îi voi convinge să investească.

Dorea cu disperare să îl creadă, dar cele petrecute în ultimele zile îi cam zdruncinaseră optimismul.

Şi totuşi jocul acela te prindea imediat, crea chiar dependenţă. Chiar şi ea îşi dorea să-l mai joace.

— Dacă nu reuşim să-i oprim pe cei care vor să cumpere terenurile din jurul nostru, totul nu va fi decât o pierdere de vreme, îl avertiză ea, doar pentru a rămâne cu picioarele pe pământ.

— Toate la timpul lor, prinţesa mea, spuse el şi-i zâmbi atât de dulce, încât Rory se muie imediat.

Gândindu-se că se implicase prea mult în aventura

asta nebunească şi, în acelaşi timp, că era depozitara viselor şi speranţelor familiei sale, ea se concentra asupra indicatoarelor de pe drum.

— Aici e strada. Trebuie să ajungem la numărul 1101. Dacă aş fi ştiut că vom avea nevoie de un avocat specializat în drept comercial nu aş fi făcut programarea la ăsta.

— Stai liniştită, dacă vede un unu urmat de şase zerouri se va ocupa el de toate, inclusiv de găsirea persoanelor potrivite.

Un milion de dolari. Avea în buzunar un capac de sticlă de suc care valora, probabil, un milion de dolari şi era gata să-l dea unui bărbat care riscase totul şi reuşise să facă avere, pentru ca apoi să o piardă. Ei nu-i plăcea să rişte. Ei îi plăcea siguranţa. Îşi pierduse minţile.

Şi era speriată până în măduva oaselor.

Câteva ore mai târziu, în timp ce coborau treptele scării roşii de cărămidă a casei avocatului, Rory nu-şi putea lua ochii de la plicul maroniu pe care îl ţinea în mână.

— Am schimbat un milion de dolari pentru asta? murmură ea, în timp ce Clay o conducea dincolo de

gardul de fier forjat, acoperit cu tufe de iasomie, spre parcare. Aş fi putut avea în mână o grămadă de bancnote verzi şi să mă îndrept acum spre bancă. În loc de asta, am luat un petic de hârtie fără nicio valoare?

Câştigase un milion de dolari! Premiul era real! continuă să se holbeze la plic, simţindu-şi stomacul chinuit de spasme de panică şi genunchii muiaţi de fericire. Banii nu schimbaseră nimic. Încă.

Când ajunseră în zona umbrită de magnolii, Clay o apucă de încheietura mâinii şi o întoarse cu faţa la el şi Rory închise ochii şi se cufundă în pasiunea cu care gura lui se unea cu a ei. Putea să simtă în sărutul acela recunoştinţă, bucurie şi o urmă de dorinţă ţinută în frâu. Simţi cum fiorul aproape electric al puterii îi traversă trupul. Era mai mult decât dorinţă fizică. Era bucuria reciprocă a aşteptării şi fericirea împlinirii. Ar fi putut să rămână aşa pentru totdeauna, înconjuraţi de mirosul exotic al magnoliilor, copleşiţi de fierbinţeala trupurilor lor. Dacă ar fi putut să îngheţe un singur minut din viaţa ei şi să-l retrăiască apoi la infinit, în mod sigur acesta ar fi fost cel ales.

Tocmai se gândea că va trebui să i se prăbuşească la

picioare, învinsă de dorinţa ei arzătoare, când Clay o depărta brusc, fără să-i dea drumul la mâini. Expresia răvăşită de pe faţa lui era un dar nepreţuit pentru ea, aşa că nu rezistă şi îi mângâie obrazul.

— Ori căutăm un hotel pentru a continua chestia asta, ori pretindem că suntem nişte persoane respectabile şi mergem încetişor până la maşină. Îmbrăcat cu o cămaşă şi cu o pereche de pantaloni de mătase, ceea ce în California trecea drept o ţinută lejeră de afaceri, Clay arăta nu numai respectabil, ci chiar bogat şi influent.

Rory se gândea serios la prima variantă propusă de el. Se imagina sărbătorind câştigarea marelui premiu al promoţiei la un hotel de modă veche, într-o cameră cu vedere la port, cu briza oceanului unduind uşor draperiile de mătase de la geamuri şi cu un pat imens în mijloc, pat pe care ea şi Clay l-ar împărţi în cele mai minunate feluri. Dar actele pe care le ţinea în mână le dădeau destulă bătaie de cap. Optând pentru responsabilitate, ea scutură din cap pentru a-l refuza şi, în acelaşi timp, pentru a-şi limpezi gândurile.

— Nu e o idee prea bună, spuse ea, smulgându-se din strânsoarea lui şi îndreptându-se spre maşină. Partenerii

de afaceri n-ar trebui să se implice într-o relaţie sentimentală. E o reţetă patentată pentru dezastre.

— Pe cine încerci să convingi, pe mine sau pe tine? Clay o ajunse din urmă şi îi deschise uşa camionetei, înainte ca ea să o poată atinge.

— Pe amândoi. Am mai văzut întâmplându-se aşa ceva. Ai încredere în experienţa mea. Am lucrat foarte multă vreme cu afaceri mici, de familie. Când membrii familiei nu se mai înţeleg e de jale, iar când e vorba de cupluri poate fi şi mai rău. E destulă energie negativă acolo pentru a arunca în aer o planetă întreagă. Actele astea sunt ca un butoi de pulbere. Hai să nu ne jucăm cu focul.

El trânti portiera de pe partea lui, porni motorul şi dădu cu spatele, furios.

— Ce vrei să spui, că tocmai am renunţat la sex din cauza banilor?

— De ce, aveai de gând să faci sex cu mine pentru bani? Rory îşi încrucişa braţele la piept şi începu să se uite pe geam.

— Nici nu ştiam că ai bani! Într-un acces de frustrare, claxona insistent un automobil de teren care vira la

stânga de pe banda din dreapta...

— Ei bine, nici eu nu ştiam că tu ai avut bani! Eu am făcut sex cu un zeu al mecanicii care repară ceasurile din turnurile tribunalelor şi m-am trezit dimineaţa lângă un fel de magnat al jocurilor pe calculator! Crezi că mai am nevoie de asemenea surprize, mai ales acum când mă lupt din răsputeri să-mi salvez familia de la faliment şi să le construiesc un viitor?

— Zeu al mecanicii? o întrebă el, aruncându-i o privire neîncrezătoare. Apoi, văzându-i expresia încăpăţânată, continuă să se dondănească cu ea. Te enervează la culme că nu poţi să mă bagi într-un sertar, că nu poţi să mă pui la punct aşa cum vrei tu! Ei bine, asta nu e vina mea.

— Negi cumva că locuieşti într-o colibă pe plajă, fără să ai o sursă sigură de venit? îl întrebă ea uimită. Credeam că eşti un amărât de pierde-vară.

— Lucram! Ştii doar că lucram! Numai că acum nu mai vreau să lucrez în birouri pretenţioase, cu aer condiţionat. Ajunse la o intersecţie, ezită, schimbă banda şi se îndreptă spre port.

— N-ai luat-o bine! Autostrada e în partea cealaltă.

— Dă-mă în judecată, dacă vrei! În plicul ăla e toată viaţa mea! Rupe-l şi aruncă-l pe geam!

— Viaţa ta? Tu ai avut deja milioane de dolari, domnule şi acum ai singurul milion de dolari pe care eu am să-l văd vreodată şi tu îmi vorbeşti mie de viaţa ta?

— Nu, acum am luat-o pe lângă drum rău de tot. Calcă brutal frâna la un semafor, privi în susul şi în josul străzii străjuite de vile somptuoase, adevărate conace şi, găsindu-şi un punct de reper, o coti pe o stradă străjuită de stejari.

— Unde naiba mă duci? Surprinsă, renunţă pentru un moment la a se mai certa cu el şi privi uimită casele superbe pe lângă care treceau. Întotdeauna îi plăcuse Charlestonul, dar crescuse într-o rulotă. Pentru ea casele acelea erau la fel de adevărate ca şi decorurile de pe un platou de filmare.

— Dacă tot am început să ne certăm din cauza banilor, mi-am zis că n-ar trebui să ne refuzăm partea plăcută a relaţiei noastre. Intră pe o alee care ducea la intrarea într-un motel ascuns discret în spatele unor tufe de azalee.

— La ce te-ai gândit? Rory privi cu răsuflarea tăiată

turnurile şi arcada de piatră de la intrarea într-un conac. Clay opri motorul şi coborî din maşină.

Ea se gândi că ar trebui să protesteze, dar era prea ocupată să admire terasele umbroase de piatră, fântânile arteziene şi trandafirii care împânzeau colţul însorit al unei grădini. Sub stejarii cu coroana deasă, arşiţa zilei se transforma într-o răcoare umedă. Plante înalte, asemănătoare filodendronilor, adăposteau flori fragile şi colorate. Buchete mari de flori roz luminau umbra asemeni razelor soarelui. Mese şi scaune din fier forjat pe care erau aşezate pernuţe confortabile, vopsite în nuanţe discrete de verde şi bej, erau răspândite în grădină. Probabil că aici urma să aibă loc un eveniment.

Visase să ajungă într-un astfel de loc. Visase ca într-o zi să viziteze Europa, să stea la hoteluri vechi, să mănânce în bistrouri modeste şi pitoreşti şi să se pretindă o turistă sofisticată. Simţi o înţepătură în inimă la gândul că ar putea să facă la un moment dat toate acestea.

Rory părăsi cu regret paradisul acela şi îşi urmă proaspătul partener de afaceri în holul clădirii, nerăbdătoare să vadă cum era interiorul.

Clay o făcea să descopere lumi noi, care o înspăimântau, îşi pusese viaţa în mâinile unui fost milionar, care deja preluase controlul asupra ei şi cunoştea lucruri pe care ea doar le visase. Se gândise să descopere singură lumea, iar acum era foarte încurcată de atitudinea lui.

Când Rory intră în holul răcorit de un ventilator agăţat în tavan, Clay tocmai îşi punea portofelul înapoi, în buzunarul pantalonilor.

Din spatele recepţiei ieşi o domnişoară zâmbitoare.

— Urmaţi-mă, vă rog, vă conduc la camera dumneavoastră. Aveţi bagaje? îl pot pune pe Morris să vă parcheze maşina şi să vă aducă bagajele.

— I-am promis Aurorei că o duc la cumpărături, minţi Clay. Spune-i lui Morris să tragă doar maşina din drum.

— Minunat! Dacă aveţi nevoie de sugestii sau indicaţii în ceea ce priveşte cele mai bune magazine puteţi vorbi cu Jane. Vă va spune bucuroasă tot ce vreţi să aflaţi.

— De exemplu, cum aş putea să omor un tip enervant, murmură Rory, dar în vocea ei nu era nici urmă de mânie. Trecuse peste voinţa ei, o adusese aici doar

pentru a face sex cu ea şi tot ce era în stare să facă acum era să admire frumuseţea locului.

Magnifica scară circulară de mahon îi topise furia ca prin farmec. Candelabrul de cristal care lumina încăperea îi alungase toate gândurile. Întotdeauna se întrebase oare cum arăta interiorul unei astfel de case. Nu va rata această ocazie de a afla doar pentru a-şi arunca partenerul dominator de la etaj.

Camera din turn, cu vedere spre port o transformă într-o făptură plină de dragoste şi dorinţă…

Stăpânindu-şi lacrimile de emoţie, Rory atinse draperiile patului cu baldachin şi privi pe fereastră mersul lin al unei nave cu pânzele scăldate în lumina soarelui.

Deşi stătea cu spatele la uşă, simţi imediat că au rămas singuri. Era prea conştientă de greutatea trupul lui Clay, care stătea lângă ea. Ştia ce va simţi dacă o va lua în braţe, ştia gustul sărutărilor lui şi fiecare părticică din corpul ei vibra, anticipând momentul în care toate astea aveau să se întâmple. Nu-i plăcea reacţia pe care o avea, dar nu putea lupta împotriva ei.

— Cum de-ai ştiut? şopti ea.

— Ce să ştiu? Cu o nepăsare tipic masculină, el începu să scoată agrafele care-i susţineau coafura sofisticată.

— Casa asta. Parcă ar fi dintr-un vis. Ai ştiut unde să mă aduci. Ai făcut şi rezervare. Ai plănuit toată chestia asta. Încerca să-i reziste, ascunzându-se în spatele furiei sale.

— De câte ori în viaţă câştigi un milion de dolari? îşi umplu mâinile cu părul ei lung, i-l mută în faţă şi începu să-i maseze gâtul şi umerii cu degetele lui puternice. De câte ori avem ocazia să sărbătorim înfiinţarea unei companii care ne va ajuta să trăim mult mai bine şi va face o grămadă de oameni fericiţi?

— Eu nu vreau decât să am grijă de familia mea, murmură ea, în timp ce mâinile lui îndepărtau toate argumentele ei. Am nevoie de siguranţă şi vreau, în acelaşi timp, să fac viaţa familiei mele mai uşoară. Nu-mi stă în fire să-mi risc viaţa şi banii pentru clădirea unui imperiu. Dacă voi reuşi să-mi ajut şi vecinii odată cu familia, va fi foarte bine, dar…

— Nu mai încerca să faci planuri de viitor, mai bine bucură-te de prezent. Viitorul nu e decât o înşiruire de

momente frumoase, ca aceasta, presărate cu altele mai puţin frumoase, ca incendiul de aseară. Pe unele le poţi prevedea, pe altele nu.

Vocea lui calmă şi farmecul ambianţei câştigară bătălia cu stresul acumulat în ultimele zile. Nici nu-şi mai aducea aminte de la ce începuseră să se certe. În viaţa ei nu-şi dorise mai mult să fie cu un bărbat cum îşi dorea acum cu acesta. Clay îi oferea stabilitate, acum când lumea ei începuse să se scufunde în haos. Lupta împotriva ieşirilor ei temperamentale cu armele logicii şi ale bunului simţ şi îi alunga teama şi precauţia exagerate cu nebunia lui. Avea nevoie de ceva sigur, de un bărbat cu picioarele pe pământ pentru a putea face faţă propriilor ei temeri, chiar dând impulsurile lui creative o ameţeau.

Şi avea nevoie să-i simtă mâinile în altă parte, nu pe umeri.

— Deci acum faci filosofie cinică?

— Am trecut prin multe, spuse el cu oarecare duritate în voce. Ai încredere în experienţa mea.

— Experienţa în masaj ai căpătat-o cu ajutorul uneia dintre fostele tale prietene? Se un pentru întrebarea pe

care o pusese. Era un bărbat foarte bine. Probabil că femeile roiseră în jurul lui şi ea nu se putea compara cu frumuseţile acelea din California pe care el le avusese. Îi venea greu să creadă că ceea ce i se întâmpla era adevărat.

— Nu. Am urmat un curs la facultate. Mâinile lui alunecară ceva mai în faţă şi găsiră nasturele de sus al bluzei. Mă pricep şi la surf, joc şi pocher. Şi nici pe astea nu le-am învăţat de la femei.

Ea se lăsă pe spate, sprijinindu-se de pieptul lui larg, în timp ce degetele lui îi desfăceau cu pricepere bluza.

— Ştii destul de multe despre femei.

— Le-am studiat cu atenţie pe parcursul anilor. Am citit şi câteva cărţi. Am participat la discuții pe forumurile de pe internet. N-am prea avut timp pentru a repeta atunci când am început, dar am învăţat foarte repede, atunci când au aflat că am bani.

Îi dezbrăcă bluza şi găsi fără să ezite încuietoarea sutienului.

— Dacă mă gândesc cum trăieşti tu, cred că le-a luat destul de mult timp până au aflat.

Clay râse.

— Ei bine, da, aşa s-a întâmplat, asta până când ultima n-a mai vrut să între în apartamentul meu amărât şi a trebuit să cumpăr ceva mai respectabil, ca să aibă ce să decoreze.

Ea sesiză tonul sec din vocea lui şi îşi dădu seama că descoperise încă una dintre cauzele cinismului său.

— Ai pierdut toţi banii? întrebă ea.

— Nu chiar, dar femeia pe care mă gândeam s-o iau de nevastă a dispărut când a aflat ce am făcut cu ei. E cam acelaşi lucru. Pot spune că am ceva experienţă, dar nu de primă mână.

Sutienul ei căzu şi el se aplecă un pic pentru a-i săruta locul acela fraged din spatele urechii înainte de a-şi umple mâinile cu sânii ei. Rory reacţiona atât de puternic încât îi veni să ţipe.

Nu mai vroia să vorbească, nu mai voia să îl compătimească pe bărbatul acela care avusese tot ce-şi dorise, mai puţin dragoste adevărată.

Se întoarse şi începu să-i descheie nasturii cămăşii. Nu se obosise să-şi pună cravată sau sacou pentru a-l impresiona pe avocatul acela şi nici nu avusese nevoie de ele. Întrebările inteligente şi cunoştinţele lui îl

câştigaseră pe avocat din prima clipă. O impresionaseră şi pe ea, nici vorbă, dar acum voia să fie impresionată de ceva mai… fizic. Trecuseră trei nopţi lungi şi singuratice.

Înainte ca ea să apuce să-i scoată cămaşa, el o prinse de talie şi o sărută.

Se simţea de parcă nu se opriseră din sărutul de mai devreme, numai că de data asta erau aproape goi, lipiţi unul de celălalt, iar el îşi plimba mâinile pe rotunjimile sânilor ei.

— Doamne, Aurora, eşti un amestec de curcubeu şi fulgere! Nu mă mai satur de tine!

Cuvintele lui o făceau să se topească.

Înainte de a-şi da seama, se aflau deja în patul cu lenjerie răcoroasă. Orbită de dorinţă, îl lăsă pe Clay să-i dea jos fusta şi ciorapii şi îşi ridica şoldurile pentru a-l ajuta. Numai când plăcerea atingerii se întrerupse pentru scurtă vreme, cât el se chinui să-şi scoată pantofii şi pantalonii îşi dădu seama ce făcea. Din nou.

Perdelele patului se mişcau încet unduind în bătaia brizei ce intra pe fereastra deschisă, exact ca în fantezia ei de mai devreme. Clay stătea în picioare, iar trupul lui

puternic contrasta cu aşternuturile feminine, de mătase, care îi scoteau în evidenţă masculinitatea. O clipă îşi zise că el arăta ca un căpitan de vas care se întorcea acasă după o călătorie lungă pe mare, la soţia răsfăţată şi iubitoare. Pentru un moment măcar.

Îl primi cu braţele deschise, greutatea lui afundând-o în patul moale şi îşi încolăci picioarele în jurul lui când el se aplecă să o sărute.

— O s-o luăm mai încet data viitoare, îi promise el cu o voce joasă, acceptând fără ezitare invitaţia ei.

Aurora ţipă de plăcere când el o pătrunse. Sunetele dragostei fură apoi acoperite de trilurile unei păsări cântătoare.

Pierdută în lumea creată de Clay, ea îl urmă renunţând la ultima picătură de autocontrol, în schimbul plăcerii pe care i-o oferea trupul lui.

20

E rog, pot să iau turnul cu mine? A doua zi dimineaţă, Rory aruncă o ultimă privire camerei plăcerilor înainte de a culege plicul maroniu şi de a ieşi. Chiar dacă briza intra în valuri în cameră, mirosul parfumului ei şi al pasiunii lor mai persista.

— Îţi place să trăieşti în turnuri de fildeş? Clay ţinea uşa deschisă, aşteptând răbdător, cu o expresie înţelegătoare pe faţă, ca ea să îşi ia la revedere de la camera din turn. Arăta mai degrabă ca un pirat decât ca un prosper om de afaceri, pentru că nu se bărbierise.

Cu libertatea pe care i-o dădea intimitatea unei nopţi pasionale petrecută împreună, Rory îl mângâie pe piept când trecu pe lângă el.

— Turnurile sunt rotunde, tari şi foarte folositoare, turui ea.

— Pot să-ţi dau şi eu ceva de genul ăsta. Ridică o sprinceană şi, privind-o pofticios, îi puse o mână pe mijloc şi o împinse uşor, grăbind-o.

După ce închise uşa, Clay căută în buzunarul pantalonilor şi scoase o figurină roşie, de mărimea unei palme.

— Acum nu-mi mai permit să fac cadouri bijuterii, dar ce zici de ceva moale şi pufos în loc de tare şi rotund, ca o piatră de mormânt?

Rory râse şi inima îi tresări când luă radiera în formă de broască ţestoasă din palma lui. Faptul că o ţinea tot timpul la el însemna că obiectul acela avea o

semnificaţie aparte. O clipă se gândi că el se simţea atras de ţestoase pentru că erau animale singuratice, dar nu credea că îşi dorea cu adevărat să fie singuratic. Pur şi simplu, nu învăţase să fie altfel.

— Eşti tare bun de gură, îl necăji ea. Prefer gumele de şters bijuteriilor. Sunt mult mai folositoare. Îi era teamă că nu va mai putea trăi fără Clay, dacă el va continua să-i facă inima să tresară în felul ăsta.

— Compensez cu fapte acolo unde vorbele nu-s de ajuns. Clay o ţinu de mână, ajutând-o să coboare scările. Sau poate pentru că nu voia să întrerupă contactul fizic dintre ei.

— În cazul ăsta, ai face bine să-mi spui şi mie care-i prima noastră acţiune. Rory era decisă să evite cu orice preţ căderea în mrejele periculoase ale sentimentalismului. Afară, în aerul umed al dimineţii, inspiră aroma magnoliilor. Nu voia să-şi mai facă griji pentru nimic, cel puţin până când nu va fi obligată. Avea un bărbat superb lângă ea, şapte sute de mii de dolari în bancă – cel puţin pe hârtie, un munte de datorii care-i înjumătăţeau banii şi actele necesare pentru înfiinţarea unei companii noi-nouţe care urma să se

ocupe cu distribuţia unui joc video cu clovni ce scoteau baloane şi cu elefanţi roz. Ce-şi putea dori mai mult?

Poate un psihiatru bun? îşi investea banii care reprezentau viitorul ei şi al familiei în elefanţi roz! Când lucra la bancă, se chinuia să îi convingă pe investitori să-şi asume anumite riscuri. Ironia sorţii făcea ca acum să se afle în locul lor. Rory strânse în pumn mica ţestoasă, ca să-i poarte noroc.

— Mai întâi, îţi plăteşti facturile şi datoriile. Clay îi deschise uşa camionetei. După aceea, contactăm şi alţi potenţiali investitori, ca să diminuăm riscurile de capital. Ce-o să-ţi mai rămână, după ce-ţi plăteşti datoriile, cred că abia o să ne ajungă să răscumpărăm drepturile de distribuţie a jocului meu.

La vederea camionetei, Rory se trezi brusc şi, ignorând lista lui pragmatică, spuse:

— Mai întâi, cumpărăm o camionetă! Un FI50, roşu aprins, cu cabină dublă şi trapă electrică.

Clay o apucă de braţ şi o ajută să se urce pe locul pasagerului.

— Cumpărăm una la mâna a doua, indiferent de culoare. Bilanţul companiei trebuie să fie decent şi nu

cred că un FI50 ar da prea bine.

— Te pricepi să strici cheful omului! îşi încrucişa braţele şi încercă să facă pe supărata, dar ştia că el are dreptate. Îşi dorea atât de mult să o facă pe sora ei la fel de fericită cum era ea. Deschise plicul pe care-l ţinea în poală. Găseşte un vânzător de maşini, zgârcitule. După aceea putem să mergem acasă, ca să începem să dăm telefoane.

Clay demară îndreptându-se spre şosea, lăsând în urmă conacul cu turnuri acoperite de iederă.

— E roşie! Cissy mângâie caroseria sclipitoare a unei camionete mici, e adevărat, dar cu cabină dublă pe care Aurora o parcase pe aleea din faţa casei.

— Nu e un FI50, spuse Rory nesigură, aşteptând aprobarea surorii ei. Clay spune că asta are motorul cel mai bun şi că va ţine mai mult.

— Pe bancheta din spate e loc destul pentru cumpărături. Cissy se urcase în maşină şi admira interiorul care strălucea de parcă ar fi fost nou. Mie mi-e frică s-o conduc. Poate o învăţăm pe Mandy. Aurora îi întinse cheile.

— Deocamdată e maşina companiei, iar tu eşti

şoferul, secretara şi contabila. Şi omul bun la toate.

Aşezată pe bancheta din spate a maşinii, Cissy clipi şi o privi siderată pe Aurora. Clay se apropie.

— Ce-aţi pus voi doi la cale? întrebă ea.

În spatele întrebării, Aurora simţi atitudinea protectoare a surorii sale, dar Clay decise că e mai bine să ignore latura personală şi să o scoată la iveală pe cea de afaceri.

— Investim în viitor. De astăzi, eşti asociat în cadrul companiei Mysterious Production, unde se vor produce jocurile video „Mysterious”.

— Şi membru fondator al Asociaţiei Ţestoaselor, o asociaţie nonprofit, militant ecologică, ce se va ocupa de salvarea mlaştinii şi, implicit, a cuiburilor de ţestoase şi de promovarea micii industrii autohtone, adăugă Aurora mândră.

— Simt că mă ia o durere de cap! Cissy renunţă să mai pună întrebări despre cele două companii şi, cu ajutorul lui Clay, se mută pe scaunul şoferului, băgă cheile în contact şi porni motorul. Cu ipoteca, cu împrumutul cum rămâne? îşi ridică privirea de la indicatoarele de bord pe care le examinase până atunci.

— Până la sfârşitul săptămânii nu vreau să vorbesc cu Jeff. Atunci o să încerc o renegociere a împrumutului şi, dacă nu e de acord, o să obţin o refinanţare din altă parte. Lui Rory i-ar fi plăcut să încerce o refinanţare, dar Clay îi spusese să pună pe primul plan interesele companiei şi să lase la o parte ambiţiile personale. Am păstrat destui bani pentru acoperirea cheltuielilor cu spitalizarea. De altfel, în scurt timp, angajaţii companiei or să beneficieze de asigurări medicale complete.

— Şi eu? întrebă Cissy, lăsând motorul să meargă în timp ce-şi plimba privirea de la unul la altul. Eu ce fac în compania asta?

— Am acasă o listă cu moştenitorii familiei Bingham, spuse Clay. O să începi prin a le scrie câte o scrisoare. Apoi vei îndosaria răspunsurile pe care le vom primi. Vrem să venim cu o contrapropunere.

Înainte ca Mecloud să apuce să între în detaliile pe care el şi cu Rory le discutaseră, Jake apăru şchiopătând pe alee. Scepticismul care se citea pe faţa lui trăda părerea pe care o avea despre camioneta roşie. Dar Aurora o cumpărase pentru sora ei. Jake era propriul lui şef şi putea să-şi găsească singur un mijloc de transport.

Îşi cunoştea tatăl şi ştia că el aşa prefera.

— Asta aţi cumpărat cu un milion de dolari? întrebă el râzând şi-şi băgă capul pe geamul din dreapta pentru a studia mai îndeaproape interiorul. Au cam crescut preţurile de când am cumpărat eu ultima oară una dintr-asta.

— Vrem să cumpărăm noi terenul familiei Bingham, tată. În timp ce rostea aceste cuvinte, Rory realiza cât de nebuneşte sunau, dar Clay o convinsese că planul lor era realizabil. Întotdeauna visase să facă dreptate pentru toată lumea, dar niciodată nu îndrăznise măcar să se gândească la faptul că într-o bună zi va avea atât de mult numai pentru ea. Doar cineva cu un suflet – şi un creier – atât de mare ca al lui putea să se gândească la aşa ceva.

— Nu mai spuneţi! Jake îşi sprijini un braţ de capota camionetei şi-i privi pe amândoi. N-oi avea eu prea multă şcoală, dar pot să-mi dau seama că n-o să cumperi tot pământul acela doar cu un milion de dolari. Îl privi ţintă pe Clay. Nu credeam că poţi fi genul de bărbat care să se încurce cu fetele mele. Dacă faci vreo şmecherie cu banii lor, te jupoi de viu!

Aurora roşi şi pufni, dar, înainte ca ea să poată izbucni, Clay interveni:

— Avocatul la care am apelat a stabilit foarte clar lucrurile acestea. Toţi care intră în companie pot să iasă din ea oricând, dar vor lua cu ei numai banii cu care au venit şi nimic mai mult. Avem nevoie însă de ajutorul tău pentru a rezolva treaba asta cu mlaştina.

— Vreţi să construiesc un monument al prostiei din ciment?

— Nu, vrem să-i aduni pe toţi cei pe care-i cunoşti, pe toţi cei care au interesul să-şi valorifice proprietatea sau vor să-şi vândă produsele turiştilor, îi explică Clay. Dacă vom cumpăra pământul şi e vorba de un mare „dacă", trebuie să facem ceva ca oamenii aceia să-şi câştige singuri existenţa.

Făcea lucrurile să pară posibile. Rory avea impresia că vorbea într-adevăr ca directorul unei companii de mai multe milioane de dolari. Poate că asta voise să spună când afirmase că „faptele vorbesc mai tare decât cuvintele" – el reuşea să pună în practică lucrurile la care ea doar visa.

Faţa lui Jake se lumină.

— Mamaia Iris ar putea să vândă coşuri de trestie aici, în loc să plătească pe cineva din Charleston? Şi Garnet ar putea să-şi vândă fluierele pe care le face? Devenea din ce în ce mai entuziast, pe măsură ce ideea îl prindea. Mai sunt câţiva care pictează destul de bine. Biserica aceea unde merg fetele vinde nişte cărţi de bucate foarte reuşite.

— Mai întâi, trebuie să luăm pământul, tată. Şi pentru a face chestia asta e nevoie să mai strângem bani. Nu te entuziasma prea tare, mai avem multe lucruri de pus la punct. Amândoi trebuie să începem să dăm telefoane. Totul se poate duce de râpă, dacă nu suntem atenţi.

— Vă las să vă hotărâţi, spuse Cissy. Trebuie să mă duc să fac nişte cumpărături. Adu lista aceea cu moştenitorii familiei Bingham şi când mă întorc, cineva ar trebui să mă înveţe să bat litere pe tastatura blestematului ăluia de computer. Pot să învăţ şi să-mi câştig pâinea în acelaşi timp.

Dădu înapoi pe lângă maşina lui Cleo şi demară grăbită în noua ei camionetă roşie.

Sprijinindu-se în cârje de parcă l-ar fi durut piciorul, Jake agită un deget sub nasul lui Clay.

— Ţine minte ce ţi-am spus! Nu-ţi bate joc de fetele mele! Mă duc să vorbesc cu Iris şi cu ceilalţi.

Se întoarse şchiopătând spre şopronul unde-şi ţinea motocicleta, lăsând-o pe Aurora singură cu bărbatul acela de neînţeles, care îi schimbase perspectiva asupra lumii. Nu mai stătuse niciodată pe marginea unei prăpăstii şi asta încă de bunăvoie. Fusese împinsă de multe ori în direcţia aceea şi îşi jurase că nu va mai ajunge niciodată atât de departe. Abia acum îşi dădu seama că se afla acolo şi că privea în jos, spre fundul prăpastiei plin de bolovani.

— Mai explică-mi o dată cum o să meargă toată tărăşenia asta, şopti ea.

— Pentru a câştiga trebuie să rişti, spuse Clay simplu. Ne bazăm pe faptul că majoritatea moştenitorilor familiei Bingham vor accepta oferta noastră, în loc să-şi lase pământul pe mâna investitorilor şi a băncii.

Ea ştia lucrul ăsta. Avea doar nevoie să-l audă pe el spunându-l. Clay reuşea să facă totul să pară mai aproape de realitate. În fond şi el îşi risca profiturile pe care urma să le scoată de pe urma vânzării noului său joc. Trebuia să aibă încredere în el.

— Haide, hai să mergem să recuperăm lista din sertarul meu de tacâmuri. Mă apucă mâncărimile numai când mă gândesc la ea.

Pe ea o apucau mâncărimile din cauza altor lucruri. Moştenitorii familiei Bingham erau pe ultimul loc. Acum o interesa mult mai mult ce aştepta Clay de la ea, după noaptea trecută.

— Eu nu procedez aşa, murmură ea un pic mai târziu, când mergeau cu camioneta spre casa lui. Eu îi încurajez pe alţii să îşi rişte banii!

— Eşti o fraieră, râse el. Îţi place siguranţa pe care ţi-o oferă un salariu fix, eventual nişte prime, o pensie liniştită şi un birou pe colţ. Ce facem noi acum va fi cu mult mai interesant.

— E o nebunie! Preferă să se uite pe geam decât la el. Totul părea posibil atunci când îl privea pe Clay Mecloud. O să mă lupt cu banca şi cu investitorii care învârt banii cu lopata. Ar fi trebuit să le iau banii şi să fug cu ei.

Clay încetini când maşina ajunse la aleea care ducea spre căbănuţa lui. Cleo era în grădină şi le făcu cu mâna.

— Tu rişti pentru că vrei să se facă dreptate pentru

toţi şi Prinţesa Vikingă să învingă, spuse el intrând pe alee.

— Sigur, de parcă viaţa ar fi un joc video. Rory o văzu pe Midge în căruciorul ei şi dori să coboare din maşină şi să facă ceva care să implice mai mult suflet, să alinte copilaşul acela, de exemplu, decât să ia la rând lista cu ipoteticii moştenitori ai familiei Bingham, să-i contacteze şi să încerce să-i convingă să creadă în nişte iluzii.

— Ai ceva valoros în cocioaba asta? strigă Cleo când ei coborâră din maşină.

— A-ha. Aurora îi aruncă o privire lui Clay şi observă cuta care îi apăruse pe frunte. Îngenunche repede şi începu să se joace cu Midge, pentru a evita să fie prea aproape când el va izbucni. Stomacul i se făcuse ghem. Ştia că risca. Oare deja se întâmplase ceva?

— Dar am lipsit numai o noapte de acasă, protestă Clay. Ce s-a întâmplat?

— Aseară Jared a văzut lumină şi a coborât să vadă dacă ai venit acasă. Uşa era deschisă, dar n-a putut să-şi dea seama dacă a fost cineva în casă sau nu. E o dezordine de nedescris înăuntru, însă întotdeauna e aşa.

— Sună la poliţie, îl sfătui Rory, ridicându-şi privirea de la Midge. După modul în care Clay îşi strânse pumnul îşi putea da seama că era pregătit să sară la bătaie. Lasă totul cum ai găsit, adăugă ea.

— Vorbeşti exact ca şi TJ. Trebuie să arunc şi eu o privire. Poate uşa s-a deschis singură. Stai aici, îi ceru el şi o luă la fugă spre casă.

Dacă lui îi făcea plăcere să facă pe durul, la naiba, o să-i facă pe plac şi o să-l asculte. Rory se aşeză pe iarbă.

— La ce dezordine e acolo, cred că nici el nu-şi poate da seama dacă i-a răscolit cineva casa, zise ea.

— Oricât ar părea de înspăimântătoare chestia asta, eu cred că poate. Cleo se aşeză de cealaltă parte a căruciorului. Jared l-a chemat deja pe fratele lor mai mare. Dacă lipseşte ceva de acolo, să te ţii! Trei fraţi Mecloud furioşi sunt mai periculoşi decât uraganele. Pun pariu că TJ e deja pe drum.

Rory nu mai fusese niciodată luată de val. Nu era sigură cine îşi pierduse minţile de tot, ea sau Clay.

— Nu înţeleg de ce o persoană întreagă la minte ar vrea să spargă o cocioabă ca asta. Ce să fure din ea? Şi de ce le-ar păsa fraţilor lui de o spargere minoră, chestie

care se poate întâmpla oricui, în fiecare zi.

— Se tachinează cumplit unul pe celălalt, dar, când unuia dintre ei i se întâmpla ceva rău, apar toţi ca din pământ şi fac dreptate. Cleo prinse suzeta lui Meg şi i-o puse înapoi în gură. Ar trebui să-i vezi în acţiune. E ca şi cum te-ai uita la o partidă de lupte, aşa cum vezi la televizor, unde tipii buni luptă contra tipilor răi.

— Poartă şi costume de-alea caraghioase? Imaginându-şi-l pe Clay îmbrăcat sumar şi ţinând în mână un scut şi o sabie de jucărie, Rory simţi că o umflă râsul.

Cleo chicoti.

— Nu, dar cred că le-ar plăcea. Au crescut îmbrăcaţi tot timpul la patru ace, dar tot ca şi cum ar trăi într-un serial de benzi desenate gândesc. De unde crezi că se inspiră Jared?

— Desene animate? Rory zâmbi imaginându-şi cum ar arăta cei trei fraţi îmbrăcaţi în costume negre de răţoi. Se ridică şi îşi scutură iarba de pe fusta ei cea bună. Cred că ar trebui să trag o fugă până acolo, să am grijă ca Elmer Fudd să nu se împuşte în picior.

Cleo îşi dădu ochii peste cap.

— Nebuniile astea ţi se potrivesc de minune, nu-i aşa? Cred că o să o sun pe nevasta lui TJ, să o chem şi pe ea. Îi plac nebuniile.

— Spune-i să-şi aducă un spray de ţânţari şi un şezlong. Va fi un program fooooarte lung.

Cleo râse.

— O să dureze toată viaţa?

Rory simţi că inima i-o ia la galop când se gândi la subînţelesul întrebării lui Cleo, dar alungă repede din minte această posibilitate.

— Nu te baza pe chestia asta. Amândoi suntem al dracului de încăpăţânaţi, cred că am ajunge să ne omorâm unul pe celălalt.

În timp ce parcurgea la pas poteca nisipoasă care dădea spre plajă, Rory încerca să nu se ambaleze prea tare din cauza schimbului acela de replici. Îi plăceau Cleo şi Jared. Pe Clay îl plăcea şi mai mult, dar avea o carieră de urmat şi o doză destul de mare de neîncredere, când venea vorba de bărbaţi, în general şi mai ales despre cei cărora le plăcea riscul. Viitorul era destul de incert în momentul acela. Totuşi, pentru o fracţiune de secundă imaginea unui viitor alături de

Clay şi de familia lui îi trecu prin minte, asemenea fanteziei care implica turnuri, paturi cu baldachin şi căpitani de nave.

Imaginea respectivă se sparse în mii de fărâme când dădu cu ochii de Clay care ieşea vijelios din casă, cu un teanc de hârtii mototolite în mână. După furia mocnită ce îi ardea în ochi se vedea clar că se întâmplase ceva. Îi fusese pângărită intimitatea. Ea încercă să nu pară alarmată.

— Ce-au luat?

— Nimic. Strânse şi mai tare teancul de hârtii în mână şi i le întinse. Dându-şi seama că aproape le distrusese, slăbi strânsoarea. N-au găsit lista asta, deci nu veniseră să-mi fure tacâmurile. N-au luat nici calculatorul, dar au cotrobăit prin el.

Fără să-şi dea seama ce face, Rory îl luă în braţe şi-şi puse capul pe umărul lui.

— Înseamnă că au fost nişte copii. Calmează-te. Totul o să fie bine.

El o strânse la piept, dar nu se relaxa.

— Dacă ar fi fost nişte copii ar fi plecat cu jocurile video, însă cel care a intrat a încercat să-mi spargă

sistemul de securitate al calculatorului. Când a văzut că nu reuşeşte a început să caute prin toate fișierele de pe hard.

— Îţi lipseşte ceva de valoare?

— Mi-au împrăştiat hârtiile. O sărută repede, înainte ca ea să-i poată spune că erau oricum împrăştiate. Îmi pot da seama de asta. Crede-mă pe cuvânt, bine? Dacă nu îmi ţin hârtiile în dosare sau în sertare asta nu înseamnă că nu le pun într-o anumită ordine.

— Bine, te cred. Spune-mi numai cât de gravă e situaţia. Ar trebui să chemăm poliţia?

— Şi ce-ar putea să facă poliţia? Să caute amprente? Spărgătorii de carieră, cei care sunt în baza de date a poliţiei nu umblă după hârtii. Cred că cineva a profitat de faptul că nu sunt acasă şi a făcut o vizită, ca să vadă cu ce m-am mai ocupat în ultima vreme. Lista era ascunsă bine, aşa că dacă asta căuta nu prea a avut succes.

— Dacă au venit după listă, fii sigur că se vor întoarce, şopti ea bucuroasă că se afla în braţele lui.

Poate că el avea dreptate. Sora ei fusese scoasă de pe drum cu maşina, casa ei aproape arsese, iar a lui Clay

fusese spartă. Încercă să rămână ancorată în realitate – ea şi Clay nu erau atât de importanţi; toate evenimentele astea nu erau decât un lanţ de coincidenţe nefericite. Frica fu mai tare decât logica.

— Dacă se întorc o să fie prea târziu pentru ei, spuse Clay încrezător. Hai să scriem scrisorile alea către moştenitorii familiei Bingham şi să vedem cât pământ putem cumpăra cu câteva sute de mii de dolari şi cu ce va mai ieşi din afacerea cealaltă.

Afacerea cealaltă. Se baza pe faptul că vor găsi investitori dispuşi să bage bani în producţia jocului lui. Şi că jocul va produce atât de mulţi bani, încât să acopere toate cheltuielile lor prezente şi viitoare. Rory îşi înghiţi nodul din gât, se retrase din îmbrăţişarea lui, îşi îndreptă spatele şi o luă spre clădirea principală.

Avea multe telefoane de dat şi mulţi kilometri de mers înainte de a adormi… dacă va mai adormi vreodată.

21

Răsăriturile de soare, acadelele şi Aurorele sunt lucrurile mele preferate. Nu vrei să vii cu mine, să facem o muzică minunată împreună?

Rory zâmbi la mesajul care apăruse pe calculatorul ei. Îşi aduse aminte de un cântec vechi pe care-l auzise la Blue Monkey şi tastă: Pentru mine muzica minunată înseamnă să construim un pod peste ape tulburi. Vrei să dansăm?

N-avea niciun sens. Nici mesajul lui. Voia doar să comunice într-un fel cu Clay, să-l facă să înţeleagă că se gândea la el, în timp ce stătea singură în dormitorul ei, întocmind lista cu lucrurile care trebuia făcute a doua zi. Cissy îl dusese pe Jake în oraş şi Rory rămăsese cu Mandy. Dacă ar fi avut şi ea maşină poate că ar fi cedat dorinţelor şi s-ar fi dus la el acasă.

Ştia acum că el, Clay, era autorul acelor mesaje naive de dragoste. După ce îl văzuse cum acţionează, îl credea în stare să facă luna albastră, dacă ea i-ar fi cerut asta, ba chiar ar fi întrebat-o ce nuanţă preferă.

Era în mare pericol – şi nu se referea aici la situaţia ei financiară. Ar fi putut oare supravieţui fără inimă, dacă acest taciturn şi imprevizibil geniu al calculatoarelor i-o va frânge?

Clay zâmbi la vederea mesajului. Nu dormise toată noaptea pentru a mai face nişte corecţii finale la

scenariul jocului, îl durea capul, avea ochii înceţoşaţi, nu mâncase în ultimele douăzeci şi patru de ore, dar mesajul Aurorei îl făcuse să zâmbească fericit.

Îşi dăduse seama că era inteligentă. Rory începuse să facă referiri la melodii vechi şi spera ca ea să fi intrat la rândul ei în joc şi nu să viseze la nesfârşit la vreun erou anonim.

Îi respectase dorinţa de a rămâne acasă, pentru a sta cu nepoata ei. El rămăsese aici, ca să-şi păzească dosarele şi calculatorul de alţi eventuali hoţi, dar avea mare nevoie de Aurora în seara aceea. Când era singur nu prea-i păsa de scurgerea timpului sau de bagatele, ca mâncarea sau somnul. Nu mai era adolescent. Avea nevoie ca ea să-l smulgă din faţa calculatorului, să-l tenteze cu mâncăruri cu miresme apetisante şi să-l atragă în patul ei.

Avea nevoie de o grămadă de alte lucruri, dar îi era frică să se gândească la toate implicaţiile dorinţelor lui.

Trimisese un mesaj la reprezentanţii statului prin care îşi anunţase demisia şi se oferise să le returneze avansul primit pentru lista cu moştenitorii familiei Bingham sau să le dea programul parţial pus la punct. Demisia lui

avea să provoace cu siguranţă câteva crize de apoplexie, după ce vor urma săptămâni bune de şedinţe furtunoase, înainte de a se mişca ceva.

Nu voia să le ia banii, mai ales că folosise acel program pentru a genera lista moştenitorilor. Programul era îndeajuns de complet, doar că el nu intenţiona să le arate cum să-l folosească. Bineînţeles, dacă el şi cu Aurora reuşeau să obţină controlul asupra pământului familiei Bingham prin intermediul asociaţiei nonprofit, pe care o creaseră, vor vinde statului pentru o sumă corectă partea pe care acesta o dorea şi, astfel, acesta va ieşi în profit.

Gândindu-se că ar trebui să se ducă la culcare, dacă voia să mai fie în stare de ceva a doua zi dimineaţă, tastă: Pot să dansez. Iubeşte-mă. Trimise mesajul şi închise calculatorul.

Era o prostie să le vorbeşti despre dragoste femeilor, dar era prea obosit şi ştia că Aurora va lua mesajele drept ceea ce erau de fapt, o glumă.

Telefonul sună şi Clay se strâmbă. În mod sigur, la departamentul unde îşi trimisese demisia nu mai lucra nimeni la ora aceea. Se duse până în bucătărie să

răspundă la telefon, înainte de a se porni robotul telefonic. Dacă avea noroc s-ar putea ca la celălalt capăt al firului să fie Aurora şi să-i murmure în ureche nimicuri dulci.

— Eu sunt, spuse TJ, fără nicio altă introducere. Mara şi cu mine avem câteva zile de vacanţă şi ne-am gândit să dăm o fugă până acolo. Vreţi să vă aducem şi nişte cafea adevărată?

— Oamenii normali dorm la ora asta, răspunse Clay precaut, frecându-şi fruntea. TJ mirosise necazuri şi acum îşi urma nasul. În copilărie, învăţaseră să comunice criptat, să evite să fie direcţi şi replica lui TJ dovedea că lucrurile astea nu se uitau aşa uşor.

— Da, ştiu, dar tu n-ai fost niciodată normal. O să stăm la motelul din oraş. Încă nu s-a construit pe acolo vreun Starbucks, nu?

— Habar n-am. Cafenelele nu-l interesaseră niciodată. Accepta cafea de câte ori i se oferea şi indiferent cine i-o oferea. De fapt, în clipa aceea îşi dorea o cafea. Sunt prins într-o chestie destul de complicată aici, aşa că n-o să prea am timp să vă distrez. Nu credea că era implicat în ceva îndeajuns de important pentru a-l face pe TJ să-

şi abandoneze noua slujbă. TJ era specialist în antropologie criminală şi pe-aici încă nu se descoperise niciun cadavru.

Clay mai auzi un clic şi şi-l imagină pe TJ făcându-i semne soţiei sale, producător de filme de meserie, să ridice receptorul celuilalt aparat. Superba Mara era exact opusul lui Cleo, dar şi TJ era opusul lui Jared. El n-avea nicio problemă cu chestia asta, dar chiar nu voia ca fratele său să se amestece acum în viaţa lui. Dorea să-şi clarifice situaţia cu Aurora, fără ca familia lui să se amestece cu sfaturi şi lecţii de viaţă.

— Oh, oricum, tu ne distrezi şi fără să vrei, şopti Mara de la celălalt telefon. Poate că ar trebui să venim cu avionul, să-ţi faci şi tu de cap cu motorul lui.

— Acum zbor pe Harley-uri. Uite care e treaba, nu veniţi doar de dragul meu, bine? Totul e sub control. Sau va fi, îşi zise el, după ce va termina de programat jocul şi va avea timp să meargă cu el în oraş să vorbească cu câţiva oameni. Voia să fie de faţă când Terry Talbert va afla că şi-a dat demisia şi că nu se va mai ocupa de programul acela. Poate îi va spune papagalului său că o comisie care n-avusese destul cap

să o păstreze pe Aurora, nu merita să se bucure nici de serviciile lui.

Oare Aurora s-ar înfuria dacă el ar spune aşa ceva? Probabil că da.

Mara prelua definitiv conducerea discuţiei.

— Dar familiile asta fac cel mai bine, se amestecă în treburile membrilor lor. Auzi, dacă noi nu venim acolo, va trebui să mergem să ne vizităm mamele, iar eu te-aş cam prefera pe tine. Aşa că încearcă să te porţi cât mai frumos şi zâmbeşte-ne când ajungem.

Clay zâmbi la gândul că ar putea să-i trimită să-şi petreacă vacanţa cu mamele lor.

— Bine, dar vă avertizez: aici nimeni nu stă cu mâinile în sân. Suntem toţi implicaţi într-un proiect gigantic.

— Să nu aud de schelete, ceru Mara. Suntem totuşi în vacanţă.

— Dar mie-mi plac scheletele, îi aminti TJ de la celălalt telefon.

— Am spus că nu mai vreau să aud de schelete în concediu, îl avertiză Mara.

Clay şi-i imaginã pe cei doi schimbând priviri

furioase dintr-un colţ în altul al încăperii, fiecare cu câte un receptor la ureche, certându-se prin telefon. Îl umflă râsul şi închise. Nici n-aveau să-şi dea seama că el nu mai era Ia telefon, îşi dorea şi el o relaţie ca a lor când se va face mare.

Din cauza stilului său de viaţă şi de lucru, nu prea avusese ocazia să se maturizeze şi cu atât mai puţin să se implice într-o astfel de relaţie, dar acum cunoscuse o femeie care-l plăcea. Lucrurile începeau să scârţâie când venea vorba de relaţiile în sine. Până acum, reuşise cu ea un bun parteneriat de afaceri şi cam atât. Familia ei şi fraţii lui erau cu ochii pe ei.

Se gândi că şi traiul de ţestoasă avea avantajele lui.

Calmă, zicându-şi că merge pur şi simplu la biroul ei din cadrul băncii, unde îi va propune unui nou client un plan de împrumuturi, Rory urca treptele albe de marmură ale băncii. Îşi programase întâlnirea cu Jeff vinerea după-amiaza, ştiind că la ora aceea el abia aştepta să plece de la serviciu la clubul de golf. Voia ca întâlnirea lor să fie scurtă şi agreabilă.

Trecuseră deja două zile de când trimiseseră scrisorile către moştenitorii familiei Bingham. Acestora li se

propunea să îşi unească forţele într-o asociaţie nonprofit, care să controleze întreaga suprafaţă de pământ şi probabil că deja începuseră să se creeze valuri.

În curând, rude îndepărtate aveau să se caute şi să-şi vorbească, poate pentru prima oară în viaţă. Mai bine să ştie cu toţii ce se întâmpla şi, astfel, banca şi investitorii să nu le poată fura pământul, profitând ne ignoranţa lor.

Dacă reuşea să-l convingă pe bancher să se răzgândească în privinţa rambursării împrumutului, va mai rămâne cu câteva sute de mii de dolari, pe care puteau să-i investească în jocul video al lui Clay şi dacă acesta va aduce profiturile uriaşe preconizate de Clay, mai târziu va achita întreaga sumă.

— Bună, Aurora! Arăţi fantastic. Jeff Spencer stătea lângă biroul secretarei, aşteptând-o şi o salută cu entuziasmul rezervat clienţilor foarte bogaţi.

Jeff, mai fercheş ca niciodată, nu era căsătorit şi poseda destui bani pentru a-şi cumpăra o vilă somptuoasă în cel mai select cartier al oraşului. Rory îşi zise că oricât de luxoasă ar fi casa lui Jeff, tot ar avea podele de lemn deschis la culoare şi pereţi albi. Jeff nu

avusese niciodată prea multă imaginaţie sau creativitate. Când erau amândoi adolescenţi, ea interpretase platitudinea lui drept stabilitate. Acum, că se maturizase, îşi dădea seama că era un om cel puţin plicticos – cavalerii roşii i se păreau mult mai interesanţi.

Şi totuşi plicticosul Jeff ar putea fi cel aflat în spatele acţiunilor companiei Commercial Realty, cea care făcuse oferta pentru pământul lui Cissy. Trebuia să acţioneze cu maximă atenţie.

— Mulţumesc, Jeff, spuse ea cu exact atâta răceală în glas, câtă trebuia şi trecu pe lângă el îndreptându-se spre birou. Nu-i venea să creadă că, în urmă cu mai puţin de o lună, preferase să se dea la o parte din calea lui, nevrând să facă valuri şi acum era aici, în biroul lui, pregătită nu numai să răstoarne barca, ci să facă şi câteva găuri în ea.

— Am aici o situaţie exactă a contului de împrumut, aşa cum mi-ai cerut. Jeff se aşeză şi deschise un dosar aflat pe biroul lui. Nu trebuie să te grăbeşti prea tare cu chestia asta! Dacă aveţi şi alte bunuri care pot face obiectul ipotecii, în afara pământului…

— Am primit o ofertă de zece mii de dolari pe acru de teren; socotind că avem treizeci de acri, cred că suma totală ar acoperi cu prisosinţă negativul din cont, îl întrerupse ea pe un ton rece, tăios, pe care învăţase să-l folosească când lucra la bancă. Sunt pregătită să-ţi scriu un cec pentru întreaga sumă.

Nu, nu era pregătită. Avocatul la care apelaseră încasase premiul şi-l depusese în bancă în contul comun pe care-l deschiseseră, aşa că banii se aflau acolo. Ea trebuia să ţină cât mai mult de ei. Ştia din experienţă că în astfel de situaţii cel mai bine se negocia de pe poziţii de forţă.

— Desigur, aş prefera să lucrez cu banca locală, mai ales că nu văd de ce ar trebui să transformăm bunurile cu care am garantat împrumutul în lichidităţi. Totuşi, dacă ţie nu-ţi mai convin condiţiile în care ne-ai acordat acel împrumut, voi găsi cu siguranţă o altă bancă, eventual, care va fi de acord cu garanţiile noastre. Care este suma finală pe care o datorăm?

Jeff o privi neliniştit cum scoate carnetul de cecuri şi un stilou şi aşteaptă răspunsul lui.

— Haide, Rory, să nu ne repezim cu capul înainte.

Ştii doar că zece mii de dolari pe acru de teren este un preţ prea mare. Dacă ţi s-a oferit acest preţ, eu zic că ar trebui să vinzi. Putem să ajungem la o înţelegere…

— Nu, nu cred că ne putem înţelege. Terenul nostru este extrem de valoros, mai ales acum, când statul va construi parcul acela pe insulă. Pământul nostru e situat chiar pe marginea drumului spre parc. Tu eşti foarte interesat să impui administraţiei locale adoptarea unui sistem de impozitare după valoarea proprietăţii şi văd că nici comisia de urbanism nu vrea altceva, aşa că mi se pare normal să vrem să profităm la maximum de pe urma dezastrului ecologic care va avea loc acolo. Pământul acela o să valoreze de zece ori mai mult decât acum peste zece ani. Eu sunt gata să-mi asum un asemenea risc. Suma finală, te rog!

Jeff reuşi cu greu să-şi ascundă o tresărire de surpriză, dar interesul pe care i-l suscitaseră vorbele ei nu putea fi ascuns.

— Asta înseamnă că vei renunţa la cruciada ta contra organelor locale?

Aurora îl gratifică cu cel mai dulce şi fermecător zâmbet, în spatele căruia se ascundea, de fapt, un rânjet

de lup şi lăsă jos carnetul de cecuri.

— Jeff, nu pot crede că asta a fost singura ta grijă în tot acest timp! Trebuia să spui ceva în sensul ăsta! Vreau să aduc în zonă o companie de mai multe milioane de dolari şi mi se pare de bun-simţ ca afacerile mele să se desfăşoare printr-o singură bancă. Te interesează oferta mea?

Înghiţise momeala cu cârlig cu tot. Rory îşi spuse că ar fi trebuit să practice mai demult forma asta de pescuit.

În fond, nu spusese că avea să renunţe la cruciada ei, nu-i aşa?

Cissy mergea şchiopătând de-a lungul trotuarului cu pavajul crăpat din faţa magazinului lui Cleo, strălucind de mândrie datorită noii ei camionete roşii. Nu-i păsa că nu era nou-nouţă. Maşinile noi costau prea mult; ar fi fost o adevărată risipă să cumperi una nouă. În fond, era cea mai nouă maşină pe care o avusese vreodată. Caroseria era intactă şi avea şi un casetofon care, culmea! Mergea. În partea din spate a cabinei era suficient loc pentru a le transporta pe Mandy şi pe prietenele ei. Ar fi vrut să o scoată şi pe autostradă, să

vadă ce poate motorul acela, dar nu se ivise încă ocazia.

Bineînţeles că era înregistrată pe numele companiei şi nu pe al ei, dar Rory îi arătase actele firmei, unde apărea şi ea. O parte din premiul de un milion de dolari era şi al ei, deci, dacă ea avea cheile maşinii în buzunar însemna că maşina îi aparţinea.

Ideea că era asociata unei companii depăşea puterea ei de înţelegere, aşa că o îndepărtase din start. Faptul că era proprietara unei camionete, asta da, asta putea înţelege.

În sacoşa cu care ieşise din magazinul de scule era un cablu de calculator. Magazinul lui Cleo vindea şi componente de calculator, oraşul fiind prea mic pentru a se justifica existenţa unui magazin specializat în calculatoare. Cissy ştia acum la ce erau bune cablurile şi chiar şi ce fel de cablu trebuie să cumpere pentru a conecta scanner-ul pe care-l adusese Clay la computerul Aurorei. Ştia chiar şi ce e acela un scanner, la ce foloseşte şi cum se lucrează cu el. Dacă va continua în ritmul ăsta, în scurtă vreme va avea destul de multă experienţă şi cunoştinţe pentru a-şi deschide propriul magazin de calculatoare.

Fierbinţeala pe care o simţea în stomac era o senzaţie nouă pentru ea. Maxima „Ştiinţa înseamnă putere” îi fusese întotdeauna străină. Ştia cum să găsească haine la cele mai mici preţuri şi să se încadreze într-o anumită sumă atunci când mergea la cumpărături, dar pe toate acestea nu le ştia.

În schimb, aprofundarea cunoştinţelor pe care le avea în domeniul calculatoarelor putea să-i ofere şansa reală a unui viitor mai bun, mai sigur, care să o facă pe Mandy să fie mândră de mama ei. Clay avusese dreptate – meritase să renunţe la ocazia de a face rapid câţiva bănuţi în favoarea acumulării unor cunoştinţe care aveau să constituie o temelie solidă pentru viitor.

Un Cadillac mare şi alb încetini şi se opri în spatele camionetei ei. Cissy se uită la ceas. Aurora trebuia să iasă din bancă din clipă în clipă. Poate că vor avea destul timp să ajungă la şcoală şi să o ia pe Mandy. Nu voia să aibă dificultăţi în momentul în care va ieşi din parcare, lucru care s-ar fi întâmplat dacă ar fi parcat o maşină în faţa ei, aşa că se gândi să se urce în maşină şi s-o aştepte pe Aurora, cu motorul pornit.

— Domnişoară Jenkins, ce noroc să vă întâlnesc

tocmai aici!

Distrată, Cissy se uită în sus la bărbatul îmbrăcat într-un costum elegant care ieşise din Cadillacul parcat în spatele ei – era domnul Turner, omul de la compania Commercial Realty.

Ţinând seama că domnii respectabili care conduceau Cadillacuri nu prea o băgau în seamă, Cissy rămase mirată pe trotuar, urmărindu-l suspicioasă pe bărbatul care venea spre ea. Pe vremuri, ar fi început să flirteze cu un bărbat care i-ar fi zâmbit. Acum, se simţea mai bătrână decât munţii şi poate un pic mai deşteaptă decât aceştia.

— Bună ziua, domnule Turner, îl salută ea politicos.

— V-aţi mai gândit la oferta mea, domnişoară Jenkins? M-am mirat foarte tare când am văzut că nu-mi daţi niciun semn. Oferta pe care v-am făcut-o este foarte bună şi v-am păstrat şi lotul acela.

— Eu nu iau hotărâri importante ca aceasta fără să mă gândesc foarte bine înainte, spuse ea înţepat. Chiar şi cu încrederea în sine pe care şi-o câştigase în ultima vreme, nu-i făcea plăcere să refuze o ofertă atât de tentantă. Oare chiar avea nevoie de tot pământul acela? Conta

atât de mult că mama ei îl moştenise de la părinţii ei şi că pământul acela se afla în familia ei de mai multe generaţii? Rory o întrebase cât de important era pământul acela pentru ea, dar nimeni nu-i pusese o întrebare similară lui Rory.

— Vrem să ne apucăm cât mai repede de proiectul acela, spuse Turner cu o veselie mimată. Dacă nu sunteţi interesată, daţi-le o şansă vecinilor dumneavoastră.

Şi dacă Rory şi Clay greşeau? Dacă Turner şi compania lui chiar voiau să construiască ceva aici? Dacă ceva îi va determina pe vecinii lor să vândă?

Cissy avu nevoie de toată stăpânirea de sine, de mândria ascunsă de-a lungul anilor şi de tot respectul pe care-l avea pentru inteligenţa Aurorei pentru a-l putea privi în ochi pe cel care îi oferea trei sute de mii de dolari şi a-l refuza.

— Cred că ar fi mai bine să începeţi să vorbiţi şi cu vecinii mei, domnule Turner. Eu şi sora mea avem alte planuri cu terenul acela, dar vă mulţumim foarte mult pentru oferta generoasă pe care ne-aţi făcut-o.

Acestea fiind spuse, îi întoarse spatele omului care

rămăsese cu o expresie de profundă uimire întipărită pe chip. Cuprinsă de un sentiment de teamă, dar şi de unul de eliberare, ocoli camioneta şi se îndreptă spre bancă. Urcă treptele albe de marmură cu atitudinea şi morga unui adevărat bogătaş.

Aurora tocmai ieşea din biroul lui Jeff Spencer şi bancherul o întâmpină pe Cissy cu entuziasmul propriu rudelor care nu s-au mai văzut de mult. Toţi cei aflaţi în holul băncii se întoarseră şi se uitară la ea. Şi când te gândeşti că nu era îmbrăcată cu cele mai bune haine pe care le avea. În schimb, poseda o camionetă roşie şi tocmai refuzase o ofertă de trei sute de mii de dolari.

Trăgând adânc aer în piept, Cissy zâmbi şi strânse mâna pe care i-o întindea Jeff Spencer. Era milionară.

22

În lunea următoare succesului Aurorei de la bancă, Clay încuie câteva copii ale variantelor finale ale programelor sale în seiful lui Cleo, cu o expresie de satisfacţie întipărită pe faţă. Muncise ca un sclav ultima săptămână pentru a pune totul la punct. Acum, avea timp să respire. Şi să se gândească la Aurora.

Aruncă o privire acoperişului tribunalului, dar îşi

dădu seama că nu are niciun chef să meşterească la ceasul acela vechi. Viaţa lui devenise mult mai interesantă de când Aurora apăruse în ea.

Şi ar fi putut deveni şi mai interesantă, dacă ar fi reuşit să o smulgă de la birou, ori din mijlocul familiei şi să o aducă iar în patul lui. Momentele intime şi timpul liber fuseseră foarte puţine în ultimul timp. Spre deosebire de celelalte femei care îi coloraseră viaţa, Aurora părea să-l înţeleagă atunci când se cufunda până peste cap în muncă. Oare ar fi putut fi la fel de înţelegătoare cu nevoia de joacă pe care o simţea acum? Oare va reuşi să o convingă să dea o fugă cu el până la Charleston?

Acum, era ocupată până peste cap cu telefoanele pe care le dădea şi le primea de la moştenitorii familiei Bingham şi cu discuţiile pe care le purta cu diverşi investitori. Nu putea să-i ceară să lase totul baltă şi să meargă cu el la Charleston doar pentru că el avea chef de joacă.

TJ ajunsese noaptea trecută. Poate că ar fi mai simplu dacă s-ar duce la Aurora şi ar încerca să îşi ţină în frâu pornirile sexuale decât să suporte tirul întrebărilor pe

care în mod sigur avea să i le pună fratele său.

Dacă s-ar duce la ea, măcar s-ar putea delecta cu modul în care discuta cu familia şi cu prietenii ei, cu moştenitorii familiei Bingham şi cu oricine altcineva cu care se intersecta. Ori de câte ori trecea pe acolo, Aurora era plină de energie. Se simţea în elementul ei, jonglând cu câte douăzeci de probleme odată. Ea râdea de timiditatea excesivă a lui Cissy în faţa calculatorului, reuşea să o convingă pe Mandy să facă pe recepţionera, îl îmbrăţişa pe tatăl ei, atunci când acesta venea la masă şi îşi punea în ordine hârtiile.

Clay era singura persoană în jurul căreia ea mergea în vârful picioarelor. El se gândea că asta se întâmpla pentru că între ei era atâta electricitate, încât ar fi putut să lumineze un oraş întreg. Reuşise să-i fure câteva sărutări în spatele uşii de la frigider, dar aglomeraţia din rulotă era prea mare pentru a încerca şi altceva.

Încă gândindu-se la sărutările acelea, îşi dezlipi ochii de la turnul tribunalului cu toate secretele lui şi îşi aruncă o privire spre florăria de lângă cafenea. Obişnuia să-i trimită lui Diane buchete uriaşe de trandafiri roşii, mai ales atunci când îşi petrecea întreg weekendul

muncind. Oare ar reuşi să o impresioneze pe Aurora cu un buchet de trandafiri, astfel încât să o facă să renunţe pentru câteva ore la rulota şi la telefonul ei, în favoarea unui loc mai retras? Cine ştie. Poate că i-ar fi dat cu florile în cap, spunându-i că a cheltuit banii aiurea? Era o întrebare nu foarte plăcută, la care nu se mai gândise până acum. Vechiul Clay s-ar fi apucat să cheltuiască grămezi de bani convins că astfel va rezolva problema. Nu reuşi să-şi dea seama ce ar trebui să facă omul care devenise el acum.

Clay zâmbi la vederea unui omuleţ mic şi chel, care venea spre el. Da, acum ştia ce are de făcut „noul" Clay.

Dădu colţul şi dădu nas în nas cu Terry Talbert.

— Ia spune, câţi licenţiaţi ţi-au mai trecut în ultima vreme pragul biroului?

Talbert îl privi încruntat şi-şi dădu peste cap şuviţa de păr care-i căzuse pe frunte.

— Eşti un nesimţit, ştii asta? Te-ai angajat că o să ne faci programul acela! Şi acum uite ce-ai făcut – toţi moştenitorii familiei Bingham din ţinut se cred deja milionari.

— Aş spune mai degrabă de pe întreg cuprinsul

statului. Clay tratã acuzaţiile interlocutorului sãu cu o ridicare din umeri. Oamenii nu sunt proşti. Acum cã au fãcut rost de informaţiile care le lipseau şi-au dat seama de toatã mişculaţia. Ar fi trebuit sã o pãstrezi pe Aurora. Se descurcã de minune cu moştenitorii familiei Bingham.

— Îţi dai seama ce-ai fãcut? ţipã Terry, prea furios pentru a mai fi coerent şi cu atât mai puţin logic.

— Da, spuse Clay cu satisfacţie. Am reuşit sã o fac pe cea mai frumoasã femeie din lume sã lucreze pentru mine şi asta pentru cã tu ai dat-o afarã. Pot sã-ţi dau un sfat? Data viitoare, alege tabãra celor cinstiţi, nu cea a celor cu bani.

Îl lãsã pe Talbert în mijlocul drumului şi se îndreptã spre magazinul alimentar. Cu banii pe care i-ar fi cheltuit pe trandafiri cumpãrã rãsaduri de roşii pentru grãdina distrusã a familiei Jenkins şi câţiva homari pentru Aurora. Şi ciocolatã. Femeia aceea reuşea sã gãteascã nişte lucruri extraordinare. Clay ar fi fost în stare sã mãnânce mai des doar pentru plãcerea de a o privi gãtind.

— Am reuşit! Am reuşit! Aurora intrã în fugã în

camera din faţă pe care o transformaseră în birou, fluturând o foaie de hârtie în faţa celor doi spectatori uimiţi. Ea şi Cissy îşi petrecuseră sfârşitul de săptămână dând sute de telefoane în căutarea moştenitorilor familiei Bingham. Vineri seara, Clay trecuse pe la ei şi adusese o sacoşă plină de cumpărături. În dimineaţa acelei zile, apăruse la uşă cu câteva răsaduri de roşii şi nişte homari. Nu reuşea deloc să-l înţeleagă pe bărbatul acesta, dar adora faptul că era atât de grijuliu. Cissy se extaziase la vederea răsadurilor.

La auzul strigătului ei de bucurie, Clay îşi ridică privirea de pe ecranul laptopului pe care-l adusese cu el, iar Cissy se opri din ceea ce făcea la calculatorul mare pe care-l aşezaseră pe măsuţa televizorului. Aşteptară amândoi, oarecum uimiţi de reacţia ei zgomotoasă, mai ales că Aurora avea tendinţa să între în cameră şi să-i mai anunţe câte ceva de mai multe ori pe zi.

— Un înger! Am un înger!

Cissy pufni şi se întoarse spre monitor, continuând să se certe cu programul de procesare de text.

Clay înţelese bucuria criptată a Aurorei, ridică întrebător sprâncenele, puse laptopul deoparte şi-i

smulse hârtia din mână.

— Cine s-a oferit? Satana? Compania care mi-a furat prima dată programul? Chinezii? „îngerii” dispuşi să investească în programe de calculator erau puţini şi rari.

Ea continuă să ţopăie bucuroasă, ţinând hârtia departe de mâinile lui şi râzând din toată inima.

— Cinicule! N-ai crezut că voi reuşi, nu-i aşa? Ţie îţi place doar cum gătesc şi voiai să mă ţii pe lângă tine doar ca să-ţi fac de mâncare, recunoaşte!

El o prinse de mijloc şi o ridică de pe podea pentru a reuşi să-i ia hârtia din mână. Puterea lui o lua întotdeauna prin surprindere. Ea se cuibări la pieptul lui şi îl auzi gemând de plăcere. Conştientă de prezenţa lui Cissy, Rory reuşi doar să-i sărute lui Clay lobul urechii şi se smulse din îmbrăţişare profitând de faptul că el era ocupat cu cititul hârtiei pe care i-o smulsese din mână.

— Unul dintre mahării de la banca la care am lucrat eu s-a pensionat, explică ea şi acum vrea să facă nişte investiţii. I-am trimis oferta noastră încă de săptămâna trecută. După ce am citit răspunsul pe care ni l-a trimis, l-am sunat şi el mi-a spus că e interesat. Are ceva bani investiţi într-o altă firmă de software, care a apreciat

proiectul nostru.

— Dar noi vom controla în continuare drepturile de autor, avertiză Clay, dând uşor înapoi la vederea numelui de pe plic. „Mysterious” nu mai pleacă de la mine, mai ales acum, după ce abia am reuşit să-l răscumpăr.

— E de acord cu chestia asta. Are nepoţi şi a fost foarte impresionat de entuziasmul lor în legătură cu jocul. Nu cred că ia chestia asta ca ceva serios. O face doar pentru că aşa l-au sfătuit nepoţii lui.

Cissy se uita de la unul la celălalt.

— Ascultaţi, poate că o să vi se pară o stupizenie din partea mea, dar despre ce dracu’ vorbiţi?

— Despre bani, grămezi şi grămezi de bani! În ritmurile melodiei „We Will Rock You”, care se revărsa din boxele calculatorului, Aurora începu să danseze.

Clay o prinse de o mână, o răsuci şi o aplecă pe spate, peste braţul lui.

— Ţestoasele şi mlaştina, îi reaminti el.

Luată pe neaşteptate şi pierzându-şi echilibrul, Rory dădu drumul unui mic ţipăt de surpriză când gura lui se lipi de a ei. Beţia sărutului şi siguranţa pe care i-o

dădeau braţele lui o făcură să-şi petreacă mâinile după gâtul lui şi să se cufunde fericită în magia momentului. Aşa ar fi trebuit să se întâmple mereu; fericirea trebuie împărtăşită şi împărţită şi savurată împreună, ca şi necazurile. Era atât de bucuroasă, încât sărutul pe care-l împărţea cu Clay i se părea cea mai potrivită cale de a-şi exprima bucuria.

— Da' luaţi-vă o cameră! le strigă Cissy.

— Hopa! Clay se prefăcu că o scapă, apoi o ridică din nou, ştergându-i urechea cu o sărutare fugară. Putem să ne luăm şi noi o cameră, ca oamenii? îi şopti el în păr.

— Nici gând! Încă ameţită, dar foarte conştientă de prezenţa surorii ei, Rory deschise frigiderul şi lăsă valul de aer rece să-i răcorească fierbinţeala sărutului primit. Nu credea că inima ei va mai bate vreodată la fel ca înainte.

Trebuia să se gândească la ţestoase, la mlaştină, la bani şi în niciun caz la parteneri de afaceri sexy care o făceau să-şi piardă minţile. La acel partener sexy care se apleca acum peste umărul ei şi se uita în frigider împreună cu ea.

— Mai ai plăcintă dintr-aia de banane? întrebă el,

făcându-şi loc pe lângă ea şi împingând castroanele din faţă pentru a vedea ce altceva mai exista pe rafturile frigiderului.

— Nu se sărbătoreşte cu plăcintă de banane. Ci cu ciocolată. Ciocolată cu căpşuni. Şi cu frişca. Să punem şampania la rece?

— Homar. E mult mai bun decât şampania. Plăcinta aia o să-mi ţină de foame până când mai găteşti ceva calorii. Găsi plăcinta şi, cu aerul unui om satisfăcut, o puse pe masă.

— Se pare că avem nişte oaspeţi, strigă Cissy din camera de zi. Cunoaşteţi pe cineva cu o maşină de teren albă?

Rory se uită curioasă pe geam, în timp ce Clay studia plăcinta de banane cu o sclipire ciudată în ochi. Aurora ştia că atunci când îşi făcea apariţia acea luminiţă trebuia să fie în gardă.

— Da, a venit fratele mai mare, răspunse el, tăindu-şi o bucată zdravănă de plăcintă. Soţia lui a încercat din răsputeri să-l convingă să închirieze o maşină ceva mai puţin bătătoare la ochi şi până la urmă a ales asta. TJ nu e prea tare la capitolul imaginaţie.

Clay îşi puse cu grijă bucata de plăcintă pe o farfurie pe care o luase din dulap, dar nu băgă restul de plăcintă în frigider. Rory îşi aduse aminte de ce-i spusese Cleo despre fraţii Mecloud şi decise să se ţină deoparte din calea uraganului. Goli o cană de făină în vasul mixerului şi aşteptă să audă soneria.

— Bună ziua, numele meu este TJ Mecloud, se auzi o voce groasă când Cissy deschise uşa. Jared ne-a spus că putem cumpăra o fântână de-aici.

Cissy privi încurcată peste umăr, dar Clay îi făcu semn cu capul spre partea din spate a casei. Ea se întoarse spre oaspetele lor şi ridică încurcată din umeri.

— Mergeţi în spatele curţii, o să-l trimit imediat pe tatăl meu să vă arate câteva modele.

Avuseseră destui turişti care greşeau poarta şi veneau la rulotă în căutarea figurinelor de ciment, aşa că ştiau cum să procedeze. Tăiaseră şi o potecă de la casă până în spatele curţii, unde se afla atelierul tatălui lor. Dar de ce naiba îl evita Clay pe fratele lui? Şi mai ales, de ce se interesa fratele lui de fântâni şi nu de el?

Rory aruncă o privire spre Clay. Văzând expresia indescifrabilă de pe chipul lui, decise că era o chestie

specifică familiei Mecloud. Sparse un ou peste făina din vas, în timp ce Clay luă tava pe care mai era o jumătate de plăcintă şi privi spre uşa care dădea spre grădină.

— Să-l sun pe tata? întrebă Cissy curioasă. Chiar vrea să cumpere o fântână?

— Nu, de fapt, vrea să vadă ce fac eu aici. Cum nu m-a găsit la colibă, s-a gândit că n-ar strica să-şi bage nasul şi acolo. Trebuie să-i aducă aminte cineva că nu e politicos să-şi bage nasul. Strălucirea răutăcioasă din ochi îi contrazicea tonul impasibil.

Întotdeauna existau probleme între fraţi. Rory ştia foarte bine chestia asta. Poate că ar trebui să-l ajute să şi le rezolve.

— Ştii, aş putea să ies eu să-i întâmpin, se oferi ea auzind vocile care se apropiau din spatele rulotei. E cel mai bun lucru pe care l-ar putea face un adult, o persoană responsabilă.

— Cum şi să-i dezamăgesc? Nici gând! Au făcut tot drumul ăsta doar pentru că Jared le-a spus că-mi pierd vremea pe aici, nu îmi folosesc la maximum potenţialul şi talentele, aşa că mă pot comporta copilăreşte. Şi o să se comporte şi ei la fel. Ridică amuzat o sprinceană, în

timp ce vocile se auzeau din ce în ce mai aproape. De altfel acest mod de comportare nu e ceva rar în familia noastră.

Rory încercă fără succes să-şi înăbuşe un hohot de râs. Un zâmbet larg îi apăru pe faţă în momentul în care Clay deschise uşa care dădea spre grădină şi se auzi vocea groasă a fratelui său care strigă:

— Fereşte!

Fulgerător, plăcinta din mâna lui Clay zbură către ţintă.

Se auziră câteva strigăte şi ameninţări, dar Clay se mulţumi să îşi încrucişeze braţele şi să se sprijine de tocul uşii.

— Căutaţi pe cineva? strigă el.

— Thomas Clayton, îţi jur că ai să plăteşti! Meşa asta m-a costat câteva sute bune de dolari, aşa să ştii!

Rory nu se mai putu abţine. Se aplecă peste chiuvetă şi văzu prin fereastră o femeie cam de înălţimea ei, doar cu vreo cincisprezece kilograme mai slabă. Vizitatoarea îşi scoase meşa plină de cremă de banane şi încercă să o cureţe. Lângă ea stătea un bărbat masiv, care se amuza copios. Statura lui se potrivea de minune cu maşina de

teren cu care veniseră.

Neştiind ce să facă mai întâi – să o ajute pe soţia sa sau să îşi ia la bătaie fratele, TJ îşi dădu ochii peste cap, într-un gest de frustrare care o făcu pe Rory să izbucnească în râs. Niciunul dintre cei doi vizitatori nu părea şocat de comportamentul lui Clay.

— La asta se referea Cleo când vorbea despre „O chestie specifică familiei Mecloud”? întrebă ea printre hohote de râs.

Clay ridică o sprinceană spre ea, însă nu reacţiona până când meşa plină cu cremă de banane îl izbi în faţă. Tresări surprins, făcând-o pe Rory să râdă şi mai tare. Delicioasa cremă de banane contribuia din plin la imaginea lui de geniu neînţeles. Apoi îşi şterse crema de pe faţă cu dosul mâinii şi se aplecă să ridice de jos resturile meşei.

— Îmi cer scuze, Mara, strigă el. Pe Tim voiam să-l lovesc. Ar trebui să te fereşti când fratele cel mare îţi spune s-o faci. Oricum, arăţi prea bine, ca să porţi hidoşenia asta. Îţi cumpăr eu una de zece ori mai frumoasă.

Privind pe fereastră, Rory observă cum, după ce se

asigură că soţia lui este nevătămată, TJ îi zâmbeşte uşor fratelui lui.

— Există şi modalităţi mai civilizate de a întâmpina pe cineva, spuse el pe un ton grav, în timp ce curăţa o urmă de plăcintă de pe mâneca Marei.

— Ups, se pare că iar am greşit mesajul, spuse Clay pe acelaşi ton ca TJ. De fapt, voiam să spun „Plecaţi de aici!" Vă rog să mă iertaţi. Vreţi să vă arăt câteva modele de fântâni? E una bizantină, foarte frumoasă, chiar în spatele tufelor de magnolii. Pentru voi cred că o să pot obţine o reducere frumuşică. Aruncă meşa spre containerele de gunoi.

Cissy îl privi sceptică pe Clay prin fereastră şi se îndreptă spre uşă, pregătită să le arate ea fântânile oaspeţilor.

Dacă primirea pe care Clay le-o făcuse celor doi era tipic yankee, Rory se decise să le arate că există şi alte moduri mai bune de a-ţi întâmpina oaspeţii. Îi făcu un semn din cap surorii ei.

— Nu-i încuraja, îi şopti în timp ce trecea pe lângă ea. După câte se pare, cei din familia Mecloud nu se poartă prea civilizat când sunt împreună.

Rory îşi făcu apariţia în cadrul uşii, îşi strecură mâna pe sub bicepsul musculos al lui Clay, îi curăţă crema de banane de pe barbă, îşi linse degetul şi le zâmbi apoi musafirilor.

— Bună! Cum facem, îl arunc pe el afară sau intraţi voi?

Clay îşi încorda braţul şi îi prinse mâna. Ea se strânse lângă el şi sânii ei îi atinseră lui Clay coastele. Era practic imposibil să îşi manifeste afecţiunea sub privirile curioase ale familiei, însă trupul ei reacţiona instantaneu la atingerea lui. Încercă să-şi mascheze reacţia. Până la urmă aveau musafiri.

Strălucirea din privirea lui Clay îi dădu de înţeles că pentru el musafirii nu reprezentau o problemă.

Rory simţi că îi iau foc obrajii şi se grăbi să-şi întâmpine oaspeţii. Frumoasa cumnată a lui Clay o privea cu interes, în timp ce ochii lui TJ se îngustaseră, amintind de expresia feţei lui Clay; deşi era mai bronzat, avea nasul mai proeminent şi faţa mai brăzdată de riduri.

— Bună, eu sunt Mara Simon, se prezentă femeia. Şi dumnealui e TJ. Cei din familia Mecloud nu dau doi

bani pe prezentări, considerând că n-au nevoie de prezentare. Agăţându-se de braţul soţului ei cu un gest aproape identic cu cel făcut de Rory un pic mai devreme, îl conduse pe poteca care traversa grădina spre uşa de la intrare în rulotă.

— Eu sunt Aurora Jenkins. Poftiţi, intraţi, să ştiţi că a mai rămas nişte plăcintă, asta dacă doriţi să vă răzbunaţi. Dacă vrei să-ţi aranjezi un pic părul te conduc la baie.

— Dar eu nu mă mişc de-aici, îţi dai seama, nu? întrebă Clay fără să se clintească din cadrul uşii, în timp ce Mara şi Rory făceau schimb de amabilităţi.

— Da, dar, dacă taci din gură, putem pretinde că eşti invizibil. Rory îl împinse un pas în spate, pentru ca Mara să poată intra în casă. Ea e sora mea, Sandra. Nu muşcăm, chiar dacă domnul Clay are această tendinţă.

TJ făcu un pas în faţă şi studie interiorul încăperii, pe Aurora şi pe Cissy şi abia apoi îi eliberă soţiei sale braţul.

Aparent nebăgând de seamă atitudinea lui prea protectoare, Mara intră, o salută pe Cissy şi o luă pe hol în direcţia băii.

— Un ceai cu gheaţă, domnule Mecloud? Intimidată de statura fratelui lui Clay, Aurorei i se mai domolise puţin entuziasmul iniţial.

— Spune-mi TJ, te rog şi cred că mi-ar fi de-ajuns puţină apă. Ne cerem scuze pentru deranj. Chiar am fi vrut să vedem fântânile acelea, în ciuda a tot ce s-ar putea să vă fi spus Clay.

Clay reuşea să umple camera cu prezenţa lui, în timp ce TJ o făcea să pară neîncăpătoare. Rory scoase câteva pahare şi nişte gheaţă, aruncându-i din când în când o privire lui Clay. Poate că era o prostie din partea ei, dar simţea nevoia să-l protejeze şi asta nu pentru că ar fi avut nevoie de aşa ceva.

Poate că se comporta atât de prevenitor fiindcă se temea că TJ o să-l certe pe Clay pentru legătura cu ea şi cu familia ei. Poate că de asta păruse Clay atât de deranjat de prezenţa fratelui său.

După toate aparenţele, se putea spune că familia lui Clay venea dintr-o lume mult mai bogată şi mai sofisticată decât a ei. Bineînţeles, aproape toţi foştii milionari aveau astfel de familii. N-o să-l mai poată privi niciodată ca pe un pierde-vară.

— Ţi-am spus doar că focul a distrus toată vopseaua şi Mara n-are altceva de văzut decât nişte bucăţi de ciment. Clay închise uşa care dădea spre grădină şi acceptă paharul pe care i-l oferi Rory.

— Jared mi-a spus că s-ar putea ca maşina domnişoarei Jenkins să fi fost împinsă intenţionat în afara şoselei, pentru a se provoca astfel un incendiu şi că locuinţa ta a fost spartă. Ţinând seama că eu am ceva experienţă în domeniul ăsta şi că am mai avut de-a face cu localnicii, m-am gândit că n-ar strica să vin şi să dau o mână de ajutor poliţiei la descoperirea vinovaţilor, replică TJ calm.

— Aha, acum înţeleg de ce Clay v-a atacat cu plăcinta aceea. El nu v-a cerut ajutorul, nu-i aşa? Rory îi întinse şi lui TJ un pahar şi, în loc să se retragă politicos, îl privi drept în ochi, chiar dacă fu nevoită să-şi lase capul pe spate pentru a reuşi să facă asta. Avea destulă experienţă cu cei care încercau să o trateze cu superioritate. E foarte frumos din partea voastră să vă oferiţi ajutorul, dar mă văd nevoită să-ţi atrag atenţia că şi eu fac parte din rândul localnicilor şi dacă are cineva cât de cât experienţă în privinţa locurilor ăstora, eu şi

Cissy suntem acelea.

— N-are niciun rost să ne certăm, spuse Clay, trăgând-o din faţa fratelui său. TJ n-a vrut să jignească pe nimeni, doar că scopul lui în viaţă pare a fi amestecul în treburile altora.

— Cleo mi-a spus că dacă TJ nu se amesteca, ea şi Jared n-ar mai fi acum căsătoriţi, interveni Mara, făcându-şi apariţia de pe holul care ducea la baie. Amestecul în treburile altora nu e întotdeauna un lucru rău, chiar dacă voi ăştia, masculii din clanul Mecloud, nu înţelegeţi chestia asta.

Ridicând din umeri, Clay se aşeză pe scaunul înalt de lângă bar şi o prinse pe Rory între genunchii lui.

— Dacă promitem că n-o să mai reclamăm incendii sau spargeri de locuinţe poate că o să-şi vadă liniştit de drum. Acum, aş dori să-mi mănânc plăcinta în linişte, înainte de a se muia.

TJ ridică o sprinceană, gest care îl făcu să semene şi mai mult cu fratele său.

— Mănâncă plăcintă? În mijlocul zilei? Cum ai reuşit să-l dezlipeşti din faţa calculatorului? aruncă o privire către celălalt capăt al încăperii, unde se vedeau cele

două computere. Pe cel al lui Clay apăreau din când în când imagini din Războiul Stelelor, iar pe al lui Rory însemnele dolarului şi sigla unei bănci.

Clay se întinse, îşi înfipse furculiţa în bucata lui de plăcintă şi savura îmbucătura, în timp ce Rory îşi scormonea creierul în căutarea unui răspuns la întrebările lui TJ, pe care nici măcar nu le înţelesese pe deplin.

— Dar majoritatea oamenilor mănâncă în timpul zilei, nu-i aşa? Şi plăcinta nu e o mâncare nepotrivită pentru ora asta, nu?

— Clay nu prea mănâncă, o lămuri Mara. I s-a dus vestea că uită să mănânce chiar şi atunci când în faţa lui e o masă plină cu mâncare. Pentru el ideea de alimentaţie se rezumă la bere şi cartofi prăjiţi, de cele mai multe ori ingurgitaţi în faţa calculatorului. Privi furculiţa plină pe care Clay tocmai o băga în gură. Se pare că ai găsit o cale spre stomacul lui, dar am vaga impresie că pentru a ajunge la inima lui trebuie să treci prin nesăţiosul lui creier. Loveşte-l tare şi-ai să vezi ce se întâmplă.

Rory izbucni în râs şi Clay îi puse o bucată de

plăcintă în gura deschisă, ca s-o facă să înceteze.

Cissy se prăbuşi pe canapea, scuturată de hohote de râs. Mara şi TJ nu se mai putură abţine şi începură şi ei să râdă.

Ridicând din umeri, Clay îşi luă farfuria cu plăcintă şi ieşi afară, lăsându-i pe ceilalţi să-i disece nestingheriţi tarele comportamentale.

— Vrei să spui că ai câştigat un milion de dolari şi că investeşti toţi banii ăştia în Clay? Un milion de dolari?

Rory strânse în mână cana de cafea şi rămase paralizată în faţa ecranului calculatorului. Mirarea Marei Mecloud dădea glas celor mai negre temeri ale ei. Avusese şansa să asigure familiei un viitor şi în loc de asta ea alesese să rişte totul pe un om care îi făcea inima să-i bată mai tare. Îi riscase! Simţi cum i se strânge stomacul şi cum panica o invadează cu forţa unui val gigantic. Dacă dădeau greş cu afacerea pe care încercau să o pună pe picioare, ajungeau toţi în sapă de lemn.

Reuşi să-şi învingă disperarea şi-i aruncă o privire lui Clay. Acesta apucase să repare prăjitorul de pâine, dar în mod evident auzise măcar o parte a discuţiei, pentru că se uită la ea. Pe faţa lui nu se putea citi nimic. Ochii

lui gri îi întâlniră pe ai ei şi Rory se simţi din nou în siguranţă. Poate că metodele lui erau excentrice, dar ea avea încredere în el.

— Mai întâi, am achitat facturile imense pe care le aveam de plată, spuse ea cu o siguranţă pe care nu o avea în totalitate. Eu îmi pot găsi oricând ceva de lucru, aşa că, dacă nu iese afacerea, n-o să ne fie mai rău ca înainte. Ei bine, probabil că Cissy nu ar mai avea o slujbă, tata nu ar avea asigurare medicală, am avea de plătit ipoteca şi Mandy ar fi obligată să muncească pentru a-şi putea acoperi taxele şcolare.

O duseseră şi mai rău, dar niciodată nu avuseseră de înfruntat inamici atât de porniţi împotriva lor, încât să fie dispuşi să-i agreseze fizic sau să între prin efracţie în casele lor. Încă mai spera că toată tărăşenia aia cu maşina neagră fusese doar un accident şi că în casa lui Clay nu intraseră decât nişte copii.

Voia să construiască un viitor sigur pentru familia ei, nu să o pună în pericol.

Luminiţa din ochii lui Clay o făcea să se simtă mai în siguranţă. Îşi scutură îndoielile, îi arătă lui Cissy unde greşise în programul de contabilitate şi se întoarse în

bucătărie pentru a gusta din amestecul pe care îl pusese la fiert.

Clay puse prăjitorul de pâine la care lucra pe bufet, îl băgă în priză şi îl testă. Satisfăcut de rezultatul obţinut, se aplecă peste umărul ei şi aruncă o privire fierturii. Rory abia aştepta să-i simtă braţele în jurul taliei, să-i simtă buzele pe lobul urechii, să facă şi ei nimicurile acelea dulci şi delicioase pe care le fac îndrăgostiţii.

Dar ei nu erau oficial un cuplu şi el n-ar fi făcut lucrurile acelea mai ales acum, când erau înconjuraţi din toate părţile de rude. Oficial, aveau o relaţie de afaceri. Ar face bine să ţină minte asta. Nu discutaseră vreodată despre relaţia lor sau dacă voiau să aibă o relaţie. În privinţa asta era un pic confuză.

— Şi ce aveţi de gând să faceţi cu o mlaştină? întrebă TJ cu interes. E vorba de pământul de lângă Cleo, nu-i aşa?

— Da, se întinde până acolo. Statul vrea să construiască un parc în zona plajei. Noi vrem să facem aici nişte birouri pentru firma de software a lui Clay şi un fel de centru meşteşugăresc pentru localnici, cu puncte de vânzare de-a lungul şoselei. Restul terenului îl

păstrăm aşa cum este acum.

— Şi aici intervin tipii cei răi, nu-i aşa? întrebă TJ. Cei care cred că pot transforma o mlaştină lipsită de valoare într-un paradis imobiliar ca să scoată miliarde din chestia asta, iar voi le staţi în cale.

Aurora schimbă o privire cu Clay şi îşi dădu seama că el era de aceeaşi părere.

— Nimeni nu cunoaşte mai bine ca localnicii pământul acesta şi nimănui nu-i pasă mai mult decât lor ce se va întâmpla cu el, protestă ea.

— În oraş, nu există o bancă sau o agenţie imobiliară care să vrea să se îmbogăţească pe seama celor care doresc să-şi cumpere case scumpe în zonă? întrebă TJ sec.

— Nu pot să cred că oamenii aceştia, pe care îi cunoaştem de atâta vreme, ar încerca să ne facă rău! În timp ce rostea aceste vorbe, Aurora ştia care era răspunsul: oamenii făceau rău altor oameni tot timpul.

Şi de cele mai multe ori era vorba de persoane apropiate.

23

Aurora, Clayton, bine aţi venit, spuse mamaia Iris

ceremonios şi le făcu semn să între în căsuţa deja plină. Suntem toţi aici, chiar şi ticălosul de Billy.

Clay intră în încăperea aglomerată. Un sentiment de nesiguranţă îl cuprinse şi simţi un gol în stomac la vederea mulţimii de feţe curioase. După o săptămână întreagă, în care plănuiseră totul cu grijă, în dimineaţa aceea reuşiseră să semneze contractul de finanţare cu bancherul care ieşise la pensie. Banii intraseră deja în bancă şi existau promisiuni ferme din partea altor investitori.

Acum, venise momentul ca moştenitorii familiei Bingham să hotărască încotro vor să se îndrepte.

Din fericire, nu mai avusese loc niciun accident şi nicio spargere. TJ insistase să stea de vorbă cu eventualii suspecţi: cei de la bancă, cei de la compania imobiliară şi cu investitorii care avuseseră nenorocul să-i taie calea. Poate că nu mai avuseseră loc evenimente neplăcute tocmai pentru că TJ apucase să vorbească cu ei şi îi speriase bine. Clay îl lăsase pe fratele său să acţioneze, în timpul ăsta, el muncise la realizarea unui produs care să facă posibilă întâlnirea din seara aceea.

Îşi spusese că abstinenţa îl ajuta să fie mai productiv,

dar ar fi trebuit să lucreze douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână şi să cadă mort pentru a nu mai tânji după Aurora. Spera ca o concluzie favorabilă a întâlnirii din seara aceasta să însemne un nou prilej de sărbătoare pentru ea şi de data asta să-l aleagă pe el şi nu ciocolata.

Se uită de jur împrejur, prin cabana plină de oameni nervoşi şi îşi dădu seama că lista pe care o făcuse el cu ajutorul programului adunase oameni de pe tot cuprinsul statului. Singur n-ar fi reuşit să trimită toate scrisorile acelea.

Aurora nu părea să aibă vreo problemă. Vorbea cu cei pe care îi cunoştea, le strângea mâinile celor cărora le era prezentată, liniştea mulţimea. Oamenii reîncepură să soarbă din paharele pe care le ţineau în mâini şi să-şi facă vânt cu evantaiele. Clay simţea că plesneşte de nerăbdarea de care o acuza de obicei pe Aurora, dar acum îi admira modul în care ştia să se poarte cu oamenii.

Nu-şi dădu seama când discuţiile deveniră serioase şi când începu să se vorbească despre afaceri. Văzu doar că oamenii deveniseră mai atenţi şi că privirile erau

concentrate asupra Aurorei, care vorbea cu un bărbat înalt, destul de în vârstă. În ciuda căldurii insuportabile din încăpere, bărbatul era îmbrăcat cu un sacou care părea prea larg pentru el. Părul creţ şi cărunt îi era tuns scurt, ochii vioi şi inteligenţi o priveau pe Aurora, în timp ce aceasta îi explica ce aveau de gând să facă cu pământul.

— Şi pământul rămâne al nostru? întrebă el.

— Pământul va aparţine unei asociaţii nonprofit, dar controlul acestei asociaţii îl vor avea moştenitorii. Conform statutului acestei asociaţii, cea mai mare parte a terenului va trebui să rămână liber, ca şi acum.

— Dar dăm cu piciorul la milioane de dolari, protestă un bărbat rotofei, între două vârste.

Clay îşi dăduse deja seama că el era vestitul Billy, cel care semnase deja un ante contract de vânzare a părţii lui de teren.

— Tu ţi-ai vândut partea cu cinci mii de dolari, îi reaminti Aurora şi ai renunţat la toate drepturile tale. Dacă investitorii care vor cumpăra pământul tău vor cere ieşirea din indiviziune, tot pământul va fi scos la licitaţie. Aşa cum stau lucrurile acum, singurul

cumpărător care se va prezenta la licitaţie va fi investitorul care a cumpărat deja sau urmează să cumpere pământul tău. Dacă nu există o asociaţie nonprofit care să liciteze împotriva lui, cât crezi că va oferi el pe întreaga suprafaţă?

Bărbatul înalt care vorbise până atunci cu Aurora răspunse în numele tuturor:

— Un dolar pentru un acru. Am mai văzut întâmplându-se aşa ceva.

Un murmur rapid străbătu încăperea şi golul din stomacul lui Clay începu să dispară. Vor reuşi. Acum, tot ce mai aveau de făcut era să se asigure că „Mysterious" se va vinde bine. El mai reuşise chestia asta o dată, dar atunci o făcuse doar pentru a se distra. Oare va izbuti şi acum, când o făcea pentru Aurora şi pentru oamenii aceştia?

Se întrebă cum va acționa investitorul acela, după ce îl încolţiseră.

— Crezi că am putea să-l asmuţim pe TJ împotriva membrilor Comisiei de urbanism, ca să-i „convingem" să ne accepte cererea? întrebă Rory, în timp ce mergea împreună cu Clay pe poteca ce ducea spre cuiburile de

ţestoase. Plecaseră de la întâlnirea cu moştenitorii familiei Bingham, lăsându-i să vorbească între ei. Deja răsăriseră stelele şi trebuiseră să se ungă cu insecticid pentru a scăpa de hoardele de ţânţari.

— Numai dacă membrii comisiei sunt criminali. TJ îi poate intimida, dar aria lui de manifestare în domeniul ăsta e destul de restrânsă.

— Asta spre deosebire de tine, adăugă ea, izbucnind în râs.

— Cum? Doamna Scorţoşenie a devenit acum sarcastică? Clay îi întinse mâna pentru a o ajuta să treacă peste trunchiul unui stejar care se sprijinea de pământ cu crengile. Dacă vrei să ştii, acum mă preocupă altceva. Încerc să aflu cât mai multe despre ţestoase.

— Ca să le poţi face personajele principale în următorul tău joc, râse ea. De parcă atunci când locuiai în Los Angeles te ocupai numai de „Mysterious” când nu lucrai pentru cine ştie ce firmă.

— Aveam o prietenă atunci, protestă el. Mai ieşeam şi noi…

— Da, mergeaţi la restaurante ca să discutaţi afaceri. Nu vă duceţi şi voi undeva să dansaţi? Nu vă duceaţi să

priviţi un apus de soare? I-ai cunoscut familia?

Rory se aşeză pe locul găsit de Clay cu câteva săptămâni în urmă, între crengile copacului căzut. Discuţia asta intrase pe domeniul personal un pic mai mult decât şi-ar fi dorit ea, dar dacă tot ajunseseră aici, Rory vroia să audă ce avea el de spus. Petrecuseră două săptămâni împreună muncind cot la cot pentru a pune pe picioare parteneriatul lor de afaceri. Nu avuseseră nici timpul şi nici intimitatea necesară pentru a mai încerca să cultive cealaltă pseudo relaţie a lor, cea personală. Acum când lucrurile se puseseră oarecum în mişcare, ea voia să afle pe ce picior dansau.

Îşi dorea mai mult decât ceea ce avuseseră în Charleston, căci nu se dădea în vânt după sexul ocazional, dar nu vedea nicio posibilitate. Clay era prea izolat, prea cerebral şi avea dificultăţi în a relaţiona cu familia, în general, în timp ce ea se gândea prea mult la familie şi nu privea mai departe de nevoile acesteia. Şi cariera ei îşi avea locul pe acolo, pe undeva. Nici măcar nu ştia dacă Clay îşi dorea o carieră sau stătea cu ea pentru că nu avea altceva mai bun de făcut. Poate că ea nu era decât un altfel de ceas cu care el îşi făcea de

lucru.

Clay se aşeză lângă ea şi o strânse în braţe. Atingerea lui o liniştea, îi alunga îndoielile, dar asta până când el va pleca din nou, lăsând-o singură şi dezorientată.

Nu era făcută pentru aşa ceva. Relaţiile o înnebuneau, o făceau să se poarte prosteşte. Poate ăsta era motivul pentru care nu reuşise să aibă niciuna cât de cât reuşită.

— Bine, deci Diane nu e cel mai potrivit exemplu, admise el. Mie nu-mi prea place să ies în lume. Nu am aceleaşi preocupări ca majoritatea oamenilor. Se pare că nu gândesc la fel cu ceilalţi şi, astfel, de cele mai multe ori, îi derutez.

Încerca să-i spună ceva. Ea îşi dorea să poată înţelege, dar din câte îi spunea el reieşea că nu prea îşi dorea să aibă oameni în preajma lui. Spre deosebire de ea.

— Deci faci totul singur, traduse ea. Nu vrei ca altcineva să-ţi distribuie jocul sau programele, nu vrei să te legi de nicio persoană şi nici să te stabileşti undeva. Crezi că nimeni nu te înţelege, aşa că ai decis să conduci un Harley şi să trăieşti ca un pustnic.

Îl înţelegea, dar nu-i plăceau motivele care îl făceau să se comporte aşa. La rândul ei, ea îşi lăsase familia în

urmă şi îşi văzuse de carieră. Avusese şi ea parte de un apartament gol şi de o maşină goală. Clay îşi ducea însă izolarea mai departe decât ea şi asta pentru că familia lui nu avea nevoie de el, ceea ce nu era cazul ei.

— Nu înţeleg care e legătura, spuse el confuz. Ţi-am spus, nu gândesc ca restul oamenilor. Locuiesc aici, pentru că nu îmi place în Los Angeles. Şi conduc un Harley, pentru că nu vreau ca oamenii să mă judece după maşina pe care o am.

— Tocmai te-ai definit prin ceea ce nu-ţi place, insistă ea. Cum o să ştii vreodată unde te duci, dacă nu te uiţi decât în spate, în direcţia din care vii? Ce vrei să faci? Ce-ţi place să faci? întrebările astea ar fi trebuit să şi le pună şi ea. Râdea ciob de oală spartă.

Şi dacă el ar fi putut să o liniştească, să-i spună ce voia ea să audă… Adâncind groapa, ea continuă:

— Cum te vezi în viitor? Şi cum vrei să ajungi acolo unde te visezi, dacă refuzi totul şi pe toată lumea, gândindu-te numai la ce nu-ţi place?

Clay rămase pe gânduri o vreme, rumegând cuvintele ei.

— Bine, să zicem că nu mă prea pricep la relaţii. Sunt

gata să învăţ. Tu ce sugerezi?

Începu să o sărute pe gât şi Rory presupuse că îi dădea dreptate doar de dragul ei. Din păcate, modul în care se manifesta Clay atunci când îi dădea dreptate putea crea dependenţă. Se rezemă de el, încurajându-l tacit. Aveau destule probleme nerezolvate şi amândoi evitau să le pună pe tapet.

— Eu aş zice că sexul nu e acelaşi lucru cu o relaţie. Hopa! De fapt, nu dorise să spună asta, mai ales că degetele lui se opriră pe dată din extraordinarul masaj pe care i-l făceau. Sfârcurile ei se întăriseră deja şi erau foarte sensibile, iar ea era pregătită pentru orice. Mai puţin pentru această oprire bruscă.

— Eu credeam că sexul e în regulă.

În spatele cuvintelor lui mormăite se ascundea oare un bărbat rănit? În mod sigur, ea nu avea cum să rănească un bărbat pe care natura îl dăruise cu tot ce avea mai bun.

— Sexul e mai mult decât în regulă, ştii bine chestia asta.

— Bine. Ezită un moment, de parcă nu era sigur în ce direcţie să o ia. Atunci, dacă femeile nu vor sex, ce vor?

— Să facă dragoste. Îşi ţinu răsuflarea în aşteptarea reacţiei lui. Dragoste era un cuvânt pe care bărbaţii nu doreau să-l audă. Din câte se părea, pentru ei cuvântul acela era echivalent cu gratii. Glumise, desigur, când îi scrisese „Iubeşte-mă” în e-mailul acela.

— Şi asta nu e acelaşi lucru cu sexul? replică el surprins.

Pe ea aproape că o umflă râsul la auzul tonului lui.

— Asta depinde de intenţiile participanţilor la acţiune. Femeilor le place destul de mult sexul, deşi eu, până să apari tu, nu ştiam cât de bine poate fi.

— Complimentele de genul ăsta te pun într-o poziţie foarte favorabilă. Îi simţea vocea uscată ca iasca atunci când îi şoptea în ureche. Şi acum, că m-ai adus unde voiai, ce doreşti de la mine?

Gândul că el se referea, de fapt, la o returnare a investiţiilor pe care ea le făcuse în jocul lui – probabil ca şi fosta lui prietenă – o făcu pe Rory să se ridice în picioare. Venise vremea să se impună în relaţiile personale, aşa cum făcea şi în cele de afaceri.

— În niciun caz sex de ocazie.

Îşi dorea să facă dragoste. Acum că nu mai erau

îmbrăţişaţi se simţea goală şi înfrigurată. Dar voia mai mult decât sex.

Clay arăta foarte uimit. Aşa cum era de aşteptat, uimirea i se transformă în încruntare.

— Nu ştiu ce gândeşti tu, dar eu nu sunt pregătit pentru verighete şi pentru angajamente de lungă durată.

Probabil că nici ea nu era, pentru că relaţia lor reprezenta în sine un risc, pe care ea nu era pregătită să şi-l asume, deşi câteva vorbe dulci ar fi putut cu uşurinţă să o convingă de contrariu. Dar, aşa cum spusese mai devreme, el nu se pricepea la cuvinte. Şi nici la oameni. Şi ea nu avea nici timpul şi nici răbdarea necesare pentru a-l învăţa. Nu acum, când era atât de mirată de faptul că o răneau cuvintele lui.

— Cred că niciunul dintre noi nu ştim exact ce vrem, aşa că hai s-o lăsăm baltă.

Încă destul de confuză din cauza sentimentelor contradictorii pe care le trăia, respingerea lui seacă rănind-o mai mult decât credea că este posibil, Rory începu să se retragă croindu-şi drum printre crengile copacului pe care stăteau. Spera să nu sperie vreo broască ţestoasă, să nu tulbure ciclul vieţii doar din

cauza faptului că blestematul acela de ceas biologic îşi declanşase alarma.

Ştiuse încă din primul moment că el nu dorise altceva decât să facă sex cu ea. De asta încercase să menţină relaţia lor la nivelul uneia de afaceri. Acum, îşi dădea seama că nu mai voia doar o relaţie de afaceri şi lucrul acesta o tulbura. Nu ştia, nu putea, nu avea cum să-l înveţe să se descurce într-o relaţie.

Abandonat, Clay nu o urmă. În lumina slabă a lunii, nu putea vedea prea bine încotro o luase Aurora, dar era conştient de golul pe care îl lăsase plecarea ei. Noaptea era destul de caldă, chiar înnăbuşitoare, dar lui îi era frig.

Ea nu vroia sex de ocazie. Ce naiba ar trebui să înţeleagă el din chestia asta? Ceea ce împărţeau ei nu putea fi catalogat ca fiind „de ocazie”. Fusese convins că se înţelegeau destul de bine. Ea nu se plânsese deloc de fraţii lui pisălogi. Mai mult chiar, contribuise semnificativ la contractul acela pe care îl schiţase avocatul şi nu obiectase când el solicitase să rămână unicul deţinător al drepturilor de autor asupra tuturor programelor concepute. Şi nici nu se plânsese de faptul

că el nu se prea pricepea la vorbe şi la comunicare în general, asta cel puţin până în seara asta.

Se străduise din răsputeri să menţină aparenţa unei relaţii de afaceri între ei doi, mai ales în faţa familiilor, deşi în ultima vreme îi fusese destul de greu să o facă. Se înfuria de câte ori o vedea că vorbeşte cu un alt bărbat. Cu Diane nu avusese niciodată problemele astea. Asta, probabil, pentru că el credea că inelul pe care ea îl purta pe deget era dovada supremă de fidelitate.

Făcea din nou exact aceeaşi greşeală – se aştepta ca o femeie cu carieră să se gândească şi la altceva decât la următoarea treaptă pe care o avea de urcat pe scara succesului. Poate că ea asta aştepta, să vadă dacă el o putea ajuta să urce toată scara sau măcar o treaptă. Cine naiba ştia? Pentru el Nu sex de ocazie însemna că ea îşi dorea o relaţie stabilă şi el nu era pregătit pentru aşa ceva.

Da, poate că gândea după acelaşi sistem de valori pe care îl folosise şi în trecut. Era un lucru destul de confortabil. Dacă s-ar fi gândit mai mult la câtă dragoste avea Aurora de oferit şi la cât era de diferită de Diane, ar fi putut vedea altfel o grămadă de lucruri, dar cele

mai multe dintre ele nu l-ar fi pus într-o lumină prea bună. Dar nu putea face deocamdată asta, l-ar fi durut prea tare.

Rănit, se întoarse în carapacea lui.

În ziua care urmă întâlnirii cu membrii familiei Bingham, Aurora vorbea la telefonul din bucătărie. Din receptor se revărsă vocea lui Cleo, îngrijorată şi curioasă în acelaşi timp.

— Auzi, ce i-ai dat să mănânce lui Clay?

Aurora se încruntă, aruncă o privire spre camera din faţă unde Cissy lucra singură la calculator şi clătină din cap.

— N-a trecut pe aici, aşa că nu i-am dat nimic de mâncare. Credeam că are vreo treabă pe la tine pe acasă.

Adevărul era că, văzând că nu apare la uşă dis-de-dimineaţă, aşa cum făcuse în fiecare zi în ultima vreme, stătea cu frica în sân. Dacă vorbele ei îl jigniseră şi se supărase atât de tare, încât se hotărâse să se întoarcă la Los Angeles?

Dacă îşi dorise doar să se culce cu ea şi îşi pierduse total interesul faţă de persoana ei, faţă de companie şi de întreaga afacere, faţă de mlaştină…

Ar fi trebuit să nu se implice atât de tare. Ar fi trebuit să se întoarcă în oraş şi să se apuce de treabă. Ştia că Mecloud avea să…

— S-a suit pe acoperişul tribunalului şi a desfăcut în bucăţi ceasul din turn, îi stopa Cleo atacul de panică. Credeam că ştii de ce e aşa de întors pe dos. TJ ameninţă că se duce după el.

— Oh! Rory nu voia ca familia lui Clay să afle de legătura lor – dacă două nopţi de sex însemnau o legătură – aşa că încercă să-şi păstreze calmul. I-am dat nişte teme de meditaţie. Dacă TJ se simte în vână trimite-l să-i amenințe pe membrii Comisiei de urbanism. Au convocat o şedinţă săptămână viitoare pentru a încerca să ne forţeze mâna înainte ca noi să apucăm să atragem de partea noastră mai mulţi moştenitori ai familiei Bingham.

Afacerile erau ceva la care se pricepea, un domeniu care nu avea cum să o arunce într-un haos emoţional. Poate că nici ea nu era mai pregătită decât Clay pentru a se implica într-o relaţie, însă gândul că s-ar putea să nu-l mai vadă niciodată o speria. Ar fi vrut ca golul pe care îl simţea în stomac să fie din cauza grijilor pe care şi le

făcea pentru viitorul companiei şi al asociaţiei nonprofit şi nu a relaţiei pe care el în mod clar nu o voia.

— Atâta vreme, cât îi spun lui Jared că domnul Clay meditează şi nu aruncă în aer ceasul, pot să aranjez asta. Câţi oameni vrei să fie la întrunire?

— Păi vreau sala plină. Urmaşii familiei Bingham cu care am apucat să vorbim refuză să-şi vândă loturile, cel puţin până vor reuşi să examineze pe toate părţile propunerea noastră. Dacă la şedinţă Comisia hotărăşte să autorizeze construirea de vile în zona aceea, atunci aceştia ar face mai bine să vândă terenul pe care-l au.

Aurora îşi luă la revedere de la Cleo şi închise telefonul.

— Clay e bolnav? întrebă Cissy din celălalt capăt al încăperii.

Poate după ea, dar Rory nu putea să spună asta. Fusese oare prea directă? Prea autoritară? Poate că se aşteptase la prea mult. Sperase ca el să fie altfel, dar, chiar dacă ar fi fost, ar fi contat chestia asta? Avea programul lui şi făcuse tot ce-i stătuse în putinţă pentru a-i da de înţeles că nu intenţiona să se implice în vreo relaţie. Ar fi trebuit să se simtă uşurată, să-i

mulţumească pentru sinceritate.

Strânse în pumn radiera în formă de ţestoasă pe care o purta în buzunar şi încercă să nu dea obiectului acela niciun fel de valoare sentimentală. Îi dăduse radiere, răsaduri de roşii şi homari în loc de cadouri romantice. Asta ar fi trebuit să-i spună ceva.

— Se pare că s-a plictisit de programele lui de calculator, spuse ea ridicând din umeri şi s-a apucat să bată cuie. Acum că „Mysterious" a ajuns în faza de producţie nu prea mai are ce face aici.

Trebuia să-şi facă un plan. Clay petrecuse ani întregi pentru a crea jocul acela. După ce terminase faza de concepţie şi programul era în siguranţă în mâinile companiei pe care tocmai o fondaseră, nu mai avea niciun motiv pentru a mai sta aici. Era programator de meserie, nu expert în afaceri. După ce rezolvase problema care era de competenţa lui probabil că îi ardeau tălpile să plece în căutarea unei noi provocări.

Aurora luă telefonul şi se duse cu el în dormitor. Îi părea bine că purtaseră discuţia aceea ieri. Îi arătase că există pe lume lucruri cu mult mai importante de luat în considerare şi că nu trebuia să mai jelească după un

bărbat ca o adolescentă îndrăgostită. Era cazul să-şi vadă de viaţa ei. Nu putea sta să-l aştepte pe Clay până se hotăra cum vrea să-şi trăiască viaţa.

Păstrase relaţiile cu anumite persoane. Nu avea niciun rost să mai rămână aici după ce viitorul familiei sale va fi asigurat. Dacă la şedinţa care urma Comisia de urbanism va lua o decizie defavorabilă lor, vor avea nevoie de banii pe care îi va câştiga ea, luându-şi o slujbă. În cazul în care se va interzice construirea de vile în zonă, Cissy şi cu tatăl ei vor avea destul de muncă. Ei cunoşteau oamenii şi nu mai aveau nevoie de experienţa ei.

Simţindu-se abandonată, fără niciun motiv anume, Aurora îşi deschise agenda şi începu să dea telefoane.

Vrei să dansezi? Pune-ţi rochia roşie şi pregăteşte-te de zbenguială. În seara asta, în seara asta. La şapte. Dacă nu vii eşti o fraieră.

Unde să vină? Ce rochie roşie? Adică să se îmbrace cu un costum? Şi ce zbenguială? Tipul era cu siguranţă nebun. Poate că îl bătuse soarele în cap pe acoperişul acela. Inima ei proastă făcuse un salt de bucurie la vederea mesajului de pe ecran. Nu aveau o relaţie. El nu

voia decât sex. Dar ea îi dusese dorul astăzi.

Nu-şi putuse imagina cât de mult îi va lipsi atenţia cu care o asculta Clay, fără să o întrerupă până când ea reuşea să spună tot ce avea pe suflet; aştepta până ea era pregătită să-l asculte. Îi era dor până şi de felul lui de a privi lucrurile, de modul în care reuşea să o facă pe ea să vadă lumea într-o lumină nouă.

Îi lipsea arşiţa dorinţei care-i apărea în ochi atunci când o privea, căldura aceea care o înnebunea chiar şi atunci când vorbeau despre afaceri.

Scormonindu-şi memoria după titluri de melodii vechi, tastă: Pot să dansez, dar dracul ăsta poartă o rochie albastră. II lăsă pe el să ghicească unde avea să poarte rochia aceea albastră. Era atât de uşurată să afle că el nu dispăruse în eter, încât nu-i mai păsa de amănunte şi nici de modul în care reacţiona.

Oare mesajul lui însemna că o invita undeva la dans? Asta însemna că îi propunea o întâlnire romantică? Dar voia ea să aibă o astfel de întâlnire cu el? Ajunse la concluzia că nu ştia ce vrea. Recunoscu totuşi, judecând după ce simţise azi, când el nu fusese lângă ea, că, într-un fel sau altul, Clay era foarte important pentru

echilibrul ei destul de precar.

Prezenţa lui era extrem de importantă din o mie de motive, dar ei nu-i plăceau riscurile şi relaţia cu Clay era o nebunie mai mare decât cheltuirea unui milion de dolari sau visele despre jocuri cu elefanţi roz. Banii se puteau face, dar ea n-avea decât o inimă.

Asta nu o putea împiedica să danseze. Nici nu-şi mai aducea aminte de când nu mai fusese la dans. Luase câteva lecţii de swing, când dansul era la modă, dar nu apucase niciodată să profite de ceea ce învăţase. Oare un bărbat aşa de ocupat cum era Clay învăţase swing?

În seara asta! Ce tip enervant! Se aştepta să lase totul baltă pentru el? Ar fi trebuit să-l refuze, dar nu-i venise în minte titlul vreunei piese care să se potrivească situaţiei.

Îşi răscoli dulapul în căutarea unor haine potrivite şi realiză cu o strângere de inimă că nu avea nimic cu care să se îmbrace pentru dans, mai ales că nu ştia unde vor merge. Rochia albastră, largă şi cu volane, era cea mai potrivită pentru swing, dar nu-i venea în minte niciun local unde s-ar fi putut duce îmbrăcată cu ea.

— Trânteşti uşile şi dulapurile de parcă te-ai duce la

cine ştie ce întâlnire simandicoasă. Mandy apăruse în cadrul uşii dormitorului şi privea curioasă cum Aurora aruncă rochia albastră deoparte şi scoase una neagră din dulap.

— Unde se duc oamenii la dans în oraşul ăsta? Bineînţeles, nepoata ei nu era îndeajuns de mare pentru a merge prin baruri, aşa că nu prea avea de unde să ştie.

— Sâmbăta seara este un DJ angajat la Monkey. Şi mai sunt câteva ringuri de dans în port. Pentru babalâci, bineînţeles.

Rory nu avea nevoie de nimeni care să-i aducă aminte că nu mai era chiar tânără. Îi aruncă lui Mandy o rochie, care îi rămăsese mică.

— Dacă nu vrei să mă ajuţi, poţi să pleci.

— Ahaaaaaaaa! Deci e vorba de o întâlnire foarte importantă! Cu Clay? Super! Pentru un tip ca el trebuie să te îmbraci cu ceva mişto de tot! Mandy o dădu la o parte pe Rory şi începu să scotocească prin dulap. Hainele aste sunt cam nasoale, cred că îţi dai seama, nu? Altceva în afară de costume nu ai?

Toată viaţa ei se învârtea în jurul serviciului.

— Du-te de-aici, fetiţo! Poftim, vorbea ca boşorogii.

Era clar că îşi pierduse minţile.

Înainte să apuce să o împingă pe nepoata ei din faţa dulapului, Mandy înhaţă o fustă înghesuită în spate.

— Asta! Ai şi vreo bluză ceva mai scurtă?

— Pentru ce, s-o port cu pantaloni scurţi? Aurora ridică fusta strâmtă de mătase brodată cu flori albastre şi o privi gânditoare. Arăta aproape ca un sarong. Nu-şi mai aducea aminte ce o făcuse să o cumpere. Nu putea s-o poarte la serviciu.

— Acum se poartă bluzele cu vedere la buric, insistă Mandy. Dacă nu găseşti nimic, îţi dau eu ceva. La fusta asta ar merge ceva albastru sau alb, nu crezi?

— Dacă ai de gând să iei sfaturi despre îmbrăcăminte de la Mandy, e cazul să te răzgândeşti cât mai repede. Cissy apăruse şi ea în uşă şi evalua situaţia din priviri. Ca să porţi hainele cu care se îmbracă ea ar trebui să ai vreo patruzeci de kilograme şi nu mai mult de zece ani.

— Maaamă! Mandy gesticula cu umeraşul pe care atârna fusta. Copiii de zece ani nu se îmbracă cu aşa ceva. Mătuşa Aurora o să arate trăsnet. Unde e bluza aia strâmtă, cea albă, pe care ţi-a dat-o Gladys? Cea despre care spuneai că ţi-e prea mare?

Cissy îşi înălţă sprâncenele, mai aruncă o privire fustei şi dispăru în cealaltă jumătate a rulotei. Rory îşi mai răscoli o dată şifonierul, rugându-se să găsească ceva mai potrivit. Nu avea de gând să se îmbrace cu un sarong şi cu o bluză cu vedere la buric. Ar fi arătat ca o amazoană.

Cissy se întoarse cu o bluză scurtă de mătase.

— Îmbracă-te cu asta şi îţi garantez că o să-i sară ochii din orbite, o avertiză ea.

— Asta e, despre asta vorbeam! ţipă Mandy bucuroasă. Şi pune un colier albastru. Poate unul la baza girului? Sau un pandantiv mare, cu piatră albastră? Unde ţi-e caseta cu bijuterii? Dacă vrei, poţi să iei unul dintre colierele mele.

Prinsă în vârtejul sfaturilor, Rory făcu un duş, îşi spălă părul şi le lăsă pe sora şi pe nepoata ei să o îmbrace ca şi când s-ar fi dus la balul de absolvire. Ce-avea de pierdut? Milionul de dolari era deja cheltuit, iar dacă lui Clay nu-i plăceau reginele balului era problema lui.

Dacă îşi va repeta asta de mai multe ori, poate că va ajunge să o creadă.

Cele două o ajutară să-şi aranjeze părul într-un coc franţuzesc, improvizară un colier din perle şi un pandantiv dintr-o pereche de cercei cu safire; în urechi, îi puseră nişte cercei cu perle. Rory găsi şi o pereche de sandale cu tocul jos, care puteau fi purtate şi fără ciorapi. Arăta foarte bine, nu foarte pretenţios, dar elegant.

— Super, Clay o să cadă pe spate! Mandy ţopăia în jurul ei, admirându-şi opera, în timp ce Cissy, aşezată pe cotiera canapelei, dădea aprobator din cap.

— Nu contează prea tare ce crede el. Părerea voastră e mai importantă. Arăt ca o idioată? Când o să-mi fac apariţia într-un local o să înceapă oamenii să se tăvălească pe jos de râs? Se simţea în siguranţă îmbrăcată în costum; acum, avea impresia că e dezbrăcată. Îşi privi sceptică decolteul şi buricul gol. Modul în care se mula pe ea bluza aceea albă o făcea să-şi dorească să îmbrace un pulover larg.

Cotrobăiau prin dulapul lui Cissy şi se amuzau de remarcile hazlii ale lui Mandy când se auzi soneria de la uşă. Rory încercă să se calmeze. Mandy fugi să răspundă. Era Mecloud. Nu se aştepta la altceva pentru

seara asta decât la o ieşire obişnuită în oraş, poate şi la puţină distracţie.

În fond, erau parteneri de afaceri. Nu-şi făcuseră declaraţii de dragoste şi nu-şi promiseseră nimic. Era pur şi simplu o întâlnire. Se putea descurca la o simplă întâlnire. Dacă va fi o simplă întâlnire şi nu una de afaceri sau de adio. Doar o simplă întâlnire.

Clay o aştepta în camera din faţă. Îl mai văzuse acolo de un milion de ori, dar de data asta parcă era vorba de o cu totul altă creatură. Reuşise să-şi pieptene peste cap coama rebelă într-o coafură pe care ar fi invidiat-o chiar şi un star de la Hollywood. Purta un sacou albastru de mătase, foarte elegant, o cămaşă fără guler, cu pense, care îi dădea un aer de participant la un rodeo şi o pereche de pantaloni de stofă, croiţi impecabil. Arăta fabulos.

Şi uimit. O privi cum intră în cameră atât de mirat şi de bucuros în acelaşi timp, încât Rory avu impresia că ochii i se vor rostogoli pe podea. Zâmbetul lui era o privelişte de ţinut minte.

— Parcă ai ieşit din visul meu preferat, murmură el, în timp ce ea se apropia.

Rory uită brusc de toate grijile şi temerile ei şi se abandonă plăcerilor adolescentine în momentul în care el scoase o cutiuţă de plastic, înăuntrul căreia era o micuţă orhidee albastră.

— E absolut perfectă. Cred că m-am îndrăgostit de tine! ţipă ea şi îşi prinse orhideea în păr. Se întoarse şi se admiră în oglindă.

— Din „The Partridge Family". E o piesă foarte bună, murmură el atingându-i părul, nu orhideea. Chiar aşa mi-am imaginat că va sta floarea asta, atunci când am văzut-o. Arată chiar mai bine.

În stomacul lui Rory roiau atâţia fluturaşi, încât avea senzaţia că zboară şi ea. Clay o conduse afară, în semiîntunericul molatic al serii. Trebui să se ciupească pentru a-şi reaminti că nu se ducea decât la o întâlnire.

Apoi, el deschise portiera unui Jaguar decapotabil, negru, vechi şi cu asta o dădu definitiv gata.

24

Nici în cele mai bune zile ale sale Clay nu reuşea să găsească vorbele dulci pe care femeile voiau să le audă. Acum, când se gândea doar să nu spună ceva greşit, ceva care să o facă pe Aurora să plece de lângă el, nu

mai era în stare să scoată niciun cuvânt.

Ceva mai devreme, cochetase cu ideea că, dacă se va duce să o ia de acasă cu Jaguarul, numai gestul în sine va fi de ajuns pentru ca ea să-şi dea seama că nu era un aventurier, că nu era în căutarea unor senzaţii ieftine şi efemere. Apoi, începuse să se teamă că reacţia ei ar putea să-l dezamăgească. Şi îşi dorea cu disperare ca de data asta să nu fie dezamăgit.

Tăcerea plină de uimire a Aurorei meritase fiecare centimă din sumele scandaloase pe care trebuise să le plătească pentru transportul maşinii. Îi deschise portiera şi ea mângâie caroseria strălucitoare, vopsită impecabil, cu gesturi pline de tandreţe. În spatele ei, Clay simţi în nări un iz de gardenie. Se parfumase special pentru el, deci înţelesese invitaţia lui şi se purta de parcă asta ar fi fost o întâlnire romantică şi nu una de afaceri.

— Acoperişul nu e automatic, o avertiză el, încercând să-şi dea seama dacă ea înţelesese că era vorba de o maşină veche şi nu de una modernă, cu tot felul de mecanisme automate. Aşa că dacă plouă o să ne ude până la piele.

— Dacă m-aş îneca în maşina asta, pot spune că aş

muri fericită. Rory se urcă şi îşi plimbă degetele pe lemnul care împodobea bordul. Unde ai găsit frumuseţea asta? La vreun muzeu?

Mergând ca pe ace, Clay ocoli maşina, se urcă la volan şi porni motorul.

— Nu e chiar atât de veche. Am avut, într-adevăr, câteva oferte de la colecţionari, dar am construit maşina asta din bucăţi şi n-am putut renunţa la ea aşa de uşor. Putea să vorbească la nesfârşit despre maşini şi motoare, dar cel mai mult îşi dorea să înţeleagă mecanismul relaţiilor sentimentale. După câte îşi dădea seama din răspunsurile ei, trecuse primul test.

— Vrei să spui că tu ai reconstruit maşina asta? Ştiam că te pricepi la meşterit motoare, dar nici prin cap nu mi-ar fi trecut că…

Clay nu îndrăzni să se întoarcă şi s-o privească. Pasiunea lui pentru motoare reprezentase un amănunt supărător pentru Diane. După părerea ei, ar fi trebuit mai degrabă să cheltuiască milioane de dolari cumpărându-şi maşini scumpe, nu să piardă timpul reconstruindu-le. Nu era capabilă să înţeleagă senzaţia minunată pe care o ai atunci când cunoşti o maşină în

cele mai mici amănunte.

— Îmi place să meşteresc, spuse el pe un ton defensiv, când văzu că Aurora nu-şi termină propoziţia.

— Chestia asta e rezultatul a ceva mai mult decât o simplă meştereală. Mângâie tapiseria moale de piele a scaunelor şi vocea ei exprimă mirarea. Da, la ceasul de pe acoperişul tribunalului te poţi referi aşa, dar maşina asta e dovada pasiunii şi a geniului.

Clay îşi relaxa puţin mâinile care strângeau nebuneşte volanul. Ar fi trebuit să-şi dea seama că nu avea niciun rost să compare fostele lui relaţii cu cea pe care o avea sau voia să o aibă cu Aurora. O ducea capul şi nu se sfia să şi-l folosească. Sau să spună ce avea pe suflet.

— Şi reparaţia ceasului din turnul tribunalului necesită pasiune şi geniu. Are un mecanism antic, cu contragreutăţi şi cineva a înlocuit una dintre cele originale cu alta de mărime şi greutate diferite. Trebuie să fac nişte calcule foarte complicate ca să-mi dau seama cum să îl fac să funcţioneze.

— Dar poţi s-o faci? Uimirea încă se mai simţea în vocea ei, deşi era evident că redevenise practică. Vreau să spun că nu prea merită să-ţi pierzi timpul cu el.

Clay ridică din umeri, nepăsător. Îi plăcea faptul că ea considera timpul lui foarte valoros, chiar şi pe acela pe care şi-l pierdea prăjindu-se la soare, pe plajă.

— Meşteritul îmi dă posibilitatea să gândesc în timp ce lucrez. Altfel, aş fi încercat prin eliminare, până găseam greutatea care trebuie.

— Şi astăzi la ce te-ai gândit?

I se păru că ghiceşte în întrebarea ei o urmă de ironie şi chiar de scepticism, aşa că riscă o privire. Aurora arăta extraordinar, cu şuviţele de păr care i se revărsau pe umerii albi ca spuma laptelui şi cu decolteul acela adânc…

Clay reveni brusc cu privirea la drum.

— Azi mi-a trecut prin cap că unele dintr hobby-urile mele implică cam multă singurătate.

Încercă să-şi stăpânească un hohot de râs, dar era deja prea târziu, Aurora râdea deja. Ăsta era unul dintre lucrurile care îi plăceau la ea. Nu se plângea, nu se văita şi nu făcea viaţa celor din jur un coşmar, dacă lucrurile nu mergeau aşa cum trebuie. Exploda, plângea, se descărca; apoi îi trecea şi încerca să rezolve singură problema, cu zâmbetul pe buze, eventual gătind ceva, ca

să se liniştească.

— Dacă vrei să socializezi, eu zic că ai putea să-ţi găseşti foarte uşor parteneri cu care să te joci pe calculator, sugeră ea. Cred că sunt destui puştani cel puţin la fel de buni ca şi tine la jocurile alea.

— Cei mai mulţi puştani preferă jocurile de acţiune. Eu am crescut cu astea de strategie, cu poveşti despre castele şi dragoni şi îmi place să intru în pielea personajelor. Nu cred că aş găsi prea multe persoane interesate. Adevărul era că nici jocurile nu-l mai atrăgeau la fel de tare ca înainte. Când era copil, jocurile îi dădeau posibilitatea să-şi folosească la maximum imaginaţia debordantă şi să se izoleze într-o lume a lui atunci când simţea nevoia. Acum însă era tentat de lumea reală din jurul lui, unde voia să-şi găsească un loc. Intrase pentru câtăva vreme în pielea unor personaje din lumea asta – se dăduse drept motociclist şi pierde-vară – dar fusese doar o extindere involuntară a reflexului din copilărie.

— În jocurile alea sunt şi vrăjitori, nu? Probabil că ţie ţi s-ar potrivi cel mai bine un astfel de personaj, un vrăjitor care ştie mai multe decât majoritatea oamenilor.

Un vrăjitor! îi plăcea ideea. Îi aruncă o privire şi se convinse că nu râdea de el, aşa că începu să se relaxeze şi să se bucure şi mai mult de seara aceea superbă.

— Bărbaţilor le place să pară mistici şi atotştiutori. E o chestie care le face praf pe puicuţe, o înţepă el.

Ea izbucni din nou în râs.

— Să ştii că şi un bărbat care se pricepe să repare prăjitoare de pâine ne face praf. Cred că tipul de mascul puternic şi tăcut e mult supraevaluat. Unde mergem?

— La cât de bestial arăţi, mă gândeam să dăm o fugă până la Las Vegas. Dar, dacă vrei să mergi acasă diseară, ar trebui să ne mulţumim cu Monkey. Încă nu-i dăduse nicio palmă, aşa că putea presupune că nu depăşise prea mult limita. Ai mâncat?

— Las Vegas mă tentează mai mult decât Monkey, dar mi-e foame şi cred că o să mă mulţumesc cu ceva de mâncare pentru seara asta. Ai vreun motiv anume pentru care m-ai invitat în oraş?

Clay se încruntă şi nu răspunse imediat. Manevra atent maşina pe străduţele înguste din acea parte a oraşului. Rory aşteptă răbdătoare până când el găsi un loc convenabil de parcare.

— Nu prea mă pricep la relaţii, spuse el într-un târziu. Ieşi din maşină, trânti portiera şi se duse s-o ajute să se ridice de pe scaunul destul de jos al maşinii.

— E adevărat, chestia asta nu se poate învăţa din cărţi sau din fișierele de ajutor de pe calculator, admise ea.

Crăpătura pe care fusta Aurorei o avea într-o parte lăsă să se vadă pentru doar o secundă un picior superb, când ea se ridică şi coborî din maşină. Clay pierdu şirul conversaţiei, cel puţin până când ea vorbi din nou.

— Mă gândesc că relaţiile se învaţă din mers, continuă ea.

— Da şi din greşeli, spuse el sec şi o conduse în gălăgia specifică unei seri de sâmbătă la Monkey. Şi eşecurile sunt partea cea mai grea.

— Dar tu eşti un vrăjitor, ajută-te de formule magice şi vrăji, murmură ea în timp ce intrau. Fură întâmpinaţi de saluturi.

— Am impresia că nu te referi la cămaşa mea fermecată, îi şopti el, în timp ce îi strângea mâna unuia dintre patronii restaurantului. Apoi, o conduse spre un separeu, departe de mulţimea gălăgioasă din jurul barului.

— Dacă reuşeşti să îl ţii departe pe Ed, să nu ne mai agaseze cu poveşti despre tatăl primarului şi despre submarine nemţeşti, o să cred în orice, inclusiv în cămăşi magice.

— Acum, Ed crede că nemţii au ascuns aurul pe plajă.

— Hei, Rory! strigă Terry Talbert de la bar, plimbându-și privirea de la ea la Clay. Habar n-aveam că voi doi v-aţi cuplat.

— Înseamnă că faci parte din grupul celor care greşesc. Reacţiile aprobatoare ale celor din jur îl făceau să se simtă bine, dar nu-i plăcea deloc modul în care şeful Comisiei de turism se uita la Rory, care era îmbrăcată cu bluza aceea decoltată. Clay simţea nevoia să fac un gest pur masculin, posesiv, s-o sărute pe obraz, să îşi pună braţul în jurul umerilor ei, să facă ceva, un gest prin care să demonstreze că era a lui.

— Clay şi cu mine avem interese comune, replică Aurora cu răceală. De exemplu, acum interesul nostru îl reprezintă dansul. Pa, Terry.

Rory se îndepărtă indiferentă de omul care o concediase. Clay o urmă zâmbind, satisfăcut.

— Ştii să dansezi, îl întrebă ea brusc, oprindu-se

nehotărâtă între separeuri şi mesele de lângă ringul de dans, unde un cuplu se bâţâia în contratimp cu ritmul muzicii.

— N-am încercat niciodată, îi mărturisi el, privind ringul de dans cu oarecare interes.

Rory îşi croi drum prin aglomeraţie spre mesele de lângă ring.

— Vrei să spui că asculţi melodiile anilor ’70 şi nu ai dansat niciodată? îl întrebă ea intrigată.

El îi ţinu scaunul să se aşeze. Brusc ea deveni conştientă de statura lui, de faptul că stătea foarte aproape de ea, de parfumul seducător al after-shave-ului lui. Intuise de multă vreme că în spatele acelor atitudini, uneori bizare, se ascundea un bărbat adevărat, dar în acelaşi timp îi făcea plăcere că în seara asta, special pentru ea, se purta foarte sofisticat.

— În familia noastră, lecţiile de dans făceau parte din educaţia pe care am primit-o, admise el. TJ le urma cu regularitate. Jared a fost dat afară de la orele de dans după ce a folosit CD-ul ca pe un frisbee şi a decorat sala de dans cu benzile preferate ale profesorului. După chestia asta tipul care era plătit pentru a ne învăţa să

dansăm a fost mai mult decât fericit să încaseze cecurile pe care i le scriau părinţii mei, să-mi dea jumătate din bani şi să mă lase să îmi petrec timpul la sala de jocuri de lângă salonul de dans.

— Îţi era frică de fete? îl tachina ea.

— Puteam să mă ocup de fete sau de calculatoare, nu de amândouă deodată. L-am pierdut pe Jared, care mă ajuta cu scenariul de la „Mysterious”; se îndrăgostise ca un prost de nu ştiu ce tipă. Pentru că eram un slăbănog, cu un nas care îmi acoperea aproape toată faţa, fetele nu se prea apropiau de mine. După dezertarea lui Jared, am lucrat singur la programul acela. Când am vândut „Mysterious”, la terminarea liceului, aveam deja compania mea, cotată la bursă. Începusem să lucrez la programe de animaţie tridimensională şi la câteva programe pentru companii. Nu mai aveam timp de altceva.

— Cred că ai crescut odată cu nasul tău, spuse ea. Adevărul era că avea un nas ca nimeni altcineva, un nas din cauza căruia nu se putea spune că avea o faţă drăguţă, dar îi dădea un farmec aparte.

Rory era uimită de câte lucruri noi era dispus să-i

spună despre el în seara aceea. Probabil că statul pe acoperiş îi dăduse chef de vorbă. Voia să afle mai multe, dar, în acelaşi timp, era tentată şi de ringul de dans, unde puteau să mai scape de energiile sexuale care pluteau între ei. Deşi Clay nu se holba în decolteul ei, Rory îşi dădea seama că era foarte interesat, deoarece încerca din răsputeri să-şi menţină privirea asupra feţei ei, atunci când ea se juca cu pandantivul. O dorinţă perversă o făcea să-l provoace.

Dacă voia să supravieţuiască acestei seri fără să sară pe el, trebuia să se urce pe ringul de dans, acolo unde câteva cupluri se legănau pe ritmul unei melodii leşinate, care-i suna vag cunoscută.

— Pare uşor ce fac ei acolo, zise ea, făcând un semn cu capul spre ringul de dans. Hai să-i imităm şi noi.

Îşi înghiţi zâmbetul când îl văzu pe Clay că îi studiază cu atenţie pe cei care dansau. Continuă să facă acelaşi lucru cât timp ea consultă meniul şi chiar după ce chelnerul le luă comanda. Degetele lui băteau pe tăblia mesei în ritmul muzicii, dar ea avea impresia că îi studia atent pe dansatori, încercând să găsească un model repetitiv în mişcările lor; îi privea ca pe părţile unui

mecanism de ceas.

— Şi cum ai ajuns tu să asculţi rock clasic? întrebă ea. Clay îşi mută privirea de la ringul de dans la ea şi intensitatea privirii lui o copleşi.

— Are un ritm foarte bun şi, când lucram, radioul mergea într-una. Încetul cu încetul şi-a croit loc în mintea mea, apoi a intrat şi în programele pe care le cream. Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, am început să caut alte şi alte melodii pe care personajele mele să poată dansa. Melodiile vechi se potriveau cel mai bine. E adevărat, a trebuit să plătesc destul de mult pentru drepturile de autor, dar jocul a devenit mult mai distractiv.

Ritmul piesei care începuse o făcea pe Rory să se foiască nerăbdătoare pe scaun.

Clay se întoarse să-i privească pe cei care dansau.

— Nu fac toţi aceiaşi paşi, constată el.

— Nu aşa se dansează, murmură ea, ridicându-se, luându-l de mână. Dansul ăsta trebuie să-l simţi.

— Ce simt eu nu are nimic de-a face cu un ring de dans. După această remarcă enigmatică, se ridică şi o conduse spre ringul de dans din ce în ce mai populat.

Spre norocul lor, DJ-ul schimbă piesa cu una lentă, exact în momentul în care puneau piciorul pe ring. În ciuda protestelor sale, Clay dovedi că ştia mişcările de bază ale dansului lent. Îşi lăsase sacoul pe spătarul scaunului. Braţele lui puternice îi înconjurau talia. Mâna lui caldă o ţinea pe-a ei. Îi studia faţa în timp ce se mişca în ritmul muzicii.

Dansau de parcă făcuseră asta de o mie de ori până acum, urmând fiecare ritmul trupului celuilalt. Clay o privea încântat.

Ameţită de fericire, Aurora plutea. Nu voia să se mai gândească la nimic, nu voia să-şi mai facă nicio grijă, voia doar să se abandoneze acelei clipe perfecte. Statura lui Clay o făcea să se simtă şi mai feminină. Mâinile sale sigure o conduceau cu dibăcie printre celelalte perechi care dansau. Trupul i se încorda de fiecare dată când coapsele şi şoldurile li se atingeau. Cum îşi imaginase că dansul va mai elimina din tensiunile sexuale care existau între ei? Era clar. Până acum nu dansase niciodată cu bărbatul potrivit.

Mâna sigură a lui Clay se odihnea pe talia ei. Stofa pantalonilor lui se freca de mătasea fustei ei. Privirile li

se întâlniră şi ochii le scânteiară. Cu palma pe spatele ei, o conducea într-o legănare lentă, sânii ei apropiindu-se periculos de pieptul lui. Trupurile lor începură să pulseze într-un ritm care avea mai multe în comun cu noaptea pe care o petrecuseră împreună decât cu muzica. Dacă el i-ar fi cerut, ar fi părăsit în secunda următoare ringul de dans în căutarea celui mai apropiat pat.

Melodia se schimbă cu una mai rapidă şi Clay ezită, privindu-i pe ceilalţi dansatori. Prinsă în vraja îmbrăţişării lui, ei nu-i mai păsa de dans, dar hotărârea din privirea partenerului său o fascina aproape tot atât de mult, ca şi promisiunile nopţii ce avea să urmeze.

Rory deveni conştientă de faptul că el făcea întotdeauna ce îşi propunea şi că în seara aceea îşi propusese să danseze cu ea.

La primele acorduri mai rapide, multe dintre cupluri părăsiră ringul. Clay îi privi cu atenţie pe cei care rămăseseră, alese un stil care-i convenea şi, ţinând-o pe Rory de talie şi de mână, slăbi strânsoarea şi se adapta la noul ritm.

Când se aventură să o treacă pe sub mână şi să o

aplece pe spate, ea izbucni în râs, uimită să constate că el făcea toate lucrurile acelea cu naturaleţe şi o manevra de parcă ar fi fost o păpuşă. Asta îşi dorise toată viaţa libertatea de a se comporta aşa cum îşi dorea, aşa cum simţea, libertatea de a fi ea însăşi.

Ochii lui Clay se luminară la vederea zâmbetului ei.

Când mâncarea lor ajunse pe masă, Clay inventa deja paşi de dans şi ea începu să se teamă că femeile vor roi în curând în jurul lui, ca în jurul lui John Travolta.

— Mâncare, arătă ea către masă.

El aruncă o privire în direcţia indicată şi, parcă hotărându-se că mâncarea era mai importantă în momentul acela, o conduse la masa lor. Lui Rory îi plăcea teribil felul în care funcţiona mintea lui, faptul că se gândea la toate amănuntele, analiza totul cu grijă şi găsea soluţii fără să fie nevoie să rostească vreun cuvânt.

Era periculos să gândească astfel despre un bărbat care nu avea planuri de viitor. Ea nu putea face abstracţie de faptul că familia ei depindea de cariera ei, depindea de ea pentru a-şi face cât de cât un viitor.

— M-am tot gândit la ce mi-ai spus, zise Clay după ce

îşi potoli cât de cât foamea. El îşi împinse scaunul mai în spate, îşi întinse picioarele şi o privi cum soarbe din paharul cu vin.

— La ce? Nu era foarte sigură unde voia el să ajungă, dar se strădui să pară cât mai calmă. Un bărbat dispus să vorbească trebuia luat în serios. Învăţase de la el că, măcar din când în când, trebuia să şi asculte.

El îşi mototoli şervetul şi îl aruncă pe masă.

— La noi. La sex. La relaţii, în general.

— Aaa, la asta te refereai. Inima îi bătea mai să-i sară din piept, dar se strădui să zâmbească. Oare ce-i spusese? O prostie, probabil – că nu vrea sex de ocazie, iar acum se gândea unde ar putea găsi mai repede un pat.

— Nu ştiu cum să mă port la o întâlnire romantică şi nici cum să mă comport într-o relaţie, o avertiză el.

Părea foarte serios. De fapt, arăta ca un actor de cinema care încearcă să pară serios. Sau ca un expert în calculatoare care îşi dorea cu disperare o partidă de sex şi era dispus să negocieze şi chiar un contract pentru a-şi atinge scopul.

— Nicio problemă. Nici eu nu mai sunt de mult o

adolescentă. Îşi dorea cu disperare să îi poată spune ce voia de fapt, dar nici ea nu ştia cu exactitate ce anume voia. Viaţa ei era prea stresantă şi confuză în momentul acela. Nici eu nu am prea multă experienţă în ce priveşte relaţiile şi întâlnirile romantice. Ştiu doar că îmi place să fac dragoste cu tine şi că vreau mai mult decât atât.

Era destul de greu să citeşti încordarea pe chipul unui bărbat atrăgător, tolănit pe un scaun într-un club. Dar Rory îşi zise că, dacă îşi băga mâinile în buzunare în clipa aceea era un semn că luase foc la auzul cuvintelor ei, aşa că era un început promiţător.

— Acum se mai spune despre două persoane că „sunt împreună?" o întrebă el curios.

— Dacă te referi la două persoane care convin să nu se mai întâlnească şi cu alţii, da, cred că încă se mai spune aşa. Încercă să nu pară prea încrezătoare, dar inima îi bătea nebuneşte, ca pe vremea adolescenţei. Îşi dorea să se găsească o cale ca ei să poată face sex fără implicaţiile unei relaţii de care amândoi se temeau atât de tare.

— Dacă îţi spun că nu mă interesează nicio altă

femeie în afară de tine, asta înseamnă că suntem împreună?

— Da, mie-mi convine. La rândul meu, îţi pot garanta că tu eşti singurul bărbat de care sunt interesată. Păstrează-ţi calmul, Aurora! Închipuie-ţi că e o întâlnire de afaceri! Nu îl face pe tipul ăsta s-o ia la fugă!

— Sper că ţi-ai anunţat familia că nu te întorci acasă în seara asta, spuse el abrupt, ridicându-se şi întinzându-i mâna. Sunt dispus să încerc chestia asta cu relaţia, dar nu cred că o să supravieţuiesc nopţii ăsteia dacă îmi ceri să te duc acasă.

— Eşti un romantic incurabil! Acceptându-i mâna, Rory zâmbi văzându-i mirarea provocată de remarca ei acidă. Şi pun pariu că nu te-ai gândit să mă duci mai pe seară la unul dintre saloanele de dans din port, să înveţi să te zbânţui.

— Aş zice că ştiu deja să mă zbânţui, dar ceva îmi spune că nu ne referim la acelaşi lucru. Încă mai părea mirat, dar şi interesat, în acelaşi timp. Dacă e vorba de ceva ce îţi doreşti tu să faci, sunt dispus să încerc. Sunt deschis la experienţe noi.

— Aaaa, deci avem de-a face cu un explorator. Îmi

place asta. Îmi place atât de mult, încât nu cred că vreau să-i corup pe cei care se zbânţuie cu inocenţă cu acel gen de zbânţuială la care te gândeşti tu. Îl lăsă să o tragă mai aproape. Căldura dintre ei o depăşi pe cea a unei după-amiezi fierbinţi de august din Carolina de Sud.

Clay aruncă un pumn de bancnote pe masă.

— Hai să mergem.

— Dacă ţi-aş spune că m-am răzgândit şi că vreau să merg la unul dintre saloanele de dans din port, m-ai duce? se interesă ea, aproape fugind pentru a ţine pasul cu el. Lucrurile se întâmplau prea repede. Trebuia să o ia mai uşor. Sau poate că avea nevoie să afle ce gândea el despre ea, ce voia de la ea, în afară de sex.

Clay se opri.

— Unde ziceai că e salonul acela?

Mai gustase din beţia puterii. Se simţise ca stăpâna lumii de mai multe ori, mai ales atunci când mergea pe holurile băncii cu un teanc de documente în mână, documente pe care ea le pusese la punct şi care parafau o înţelegere de mai multe milioane de dolari, însă nu se putea compara cu sentimentul pe putere pe care îl avea acum, când vedea că îl poate controla pe bărbatul care o

înnebunea. Era clar că sentimentele lor erau reciproce.

— Şi dacă ţi-aş spune că de la salonul de dans vreau să merg acasă, ce-ai spune?

— Ţi-aş spune că eşti nebună şi aş încerca să te conving să nu te duci acasă. Speculând puseul ei de orgoliu, Clay o apucă de braţ şi o conduse spre maşină. Nu mă mai amăgi. Încă mă chinui să îmi rezolv problemele pe care le am cu negativismul meu înnăscut. Vreau să te văd mai des, mai mult. Asta e o chestie pozitivă, nu?

Din cauza hormonilor care urlau în ea, ca o haită de lupi flămânzi, probabil că nu mai judeca limpede, dar îi plăcea ce auzea. Se urcă în Jaguar. Poate că aveau să se dumirească mai bine în privinţa sentimentelor lor după ce scăpau de imensa tensiune sexuală.

— Şi zici că la asta te-ai gândit azi, în timp ce băteai cuie în acoperişul tribunalului?

— M-am hotărât să o iau încet. Porni motorul şi conduse maşina pe strada neluminată. Cu paşi mici. Mergem la dans, mâncăm ceva, bem un vin, te cadorisesc cu un buchet de flori… e şi ăsta un mod de a face dragoste, nu-i aşa?

Părea atât de sincer, încât Rory izbucni în râs.

— Înveţi repede, cu asta sunt de acord, dar nu cred că aşa ceva poate trece drept o un mod de a face dragoste.

Fruntea i se încreţi, de parcă ar fi analizat minuţios vorbele ei în căutarea unor înţelesuri ascunse.

— Dar pot trece drept preludiu? întrebă el şi gravitatea din tonul lui o făcu pe Rory să râdă din nou.

— Se prea poate. Şi Jaguarul poate fi considerat preludiu. Vrei să încerci şi nişte vorbe dulci?

— Cred că intri într-un nivel superior, nu sunt chiar aşa de avansat, cel puţin nu încă. Pentru moment, ce-ai zice dacă mi-aş curăţa podeaua pentru ca doamna cu care „sunt împreună" să poată urca scările în siguranţă până în dormitorul meu?

Rory admiră luna care se ridica deasupra portului în timp ce traversau podul ce lega insula de continent. În loc să se încrunte, când îl auzi menţionând care va fi următorul pas al relaţiei lor, se relaxa. Poate că avea să se aleagă din nou cu inima frântă – şi ce dacă? De câte ori în viaţa ei întâlnise un bărbat care să-i placă atât de mult? Cu câţi bărbaţi reuşise să vorbească atât de deschis despre sex fără să simtă nicio presiune?

Cu niciunul. Niciun bărbat nu o mai acceptase aşa cum era şi nici nu-i ceruse să-l accepte la rândul ei şi să-şi mărească orizonturile înţelegerii.

Nu voia să analizeze ceea ce i se întâmpla, nu acum când ardea de nerăbdare să vadă ce se va întâmpla mai departe. Noaptea era perfectă. Pe cer luna era aproape plină şi aerul călduţ o înconjura ca o mătase moale. Se hotărî să trăiască clipa şi să îşi facă griji pentru biata ei inimă mai târziu.

II privi pe Clay şi zâmbi când îl văzu concentrat asupra şoselei care se desfăşura în faţa lor. Un alt bărbat s-ar fi uitat din când în când spre ea sau şi-ar fi făcut de lucru cu radioul maşinii, dar el trata întotdeauna cu seriozitate lucrurile importante.

Clay trase brusc de volan spre dreapta şi o coti pe o străduţă ce ducea la un centru comercial.

Ea clipi, surprinsă de schimbarea bruscă a direcţiei.

— Trebuie să facem ceva cumpărături?

— Vezi farurile alea din spatele nostru? Mişcă uşor de oglinda retrovizoare, pentru ca ea să poată privi fără a se răsuci. Eu o să întorc aici, tu uite-te şi spune-mi dacă aparţin unui Lincoln negru.

Intră cu Jaguarul într-o parcare şi opri sub un stâlp de iluminat public. Un Lincoln negru încetini, trecu de ei şi se opri un pic mai în faţă.

— Merge spre clădirea aceea de birouri. Rory îl privi curioasă pe Clay, în timp ce acesta conduse maşina înapoi pe autostradă şi o luă spre oraş. În oraş, sunt o grămadă de maşini negre. Dacă tu crezi că e vorba de aceeaşi maşină care a scos-o pe Cissy de pe drum…

— Cissy nici măcar n-a putut să spună ce marcă avea maşina care a scos-o de pe şosea. Eu zic că asta ne-a urmărit de când am plecat de la Monkey.

— Poate că e vorba de cineva care a plecat odată cu noi. E destul de târziu, mulţi oameni pleacă acum spre casă.

— Câţi dintre cei care merg de obicei la Monkey conduc un Lincoln negru?

Aici o prinsese.

— Poate sunt nişte turişti. Sau nişte oameni de afaceri care au venit să sărbătorească încheierea vreunui contract. Nu toţi afaceriştii preferă cluburile simandicoase.

— Bun şi atunci de ce să se plimbă pe insulă în bezna

asta?

— Poate că a trebuit să dea o fugă până la birou, după nişte acte şi acum se duc acasă.

— Da, asta dacă actele acelea atârnau de clanţa uşii de la birou, altfel nu ar fi avut timp să ajungă în spatele nostru. Bănuiesc că stau în oraş, deoarece noi într-acolo mergem. Umbrele create de farurile maşinilor, care veneau din sens opus, jucau pe faţa lui Clay. El intră în traficul infernal de pe pod, aruncând din când în când câte o privire în oglinda retrovizoare.

Rory privi şi ea înapoi, dar nu văzu decât luminile farurilor. Ce motiv ar avea cineva să ne urmărească? Nu ştim drumul spre comoara ascunsă. Şi de ce s-o fi scos cineva pe Cissy de pe şosea şi să fi spart căsuţa lui Clay? Toate astea n-aveau nicio logică, dar o speriau foarte tare.

Clay îşi scoase telefonul mobil, apăsă câteva taste şi i-l întinse.

— Hai să vedem despre ce e vorba. Spune-i lui TJ exact ce îţi spun eu.

Semnalul de reţea era mai puternic în oraş decât pe insulă. Vocea gravă a lui TJ se auzea tare şi clar.

Încurcată, Rory încercă să găsească cea mai simplă formulă de salut.

— Bună, TJ, Aurora Jenkins la telefon. Sunt cu Clay.

— Spune-i că acum traversăm podul şi mergem pe autostradă spre vest, spre şoseaua interstatală, o instrui Clay.

Ea repetă informaţiile bărbatului tăcut de la celălalt capăt al firului. TJ nu dădu niciun semn de nervozitate sau agitaţie.

— Spune-i să-şi ia maşina de teren şi să aştepte în parcarea de la piciorul podului. O să mă întorc aici în zece minute. Dacă îl poate suna pe Jared, să-i spună că ne îndreptăm spre el.

TJ îi mulţumi Aurorei pe un ton grav şi închise telefonul. Ea rămase cu ochii pironiţi pe telefon, întrebându-se dacă nu cumva ajunsese să fie implicată fără voia ei în intriga complicată şi plină de pericole a unui serial de televiziune.

Clay opri lângă şirul de maşini aflat în faţă la Monkey şi ea îi întinse telefonul. Ştia ce voia de la ea, dar n-avea de gând să cedeze aşa uşor.

— Nu cobor. Dacă ne urmăreşte cineva e foarte

posibil să fie pe urmele mele. Cu tine mă simt mai în siguranţă.

Fără farurile maşinilor care veneau din faţă nu putea vedea expresia de pe faţa lui Clay, dar sesiza felul în care mâinile i se încleştaseră pe volan. Ea îşi verifică centura şi nu se mişcă de pe scaun.

Clay lăsă frâna de mână şi calcă pedala de acceleraţie.

— Atunci ţine-te bine şi hai să vedem ce poate da maşinuţa asta.

25

Jaguarul lua perfect curbele strânse. Rory nu putea spune că Mecloud conducea nebuneşte, dar ea nu luase niciodată virajele de pe străduţele înguste, pavate cu piatră cubică, cu optzeci de kilometri la oră.

Parcurseră distanţa dintre câteva străzi, când un scârţâit de frâne şi expresia satisfăcută a lui Clay o făcură să înţeleagă că urmăritorii lor nu reuşiseră să ia ultima curbă. Rory aruncă o privire în spate, dar nu văzu nici urmă de faruri. Nu auzise nicio bubuitură şi-şi zise că nimeni nu fusese rănit. Oftând uşurată, se afundă în scaunul confortabil de piele şi îşi întinse picioarele, relaxându-se.

— Ei bine, dacă ai vrut să mai adaugi puţină agitaţie şi aventură la seara asta, ai reuşit pe deplin.

— Depinde cât de proşti sunt cei care ne urmăreau. Clay conduse uşor maşina înapoi spre autostradă. Apoi, după ce aruncă o privire la ceas, trase brusc de volan şi întoarse maşina cu o manevră parcă desprinsă din manualele de şoferie.

— Niciun Lincoln nu poate lua curbele ca maşina asta. Poate că încă ne urmăresc, insistă ea.

— Nu cu hardughia asta. Sunt sigur că ne-au pierdut. Dar gândeşte-te şi aşa: dacă ştiau pe cine urmăresc, ce rost ar fi avut să îşi rişte viaţa mergând pe unde mergeam noi?

— Poate voiau să vadă unde ne ducem? spuse ea, deşi nu îşi putea imagina de ce ar fi interesat pe cineva aşa ceva.

— Dacă am fi continuat să mergem spre Charleston, probabil că pierzându-ne, ar fi înjurat de mama focului. Cred însă că ne-au lăsat să ne facem de cap pentru că ştiu unde ne pot găsi.

— Crezi să sunt de la poliţie? Nu mai înţelegea nimic. În filme, cei de la FBI şi detectivii particulari

urmăreau maşini. Probabil că reprezentanţii statului şi încă vreo câţiva mahări se simt destul de deranjaţi de noi, dar nu cred că au apelat la poliţie.

— Am cam călcat pe bătături statul, Comisia de turism, banca şi, probabil, mai bine de jumătate din potenţialii investitori de pe o rază de două sute de kilometri, când am reuşit să amânăm decizia Comisiei de urbanism. Ai spus la bancă faptul că eşti în tratative cu o companie care vrea să investească în zonă mai multe milioane de dolari. Cissy i-a refuzat pe investitori. Nu, nu cred că cei care ne urmăresc sunt de la poliţie.

Rory oftă când văzu că o ia înapoi pe pod, pe drumul spre casă.

— Dacă tu crezi că sunt periculoşi, acuma că ne întoarcem, nu mergem direct în braţele lor?

— Ceva de genul ăsta. Trecură încet pe lângă parcarea de la piciorul podului.

Clay mergea intenţionat în calea pericolului! Oare ideea nu era să-l evite? Poate cei din Lincoln erau hoţi de maşini, care-i urmăreau a le fura Jaguarul. Şi dacă urmăritorii lor ştiau că pentru a se întoarce acasă trebuia să treacă podul… Omul ăsta era nebun de legat!

Inconştient! Risca…

Risca aşa cum ei nu-i stătea în fire să facă. Şi asta nu însemna neapărat pentru că riscurile erau ceva foarte rău, ceva de evitat cu orice preţ. Privea prin parbriz, mușcându-și unghia degetului mare. Nu vedea nicăieri maşina albă de teren a lui TJ. Nervoasă, aruncă o privire în spate. O maşină lungă, neagră ieşise din parcare şi îi urma la o distanţă destul de mare.

— Credeam că fratele tău conduce o maşină albă.

— Aşa ar trebui. Văzu în lumina aparatelor de bord cum Clay strânge din dinţi.

O secundă mai târziu se relaxa, văzând o maşină înaltă ieşind din spatele unor copaci şi aşezându-se discret în spatele celei negre.

Rory încetă să se mai uite înapoi. Îşi prinse coatele în palme, încercând să-şi oprească tremuratul şi se uită drept înainte.

— Nu aşa voiam să se încheie seara asta. Clay râse.

— Sunt foarte bun la jocuri de genul ăsta, îi reaminti el. Comenzile sunt în mâna mea şi am toate atuurile. Vrăjitorul va învinge, asta dacă nu avem în faţă vreo capcană pe care eu să nu o mai fi întâlnit-o niciodată pe

tărâmul jocurilor.

Îi venea să-l pocnească. Se juca cu vieţile lor!

— Eşti nebun de legat, asta-i sigur! Prinţesa Vikingă şi-ar dori un scut şi o sabie înainte de a continua lupta.

Nu i-ar fi plăcut deloc să vadă frumosul Jaguar pe fundul mlaştinii. Şi i-ar fi convenit şi mai puţin dacă ea ar fi fost în maşină.

— Răufăcătorii se învinge cu ajutorul creierului, nu cu sabia, declamă el.

— Cel care conduce maşina a fost cât pe ce să o omoare pe Cissy, şopti ea. Asta era teama care îi strângea stomacul. Cissy fusese scoasă de pe şosea de o maşină neagră. Şi chiar dacă Rory nu voia să se gândească la implicaţiile acelui accident, nu putea să le ignore în totalitate.

— Poate. Poate nu. Pentru o optimistă, aşa cum te declari, prea vezi lucrurile în negru. Îi aruncă o privire. Fă-mi o favoare. Ridică-ţi părul şi întinde-ţi braţele, ca şi când te-ai bucura teribil de seara asta.

Ea continuă să-şi ţină braţele încrucişate.

— Sper că nu te gândeşti la tipul care conduce maşina din spate, nu?

— Nu, el nici nu te poate vedea. Dar eu pot. Şi apoi, cât de des crezi că mi se întâmpla ca o prinţesă din poveşti să apară în maşina mea?

Comentariul lui o deranja atât de tare, încât reacţiona furioasă. Asta era diferenţa dintre ei. Ei nu-i plăceau deloc senzaţiile tari. Voia siguranţă şi certitudini. Oare unde îi fusese capul când acceptase să se urce în maşină cu tipul ăsta imprevizibil?

Bineînţeles, crezuse că era un bărbat cu capul pe umeri. Ştia că în anumite situaţii devenea previzibil. De exemplu, atunci când cineva avea nevoie de protecţie.

— Vrei să-mi distragi atenţia, nu-i aşa? Trucul lui funcţionase. O jumătate de minut nu-şi dorise decât să-i dea una după ceafă şi nu se mai temuse că avea să sfârşească în Jaguar pe fundul mlaştinii. Inima ei se înmuie la gândul că el încerca să o protejeze.

Clay trase de volan, luă încă o curbă strânsă cu Jaguarul şi ieşi de pe şosea, luând-o pe drumul ce ducea la casa lui Cleo. Când încetiniră, pentru a trece peste rădăcinile de copaci de sub poteca nisipoasă, văzură în spate cum Lincoln-ul negru intră şi el pe drum şi se opreşte sub copacii care străjuiau aleea.

Telefonul mobil al lui Clay începu să sune. El opri Jaguarul în mijlocul drumului şi răspunse.

— Unde eşti? întrebă, încercând să învingă paraziţii care se auzeau.

— Îi tai calea de retragere. Jared o să bareze drumul imediat ce treci de el.

Satisfăcut, Clay îi aruncă o privire Aurorei, care era gata să izbucnească şi o porni mai departe pe alee, trecând de drumul care ducea la casa lui Jared. Era prea târziu pentru a mai încerca s-o calmeze, să-i explice ce avea de gând şi prea obişnuit să lucreze singur. Mai avea mult de lucru la modul lui de comunicare.

Camioneta ponosită a lui Cleo se opri de-a curmezişul aleii, chiar în spatele lor. Pentru a evita să zgârie vopseaua Jaguarului în spinii tufişurilor de pe marginea drumului, Clay opri maşina chiar în mijlocul potecii.

— Rămâi aici, îi ordonă el, deschizând portiera. Sau şi mai bine, du-te înăuntru la Cleo şi la copii.

Coborî din maşină şi dădu satisfăcut din cap când văzu că cei din Lincoln-ul negru căzuseră în cursă. Maşina greoaie încercă să întoarcă, dar rămase înţepenită cu roţile din spate în nisipul moale de pe

marginea drumului. N-avea să iasă prea curând de acolo.

— De-asta oamenii de aici nu-şi prea cumpără astfel de şalupe de uscat, se auzi o voce calmă în spatele lui. Era Rory.

Zâmbind, Clay aşteptă să îl ajungă din urmă.

— Se pare că nu vorbim aceeaşi limbă, nu-i aşa?

— Da. Tu vorbeşti ca o gorilă. Dacă ţie nu ţi-e teamă să vii aici, atunci nici mie nu-mi e. Întotdeauna mă simt mai bine când ştiu ce se întâmplă. Rory nu se opri, ci continuă să înainteze către camioneta lui Cleo.

— Ce mai vrăjitor sunt. Nici măcar nu pot convinge o femeie frumoasă să mă asculte, murmură el, urmând-o. Conceperea şi manipularea personajelor din jocuri era mult mai uşoară decât în viaţa reală. Personajele din jocuri puteau exploda, ca apoi să reapară şi să continue jocul. În viaţa reală, un glonţ l-ar fi putut lăsa fără Aurora, preţiosul cadou pe care i-l făcuse viaţa.

Responsabilităţile vieţii reale adăugau o tensiune suplimentară jocului şi îl făceau să-şi încleştеze dinţii.

— Şi dacă au arme? întrebă el. Cum vrei să rezolv eu situaţia dacă îmi iei comenzile din mână? se gândi că

făcând o glumă ea se va duce în casă, cu Cleo şi cu copiii.

Rory îi răspunse cu o ridicare de sprinceană. Jared coborî din camionetă şi îl salvă pe Clay de el însuşi.

— Lui Cleo n-o să-i placă să aibă un Lincoln drept ornament de peluză. Jared făcu un gest din cap spre maşina ale cărei roţi se învârteau în gol în nisipul de pe marginea aleii. Crezi că maşina lui TJ va reuşi să o scoată de acolo?

— TJ o să reuşească după ce scoatem greutăţile de pe scaunele din faţă. Clay văzu silueta înaltă a fratelui cum se desprinde din întunericul dintre copacii care mărgineau aleea în zona în care rămăsese blocat Lincoln-ul. Nu cred că ştii vreo formulă magică cu care să reuşeşti să o ţii pe Aurora aici, nu-i aşa? Mă gândesc că tipii ăia ar putea avea arme la ei.

— Dacă ar fi avut arme, ar fi început să tragă până acum, spuse Rory pragmatică. Clay observă că mergea prin partea mai puţin luminată a potecii, pentru a nu fi o ţintă.

TJ o porni spre Lincoln, păşind liniştit. Când ajunse lângă maşină, se aplecă şi deschise portiera din dreptul

şoferului. Pentru a nu rămâne mai prejos, Clay o deschise şi el pe cea din dreapta.

— Bună seara, domnilor. V-aţi rătăcit cumva? Sesiză exclamaţia de surpriză a Aurorei, înainte să-şi dea seama cine era bărbatul care cobora din maşină. Studie cu atenţie faţa ştearsă, cu trăsături frumoase, înainte de a-l identifica pe bancherul cu care Aurora se întâlnise în tinereţe. Pe deasupra acoperişului maşinii aruncă o privire spre şoferul chel şi slăbănog şi îl recunoscu pe tăntălăul care conducea Comisia de turism – cel care o salutase pe Aurora în seara aceea la bar.

— Jeff! Terry! Pentru numele lui Dumnezeu! Aurora îşi puse mâinile în şolduri şi privirea lui Clay fu atrasă ca de un magnet de goliciunile curbe pe care gestul ei le dezvăluise. Un moment fu incapabil să-şi aducă aminte de ce naiba stăteau ei la ora asta în mijlocul drumului, în loc să se tăvălească într-un pat imens.

— Ţi-am spus eu că în chestia asta e implicată toată familia Mecloud, spuse Terry furios. M-am documentat, împreună au suficienţi bani ca să liciteze mlaştina.

TJ îşi încrucişa braţele la piept şi le aruncă o privire fraţilor săi.

— Măi băieţi, aţi ascuns ceva de mine? Sau crede că soţiile noastre au bani?

Jared ridică din umeri.

— Poate vrea să spună că fratele nostru mai mic e milionar, dar în cazul ăsta sursele lui sunt cam vechi.

Terry deveni aproape vânăt la faţă.

— Cissy n-ar fi refuzat niciodată oferta pe care i-am făcut-o, dacă n-ar fi avut alta mai bună, iar Aurora ar fi plecată de mult din oraş, dacă nu te-ar fi întâlnit pe tine. Yankeii bogaţi ca voi au cumpărat destul pământ prin părţile astea. Nu înţeleg de ce ar trebui să luaţi tot voi ce a mai rămas.

Clay examina problema pe toate feţele şi identifică cel puţin o jumătate de duzină de atentate la logică şi la bunul-simţ, dar văzând furia de pe faţa frumoasă a Aurorei, se hotărî să-i lase pe cei doi neghiobi în ghearele ei.

— Şi ce credeai că vei obţine dacă ne urmăreşti? întrebă ea cu o voce în care uimirea aproape că îi masca furia.

Jeff ridică din umeri cu indiferenţă.

— Asta nu a fost decât o idee proastă de a lui Terry.

S-a gândit că ne veţi conduce la o întâlnire secretă a familiei Bingham şi, odată ajunşi acolo, ne-am fi putut face cunoscut punctul nostru de vedere. Omul ăsta e plin de idei interesante după ce toarnă în el câteva beri.

— Jeffrey Elmont Spencer, minţi cu neruşinare! Întotdeauna tu ai fost cel care l-a convins pe Terry să facă cele mai stupide lucruri. Să-ţi spun eu ce-a făcut? A fugit repede la tine, la clubul tău fiţos şi ţi-a spus că ne-a văzut pe mine şi pe Clay împreună? Probabil a crezut că sărbătoream încheierea vreunei afaceri cu urmaşii familiei Bingham. După aceea aţi stat şi v-aţi gândit, în timp ce turnaţi alcool în voi, de unde o fi găsit o golancă, precum Aurora Jenkins, banii care îi trebuia pentru a-şi plăti ipoteca şi aţi ajuns la concluzia că i-a luat de la nişte yankei bogaţi. Ce v-aţi închipuit? Că mă plăteşte Clay? Pentru ce? Pentru serviciile aduse?

Clay văzu că atât TJ, cât şi Jared îl imitaseră şi se dăduseră puţin mai în spate, departe de furia Aurorei. Simţi că îl cuprinde un ciudat sentiment de camaraderie. Stăteau toţi trei de pază, în timp ce Aurora îi sfâşia pe cei doi. Avea senzaţia că rebela care se ascundea înăuntrul ei se dezlănţuise acum din plin.

— Dar nu s-a întâmplat aşa, Rory! protestă Terry. Eu doar i-am spus lui Jeff că te-am văzut distrându-te cu Mecloud la Monkey şi cineva a menţionat faptul că familia lui e destul de bogată. Eu eram destul de supărat că el a renunţat să mai lucreze pentru stat şi a folosit lista cu moştenitorii familiei Bingham împotriva noastră. Şi aşa, dintr-una-ntr-alta, am ajuns aici.

— Nu mă prosti pe mine cu rahaturile astea, Terry. Tu eşti cel care ai scos-o pe Cissy de pe şosea şi mi-ai distrus complet maşina? Cissy ar fi putut să moară! Sau să fie schilodită pe viaţă! Pe ea de ce o urmăreai?

— N-o urmăream! Talbert părea îngrozit. După ce s-a terminat şedinţa Comisiei de urbanism, m-am dus să verific măsurătorile făcute de muncitori în zona aceea. Ţi-am văzut de departe maşina şi nu voiam să ştii că am trecut pe acolo, aşa că am intrat în panică şi am apăsat pedala de acceleraţie. Am derapat pe nisipul de pe marginea şoselei şi am ieşit de pe drum. Nici nu mi-am dat seama că am lovit-o, jur. Eu niciodată… dacă aş fi ştiut… începu să se bâlbâie şi apoi tăcu.

— Parcă treaba ta era să lucrezi pentru stat, să construieşti un parc pentru binele comunităţii, Terry. De

ce voiai să furi pământul familiei Bingham? Ce intenţionai să faci cu o mlaştină? întrebă Aurora din ce în ce mai furioasă.

— Nu eşti tu singura persoană din lume care vrea să se îmbogăţească! ţipă Terry. Chestia asta cu parcul mi-a căzut din cer. Compania mea de construcţii ar fi putut face bani frumoşi din terenul ăsta.

Aurora înainta spre el, asemenea unui boxer care se pregăteşte să-i aplice adversarului lovitura decisivă.

— Ai pus viaţa surorii mele în pericol, ai dat foc întregului cartier, ai pus în pericol vieţile oamenilor care locuiesc aici şi întregul ecosistem al mlaştinii doar ca să poţi construi câteva case ieftine care ar fi fost şterse de pe faţa pământului de primul uragan.

Gândindu-se că fraza aceea nu avea să se încheie prea curând, Clay interveni:

— Şi presupun că în noaptea aceea ai trecut pe la mine doar pentru a verifica în ce stadiu am ajuns cu proiectul?

Aproape recunoscător, Terry se întoarse spre Clay, ieşind de sub şirul ucigător al furiei lui Rory.

— Alergam de-a lungul plajei şi m-am gândit să trec

pe la tine, să văd ce faci. Brusc, Terry aruncă o privire spre fraţii lui Clay şi renunţă să mai răspundă şi la acuzaţiile Aurorei.

— Intrare prin efracţie, violare de domiciliu, conducere agresivă şi periculoasă, părăsirea locului accidentului, începu TJ să recite cu calm. Ar mai trebui să mă uit pe legile care reglementează ocrotirea vieţii private. Cred că se poate vorbi în situaţia de faţă şi de intimidare, de ameninţare şi de comportament agresiv.

— Dacă găsim o cale să-l învinovăţim pentru incendiu, Cleo va strânge băştinaşii şi cred că vom asista la un linşaj public, adăugă Jared plin de bunăvoinţă.

— Oh, lăsaţi-l în pace pe bietul idiot, spuse Jeff, în timp ce Terry se chinuia să-şi deznoade limba. Vrem cu toţii să facem ceva pentru şi din pământurile astea. Orice om are dreptul să facă tot ce-i stă lui în putinţă pentru a trăi mai bine. Aurora, parcă mi-ai spus că eşti de partea noastră în privinţa împărţirii zonei. Dacă familia Mecloud cumpără proprietatea familiei Bingham, asta nu înseamnă că te cumpără şi pe tine? Unde altundeva puteai să găseşti îndeajuns de mulţi bani

pentru a-ţi acoperi ipoteca?

— Haide, Jeff, mai spune-o o dată – nu-ţi vine să crezi că sunt de partea vagabonzilor şi a şobolanilor de mlaştină. Ar trebui să mă bucur împreună cu cei bogaţi, gata întotdeauna să-i jupoi pe săraci, să le iau pământul pentru a putea transforma mlaştina într-un teren profitabil.

Clay o privea fascinat. Un bancher, un licenţiat care lucrase atâţia ani într-o bancă pronunţase cuvântul profit ca pe un blestem, ca pe o înjurătură. Îi stătea foarte bine. Ştia că rebela din ea avea să iasă la suprafaţă mai devreme sau mai târziu.

— Şobolani de mlaştină – pot să folosesc chestia asta, murmură Jared, rezemându-se de portbagajul Lincolnului. Ne târâm afară din apele mocirloase ale mlaştinii pentru a înşfăca de coadă… ce? Broaştele? Dar ele n-au coadă!

— Şopârlele, sugeră Clay binevoitor. Acum taci şi hai să ne gândim la o modalitate prin care să-i facem pe guşterii ăştia să plătească pentru ticăloşia lor.

— Dar eu n-am făcut nimic, protestă Jeff. Eu mă aflam întâmplător în maşină.

— Nu ai fost tu cel care ai ordonat rambursarea imediată a împrumutului lui Cissy? întrebă Aurora. Şi nu tot tu ţi-ai asmuţit vulturul imobiliar asupra ei? Şi fac pariu pe ce vrei tu că, dacă aş fi refuzat să semnez actul de vânzare-cumpărare, m-ai fi dat în judecată şi ai fi ajuns să vinzi pământul mamei la licitaţie, aşa cum vrea să facă şi statul cu terenurile familiei Bingham.

— Rory, fii rezonabilă. Aşa sunt afacerile, argumentă Jeff. Stai în calea progresului unui oraş întreg. Ai fi primit un preţ corect, aşa cum o să primească şi moştenitorii familiei Bingham.

Pe Clay începuse să-l obosească discuţia. Plănuise un altfel de final, unul mult mai bun, pentru seara asta, dar se părea că până vor termina oamenii ăştia de vorbit se făcea dimineaţă. Scenariul acestui joc avea nevoie de mai multă acţiune.

O prinse pe Aurora de braţ, ca s-o potolească.

— După câte văd, între ideea pe care o are banca despre corectitudine şi părerea restului lumii există păreri ireconciliabile. TJ, sună-l pe şerif. Avem nevoie de un raport întocmit de un organ de poliţie pentru ca societatea de asigurări a lui Terry să poată acoperi

stricăciunile maşinii Aurorei, spitalizarea şi tratamentul lui Cissy şi pagubele cauzate de incendiu. Dacă mai aud vreo vorbă o să cer poliţiei să caute amprente în biroul meu şi o să fac plângere pentru furt calificat. De unde ştiu eu că nu ai plecat cu copii ale programelor concepute de mine.

Panica şi îngrijorarea îi încreţiră fruntea lui Jeff.

— Dar e ridicol! Nu poţi dovedi niciuna dintre acuzele pe care i le aduci lui Terry, iar în ceea ce mă priveşte, eu sunt un simplu trecător în toată povestea asta. Nu există vreo lege care să-ţi interzică să faci afaceri.

— Adaugă şi furt, TJ, strigă Clay.

— Clay, nu fi ridicol, şopti Aurora. Nu poţi să-i distrugi cariera unui om doar pentru că este un netrebnic.

Dar Clay voia să o facă. Simţea o nevoie ancestrală de răzbunare şi voia să le frângă gâturile celor doi nemernici, fie şi numai pentru că erau aidoma celor care îl lăsaseră fără companie şi fără investitori, neavând o altă motivaţie decât lăcomia lor nestăvilită.

Instinctiv, voia să o protejeze pe Aurora de această

pacoste, nu dorea să treacă şi ea prin aceleaşi chinuri prin care trecuse el. Sau poate era doar o manifestare a posesivităţii sale, a discursului de genul „Eu, Tarzan, tu, Jane, ia-ţi mâinile de pe femeia mea”. Chestia asta scotea la iveală instinctele primordiale care zac în sufletul fiecărui bărbat.

Cei cu care se luptase în trecut nici nu se puteau compara cu ameţiţii ăştia, hămesiţi de putere. Dacă nu ar fi fost Aurora prin preajmă, i-ar fi învins chiar şi cu mâinile legate.

Făcu un pas în faţa Aurorei, îşi încrucişa din nou mâinile la piept şi privi satisfăcut cum Jeff dădea înapoi.

— Cei din familia Bingham ar dori să prezinte Comisiei de urbanism un plan alternativ de dezvoltare, dar mai au nevoie de ceva timp. Te vei ocupa să aibă la dispoziţie tot timpul de care au nevoie, nu-i aşa?

— Telefonul şerifului sună ocupat. Vrei să mai încerc? strigă TJ.

Clay se luptă din răsputeri să-şi stăpânească râsul când văzu că Talbert se albeşte şi mai tare la faţă. Începuse să-i placă rolul acesta, mai ales că Aurora îi cuprinsese braţul cu ambele mâini, în timp ce el încerca

din răsputeri să facă uz de abilităţile sale de comunicare încă nesatisfăcătoare.

Fusese obligat să părăsească lumea afacerilor cu un gust amar, dar acum, când aflase că lumea aceea nu era decât o altfel de junglă, putea să înveţe regulile jocului, de dragul Aurorei.

— Încă n-am auzit nimic care să mă facă să mă răzgândesc, îi strigă el lui TJ.

— Stai puţin! ţipă Terry. Hai să ne înţelegem! Dacă ajungem la judecată n-o să fie decât cuvântul tău contra cuvântului meu. Lasă-mă să vorbesc cu compania de asigurări, să procedăm la o estimare a pagubelor şi să văd ce pot face după aceea. Ştii, nu sunt un om bogat. Aş fi putut fi, adăugă el, cu amărăciune, dacă aş fi construit apartamentele acelea.

— Nu trebuie să fii bogat, ci numai înţelegător, îi oferi Clay cu generozitate – sau cel puţin aşa credea el – o cale de scăpare. Lucrezi pentru noi sau te duci la puşcărie. Mi se pare destul de corect, ţie nu?

— Vreau să-şi ceară scuze de la sora mea. Aurora făcu un pas înainte. Şi mai vreau să vină aici şi să îi ajute pe oamenii ăştia să scoată buturugile copacilor arşi

şi să le repare gardurile şi casele care au avut de suferit în incendiu.

— Hei, Talbert, vrei să mai încerc să-l prind pe şerif la telefon? întrebă Jared, gata să dea şi el o mână de ajutor. Cred că ţi-ar fi mai bine cu el decât cu Rory.

— O să-mi aduc echipa aici, fu de acord Terry, trecându-şi rapid o mână prin păr. O să punem totul la punct. Şi să ştii că n-am vrut să-i fac niciun rău surorii tale, Aurora. O să încerc să îi găsesc o slujbă. Presupun că nu se pricepe la întocmit bugete, nu?

— Nu, dar ştie să conducă un compartiment, un birou sau o comisie de zece ori mai bine decât tine, se băgă Clay în discuţie. Oricum, deocamdată nu cred că ne putem despărţi de ea.

Clay o lăsă pe Aurora şi pe fraţii lui să rezolve situaţia. Scopul lui fusese întotdeauna să protejeze ce se chinuise toată viaţa să creeze. Se simţea cuprins de un sentiment neplăcut – simţea că are nevoie de ceva mai mult decât avusese până atunci şi începu să tânjească după acoperişul tribunalului, singurul loc în care îşi putea pune ordine în gânduri.

Voia să o protejeze pe Aurora de aceste gorile

corporatiste şi să-i protejeze şi familia, în acelaşi timp. Admiraţia pe care o surprinsese în ochii Aurorei îl făcuse mai mândru decât succesul celor mai complicate programe. Ceea ce simţea acum era o emoţie adevărată, nu surogatul pe care i-l oferea calculatorul.

Recunoştea fiorul anticipaţiei care-l străbătea din creştet şi până în tălpi. Era gata din nou să-şi asume riscuri, să iasă din izolarea lui şi să păşească în viaţa Aurorei, dacă ea îi va lăsa.

Oare acum, când Talbert şi acoliţii lui nu-i mai stăteau în drum, mai avea Aurora nevoie de el? Compania deja începuse să producă. Investiţia ei era asigurată. Avea o carieră pe care îşi dorea să o urmeze şi-i spusese de mai multe ori că abia aştepta să scuture colbul acestui oraş de pe tălpile pantofilor ei.

Şi el cum rămânea? Ca o ţestoasă, ce se retrage singură spre mare?

26

După ce maşinile începură să plece cu fraţii lui Clay şi cu cei doi „prieteni" supăraţi, Aurora deschise portiera Jaguarului şi spuse: – Du-mă acasă, te rog.

Clay era deja lângă ea, întinzând mâna pentru a-i

deschide uşa, oferindu-i braţul şi făcând toate acele mici gesturi de curtoazie, care contrastau cu imaginea lui de băiat rău şi o determinau să se simtă foarte bine. Pretindea că este un mare singuratic, dar Rory ştia că, de fapt, nu-şi dorea să fie. Îi plăceau ambele laturi ale personalităţii lui şi cea dură şi cea de singuratic în căutarea unei femei care să-l accepte.

Îl iubea. Gustul dulce-amărui al acestei constatări aproape că o duru. O susţinuse, o protejase de parcă ar fi fost foarte preţioasă pentru el şi inima ei era plină de fericire şi de dragoste.

Când îi ceruse să o ducă acasă, cuvintele o durură mai mult decât pe el. Nu voia să se întoarcă în dormitorul copilăriei şi al adolescenţei sale. Voia să rămână cu bărbatul viselor ei. Trupul îi ardea de dorinţă.

Din păcate el nu oferise un viitor viselor sale şi ea îşi cam terminase treaba aici.

Vorbise despre o relaţie stabilă, despre „a fi împreună”, dar din cauza personalităţilor lor atât de diferite momentul de magie nu avea cum să dureze mai mult decât o trecere a lunii pe cerul înstelat al unei nopţi

perfecte.

Ştia că nu putea spera ca un bărbat s-o facă fericită şi nici nu voia să stea în calea fericirii nimănui. După ce va decide încotro să se îndrepte, Clay va putea avea orice femeie voia. Încă nu făcuse pasul şi ea n-avea de gând să mai lâncezească aici aşteptându-l, chinuindu-şi inutil inima şi aşa destul de încercată.

Clay îi atinse braţul, o atingere atât de liniştitoare încât Rory simţi că e pe cale să izbucnească în lacrimi, dar se urcă în maşină, înainte să cadă din nou victimă hormonilor ei dezlănţuiţi. Sigur, ar fi putut alege varianta mai uşoară – să se culce acum cu el şi să-l părăsească mai târziu, dar nu voia să se joace cu inima ei. Lui Clay îi plăcea să se scalde în ape necunoscute. Astăzi, se bălăcea fericit aici, mâine, cine ştie unde ar fi putut ajunge.

Dacă se culca acum cu Clay, în starea în care era, risca să nu mai vrea să plece niciodată de lângă el. Şi ar fi suferit cumplit când el ar fi plecat. Chestia asta cu „suntem împreună” era pentru adolescenţi. Ea voia o relaţie specifică adulţilor, care să implice o familie, copii şi jurăminte de fidelitate veşnică. Şi dacă asta nu

se putea, prefera să nu aibă niciun fel de relaţie.

Simplul fapt că recunoscuse dorinţa de a avea o familie şi copii fusese îndeajuns pentru a o speria de moarte.

— Putem merge până la mine, să bem o cafea, să discutăm despre cum se schimbă datele problemei după cele întâmplate în seara asta, sugeră el, urcându-se la volan. Mi-am cumpărat şi un fişet.

Mintea ei obosită avu nevoie de aproape un minut pentru a face conexiunile necesare. Fişet… hârtii… făcuse curat în casă pentru că plănuia să o aducă la el în seara aceea.

Chiar dacă era zdruncinată rău pe dinăuntru, Rory reuşi să zâmbească.

— Foarte frumos din partea ta. Mulţumesc, dar trebuie să merg acasă.

— Chestia cu atitudinea mea autoritară, cu controlul, te scoate din minţi, nu-i aşa? Porni motorul şi începu să dea înapoi cu grijă. Nu te-am lăsat să-l sfâşii pe Jeff.

— Nu, chiar dacă nu-ţi vine să crezi, m-am bucurat când ai intervenit. Nu mai gândeam limpede. Şi eu am probleme cu controlul, aşa că te înţeleg foarte bine.

Tăcerea deveni din ce în ce mai adâncă în interiorul întunecat al maşinii. Lui Rory îi plăcea torsul motorului şi senzaţia minunată pe care i-o dădea atingerea acelor scaune luxoase. Şi-ar fi dorit să rămână aici, lângă Clay şi să conducă împreună spre ceea ce avea să le rezerve viitorul.

Dar el nu se oferise să-şi împartă cu ea viitorul, ci numai patul. Şi ea avea o familie care la rândul ei avea nevoie de ajutorul ei. Nu voia să-şi pună toate speranţele într-un singur om, mai ales într-unul atât de imprevizibil precum Clay.

— Nu prea mă pricep la analiza motivaţiilor, o avertiză el. Dacă am făcut ceva greşit, trebuie să-mi spui, pentru că până îmi dau eu seama de unul singur…

— Nu, n-ai făcut nimic greşit. Sau cel puţin aşa cred. Eu sunt cea care are probleme. Hai să lăsăm noaptea să ne fie un sfetnic bun, bine?

Clay tăcu, întoarse maşina şi o luă pe drumul ce ducea spre casa ei.

În lumina razelor lunii, cutiile poştale vopsite în culori vesele, piticii şi gardurile arse se vedeau printre frunzele înnegrite ale copacilor şi resturile rămase de la

incendiu. Aurora se gândi că peisajul acela îi reflecta parcă starea de spirit. Din cauza ei se întâmplaseră toate, ea le adusese necazurile pe cap – şi asta doar pentru că nu putuse să-şi ţină gura şi se apucase să facă valuri. Ar putea să uite toate astea, să le lase în urmă, dacă va face ceea ce trebuia să facă – să-şi vadă de cariera ei.

Investise cu înţelepciune banii câştigaţi la concursul acela. Avea încredere în Clay, ştia că va avea grijă de investiţia ei. „Mysterious" se va vinde într-un miliard de exemplare şi va aduce bani frumoşi şi din acordarea de drepturi de autor pentru jucării şi figurine inspirate din personajele jocului. Chiar dacă îşi va muta studioul de aici, familia ei se va bucura de un profit substanţial. În ce-o privea, venise timpul să o ia din loc.

— Cum adică e la Chicago? Clay se plimba prin cameră cu telefonul lipit de ureche pentru a nu pierde niciun amănunt din ce-i spunea Cissy. Mie nu mi-a spus nimic despre asta aseară.

Se uita ţintă la lemnul curat al podelei de sub picioarele lui. Până atunci nu-şi dăduse seama că podeaua cabanei era de un galben-pal.

— Aseară, după ce ai adus-o tu acasă, a primit un

telefon de la o bancă, prin care i se confirma o întâlnire pentru astăzi. M-am gândit că e vorba despre vreun investitor pentru compania voastră. N-am ajuns încă să mă pricep la astfel de afaceri, îi explică Cissy de la celălalt capăt al firului. Am dus-o la aeroport astăzi de dimineaţă.

— Dar în Chicago nu avem niciun investitor. Nu voiau încă să facă publică oferta lor de vânzare de acţiuni. Banii Aurorei şi cei primiţi de la prietenul ei, bancherul care ieşise la pensie, le ajungeau pentru a începe producţia de serie a jocului. În curând, compania va avea profituri uriaşe. Aurora urma să mai rămână prin preajmă, să-l ajute la luarea anumitor decizii, cel puţin aşa sperase el.

Trebuia să vorbească şi cu cei din familia Bingham, să le spună că nimeni nu li se va mai împotrivi, că erau liberi să facă ce voiau, acum că scăpaseră de Jeff şi de Terry. Dar lucrul acesta îl puteau face Cissy şi tatăl ei.

Ea nu mai avea niciun motiv să rămână aici.

Simţi un nod în gât. Probabil că mormăise câteva cuvinte de încheiere, pentru că Cissy îşi luă la revedere şi închise telefonul. Clay puse telefonul pe masă şi

continuă să se plimbe prin cameră, cu paşi din ce în ce mai rapizi.

Aurora plecase. Şi nu-i spusese nimic. Relaţia lor era chiar atât de puţin importantă pentru ea?

Care relaţie? El îi ceruse doar să „fie împreună”, pentru numele lui Dumnezeu! Ce femeie din lumea asta şi-ar fi bazat viitorul doar pe aşa ceva?

Panica începu să-l cuprindă. Dăduse greş cu fosta lui firmă tocmai pentru că se luase după licenţiata cu care trăia atunci. Ignoranţa lui îl făcuse să piardă aproape de tot „Mysterious”. Nu-şi putea permite să mai piardă o dată. Avusese încredere în Aurora, sperase că ea îl va ajuta ca acest lucru să nu se mai întâmple. Ea avea cunoştinţele economice care lui îi lipseau.

Şi Diane se pricepea la afaceri. Văzuse că se apropie dezastrul şi fugise. Şi dacă Aurora se dovedea a fi la fel ca Diane…

Aurora nu era ca Diane. Se agăţase prea mult timp de scuza asta.

Fusese mai uşor să se ghideze şi să acţioneze după teoria izolaţionistă, îşi propusese să se comporte aidoma ţestoaselor care înotau în oceanul nesfârşit, fără să aibă

nevoie de nimeni şi de nimic. De ce să rişte să rămână prea mult într-un loc, de ce să-şi construiască o casă, să îşi întemeieze o familie, să îşi crească copiii şi să piardă astfel adăpostul protector al carapacei?

Aurora îi arătase părţile slabe ale acestei teorii. Îi plăcuse să lase deoparte greutatea carapacei şi să păşească în caleidoscopul strălucitor al lumii ei. Gândul că trebuia să se târască înapoi, în izolare, îl făcea să sufere cumplit.

La naiba! Oare Aurora înţelesese ce încercase el să-i spună?

Bineînţeles că nu. Cum ar fi putut să înţeleagă ceva, când nici măcar el habar n-avea ce gândea, cu atât mai puţin ce simţea? Lucrurile nu se petreceau ca în blestematele acelea de jocuri de calculator, asta era lumea reală!

Se abţinuse în atâtea situaţii, încât nici nu le mai ştia numărul. O prefera pe Aurora calculatoarelor şi era timpul să acţioneze pentru a o avea. Trebuia să-şi rişte orgoliul şi viitorul.

Ignorând cântecul de sirenă cu care îl ademeneau laptopul şi centura cu scule ce atârna pe spătarul

scaunului, Clay întinse mâna după telefon. Ar fi putut să urce din nou pe acoperişul tribunalului şi să se gândească la tot ce îl frământa, dar astfel nu ar fi ajuns la nicio concluzie în privinţa sentimentelor lui pentru Aurora. Ştia doar că lipsa ei îl durea mai mult decât orice. Dacă i-ar fi spus cineva că nu va mai putea vedea un apus sau un răsărit de soare, probabil că nu l-ar fi durut atât de tare.

Gata cu izolarea. Venise vremea să înceapă să comunice şi avea de gând să o facă în stil mare.

Când Aurora se va întoarce, îşi va da seama că el era pregătit pentru o relaţie adevărată.

Rory îl asculta pe directorul băncii expunându-i beneficiile pe care urma să le aibă, dacă va accepta postul pe care i-l oferea în cadrul unei noi sucursale ce urma să se deschidă în centrul oraşului. Îşi plimba privirea prin biroul care putea fi al ei doar dacă ar fi acceptat.

Chicago era cu totul altceva decât Charlotte. Mobila ei modernă, din crom şi sticlă, s-ar fi potrivit perfect într-unul dintre apartamentele luxoase ale blocului de vizavi. Avea o mulţime de prieteni, foşti colegi de

facultate şi de când ajunsese aici ieşise în fiecare seară la restaurant. Ultimele zile şi le petrecuse dând interviuri, iar în timpul liber frecventa restaurante mici şi cochete, se bucura de viaţa de noapte şi vizita galeriile de artă. Ar fi putut avea în continuare toate astea, dacă ar fi vrut.

Dacă asta era ceea ce îşi dorea.

Numai că ea dorea un viitor împreună cu Clay. Ar fi preferat oricând vechiul tonomat de la Monkey şi pe Clay bancherilor şi acestui minunat şi strălucitor Chicago. Dar dacă Clay nu o voia… Trebuia să decidă ce e mai bine pentru ea, nu să viseze la un viitor bazat pe un bărbat care mâine putea fi în Tahiti.

Directorul băncii îşi termină discursul şi Rory îi întinse mâna.

— Aţi făcut o pledoarie foarte convingătoare pentru mutarea mea aici, la Chicago. Vă mulţumesc pentru interesul acordat. Pot să vă dau răspunsul în câteva zile?

În timp ce se grăbea spre lift şi apoi spre maşina care o ducea la aeroport, lui Rory nu-i venea să creadă ce spusese. Putea foarte bine să se ocupe de toate problemele familiei ei şi de la Chicago, poate chiar mai

bine decât dacă ar fi stat acasă. Ar fi avut acces la mai multe fonduri, ar fi cunoscut mai mulţi oameni, totul ar fi fost la o scară mult mai mare. Ar fi putut să găsească linii de creditare pentru ca moştenitorii Bingham să-şi poată dezvolta afacerile. Ar fi putut găsi mai mulţi distribuitori pentru jocul lui Clay şi nu numai pentru joc, ci şi pentru alte programe, dacă el s-ar fi ocupat în continuare cu asta. Ar fi făcut rost de o bursă şcolară pentru Mandy.

Ar fi putut să bată palma cu banca aceea, să semneze contractul de muncă şi să înceapă lucrul în secunda următoare. Salariul şi beneficiile erau de-a dreptul fabuloase. Şi-ar fi putut întreţine familia, fără ca aceştia să mai fie obligaţi să muncească până la sfârşitul vieţii. Ar fi putut construi chiar şi un garaj pentru noua lor camionetă. Ar fi putut să le asigure şi lor, dar şi ei, securitatea după care tânjiseră atâta timp. Ar fi putut duce viaţa zbuciumată a oraşului, ar fi putut trăi aşa cum visase încă din copilărie.

Dar acum nu mai era copil.

Se contrazise în gând pe tot parcursul drumului până la Charleston. Plânse şi-şi ascunse lacrimile prefăcându-

se că priveşte pe geam. Ar fi putut avea tot ce-şi dorise, tot ce putea cumpăra cu bani, chiar şi siguranţa după care tânjea din cauza copilăriei ei chinuite.

Îi veniră în minte versurile unui cântec vechi: Nu-mi poţi cumpăra draaagostea…

Dar asta era viaţa, nu-i aşa? Plină de decizii. Putea să rişte şi să meargă pe mâna unui bărbat care îi oferea tot ce-şi dorise pe plan sentimental sau să aleagă siguranţa de care avea atâta nevoie. Nu le putea avea pe amândouă.

Nu se mai obosi să se ascundă în spatele uzatului protest Dar nu e corect! Orice om cu capul pe umeri lua deciziile pe care le considera corecte şi suporta consecinţele. Putea să rişte totul pentru fericirea ei sau să opteze pentru calea mai uşoară, care-i asigura o viaţă sigură şi comodă. Cissy riscase şi pierduse. Rory învăţase din greşelile ei şi alesese întotdeauna calea cea mai sigură.

I se părea o mare tâmpenie să dea cu piciorul carierei ei, doar pentru că îl iubea nebuneşte pe Clay şi spera ca într-o bună zi şi el s-o iubească la fel de mult.

Încă se mai certa în sinea ei când se urcă în

microbuzul care transporta pasagerii de la avion la clădirea aeroportului din Charleston. De dragul familiei ei trebuia să meargă pe calea cea mai sigură, hotărî ea în timp ce maşina pornea spre aeroport. Făcuse atâtea eforturi pentru a ajunge o femeie de lume. Nu mai avea ce căuta în orăşelul de provincie unde crescuse.

Dar inima ei aparţinea acelui loc. Tânjea după cerul de un albastru pur şi după întinderile mlaştinilor de pe coastă. Tânjea după un castron de creveţi, după o plimbare prin nisipul ud, după feţele cunoscute şi după îmbrăţişările călduroase de bun-venit ale vecinilor ei.

Avea nevoie de siguranţa pe care i-o dădea iubirea, la fel de mult ca de bani.

Poate chiar mai mult. Dacă ar fi tânjit numai după dragostea familiei ei poate că ar fi reuşit să rezolve dilema, dar ea tânjea după dragostea bărbatului pe care nu-l putea avea. Nu îndrăznea să o ia pe calea pe care o împingea inima. Trebuia să judece limpede, iar Clay o făcea să se gândească la apusuri de soare şi la nopţi sub clar de lună. Când era lângă el nu mai gândea, avea altceva de făcut.

Dacă voia să ia o decizie, bazată strict pe factori

cunoscuţi, trebuia să-l elimine pe Clay din peisaj. Şi totuşi când maşina traversă oraşul nu-şi putu desprinde privirea de la turnul cu ceas al tribunalului. Oare ce reacţie avusese când aflase că ea plecase? Pe acoperişul tribunalului nu era nimeni.

Privind strălucirea de un albastru intens a apelor din port, încercă să nu se mai întrebe ce făcea şi unde era Clay acum. Dacă pleca, nu-şi va mai pune niciodată aceste întrebări.

Clipi des, pentru a-şi alunga lacrimile, în timp ce maşina cobora uşor dealul şi intra pe drumul spre casă. Jumătate din drum era blocat de un convoi de camioane mari, pline cu copaci arşi, întregi sau tăiaţi bucăţi şi cu buturugi. Prin părţile astea nimeni nu-şi îngrijea prea mult grădina. Oamenii culegeau de pe câmpuri tot ce aveau nevoie.

— Se vede treaba că departamentul de drumuri a fost foarte ocupat în ultima vreme, spuse şoferul arătând cu mâna spre un morman de lemne. Au scos până şi rădăcinile, pentru ca să poată planta alţii. Cineva chiar îşi dă interesul.

Jeff şi Terry? Lui Rory nu-i venea să creadă;

promiseseră şi iată că se ţinuseră de cuvânt. Zâmbi la vederea oamenilor care tocmai terminau de vopsit globurile de pe gardul lui Erly. Oameni cu scări şi cu găleţi în mâini trebăluiau prin jurul casei. Poate că cei doi ajunseseră la o înţelegere cu companiile de asigurări şi acestea începuseră deja treaba.

Lângă următorul gard, bobocii tufelor de trandafir proaspăt plantaţi zâmbeau la lumina soarelui. Era mai mult decât sigură că şi grădina acelei case arsese. Uimită şi bucuroasă, în acelaşi timp, că locuinţa ei era reparată şi renovată, căută cu privirea şi alte schimbări. Văzu un pitic vopsit proaspăt, străjuind un strat de petunii şi o cutie poştală aurie ce se înălţa dintr-un pâlc de azalee, la capătul unei alei, flancată de puieţi de salcie.

Pe ici, pe colo, se mai vedeau urmele devastatorului incendiu – un trunchi de copac înnegrit de flăcări, un petic de pământ pe care începuseră să se vadă câteva fire verzi, un stâlp de telefon care nu fusese înlocuit încă. Straturile luxuriante de flori, ornamentele de grădină extravagante şi toate celelalte nimicuri care asigurau cartierului acea beţie de culori nu fuseseră

refăcute în totalitate, însă jumătatea de cadă transformată în altar pentru Fecioara Maria fusese revopsită şi tufele de trandafiri proaspăt plantate păreau gata să înflorească.

Deci se puteau întâmpla şi miracole. Inima îi bătea nebuneşte când coborî din maşină şi îi dădu şoferului un bacşiş cu mult mai mare decât se aştepta acesta. Îi era teamă că intrând în casă, nu se va mai putea abţine când va afla motivul adevărat al acestor schimbări.

Statuetele tatălui său fuseseră curăţate de vopseaua arsă. Probabil că cineva adusese un container de diluant şi le cufundase pe toate în el. Din loc în loc încă se mai vedeau pete de vopsea – un pic de roşu pe vesta unui pitic, un strop de auriu pe aripile unei zâne.

Cioturile arse dispăruseră şi pământul fusese nivelat şi pregătit pentru replantare. Auzi un bocănit ritmic şi, atrasă de zgomot, descoperi în spatele rulotei structura de lemn a unei construcţii, ridicată pe locul vechii magazii. Clădirea urma să fie mai mare decât fosta lor magazie. Vor putea să o folosească şi pe post de garaj.

Aleea era plină de basculante, însă camioneta roşie nu se vedea nicăieri. Poate că nu era nimeni acasă.

Îşi dădu seama că abia aştepta să între într-o casă plină de râsete. Nu se va simţi niciodată confortabil într-un apartament gol, indiferent cât de bine pus la punct ar fi. Voia să fie lângă Mandy şi să-i ţină isonul atunci când va ţipa de bucurie că şi-a luat carnetul de conducere sau că a primit bursa pe care şi-o dorise. Voia să o ajute pe Cissy să se pună din nou pe picioare. Îşi dorea îmbrăţişările tatălui ei şi capace de sucuri participante la promoţii.

Nu mai era un copil rebel care respecta doar puterea banilor. Se învârtise şi ea prin lume şi îşi dăduse seama ce era cu adevărat important.

Lacrimile ameninţau din nou să-i curgă pe obraji. Îşi făcu curaj şi împinse uşa de la intrare. Telefonul începu să sune. Se auzi şi semnalul unui calculator care anunţa că se primise un e-mail. De pe ecranul televizorului, un vrăjitor îmbrăcat într-o mantie cu stele agita o baghetă magică. Teancuri de hârtii acopereau covorul. Câteva fişete erau aliniate pe lângă perete, în locul dulapului cu bibelouri. Canapeaua verde fusese împinsă lângă perete pentru a face loc unui birou şi unei mese de calculator.

La vederea lui Rory, Cissy sări de pe un scaun, atât

cât putea ea să sară, ţinând cont că avea şoldul fracturat.

— Te-ai întors, slavă Domnului! Ne temeam că ai plecat definitiv. Hei, trebuie să vorbeşti neapărat cu bancherul ăsta. Habar n-am ce vrea. Îi împinse o foaie de hârtie pe care era scris un mesaj.

Aurora o îmbrăţişa pe Cissy şi luă foaia de hârtie, simţind că lucrurile reveneau la normal. Uşa din spatele ei se deschise şi tatăl ei intră în cameră. În spatele lui se vedea Clay.

Privirile li se întâlniră peste umărul lui Jake. Aurora încercă să citească ceva pe chipul lui, dar Clay mima la perfecţie atitudinea unei broaşte ţestoase. El aruncă un dosar pe masa din bucătărie, aşteptă ca Jake să-şi consume urările de bun-venit şi începu să vorbească despre noul seif pe care-l instalase pentru a-şi ţine averea.

După ce îşi luă o sticlă de bere din frigider, Jake ieşi afară, satisfăcut că fiica lui se întorsese cu bine acasă.

Incapabilă să facă faţă atâtor schimbări şi să desluşească, în acelaşi timp, expresia de pe faţa lui Clay, Aurora se hotărî să le ia pe rând.

— Staţi un pic. Dacă sunteţi toţi aici, cine a plecat cu

camioneta? Mandy? Mandy era singura care lipsea.

Înţelegându-i panica, Cissy interveni:

— Mandy şi-a luat permisul pentru începători şi s-a dus împreună cu Erly până la mamaia Iris. Cei din familia Bingham se întâlnesc acolo înainte de şedinţa Comisiei de urbanism şi le-am promis că le dăm graficele şi rezultatele cercetărilor noastre.

Uşor descumpănită, Rory dădu din cap. Trebuia să-şi amintească că viaţa în sânul familiei implica pe lângă bucurii şi multe temeri, că întotdeauna puteau să apară motive de panică. Traiul ei sigur, septic, singuratic avea să se transforme într-o cascadă de evenimente plăcute şi neplăcute, dacă se hotăra să rămână aici.

Dar nu putea rămâne. Aruncă o privire prin camera în care domnea dezordinea şi hotărî că aceasta nu era casa ei. Se maturizase, devenise îndeajuns de pretenţioasă pentru a mai trăi în rulota aceasta. Cissy se obişnuise cu ea, dar ea simţea că nu mai aparţine acestui loc. Voia să aibă casa ei. Dacă rămânea pe insulă…

Se întoarse spre bărbatul în mâinile căruia stătea puterea de a o reţine aici sau de a o îndepărta. Inima începu să-i bată mai repede în timp ce se chinuia să

descifreze un semn de speranţă în atitudinea şi pe faţa lui. Nu reuşi. Probabil că el aştepta o explicaţie de la ea.

— Mi s-a oferit o slujbă în Chicago, spuse ea nervoasă. Dacă el nu simţea nevoia să vorbească, tot ea trebuia să deschidă discuţia. Habar n-avea ce aştepta Clay de la ea, asta dacă aştepta într-adevăr ceva, aşa că se simţi obligată să-i spună care era situaţia. Dacă o voi accepta, vreau să ştii că am să te ajut să găseşti pe cineva de încredere care să se ocupe de problemele financiare ale companiei noastre.

Clay nu clipi şi Aurorei i se păru că vede nişte văpăi în ochii lui gri.

— Mulţumesc, nu. Dacă vrei să te duci la Chicago, pot să cumpăr partea ta din companie. Te rog doar să mă anunţi ce vrei să faci.

După aceste cuvinte, spuse pe un ton glacial, Clay părăsi rulota. Înainte ca ea să poată alerga după el ca să-i explice situaţia, se auzi motorul Harley-ului.

Cissy oftă şi clătină din cap.

— La naiba, Rory, te pricepi de minune să-l loveşti acolo unde îl doare!

— Unde? Cum? Nici măcar nu m-a lăsat să termin ce

aveam de spus. Simţind că i se face rău, rămase în mijlocul camerei uimită, nesigură, neştiind încotro să se îndrepte. Trebuia să se întoarcă la muncă; încă mai ţinea în mână hârtia cu mesajul de la bancher, dar se gândi că tocmai fusese concediată. Din nou.

Cissy o privi cu milă.

— Poate că ai destulă ştiinţă în capul ăla al tău, copilă, dar mai ai multe de învăţat despre bărbaţi. Clay s-a dat peste cap săptămâna asta şi a întors tot locul ăsta cu dosul în sus, doar pentru a-ţi demonstra ţie ceva, cel puţin aşa cred. Acum, regret că l-am comparat atunci cu tata. Mai avea puţin şi-l sfâşia pe Terry. S-a ţinut de capul lui până a adus toate echipamentele acelea aici. A vorbit la telefon cu toate companiile de asigurări din cartea de telefoane şi le-a convins să-şi trimită aici echipele de constructori. Atunci când nu vorbea la telefon era la întâlnirile cu cei din familia Bingham, cu reprezentanţii statului şi cu toţi ceilalţi, că nu-i mai ştiu pe toţi, care fac parte din Comisia de urbanism. A vorbit chiar şi cu prietenul tău, bancherul, despre distribuirea unor programe de calculator create de el, ca să faceţi rost mai repede de bani. Cred că pentru un tip ca el,

toate chestiile astea au însemnat să-şi pună viaţa la bătaie.

Clay explodase din carapacea lui şi îşi lăsase creierul să-i lucreze la capacitate maximă, exact aşa cum făcuse şi când devenise un adolescent milionar. Îşi punea din nou în valoare capacităţile manageriale.

Pentru ea?

Ameţită de această posibilitate, temându-se să creadă că el se hotărâse să revină în rândul lumii de dragul ei, Rory inspiră adânc.

— Ştii cumva unde s-a dus? Cissy ridică din umeri.

— Ar putea fi oriunde, dar ştiu că atunci când vrea să-şi pună ordine în gânduri se duce şi meştereşte la ceasul acela.

Atâta lucru ştia şi ea. Alungându-şi temerile, îşi recapătă încrederea în sine şi, furioasă că el nu o ascultase până la capăt, porni către uşa din spate a rulotei. Dacă voia să îşi construiască un viitor împreună cu ea, bărbatul ăsta trebuia să înveţe odată pentru totdeauna că nu toată lumea avea intuiţia lui şi nici curajul nebunesc care îl făceau să se arunce în necunoscut, fără a sta prea mult pe gânduri. Ea simţea

nevoia să rezolve lucrurile în ordine, unul câte unu, cât mai logic cu putinţă.

— Tata îşi mai ţine cheile de rezervă ale motocicletei în geanta aia veche?

— Aşa cred. Stai puţin…

Dar Rory nu mai avea timp de stat. Aşteptase deja prea mult.

Hotărâtă, alergă spre motocicleta parcată sub streaşină casei tatălui ei.

27

Iunie nu era cea mai potrivită lună de stat pe acoperişuri. Ţigla veche era încinsă la maximum. Clay îşi scoase tricoul, trase o înghiţitură din sticla cu apă şi începu să desfacă limbile vechiului ceas. Era pentru ultima oară când încerca să facă asta. Găsise o contragreutate veche de vânzare pe internet, care spera să fie măcar asemănătoare, dacă nu identică, cu cea a ceasului. Dacă nici aşa nu reuşea să-l repare, se dădea bătut.

Când începuse să lucreze la ceasul acela vechi, visase să găsească înăuntrul lui o parte din comoara ascunsă de tatăl primarului şi să folosească banii găsiţi pentru

redresarea companiei lui de software. Măcar visele şi lucrul la ceas erau ceva mai mult decât statul pe plajă şi plânsul de milă.

Acum nu mai căuta aur.

Creierul îi funcţiona la fel de rapid ca mecanismul la care lucra. Îl simţea pulsând tic-tac, tic-tac, în ritm cu ceasul din vechiul turn. Desfăcu un şurub cu şurubelniţa electrică. Vacarmului din capul lui i se adăuga acum huruitul maşinăriei. Rory avea să se întoarcă la Chicago. El avea nevoie de un ciocan. Căută în centura cu scule, scoase unealta şi lovi cu ea şurubul încăpăţânat – bang, bang!

— Dar loviturile nu reuşiră să-i atenueze frustrarea.

Chicago! Cum putea să plece tocmai la Chicago? Avea aici tot ce-i trebuie – familie, casă, mare, soare… şi pe el.

Îl avea şi pe el. Ca fost patron, director şi milionar, ar fi trebuit să fie mai atent, dar crezuse că, în sfârşit, găsise un loc în care se simţea acasă şi o femeie care avea puterea să-l ţină acolo. Pe Aurora nu o deranja faptul că uneori el nu avea chef să vorbească. Poate alţii puneau mai mult preţ pe priceperea sa în ale

calculatoarelor decât pe abilităţile sale mecanice, dar Aurora înţelegea că el trebuia să le facă pe amândouă. Crezuse că găsise în sfârşit o femeie pe care nu o deranja faptul că el putea sta zile în şir nemişcat pe verandă, ca într-un final să vină cu o idee nouă, genială, o femeie care nu-şi băga nasul în treburile lui şi nu-l bătea la cap să se apuce şi el de ceva folositor. Crezuse că ea înţelesese toate astea.

De când se stabilise aici, învăţase o grămadă de lucruri despre viaţa în societate, despre traiul în comun. Era dispus să-şi lărgească orizonturile pentru a petrece cât mai mult timp cu Aurora. Învăţase să suporte ironiile lui Jared, atacurile de panică ale lui Cleo şi chiar viaţa tumultuoasă a familiei Jenkins. Chiar şi micuţa Midge îl învăţase ceva – să spere.

Se implicase şi făcuse totul pentru a reface lumea de basm a Aurorei, sperând că aşa va reuşi s-o convingă să rămână. Pentru că el voia să rămână. Şi voia ca şi ea să rămână aici, împreună cu el. Crezuse că, dacă îşi deschiseseră compania aceea, ea va fi fericită pentru că o va putea conduce de aici şi pentru că va sta cu familia ei şi va lupta cu nedreptăţile sociale, fără teama de a fi

concediată. Dar oare o întrebase ce îşi dorea?

Nu prea acţionase logic, mai ales pentru un om cu pretenţiile unui geniu al logicii, aşa cum era el. Trebuia să-şi fi dat seama că, de fapt, ea voia să se întoarcă în oraş. Ar fi trebuit să aştepte până îşi alegea un oraş anume şi abia apoi să-şi facă apariţia la uşa ei.

Pufnind la adresa imensei sale prostii, apucă din nou şurubelniţa, mai scoase un şurub şi propti bine mecanismul vechi al ceasului pentru ca acesta să nu cadă pe peluza de lângă clădirea tribunalului. Un huruit continua să se audă şi după ce opri şurubelniţa electrică.

Din cauză că se gândea la Chicago – şi la femeile care nu înţelegeau ce încercau bărbaţii să le spună – nu recunoscu imediat sunetul scos de un Harley.

Aruncă o privire în jos, sperând că nu se hotărâse cineva să-i fure motocicleta. Oricum, trebuia să o vândă pentru a acoperi cheltuielile făcute cu transportul Jaguarului.

O coamă de păr arămiu flutura în spatele căşti motociclistului, în timp ce vehiculul cobora cu viteză pe strada flancată de copaci. Stomacul lui Clay se strânse ghem.

Aurora!

Ştia să conducă un Harley!

Arăta ca o amazoană în momentul în care opri motocicleta lângă bordură şi privi în direcţia lui.

Fusta costumului elegant, era ridicată până pe coapse. Probabil că pe drum provocase câteva tamponări. Cu siguranţă că se întorseseră multe capete după picioarele acelea magnifice. De la distanţă, lui Clay i se păru că înlocuise sacoul costumului cu jacheta de piele a tatălui ei.

Simţi un gol în stomac, anticipând bătălia care avea să urmeze. Nu se prea dădea în vânt după discuţii, dar cu Aurora adora să se contrazică. Forţa lor intelectuală era sensibil egală. Doar că priveau lucrurile din perspective diferite. Trebuia să admită că acest lucru îi dăduse posibilitatea de a pătrunde în lumi noi, de neimaginat până atunci.

Da, două lumi separate – a ei în Chicago, a lui aici, pe insula aceasta.

Îşi auzi numele purtat de palele de vânt, dar nu răspunse. Dacă ea voia să renunţe la toate speranţele şi visele pe care şi le făcuseră… Dar despre ce speranţe şi

despre ce vise era vorba? Ale lui? Oricum, nu i le împărtăşise niciodată. Clay simţi muşcătura unui sentiment de vină.

Avusese suficientă încredere în ea pentru a-i încredinţa programele de calculator pe care le concepuse. Programele acelea erau viaţa lui şi atunci când i le încredinţase crezuse că fac un pact, că îşi promit un viitor în care urmau să lucreze împreună. Avusese încredere în ea. Era evident că ea nu înţelesese gestul lui. Poate că se mişca prea încet şi de aceea nu-i reuşea chestia asta cu relaţiile. Poate că ar fi fost mai bine dacă i-ar fi dat un inel cu diamant în locul acelor programe.

Totuşi, dacă i-ar fi dat un inel, ea i l-ar fi aruncat în faţă. Aşa că ce dracu' mai voia de la el?

Încercă să se convingă că, dacă ea îl părăsea doar pentru că obţinuse un blestemat de post bine plătit însemna că nu era femeia care crezuse el că este. Dar ea se apropiase al naibii de mult de imaginea femeii pe care el şi-o dorise dintotdeauna. Se apropiase foarte mult. Atât de mult, încât îi pătrunsese pur şi simplu în inimă şi se cuibărise acolo.

Ignorându-i în continuare strigătele, scoase cu grijă vechea contragreutate din interiorul mecanismului şi căută un loc unde să o pună. Alesese pervazul ferestrei podului şi se aplecă s-o aşeze acolo.

Aurora nu se mai auzea. Foarte bine. Dacă mai continua cu strigătele ar fi atras atenţia întregului oraş. Lui îi plăcea intimitatea. Sau cel puţin aşa crezuse până acum.

Nu avea nicio problemă cu oamenii care se holbau la ei, atunci când mergea cu Aurora pe stradă. Se simţea ca un artist de cinema, ca o vedetă, ca un erou, ca un vrăjitor, aşa cum îi spusese ea atunci când intraseră braţ la braţ la Monkey.

Datorită ei avea senzaţia că până la urmă putea şi el să se comporte ca o fiinţă umană. O fiinţă umană care să poată iubi şi să fie iubită. Încercase să-i demonstreze că poate să trăiască şi dincolo de ecranul calculatorului. Pentru el, tot ce făcuse reprezentase un angajament. Doar că n-o spusese cu voce tare. Vorbiseră despre sex şi despre o relaţie, când ea poate voia să-l audă vorbind despre căsnicie şi despre copii. Acum, îşi găsise şi el să fie precaut.

— Thomas Clayton Mecloud, cu tine vorbesc! Rory urcase din nou scările. Încercă să se strâmbe când îi auzi vocea prin ferestrele mici, dar adevărul era că îi plăcea la nebunie tonul ei înţepat, portocaliu aprins. Până să apară Aurora în viaţa lui, habar n-avuse că sunetele pot avea culori.

— Vorbeşte în continuare, strigă el. Asta era, niciodată nu fusese în stare să dea replici ca lumea.

— Nici moartă n-am de gând să stau de vorbă cu tine ţipând prin ferestrele podului. Dacă ai de gând să te ascunzi acolo ori de câte ori trebuie să stăm de vorbă o să instalez un telefon.

— Eu nu mă ascund. Sunt la vedere, oricine mă poate găsi. Sperase ca ea să fie cea care-l va găsi. Venise vremea să mai recunoască şi el câte ceva.

— Dacă te-ai enervat pentru că n-am vrut să mă culc cu tine, oricum, nu mai avem ce discuta. Dacă te-ai supărat din pricina slujbei, trebuie neapărat să vorbim. Vrei să urc şi eu până la tine?

Imaginea Aurorei prăvălindu-se de pe acoperiş îl umplu de groază şi îl făcu aproape să scape din mână şurubelniţa lui preferată.

— Nici să nu te gândeşti! strigă el.

— De ce? Tu eşti deja acolo! Dacă tu îţi rişti viaţa eu de ce n-aş putea să mi-o risc? Nu despre asta e vorba până la urmă? Despre cine riscă primul?

Poate. Probabil. Dar în momentul în care ea încalecă pervazul ferestrei şi încercă să iasă pe acoperiş el se sperie de-a binelea.

— Pleacă imediat de acolo! îi ordonă el.

— Nu eşti şeful meu, Mecloud! Dacă eu vreau să urc până acolo, asta am să fac. Sau poţi veni tu aici, să vorbim.

O auzi lovind obloanele putrede ale ferestrei, în încercarea de a le deschide mai mult. Cu inima în gât, Clay îşi strânse sculele şi începu să coboare pe scara de frânghie pe care o agăţase de turnul cu ceas.

— Aurora, nu! Cobor acum. Ne întâlnim…

Cu un zgomot sec, unul dintre obloane se izbi de perete. Contragreutatea pe care el o pusese pe pervaz zbură sub impulsul şocului, se lovi de câteva ori de ţiglele acoperişului şi căzu pe gazonul ce se afla două etaje mai jos.

Speriaţi, amândoi se uitară în jos.

— Nu cred că e nimeni acolo, murmură ea vinovată.

— Dacă e cineva, cred că i-ai băgat ceva timp în cap, spuse el, încercând din răsputeri să nu se holbeze la apariţia năucitoare care era Aurora lui.

A lui! Asta ţipa fiecare celulă din corpul lui. Bancherul pe care-l cunoscuse la prima întâlnire se transformase într-o magnifică prinţesă a soarelui. Drumul cu motocicleta îi ciufulise părul, transformându-i-l într-un halou arămiu. Îşi lăsase jacheta de piele a tatălui său în podul încins. Bluza subţire de mătase strălucea în razele soarelui, poleindu-i curbele voluptuoase cu milioane de picături de aur, oferind vederii persoanelor interesate, ca el, un decolteu generos. Lui Clay îi plăcea că ea nu-şi etala formele de obicei, dar în acelaşi timp îi plăcea să le vadă. La lumina zilei, putea să distingă şi pistruii care îi acopereau pielea dintre sâni. Fiorul pe care-l simţi în măruntaie la vederea acestei imagini aproape că-l paraliza.

O privea ca pe zorii viitorului lui. Îi oferea artificiile care aveau să-i lumineze viaţa, surprizele şi veselia, înţelegerea şi încrederea de care avea nevoie pentru a

merge mai departe. Îi oferea dragostea după care tânjea mai mult decât după mâncarea pe care ea o gătea sau după aerul pe care-l respira. Îşi dorea ca Aurora să-i lumineze nopţile şi să-i umple zilele. În schimb, voia să-i dea strălucirea soarelui şi culorile curcubeului. Şi poate într-o zi, dacă lucrurile vor merge bine între ei, îi va da şi câţiva copii.

Fără ea viaţa lui n-ar mai avea sens. Cum dracu' să-i spună toate astea?

— Aurora, pleacă de acolo, strigă el. Acum!

Ea îi aruncă o privire ucigătoare, dar spaima îl făcu să n-o bage în seamă. Tot viitorul lui depindea de următoarele câteva minute şi, colac peste pupăză, simţea că face insolaţie.

Trecătorii începuseră să se adune pe peluza din faţa tribunalului în timp ce Clay cobora scara. Nu era o persoană publică şi nu-i plăcea să se dea în spectacol. Era doar un om obişnuit, îndrăgostit de o femeie atât de strălucitoare, încât apariţia ei lumina toată peluza.

Se întâlniră la mijlocul suprafeţei acoperite cu iarbă.

— N-am spus nicio clipă că accept postul acela! strigă ea, fără să bage de seamă mulţimea care se adunase în

jurul lor.

— Atunci de ce te-ai mai dus acolo, dacă tot nu voiai blestematul acela de post? o întrebă el pentru a-şi masca celelalte reacţii pe care corpul lui le avea la apropierea ei.

— Pentru că ăsta era cel mai inteligent lucru pe care-l puteam face, ţipă ea, deşi erau doar la câţiva metri distanţă unul de celălalt. Poţi să angajezi pe cineva care să se ocupe de aspectele financiare ale companiei tale. Daca vrei îţi recomand eu câteva persoane. N-ai nevoie de mine.

Clay avu impresia că fraza ei trebuia să se termine cu o întrebare, cel puţin asta putea citi pe chipul ei. Poate că i se părea, dar ultima parte a frazei, judecând după limbajul trupului ar fi trebuit să sune: N-ai nevoie de mine… nu-i aşa?

Clay era foarte conştient de oamenii care se abăteau din drum ca să vadă ce se întâmpla, dar se concentrase asupra Aurorei şi nimic în lume nu i-ar fi distras atenţia. Stăteau faţă în faţă şi el îi privea gura aceea magnifică, numai bună de sărutat.

— Cine dracu’ ţi-a spus că n-am nevoie de tine? Crezi

că aş fi rămas aici să muncesc pe degeaba şi să ascult teorii şi argumente despre dezvoltarea unei mlaştini dacă n-aş fi avut nevoie de tine?

— Mlaştina este foarte importantă, se auzi o voce din mulţimea care începea să se grupeze.

Vocea era a lui Jake. La naiba, trebuia să se întâmple şi asta. Probabil că vindea bilete şi locuri mai în faţă, mai aproape de ring, mai aproape de bătălia care urma să se dea aici. Se auzi şi vocea lui Mandy care o încuraja pe Rory. Bănuia că ajunsese acasă exact la timp pentru a-şi putea aduce întreaga familie să vadă circul. Dacă lucrurile n-ar fi fost atât de serioase, probabil că el ar fi izbucnit în râs, amuzat de ridicolul întregii situaţii.

Şi el care crezuse ca un idiot că poate învăţa să se descurce cu oamenii şi cu relaţiile încetul cu încetul. Rory îl aruncase în mijlocul unui lac fără niciun colac de salvare, arătându-i la ce se putea aştepta dacă rămânea aici.

Călcând din greu apa pentru a-şi ţine capul deasupra, Clay se concentra asupra celei care gesticula în faţa lui, ignorându-i pe cei care îngroşau rândurile asistenţei.

— Ai avut nevoie de sex, urlă Rory. Aşa ceva poţi

găsi oriunde. Se auziră câteva strigăte entuziaste de femei din mulţime, dar ea nu le băgă în seamă. Aici e vorba de mine! De mine n-ai nevoie! Poţi să lupţi singur în bătăliile tale, să-ţi faci singur milioanele şi să-ţi construieşti singur viitorul. Crezi că eu n-aş putea să fac la fel? Sau îţi închipui că ar trebui să rămân aici şi să aştept să le faci tu pe toate?

— Eu vreau ce vrei şi tu! se auzi el spunând. Nu se gândise deloc la replica aceea. Pur şi simplu cunoştea răspunsul la întrebările ei.

— Eu vreau să rămân aici, spuse ea şovăielnic. Sau poate la Charleston. Vreau să lucrez. Îmi place meseria mea. Vreau să salvez mlaştina. Vreau ca toţi oamenii să aibă de lucru şi câte o casă decentă. Vreau un milion de lucruri!

Începuse din nou să ţipe. Şi mulţimea se animă.

Clay o asculta, în timp ce din grămada de oameni, care se adunase, se auzeau strigăte, chiar insulte din partea unor femei. Jake şi Mandy strigau cuvinte de încurajare, îşi spuse că trebuia să se obişnuiască cu astfel de situaţii, să înveţe să le controleze dacă voia să nu îşi petreacă restul vieţii în faţa unui calculator.

Aurora nu va fi un partener comod.

— Eu nu vreau un milion de lucruri, spuse el precaut, sperând că înţelesese ce vroia ea şi că ea va înţelege ce avea el de spus. Am avut un milion de lucruri. Şi pot să le am înapoi chiar mâine. Dar nu mă interesează. Mă interesezi tu şi tu eşti unică.

Declaraţia lui Clay opri în gâtul lui Rory orice răspuns, îi scrută chipul în căutarea unui semn de nesinceritate, dar pe faţa aceea cu trăsături neregulate nu găsi niciunul.

Când bărbatul din public care uriaşe într-una începu să se apere cu strigăte de genul „E doar un şobolan de mlaştină care trăieşte pe insulă, de ce dracu' te iei de mine?" Aurora îşi pierdu concentrarea. Poate că nu era pregătită pentru candoarea lui Clay, dar se simţea în formă pentru o ciondăneală ca la carte.

Şi dacă tot avea să se stabilească aici pentru totdeauna, trebuia să pună la punct nişte chestii legate de anumite păreri preconcepute. Întregul ţinut va afla că ea a luat apărarea familiei sale. Zilele în care fugea de originile ei se sfârşiseră.

Se întoarse cu faţa către mulţime, îşi puse mâinile în

şolduri şi-l fixă pe individul cu gura mare.

— Sunt o Jenkins. Locuiesc într-o rulotă. Sunt mai rea decât un câine turbat, mai ţâfnoasă decât un aligator şi am mai multă minte în degetul mic decât ai tu în capul ăla umflat.

— Numai un gunoi de pe insulă putea să facă o scenă pe peluza din faţa tribunalului, strigă aceeaşi voce din mulţime.

Trebuia să-i dea o lecţie!

— Dacă ţi-ai fi scos nasul din…

Rory se opri brusc în momentul în care Clay o cuprinse de talie, o trase în spatele lui şi îi bară astfel calea către cel care era un vechi inamic din liceu. Cu o singură mână, Clay îl ridică pe nemernic de la pământ.

— Dumneata provoci un scandal public, spuse Clay pe un ton calm, deşi îl zgâlţâia pe bietul nenorocit. Cere-i scuze doamnei.

La vederea modului în care reacţionase Clay, Aurora simţi un fior străbătând-o din creştet până-n tălpi. Îi demonstra cum ar fi dacă ar rămâne aici şi făcea o treabă al naibii de bună. Gândul că de-acum nu va mai fie obligată să lupte singură o făcea să se simtă de o mie

de ori mai bine decât dacă el ar fi venit la ea acasă cu braţele încărcate de perle şi de diamante.

— Care doamnă? … începu să se agite spectatorul recalcitrant.

Aurora lăsă să-i scape un sunet de surpriză, când văzu că Jake îşi face loc prin mulţime şi se pregăteşte să-l pocnească pe nesimţit.

— Tată, nu! E Walter. El o urăşte şi pe maică-sa. Clay, lasă-l jos. Nu vreau să ajung să vă scot pe amândoi de la închisoare.

Clay îi dădu drumul lui Walter înainte ca Jake să apuce să-l lovească şi se întoarse lângă Aurora.

— Nu suntem obligaţi să trăim aici şi să suportăm toate mizeriile astea. Merg cu tine oriunde vrei tu. Numai să-mi spui.

Se pricepea mult mai bine decât ea la aruncatul cu capul înainte, constată Aurora. Inima i-o luase nebuneşte la trap la auzul cuvintelor lui. Până la urmă, făcuse o declaraţie pompoasă fără să spună însă cuvintele pe care ea dorea să le audă.

— Şi ce propui, mai exact? îl întrebă ea, pentru a-şi ascunde nervozitatea.

Hopa! Nu dorise să sune chiar aşa, dar acum era sigură că se bucura de toată atenţia lui Clay. În timp ce din clădirea tribunalului ieşiră câţiva poliţişti care se repeziră să oprească încăierarea de pe peluză, el renunţă la toate sistemele lui de protecţie şi privirea cu care o învălui fu atât de fierbinte încât aproape că o arse de vie.

— Căsătoria, dacă asta vrei! strigă el. Apoi, studiind-o pentru a-i vedea reacţia, adăugă: Sau, dacă e prea repede pentru tine, pot să încerc să-ţi fac curte, o vreme.

Redusă la tăcere de răspunsul lui imprevizibil, Rory îi privea ochii în care se citea aşteptarea răspunsului ei.

— Şi încă nu m-ai învăţat să mă zbânţui, îi reaminti el. De data asta, se simţea râsul în spatele cuvintelor sale, un râs sănătos, nu cinic şi amar, ca acela din ziua în care se cunoscuseră, ci vesel şi cristalin, un râs plin de speranţă şi de încredere, un râs care trezi la viaţă fluturaşii din stomacul ei.

Ar fi trebuit să-l pocnească pentru că răspunsul lui trăda atâta siguranţă şi pentru că stătea acolo, în mijlocul peluzei, cu pieptul gol ca un zeu al sexului, gata să ia tot ce vedea cu ochii. Încă nu pronunţase cuvintele magice. Nu se cunoşteau de suficient de multă

vreme…

Văzu provocarea din ochii lui şi îşi aduse aminte că se hotărâse să nu-şi mai asume riscuri gratuite. Sosise momentul decisiv – acum trebuia să hotărască ce vrea să facă în continuare – să urmeze glasul raţiunii sau să rişte şi să-şi asculte inima?

— Ea a început, ţipă Walter de undeva din apropiere. Arestaţi-o! Şi pe el! El m-a bruscat!

Zâmbind uşor, Rory îşi ridică mâinile şi le puse în jurul gâtului lui Clay.

— Îndrăgostiţii se duc împreună şi la puşcărie, murmură ea, în timp ce el o strângea în braţe.

— Ştiu eu un avocat bun. Îi găsi gura şi începu să o sărute cu pasiune, ignorându-l total pe poliţistul care stătea în spatele lor.

— Domnule, aţi fost acuzat de lovire… Aurora chicoti cu buzele lipite de ale lui.

— Vrăjitorul a uitat cuvintele magice?

— Oare aceste cuvinte îi vor îndepărta pe ţânţarii ăştia enervanţi? Continuând să-l ignore pe tânărul poliţist, Clay o strânse şi mai tare în braţe şi începu să-i dezmierde cu sărutări lobul urechii, între ele strecurând

murmure. Abracadabra! Sărut. Alacazam! Două săruturi. Dragoste, căsătorie, inimi, flori, continuă el, în timp ce poliţistul îi citea drepturile.

Mai avea puţin şi îi mânca urechea, dar n-ar fi rostit în ruptul capului acele două cuvinte pe care voia să le audă de la el înainte de a i le spune şi ea, dar dragostea pe care o simţea revărsându-i-se din inimă era mai puternică decât orice cuvânt, aşa că îşi putea permite să fie amabilă. Măcar un pic. Îşi lăsă capul pe spate pentru ca buzele lui Clay să nu mai ajungă la urechea ei şi-i zâmbi poliţistului.

— Spune-i lui Wally că dacă nu îşi retrage plângerea o să-i spun maică-sii cine i-a aruncat cu ouă în geamuri în noaptea balului de absolvire.

Poliţistul păru descumpănit. Clay râdea cu gura până la urechi. Pe Rory o flata atât de tare râsul lui, încât se depărta puţin pentru a admira acea privelişte nemaivăzută. Cu pieptul gol, cu pantalonii lăsaţi până aproape de jumătatea şoldurilor din cauza greutăţii centurii cu scule, Clay arăta ca un magician bronzat care ar fi putut avea orice femeie.

Şi era numai al ei!

Nu mai era vorba de niciun risc. Ăsta era raiul. Clay nu se gândea la nimic altceva, decât la ea. Şi un bărbat cu răbdarea şi siguranţa lui nu se va schimba cu una, cu două, chiar dacă lucrurile vor merge mai greu o perioadă. Şi o iubea! Un bărbat care are caracterul lui Clay n-ar fi spus niciodată cuvintele acelea dacă nu le-ar fi simţit, dacă nu le-ar fi crezut. Şi nici nu ar fi lăsat să se înţeleagă ceva asemănător.

Dar nu avea de gând să-şi sărbătorească victoria aici, cu toţi de faţă. Când el se întinse din nou spre ea, se dădu un pas înapoi şi se împiedică de un obiect de pe iarbă. Clay o prinse de braţ, dar căderea ei fusese prea bruscă şi îl luase pe nepregătite, astfel că se prăvăliră amândoi pe iarba peluzei.

El reuşi să-i amortizeze cumva căderea şi ţipă în momentul în care se lovi în obiectul de care se împiedicase Rory. O culcă în siguranţă pe pământ, apoi se aplecă deasupra ei zâmbitor. Mirosul lui o tulbura şi o ducea cu gândul la ce ar fi trebuit ei să facă acum, în loc să se dea în spectacol în mijlocul oraşului.

— Te iubesc, murmură el în vreme ce poliţistul se apleca deasupra lor. Te vreau, am nevoie de tine şi dacă

doreşti să auzi toate versurile unui cântec de dragoste siropos le pot aduna într-o secundă. Dă-mi timp pentru ca mintea mea să poată traduce în cuvinte ceea ce simt.

Stânjenit, poliţistul plecă să-i transmită lui Walter mesajul Aurorei.

— Până când munţii se vor dărâma şi râurile vor seca, fu ea de acord. Bucuria o făcu să adauge şi ea versuri din melodiile vechi. Te iubesc atât de mult, încât mă sperii uneori când mă gândesc la asta. Detesta să admită asta şi mai ales s-o spună cu voce tare, dar Clay trebuia să afle ce simţea pentru el.

— Mă ocup eu de asta, spuse el încurajator. Dacă rămânem împreună nu va mai trebui să-ţi fie teamă niciodată. O să îmbătrânim împreună şi o să împărţim bunele şi relele pe care ni le-a rezervat viaţa.

Îşi trecu degetele prin părul ei şi o privi atât de fericit, încât Rory îl crezu. Clay Mecloud era un bărbat periculos, dar dragostea reprezenta o forţă foarte puternică. Ea o evitase mereu, pentru că se temea că-şi va pierde controlul şi va trebui să-şi împartă inima cu cineva. Acum, era îndeajuns de puternică pentru a suporta dragostea, mai ales că îl avea pe Clay pentru a o

proteja şi a o diviniza.

— Poate că totuşi pentru început ar trebui să te limitezi la a-mi face curte, ca pe vremuri, murmură ea impresionată de profunzimea propriilor sentimente. Eu zic că puţină zbânţuială e un început bun.

Hohotul de râs al lui Clay o făcu să-şi revină cât de cât. Încercă să se desprindă din îmbrăţişare, hotărâtă să încheie această manifestare publică a afecţiunii lor şi văzu obiectul de care se împiedicase.

— Nu cumva e chestia aia pe care ai scos-o din mecanismul ceasului? îl întrebă ea mirată, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

El îşi scoase încet mâna din părul ei şi se ridică într-un cot pentru a se uita. Tăcerea lui îi confirmă că nu se înşelase.

— Deci vrăjitorul a găsit cheia de la cufărul comorii? şopti ea neîncrezătoare privind obiectul strălucitor din iarbă.

— Sau averea pe care a ascuns-o răposatul primar, spuse Clay cu obişnuitul lui cinism, întinzându-se şi răsturnând pe iarbă diamantele ascunse în contragreutatea pe care o scosese din vechiul ceas.

Rory izbucni în râs. Fostul milionar găsise câteva milioane de dolari tocmai acum, când nu mai avea nevoie de ele. Întreaga scenă deveni şi mai amuzantă când fraţii lui, împreună cu soţiile lor se apropiară să se convingă că cei doi nu-şi pierduseră minţile.

— Ei bine, asta cred că rezolvă misterul locului în care fostul primar a ascuns comoara lăsată de spionii nemţi, spuse TJ pe un ton satisfăcut.

— Dumnezeule, acum sunteţi milionari! murmură Cleo. La auzul acestor cuvinte, Rory şi Clay izbucniră în hohote de râs.

28

Deci acum îţi fac curte, insistă Clay conducând-o pe Aurora pe scara interioară a cabanei lui de pe plajă. Trebuie să ştii cu ce te alegi. Eu nu sunt vreunul din premiile alea de un milion de dolari.

— Asta ar trebui să faci, îl atenţiona ea. Petrecuseră o zi agitată, înconjuraţi de o mulţime de curioşi. Acum, că erau în sfârşit singuri şi ascultau valurile care se spărgeau de ţărm, dincolo de fereastra cabanei, locul ăsta li se părea raiul pe pământ. Clay o ţinea de mână, mângâind-o uşor cu degetele lui pricepute. Nu avusese

suficient timp la dispoziţie pentru a medita asupra cuvintelor pe care şi le spuseseră şi a impactului pe care acestea îl aveau asupra sa.

În loc să se mulţumească cu un zâmbet, el o strânse în braţe şi îşi lipi fruntea de a ei.

— Sunt mai bun decât un milion de dolari?

O altă femeie şi-ar fi zis că glumeşte. Rory însă ştia că voia să fie sigur de sentimentele ei.

— Eşti mai bun decât toate diamantele din lume, zise ea îmbrăţişându-l.

Clay zâmbi şi se relaxa, lipind-o de el.

— Ar fi trebuit să păstrezi şi tu măcar unul. Acum va trebui să-ţi cumpăr altul.

— Mai ai multe de învăţat despre femei, în general şi despre mine, în special, deşteptule. Îşi trecu buzele peste gâtul lui, arătându-i că era dispusă să-l înveţe. Cu banii obţinuţi pe diamantele acelea, municipalitatea va putea construi mai multe şcoli, fără să fie nevoie de acordarea de autorizaţii pentru terenuri de golf sau pentru construcţia de vile. În plus, nu-mi plac diamantele. Sunt tari şi reci.

— Nu se potrivesc cu o femeie caldă şi tandră ca tine,

fu el de acord, în timp ce-i scotea agrafele din păr, lăsându-i-l să-i cadă în valuri pe umeri. Atunci, o să-ţi dau un inel de aur, aşa, ca să se vadă că nu eşti liberă. Altfel, o să-mi fac un obicei din a-mi apăra proprietatea. Se pare că în preajma ta nu prea sunt în stare să mă comport civilizat.

Ea recunoscu zâmbetul ascuns în spatele cuvintelor lui, în timp ce o conducea spre dormitor. Se înfiora când Clay o mângâie pe gât şi când îi simţi mâna plimbându-se pe spatele ei. Îi plăcea veselia lui, dar şi mai mult îi plăceau degetele lui magice. Se opriră lângă pat şi Clay îi scoase bluza de mătase, plimbându-şi mâinile peste sânii ei. Instantaneu simţi că era pregătită să-l primească.

— Cine are nevoie de comportament civilizat în dormitor? murmură ea.

— Femeia visurilor mele. Clay începu s-o sărute uşor, până când ea îşi pierdu controlul. Se prăvăliră pe pat fără să le mai pese de nimic altceva decât de valul de dorinţă care-i cuprinsese. La un moment dat, va trebui să discutăm şi despre copii, murmură el printre săruturi.

Spusese asta în timp ce îi dădea jos chiloţii, aşa că

Rory nu reuşi să înţeleagă ce-i sugerase el decât un pic mai târziu, când erau deja goi şi tensiunea era îndeajuns de mare pentru a da naştere la scântei.

— Mai târziu, murmură ea cu gândul la trupul bărbatului de lângă ea şi la descătuşarea dorinţelor pe care el i le stârnise.

Când văzu că el nu se mişcă îndeajuns de repede, ea îl împinse deoparte şi se urcă deasupra lui, ca să-i arate ce simte pentru el.

Clay îi acceptă agresiunea, transformând-o în ceva plăcut pentru el, găsind noi şi noi moduri de a o atinge şi de a o mângâia. Apoi, el o prinse de şolduri şi o opri.

— Caută în sertarul noptierei, spuse el cu respiraţia întretăiată, dacă nu vrei să începem să vorbim despre copii chiar de acum.

Ea nu voia să vorbească. Şi-l dorea înăuntrul ei. Şi-l dorea acum şi el îi stătea în cale.

— Mie-mi plac copiii, spuse ea, mângâindu-l cu şoldurile.

— Foarte bine. O prinse de ceafă şi o trase spre el, îngropându-şi buzele în buzele ei.

Rory se cufundă bucuroasă în sărutul lui, lăsându-i

limba şi mâinile să o cucerească pas cu pas. Se aplecă spre el când îi cuprinse sânii în palme. Dragostea îi oferea o libertate imensă, pe care nu o mai simţise niciodată, îi oferea o plasă de siguranţă în prezenţa căreia îşi putea permite să facă tot ceea ce nu îndrăznise până acum, să acţioneze fără să se mai gândească la fiecare gest în parte. Erau atât de multe lucruri pe care nu le făcuse până acum şi pe care îşi dorea să le încerce… Iar Clay era gata să i le ofere pe toate, ba chiar să inventeze altele noi.

Când nu mai rezistă să fie separată de el, se ridică în genunchi şi se înfipse în el.

Clay strigă de plăcere, îi prinse şoldurile şi o răsturnă pe pat, fixând-o sub el.

Râzând, Rory îşi încolăci picioarele în jurul şoldurilor lui şi îşi împinse bazinul înainte.

— Nu există riscuri când ai o eternitate în faţă, murmură ea.

— Împreună pentru totdeauna. Îmi place cum gândeşti. Îmi place totul la tine. Parcă pentru a-şi sublinia spusele, se aplecă şi îi sărută sânii.

Rory îşi ridică şoldurile de pe pat, conducându-l mai

adânc în interiorul ei şi amândoi începură să se mişte frenetic, de parcă sexul era singura modalitate prin care puteau să scape de tensiunile care se acumulaseră între ei. După atâtea săptămâni de abstinenţă, ajunseră repede la punctul culminant, conduşi de aceeaşi nevoie.

Odată satisfăcută, nevoia fizică de celălalt se retrase undeva într-un loc mai liniştit din adâncul fiinţei lor, în timp ce ei îşi recăpătau respiraţia şi redescopereau uimiţi locul în care erau.

Întinzându-se lângă ea, Clay îşi trecu degetele peste şoldul ei şi murmură:

— Ce-ai zice de o ceremonie scurtă şi discretă mâine în Las Vegas?

Sex neprotejat… copii… căsătorie. Urmărindu-i gândurile, Rory zâmbi spre plasa de ţânţari care atârna deasupra lor. Înăuntrul mecanismelor complexe din creierul lui Clay se ascundeau nişte concepţii clasice despre viaţă, care uneori păreau duse până la extrem. Îi plăcea acest lucru la un bărbat, dar nu însemna că şi ea trebuia să aibă astfel de principii.

— Nu, mai bine o ceremonie gigantică aici, când voi reuşi să pun totul la punct.

Adora modul în care o mângâia, de parcă s-ar fi cunoscut de când lumea şi şi-ar fi putut citi gândurile. Dar asta şi făceau, îşi dădu ea seama. Ştia exact ce-i trecea acum lui Clay prin cap, aşa cum şi el ştia la ce se gândea ea. Bucuria că găsise, în sfârşit, pe cineva cu care se înţelegea era mai puternică decât cea pe care i-o oferise această minunată partidă de sex.

Degetele lui îi mângâiară coapsa.

— Am aşteptat atât de mult să te găsesc. Nu vreau să aştept şi mai mult până când o să te am oficial în viaţa mea. Vreau să mă trezesc lângă tine în fiecare dimineaţă. Vreau să facem totul aşa cum trebuie, ca să nu-ţi fie ruşine de familia ta.

Da şi ea voia asta. Îi plăcea să-şi întoarcă capul şi să întâlnească privirea serioasă a lui Clay sau zâmbetul lui amuzat şi să ştie că el se gândea la ea. Îi făcea plăcere să stea întinsă pe patul acesta şi să vorbească despre viitor cu un bărbat care îi înţelegea ambiţiile.

— Mandy va trebui să afle. Nu cred că voi pleca în curând din patul ăsta.

Când Clay zâmbi, soarele răsări şi păsărelele începură să cânte. Aurora oftă mulţumită. Viaţa fusese darnică cu

ea, îi oferise un bărbat îndeajuns de inteligent să asculte, să privească şi să-şi facă singur o părere.

— Nu prea vom avea timp pentru cine ştie ce nuntă mare după ce „Mysterious” ajunge pe rafturi, o avertiză el. Compania noastră se va dezvolta foarte repede.

— La fel aş putea păţi şi eu, spuse ea râzând şi se întoarse pe o parte pentru a-l privi. Clay simţise nevoia de mişcare, probabil pentru a contrabalansa activitatea intensă a minţit sale. Avea un abdomen suplu şi nişte umeri mortali, însă ochii erau aceia care o făceau să-şi piardă răsuflarea. În mod sigur, i se potrivea metafora aceea folosită de poeţi – ochii sunt ferestrele sufletului. Avea încredere în dragostea pe care o citea în ei, aşa că-i împărtăşi una dintre cele mai mari temeri pe care le avea.

— În câteva luni aş putea să mă fac cât o batoză. Eşti pregătit pentru asta?

Fostul milionar care avusese tot ce îşi dorise, zâmbi ca un copil într-un magazin de jucării, faţa luminându-i-se de bucurie.

— Dar chestia asta nu te-ar deranja? Ştii, copiii nu se împacă prea bine cu o carieră de succes. Dacă nu vrei,

aş înţelege…

— Vreau unul exact ca Midge, zise ea fericită, cuibărindu-se la pieptul lui. Ar fi trebuit să-şi dea seama că pentru Clay conceperea copiilor şi prezenţa lor era o provocare. Avea să fie un tată extraordinar, fie şi numai pentru că îşi dorea să înţeleagă cum funcţionau copiii. Simţi cum inima i se umple de iubire, numai gândindu-se la modul în care opera mintea lui. Dar, ştii, eu nici acum nu sunt prea suplă.

El îi privi sânii semnificativ.

— A, da, am observat. Şi ce vrei să spui cu asta? râse uşurată. Când se uita la ea o vedea într-adevăr pe ea şi nu hainele ei, atitudinea ei sau dimensiunile ei. Vedea doar femeia care era şi care avea să fie în continuare. Aşa cum nici ea nu-l privea ca pe unul care le avusese pe toate, ci ca pe un bărbat care încerca să înţeleagă cum funcţiona lumea, ca să o poată repara.

— Vreau să spun acelaşi lucru ca şi tine. Îşi mişcă puţin sânii, doar pentru a-i reţine privirea şi observă că nu numai buna lui dispoziţie se ridicase în mod semnificativ. S-ar putea ca băncile să nu angajeze batoze. Şi orice copil are nevoie de o mamă. Aş putea să

lucrez pentru compania ta şi să am grijă de copii, în acelaşi timp. La asta te-ai gândit şi tu, nu?

Clay se ridică în şezut, o puse în braţele lui şi se rezemă de tăblia patului. Apoi îi cuprinse cu blândeţe sânii şi o întrebă:

— Ai fi de acord cu aşa ceva? Cariera e foarte importantă pentru tine.

Ea îşi căută o poziţie mai confortabilă şi se simţi satisfăcută când văzu că reuşeşte să-i distragă atenţia, fie şi pentru câteva secunde. Înainte să apară Clay în viaţa ei, nu-i plăceau bărbaţii care se uitau la sânii ei. Acum, se delecta cu senzaţia pe care i-o oferea privirea lui.

— Eu lucrez în domeniul financiar. Ajut afacerile să se dezvolte. N-am putea să deschidem un birou în Charleston?

Faţa lui Clay se lumină şi ea aproape că-i auzi creierul punându-se în mişcare.

— Ce-ai zice să-l deschidem într-o casă cu vedere spre mare, unde să ne petrecem după-amiezele făcând dragoste?

— Şi privind lumea de sus. Îi înconjură gâtul cu

braţele, savurând senzaţia pe care i-o oferea pieptul lui musculos. Se înţelegeau perfect. El avea nevoie să stea din când în când departe de lume şi ea îi putea oferi acest lucru. În schimb, el avea să o susţină cu entuziasm în acţiunile ei caritabile, pentru că nu punea prea mare preţ pe bani. Ce putea să-şi dorească mai mult?

— Şi putem să ne lăsăm familiile deoparte, spuse el, când discuţia lor fu întreruptă de câteva bătăi în uşă şi de sunetul unor voci care veneau de pe verandă.

— Dar vom avea o grămadă de camere de oaspeţi, pentru ca ei să vină şi să stea cu noi de câte ori vor dori, îl completă ea.

— Deci mâine la Vegas, iar mai târziu o ceremonie fastuoasă?

— Mă simt norocoasă, murmură ea, sărutându-l pe gât. Hai să riscăm.

Trecu o săptămână până să ajungă la Las Vegas, deoarece nu putuseră lipsi de la şedinţa Comisiei de urbanism.

Când moştenitorii familiei Bingham anunţaseră că vor vinde o treime din proprietatea lor statului, pentru amenajarea unui parc şi o altă treime unei fundaţii

ecologice, care să se ocupe de prezervarea microclimatului, cu condiţia ca membrilor familiei să li se permită în continuare să locuiască acolo, întreaga audienţă se ridicase în picioare şi începuse să aplaude. Comisia votase în unanimitate ca pe treimea rămasă să se poată dezvolta mici afaceri, mai ales în zona situată de-a lungul şoselei.

Clay o convinsese să fugă la Las Vegas şi să se căsătorească în secret, urmând să-şi anunţe ulterior familiile, pentru a nu fi obligaţi să facă o ceremonie prea fastuoasă, dar Aurora nu fusese în stare să tacă şi îi spusese lui Cissy. Aceasta îl anunţase pe Jake, care îi anunţase pe toţi.

Mara sunase la Hollywood şi, cu ajutorul relaţiilor sale, reuşise să închirieze un cazino. TJ şi Jared anunţaseră familiile şi se ocupaseră de organizare. Clay aranjase partea artistică şi reuşise să găsească persoanele care urmau să aibă grijă de copii.

Până la sfârşitul săptămânii, aflaseră atâţia despre nuntă, încât dacă ar fi plecat toţi odată, avionul spre Las Vegas s-ar fi umplut numai cu ei.

— E mai bine aşa, spuse Clay solemn, încercând să-l

imite pe fratele lui mai mare, în timp ce privea sala cazinoului plină cu nuntaşi. Era încă destul de uimit de felul în care o ceremonie discretă se transformase într-un circ şi, în acelaşi timp, de faptul că se simţea bine. O să fie prea ocupaţi cu jocurile de noroc pentru a-şi da seama că am dispărut.

— Asta se întâmplă pentru că suntem la Las Vegas. Luându-şi soţul de braţ, Aurora se sprijini de el, privind-o pe Cissy care flirta cu un crupier de la o masă de pocher. Ca domnişoară de onoare, Cissy îşi vopsise părul şi se coafase, ba chiar o lăsase pe Rory să-i cumpere o rochie nouă. Arăta magnific şi chipeşul crupier părea mai mult decât interesat de ea. Tata îşi dorea de mult să vină aici.

— Oricum, se poartă ca barosanii. Clay cerceta cu privirea sala de jocuri a cazinoului şi-l identifică pe Jake lângă un aparat, înţolit într-un frac elegant, cu părul strâns îngrijit într-o coadă şi cu câte o femeie de fiecare braţ. Nu ţi-e frică că o să cadă pradă tentaţiilor?

Îi plăcuse întotdeauna Jake pentru că era o persoană cu picioarele pe pământ. Spera să se poată bizui pe proaspătul său socru pentru a învăţa cum să se poarte ca

tată de familie. Şi cu copiii. Se uită la superba lui soţie Clay remarcă plin de mândrie verigheta groasă de pe degetul ei – şi încercă să-şi imagineze cum va arăta atunci când avea să-i poarte în pântec copilul. Bine. Foarte bine, decise el. O strânse lângă el, aproape sufocând-o cu atenţia şi grija lui. Îi plăcea să ştie că ea se bucura când o privea.

Rory purta o rochie crem, fără mâneci, cu un decolteu în formă de inimă care-l făcu să se întrebe – desigur, cu cele mai onorabile intenţii – oare de ce nu-i ieşeau sânii afară. Sclipirile aurii ale pandantivului de la gâtul ei îi aduseră aminte de noaptea trecută, când Rory purtase doar acel pandantiv – pe care el i-l făcuse cadou – şi nimic altceva.

— Tata a făcut o pereche de pitici, special pentru camera copilului, îi spuse ea, privindu-l veselă cum digera această informaţie.

Era încă prea devreme pentru a risca vreun pronostic în ceea ce privea copiii, aşa că Clay încercă să-şi imagineze leagăne şi pitici de ciment care dansau. Un hohot de râs de la masa de black jack unde juca şi o parte din familia lui îi atrase atenţia. TJ şi Jared îşi

învăţau soţiile subtilităţile jocului. Sora lui Cleo, o învăţătoare care conducea o creşă, îi luase pe Mandy şi pe ceilalţi copii sub aripa ei protectoare. Soţul învăţătoarei avea deja în faţă un teanc frumuşel de jetoane.

— Pitici de ciment? întrebă Clay, aducându-şi aminte. Nici măcar mintea lui super creativă nu putea imagina o figurină de ciment laolaltă cu un pătuţ de copil.

Aurora râse şi-l trase spre uşa cazinoului, unde îi aştepta o limuzină. Şi nu trebui să-l tragă prea tare.

— Nu, de lemn. S-a gândit să-şi diversifice producţia, să fabrice şi figurine din lemn. Incendiul acela n-a reuşit să distrugă toţi copacii şi s-a gândit el că i-ar folosi la ceva cei care au rămas.

Chestia asta i se păru perfect logică, probabil, din cauză că mintea lui plecase deja cu sorcova în momentul în care ea îl sărutase pe obraz. Ştia deja că, atunci când se simţea în siguranţă, Aurora era o amantă pasională şi inventivă. Apartamentul nupţial care îi aştepta la hotel în Reno, departe de ochii indiscreţi ai familiei – avea o oglindă, deasupra băii cu jacuzzi. Chiar dacă el crescuse într-o familie cu gusturi

sofisticate, începuse să se obişnuiască şi cu cele mai populare. Voia să înveţe să se joace şi Aurora era dispusă să-i arate cum. Abia aştepta să ajungă la hotel.

La rândul ei, Rory era nerăbdătoare să ajungă la Paris. Clay îi promisese că o va duce acolo, imediat ce vor încasa suficienţi bani de pe urma jocului.

Deocamdată, el învăţase să trăiască clipa. La braţul lui stătea femeia visurilor sale şi în faţă, un viitor strălucit.

Înainte să apuce să ajungă la uşile imense de sticlă ale cazinoului, în spatele lor începură să urle nişte sirene şi încăperea se umplu de sclipirile roşii şi albastre ale unor girofaruri. Strigăte şi exclamaţii de bucurie întregeau vacarmul.

Clay şi Aurora se întoarseră la timp ca să vadă cum din aparatul la care juca Jake începuseră să curgă monedele. Jake le aduna conştiincios într-o găletuşă, dar recipientul de dovedi prea mic şi monedele începură să se reverse pe covor, în timp ce din difuzoare se revărsau acordurile melodiei „We Are the Champions."

— Perfect, murmură Rory. Aşa e corect.

Plecară râzând, înainte ca cineva să le remarce lipsa.

Colecția
Romantica

Un bărbat, Clay McCloud, şi o femeie, Aurora Jenkins, dezamăgiți de ceea ce le-a oferit viața, îşi intersectează destinele pe o insulă de o frumusețe fără seamăn, situată în largul coastelor americane.

Angajați într-un proiect de salvare al acestui adevărat colț de rai de la un dezastru ecologic, cei doi realizează cît sînt de diferiți dar şi ce atracție irezistibilă pune stăpînire pe ei. În plus, se pare că soarta începe să-şi întoarcă fața spre ei.

Deşi rebelul Clay şi-a impus o anumită conduită în relațiile cu femeile de genul Aurorei, el nu poate face abstracție de faptul că regulile există pentru a fi încălcate...

O poveste extrem de amuzantă, reconfortantă şi plină de neprevăzut, scrisă de o maestră a genului, PATRICIA RICE.

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA LUCEAFĂRUL

Lei 289000 (259940 + 2 5198 T.L.)
Lei noi 28,9 (26 + 2,38 L.)